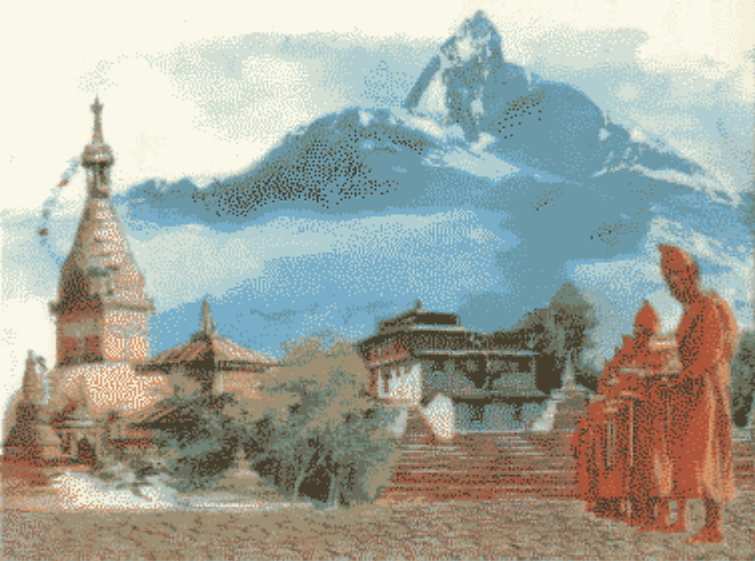

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Madeleine Brent

Autoarea romanelor de mare succes

**PIATRA CAPRICORNULUI, EVADARE DIN INFERN,
COMOARA BLESTEMATĂ**

Lacrima lui Buddha

Madeleine Brent

LACRIMA LUI
BUDDHA

I.S.B.N.: 973-9343-52-X

MERLIN'S KEEP

Copyright © 1997, by Souvenir Press Ltd.

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt
rezervate **Editurii LIDER - București**

Tiparul executat sub comanda nr. 90 013

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORBES” București
România

Inainte chiar de a ajunge în vârful Pasului Chak, am văzut cum silueta înaltă a lui Sembur începe să se legeze în șa și mi-am dat seama că, din cauza aerului tare și rarefiat, avea probleme cu inima. Un fior mai rece decât răcoarea vînturilor de munte mi-a cuprins inima, căci Sembur era tot ce aveam eu pe lume.

Locul meu era la spatele caravanei răzlete, împreună cu Ghenling, tînărul care era vecinul nostru în Namkhara, însă cînd mi-am înfipt picioarele în ponei, minîndu-l înainte, nici unul dintre bărbați nu a spus nimic ca să mă oprească. Vîntul era tăios și țineam toți capul în jos cu gluga trasă strîns pe față, așa că, peșemne, nimeni n-a băgat măcar de seamă cînd am trecut pe lîngă lungul șir de iaci care înaintau greoi, dar neobosiți, sub povara coșurilor mari din piele, încărcate cu sare.

Cînd am ajuns în dreptul lui Sembur, l-am prins de braț și i-am vorbit în limba pe care doar el și cu mine o știam, limba

pe care mă învățase s-o vorbească de la bun început. Cu timpul aveam să descopăr că o vorbeam cu un accent foarte prost, însă pe atunci, când aveam treisprezece ani, n-o auzisem pe buzele nimănui în afară de Sembur, și vorbeam și eu limba aceea ciudată exact ca el. Sembur o numea „Hinglish”¹ și zicea că el era „Hinglishman”², ceea ce însemna că venea dintr-o țară aflată la celălalt capăt al lumii.

– Te simți bine, Sembur? am întrebat îngrijorată.

Și-a întors capul înfofolit, și doi ochi albaștri și injectați și-au coborât privirea spre mine, de deasupra obrazilor bătuti de furtuni. Am remarcat numaidecît că avea o culoare nesănătoasă, buzele vineții, și că pînă și vîrfurile ascuțite ale mustății stăteau pleoștite. M-am cutremurat. Acesta era Sembur, care întotdeauna pășise sau călătorise cu spatele drept, ca turnurile aurii de la Galdong, și care întotdeauna mi se păruse puternic și veșnic tînăr, ca munții înșiși. În ultima vreme, însă, îmi dădusem seama că era și el tot om, iar acum am văzut că arăta bătrîn.

– Am impresia că ți-e cam rău, i-am zis eu. Sprijină-te cu mîna de umărul meu.

Cu un efort vizibil, și-a adunat puterile și s-a zburlit furios la mine:

– Ce-i asta? Ia zi, ce-i asta, mă rog? Cine ți-a dat voie să-ți părăsești postul din ariergardă, domnișoară?

– Ah, nu te supăra pe mine, Sembur. Am văzut că te cam legeni încolo și-ncoace și m-am speriat rău. Haide, ține-te de mine un pic, pînă ai să te simți mai bine. O să-ți treacă imediat ce urcăm piscul și coborîm puțin.

Sembur vorbea cu buzele țepene, gîfîind nițel și pițigăindu-și vocea, pentru a acoperi șuieratul vîntului.

¹ Corect „English” – engleză (n. trad.).

² Corect „Englishman” – englez (n. trad.).

- Nu vreau să vadă ăștia că nu sînt în apele mele, Jani.

Și-a încruntat sprincenele blonde și stufoase și și-a răsucit ochii într-o parte și în cealaltă, arătînd spre cei douăzeci de bărbați din Namkhara, care călăreau cu noi de o lună în caravană.

- Uite cum facem, Sembur, i-am zis eu, continuăm să mergem, te rezemi de mine și îmi dai mie pușca, lăsînd impresia că îmi arăți cum funcționează. Văzînd că ezită, m-am grăbit să insist: Haide, zău așa, n-o să avem nici un bucluc cu ăia din tribul Khamba. Nu atacă niciodată în defileu, iar în curînd ajungem la Smor T'ang.

Acesta era numele regiunii unde locuiam. Oamenilor de acolo li se spunea „lo-bas“, iar noi ne întorceam acum după o călătorie de negoț în ținutul Bod, sau Tibet, cum îi zicea Sembur întotdeauna.

Încuviințînd din cap, și-a scos pușca de pe umăr. Știam că nu exista pușcă mai minunată în toată zona, fiindcă era o pușcă „Hinglish“, cu o cutie de metal îngustă numită încărcător, astfel încît cartușele nu trebuiau vîrîte înăuntru unul cîte unul. Am luat pușca, am verificat că avea piedica pusă, așa cum mă învățase Sembur de fiecare dată, și am proptit-o în fața mea cu amîndouă mîinile, ghidînd-o pe Pulki din genunchi. Sembur s-a sprijinit cu mîna de umărul meu. Eram prea scundă ca să poată găsi în mine un reazem de nădejde, însă știam că eram suficient de puternică încît să-l țin drept, ca să poată sta mai relaxat în sa.

După cîteva momente l-am auzit oftînd ușor, iar apoi mi-a spus:

- Mulțumesc, drăguță. Sînt cam bătrîn pentru „habitudinile“ astea 'nalte. Cînd ajungem acasă, să stăm nișel de vorbă despre asta.

- Bine, dar acum nu mai vorbi. Menajează-te, să poți respira mai ușor.

Sembur a chicotit stins:

- Parcă ai fi maică-ta, zău așa, Jani.

Nu i-am răspuns, fiindcă eram prea preocupată să-mi reproșez că nu pusesem în fiecare noapte, afară lângă cort, o capcană pentru duhurile rele, ca să alung demonii munților. Aceștia erau și mai păcătoși chiar decât demonii șesurilor și n-aveam nici o îndoială că unul dintre ei intrase în Sembur, năpăstuindu-i inima și plămînii. Necazul era că Sembur personal îmi interzisese să fac sau să montez capcane pentru duhurile rele.

Mi-aduc aminte cât de șocat a fost când m-a găsit prima oară făcând o astfel de capcană dintr-o bucată de corn de berbec, paie împletite, niște imagini pe care le scrijelisem pe bucățele de scoarță de copac și niște descîntece pe care o convinsesem pe Lahna să mi le deseneze pe fișii de piele. Toată lumea din Smon T'ang știa că existau peste patru sute de demoni ai pământului și ai aerului, ai focului și ai apei, și că aceste duhuri rele puteau aduce pe puțin o mie de boli, provocînd totodată moartea violentă unei victime în cinci moduri diferite.

Sembur nu credea în chestii din astea și spunea că nici un „Hinglish” nu putea crede în asemenea prostii. Pe de o parte știam și eu că avea dreptate, dar pe de altă parte eram absolut convinsă că în acest colț de lume existau mulți demoni, chiar dacă în „Hingland” nu exista nici unul. Uneori mi-era greu să-l fac pe Sembur să-i înțeleagă pe oamenii cu care trăiam, fiindcă, deși locuiam de zece ani în Smon T'ang sau Mustang, cum îi zicea el în „Hinglish”, în continuare nu vorbea decât cîteva cuvinte pe limba lor și făcea mereu greșeli. Nu sesizase niciodată că existau două moduri de a vorbi, unul, obișnuit, cînd vorbeai cu persoane obișnuite, și unul, special, cînd vorbeai cu persoane mai simandicoase.

- O adunătură de inculți cu toții, Jani, îmi spusese el de

nenumărate ori. Buni la suflet, să nu uși. Recunosc că s-au purtat foarte frumos cu noi mai tot timpul. Dar sînt ignoranți, pricepi? Nimeni nu i-a învățat niciodată nimic ca lumea.

— Ce să-i învețe, Sembur? l-am întrebat eu odată.

— Cum? Doamne, iartă-mă, păi, cam *totul*, fetițo! Bunăoară, nici măcar nu se spală regulat, nu sînt curați și îngrijii ca noi.

Asta era adevărat, căci pe vremuri tare îi mai invidiasem pe ceilalți copii cărora li se făcea baie doar de sărbători, pe cînd eu trebuia să stau în pielea goală într-o cădiță de lemn în fiecare zi, ca să fiu spălată din cap pînă în picioare. Cu trei veri în urmă, Sembur mi-a spus că mă făcusem fată mare și că nu mai putea să mă îmbăieze, așa că pe viitor trebuia să fac asta singură. La început am trișat, trăgînd perdeaua din pîr de iac peste cadrul ușii de la odăița unde dormeam și prefăcîndu-mă doar că mă îmbăiam. După aceea, însă, spre uimirea mea am descoperit că mă simțeam groaznic dacă nu aveam trupul și hainele curate, așa că am revenit la obiceiul de a mă spăla, cum făcusem toată viața.

Cu un alt prilej, cînd Sembur discuta pe aceeași temă, amintîndu-mi de diferențele dintre lo-bas și noi, mi-a zis: „Nu numai că habar n-au cum să fie curați și fercheși, Jani. Dar n-au nici un fel de învățătură. Cu excepția călugărilor, nimeni nu știe să citească sau să scrie. Tu însă știi, fiindcă te-am învățat să citești și să scrii ca mine, așa că n-ai nici o scuză să te porți ca neciopliții ăștia.”

De cînd mă știu pe lume am făcut lecții aproape în fiecare zi; am citit și o carte numită *Sfînta Biblie*, de trei ori. N-aveam decît două cărți, cealaltă fiind *Povești despre Jessica*. Asta avea poze și era despre o fetiță care purta rochie lungă, iar uneori mergea cu bicicleta, o mașinărie nemaipomenită cu două roți. Jessica făcea mereu chestii palpitante — se ducea la școală sau într-un loc numit malul mării — și se pricepea foarte

bine să-i ajute pe ceilalți. Poza care îmi plăcea mie cel mai mult era cea în care Jessica flutura un steag ca să oprească o locomotivă uriașă cu niște roți mari, care mergea pe niște șine de cale ferată, fiindcă un domn își prinsese piciorul într-o traversă. Nădăjduiam, adesea, că atunci când o să mă fac mare aveam să flu ca Jessica, salvându-i pe oameni să nu fie călcați de locomotivele mari.

Sembur spunea că existau sute de alte cărți, toate istorisind povești diferite. Greu de crezut, însă nu se putea să nu fie adevărat, fiindcă știam că Sembur nu mă mințea niciodată. Existau câteva povești ciudate în cealaltă carte, *Sfînta Biblie*, și îmi venea greu să înțeleg multe dintre cuvinte, însă știam să le citesc cu glas tare, ceea ce lui Sembur i se părea destul de bine.

Odată i-am spus:

– Sînt nenumărate suluri de pergament în mănăstirea Galdong, Sembur, or sulurile astea de pergament sînt ca și cărțile. Mi-a povestit mie Ghenling că le-a văzut. Ce mult mi-ar plăcea și mie să mai citesc și altceva.

Sembur a rîs atunci tăios și gutural, cum latră cîinii:

– *Pe-astea* nu le poți citi, Jani. Sînt scrise în altă limbă, nu în „Hinglish”.

– Păi, atunci, de ce știm să citim și să scriem doar în „Hinglish”?

Mi-a aruncat o privire crîncenă, cum făcea adesea cînd se uita la lo-bas:

– Doamne Sfînte, Jani, fiindcă *sintem* „Hinglish”, de-aia! Fă bine și fii mîndră de asta, fetiço.

– Nu știu ce să zic, Sembur. Uneori mi-aș dori să nu fiu. Adică, atunci cînd celorlalți copii nu le place de mine și se poartă urît cu mine fiindcă sînt altfel. Cîteodată și adulții la fel!

Sembur a oftat.

- Știu, iubito, știu, a zis el cu glas dulce, cum făcea uneori. Mai toți oamenii ăștia sînt tare de treabă, dar cîteodată se-ntîmplă că nu-mi vine să mă întorc cu spatele, de teamă să nu mă aleg cu vreun cujit înfipt adînc. Trebuie, totuși, să fii îngăduitor cu ei. E pur și simplu ignoranță. Mereu văd peste tot pieze rele. Suficient ca un iac să pice într-o ripă, ca să și vadă în asta vreo șase semne de rău augur, din care să deducă ferm că totul e din cauza celor doi străini care locuiesc în sat, a spus el, ridicînd din umeri. În fine, ce ne rămîne de făcut cînd îi apucă pandaliile e s-o ștergem cîteva zile, fiindcă le trece repede.

Ce spunea Sembur era perfect adevărat. Rareori mi se întîmplase să-mi fie cu adevărat frică în Namkhara. Mă jucam cu ceilalți copii și lucram cu ei pe cîmpurile din jurul satului, sau în șoproanele unde femeile torceau lîna de capră sau părul de iac și tăbăceau pieile. Fără Sembur, aș fi putut aproape să fiu acceptată ca una de-a lor, căci, deși pielea mea era albă, aveam ochii la fel de căprui și părul la fel de negru ca oricare dintre oamenii din Smon T'ang. Dar, cu toate că Sembur era respectat de acești lo-bas, n-ar fi putut niciodată să devină ca ei, deoarece era incapabil să-și schimbe deprinderile de „Hinglish” și, oricum, nici nu-i trecuse vreodată prin minte să încerce s-o facă.

Gîndindu-mă la asta, mi-am dat seama că era exact așa cum fusese dintotdeauna, mergînd înapoi în timp tocmai pînă la cealaltă lume de la începuturile memoriei mele, lumea care era ca un fel de vis ținut minte pe jumătate. Am presupus întotdeauna, fără să știu prea bine de ce, că părinții mei au murit în cealaltă lume. Nu-i țineam minte și presupun că nici nu prea m-am gîndit la trecut pînă pe la zece ani, cînd pentru scurt timp am devenit teribil de curioasă, cîcîlindu-l pe Sembur să-mi povestească despre mama și tata, unde am locuit și ce se întîmplase cu ei. De cele mai multe ori, Sembur izbutea

să-mi evite întrebările sau să mă potolească în vreun fel, dar când, în cele din urmă, l-am încolțit s-a încruntat, și-a frecat părul tuns scurt și zbîrlit, după care și-a răsucit destul de brutal vârful drept al mustății, cum făcea întotdeauna când era la ananghie.

– Păi, nu prea știu, Jani. Ești cam mică, totuși, ca să înțelegi.

– Spune-mi măcar ce s-a întâmplat, chiar dacă nu înțeleg.

– Ce te face să crezi că nu sînt *eu* tăticu' tău? Asta își închipuie tot neamul de lo-bas.

– Știu, dar pur și simplu... pur și simplu nu mi se pare că-i așa.

– Zău?! Nu sunt destul de bun, ia zi?

– Termină cu tîmpeniile. Chiar ești tăticu' meu?

– Am să-ți spun într-o bună zi. Când am să cred eu că e bine.

– Cum adică?

– Adică, dacă nu am grijă, s-ar putea să fii în primejdie.

– Oho! Cum a fost cu Jessica, atunci când a oprit trenul? Sembur s-a strîmbat.

– Nu spun nimic mai mult.

– Bine, dar ce e cu mămica? A murit, Sembur?

A încuviințat din cap și l-am văzut cum înghite cu noduri.

– Da. Am să-ți explic totul când mai crești un pic, scumpo, îți promit.

– Cît să mai cresc?

– Nu fi pisăloagă, domnișoară. Am destule pe cap, cît mă chinui să te educ cum trebuie. E foarte greu pentru un bărbat care n-are nici un fel de experiență în creșterea fetițelor.

O bucată de vreme am stat bosumflată, dar după aceea curiozitatea s-a risipit, poate fiindcă Sembur m-a luat în prima mea călătorie cu o caravană de sare în Bod, ținutul căruia el îi zicea Tibet, iar emoțiile evenimentului mi-au șters orice altceva din minte. Am uitat deocamdată de trecut, dar uneori,

trezită pe jumătate dintr-un vis cu încăperi spațioase, covoare mătăsoase și brațe duioase care mă strungeau tandru, îmi aminteam de promisiunea lui Sembur și așteptam cu nerăbdare momentul când aveam să aflu tot ce mi se ascundea.

Cînd coborisem deja din vârful trecătorii la o altitudine de trei mii de metri, Sembur arăta mai bine. Respira mai ușor și nu mai avea pe buze tenta aceea vineție înspăimîntătoare. A luat pușca pe care o duceam eu, și-a atîrnat-o de umăr și s-a răsucit în șa să privească în urmă la coloana răzleață de iaci și ponci. Pe această porțiune, pereții defileului erau înalți, protejîndu-ne o vreme de vînturile aspre de munte, din cauza cărora această ultimă caravană dinaintea iernii constituia o călătorie deosebit de istovitoare, atît pentru oameni, cît și pentru animale.

Ghenling a strigat ceva din spate, iar Sembur a bombănit tăios:

– Ce zice ăla, Jani?

– Face glume proaste, întrebînd cîți khambas voiam să împuşc cu flinta ta.

– Flintă? se miră Sembur, rotindu-și ochii și pufnind disprețuitor. Spune-i că o Lee Metford trei-zero-trei nu e o *flintă*, ci o pușcă.

– N-au cuvinte separate pentru tipuri de arme, Sembur. Orice chestie care face „bum“ e pentru ei flintă.

– Parcă spuneai că au trei cuvinte pentru orice lucru, un cuvînt pentru clasa simandicoasă, unul pentru cei din popor și altul folosit în scris.

– Mda, într-un fel așa e. Dar nu sînt chiar cuvinte diferite. E vorba mai degrabă de moduri diferite de a rosti același lucru.

Sembur a strîmbat iarăși din nas, iar eu am chicotit pe infundate. Avusese grijă de mine de cînd mă știam cu pe lume

și îl iubeam nespus de mult, însă asta nu însemna că în multe privințe nu mi se părea că era cel mai ciudat și mai nostim om pe care îl cunoscusem vreodată. Dacă nu l-ar fi respectat ca pe un războinic puternic, neamul lo-bas l-ar fi considerat un prost. Nu era doar faptul că el avea cea mai nemaipomenită pușcă din lume, în timp ce ei dispuneau doar de câteva arme care se încăreau prin țeavă. Sembur era, totodată, un bărbat cu un temperament puternic, viguros și neînfricat.

Înainte de apariția lui Sembur, se întâmpla ca, anual, cel puțin două caravane să fie atacate de sălbaticul trib khamba din Bod, care captura nenumărați desagi, coșuri și animale. Când Sembur a început să călătorească împreună cu caravanele, înarmat cu pușca lui necrușătoare, situația s-a schimbat. Hoții erau puși pe fugă și nu se mai pierdea nimic. Uneori se întâmpla să apară în depărtare vreun grup de khambas, însă când vedeau profilată în zare, printre lo-bas, silueta înaltă a lui Sembur nu se încumetau niciodată să atace.

Adesca, mă simțeam superioară și foarte mândră, fiindcă eram singura fată căreia i se îngăduise vreodată să călătorească alături de caravanele de sare. Băieții nu aveau voie să facă nici o călătorie în ținutul Bod pînă ce nu împlineau optsprezece ani; de asemenea, nici o persoană de sex feminin nu avea voie să meargă acolo, în afară de mine. Existau două motive pentru care mie mi se dădea voie. Mai demult, cînd eram mică, iar Sembur pleca împreună cu cîte o caravană, mă lăsa întotdeauna în grija unei femei numite Chela, care era măritată cu doi frați, dar nu avea copii. Nu-mi plăcea de ea, fiindcă îmi tot spunea povești oribile cu demoni și duhuri rele, care mă băgau în sperieți și mă făceau să am coșmaruri.

Mai tîrziu, cînd eu aveam zece ani, Chela a murit. Sembur spunea că a avut ceva ce se numea apendice explodat, însă în realitate se întîmplase ca un duh rău să intre în ea și să-i umfle pîntecele, chinuînd-o cu dureri cumplite, pînă ce și-a dat duhul.

Cînd a venit vremea să plece următoarea caravană, m-am milogit de Sembur să mă ia cu el. Învăţasem să călăresc pe ponei cam în acelaşi timp cînd învăţasem să merg, aşa că nu aveam să-i dau de furcă. Sembur a fost luat prin surprindere, însă în cele din urmă a încuviinţat sec din cap, ceea ce însemna că se hotărîse. Dimineaţa, cînd se strîngea caravana, eram şi eu acolo cu el. Şi cînd Moş Tashi, conducătorul, a fluturat din miini, obiectînd, Sembur a rostit foarte tare şi răspicat în „Hinglish” că ori mergem amîndoi, ori rămînem amîndoi în Namkhara. Nimeni n-a înţeles ce spunea, fireşte, aşa că mi-a zis cu glasul lui tăios, pe care-l avea mai tot timpul: „Spune-le tu, Jani. Dacă vor să-i duc cu bine şi să-i apăr cu puşca pînă la Magyari şi înapoi, atunci trebuie să vii şi tu cu noi.”

Cînd am tradus asta în fraze politicoase, adresîndu-mă lui Tashi, tot neamul lo-bas prezent acolo a înlemnit. De cîţiva ani uitaseră cum era înainte, cînd se întîmpla să piardă vreo caravană de sare, de grîne şi de monede de argint, pe care le căram la Magyari pentru troc. Se învăţaseră să călătorească în siguranţă, protejaţi de Sembur, acesta fiind motivul pentru care nu se purtau multă vreme duşmănos cu noi fiindcă eram străini, chiar dacă semnele tainice arătau că aducem ghinion. Ştiau perfect de bine că Sembur le purtase noroc cu caravanele. Mai ştiau, de asemenea, că în viaţa lui anterioară fusese leopard de zăpadă, şi că tocmai de aceea neamului khamba îi era atît de frică de el.

Sembur habar n-avea că fusese leopard de zăpadă, iar eu nu i-am spus niciodată, deoarece ştiam că se va înfuria.

Moş Tashi s-a scărpinat în cap şi s-a sfătuit îndelung cu ceilalţi bărbaţi. În cele din urmă, ne-am pornit la drum cu toţi, însă a poposit multe ceasuri la Galdong, cîţiva kilometri mai la nord, aşteptînd ca Tashi să se ducă la marea mănăstire să ceară povaţă călugărilor. N-am aflat niciodată ce i-au spus,

însă cînd a ieșit, în cele din urmă de-acolo, mi-am început prima călătorie în ținutul Bod, părăsind satul Smon T'ang.

Al doilea motiv pentru care mi se dădea voie să însoțesc caravanele de sare, sau mai degrabă motivul pentru care eram binevenită după acea primă călătorie, a fost faptul că s-a descoperit că aveam ceea ce neamul lo-has considera a fi talentul cu adevărat magic de a manevra iacii. Aceștia sînt niște dobitoace molatice, veșnic morocănoase; vezi uneori cîte un iac care se încăpățînează să stea neclintit și să se holbeze în gol ceasuri de-a rîndul, fără să se miște, ca un călugăr cufundat în meditație. Era mult prea greu pentru a trage de el și a-l tîrî, iar în plus, nimeni nu îndrăznea să-l îmboldească folosind metode dureroase, de teamă ca jivina să nu fie cumva reîncarnarea vreunei rubedenii moarte, putînd slobozi o karma puternică, înainte chiar de a se naște sub înfățișare omenească.

Cînd un iac se oprea, toată caravana încremenea locului, ceea ce ducea la întîrzieri nesfîrșite. Eu aveam darul de a convinge iacul îndărătnic să se miște, frecîndu-i doar nasul și șoptindu-i cuvinte duioase. Habar n-aveam cum reușeam să fac asta, știam doar că așa se întîmpla. Sembur zicea că toate astea se datorau faptului că mie îmi plăceau iacii, pe cînd aproape toată lumea se enerva că erau prea mototoli și prea proști.

Îmi plăceau iacii, într-adevăr. Îi foloseam la arat și ca animale de povară, părul lor îl forceam ca să ne facem haine sau împleteam din el fișii groase ca să ne facem cizme. Beam lapte de la ei, ardeam balega lor ca să ne încălzim și, o dată pe an, îi înțepam ca să singereze, mîncînd apoi singele lor uscat. Cît erau tineri, nu-i omoram, fiind foarte prețioși, însă cînd le mai trecea vremea ne dădeau carne și oase.

Le eram recunoscătoare iacilor. Sembur zicea că nu există iaci aproape nicăieri în lume, or asta mă uimea. Nu puteam pricepe cum de se putea trăi fără iaci. Desigur, poate că

Sembur greșea închipuindu-și că mă ascultau fiindcă îmi plăcea de ei. Posibil că adevărul să fie, cum îmi spusese mic odată Lahna Vrăjitoarea, că într-o viață anterioară fusesem căpetenie de circadă, iar dobitoacele mă recunoșteau ca fiind de-a lor. Oricare ar fi fost motivul real, în ultimii trei ani fusesem binevenită în caravanele de sare, iar acum îmi încheiam cea de-a noua călătorie.

În spatele nostru, piscurile erau cenușii și albe. În fața noastră, poteca șerpuia abrupt în jos într-o vale îngustă și adâncă, apoi mai departe, continuând cu o pantă ceva mai domoală printre coline cafenii, brăzdate de albiu strimte și zdrențuite, care coborau întortocheat spre mozaicul de cîmpii verzi ce acopereau șesul neted. De unde mergeam noi pe cărarea șerpuită de deasupra, râulețul părea un firicel de argint răsucit printre cîmpuri. Alături era drumul spre Namkhara, iar în punctul unde riul se lărgea, preschimbându-se într-un lac în formă de lună se înălța mănăstirea Galdon, șase terase lunguiețe și somptuoase din piatră roșie și stearsă, cocoțate una peste alta, avînd deasupra patru turnuri aurii, subțiri ca niște ace. Fiecare nivel era străpuns de nenumărate ferestre lungi montate în piatră albă, iar de-a lungul acoperișului de la cel mai înalt etaj se afla un șir de prapuri uriași pentru rugăciuni, în cele cinci culori, care reprezentau cele cinci aspecte diferite ale vieții.

Mănăstirea se înălța într-o curte spațioasă înconjurată de un zid înalt, cu o poartă arcuită. În exteriorul zidului care dădea spre riu se afla un șir de monumente budiste pătrate, bogat sculptate și tencuite în ocră, cu niște turle scurte și conice. Acestea erau niște racle în care fusese pusă cenușa unor lama, și se știa că era bine să mergi să te rogi la aceste racle, dacă voiai să dobîndești merite și să îți ușurezi viața viitoare, așa cum făcea toată lumea din Smon T'ang, în afară de Sembur.

În curte zăream punctișoare roșii mișcându-se de colo-colo. Erau călugării, cu pălăriile lor roșii și înalte. Întotdeauna mi-a fost cam frică de călugări; Sembur mai zicea că sînt niște trîndavi. I se părea o rușine că le trimiteau pe femeile sfinte să muncească pe cîmp, în timp ce ei nu făceau decît să învîrtească roțile de rugăciuni, să mediteze și să scrie în niște cărți uriașe legate în mătase, care erau ținute într-un loc numit bibliotecă.

Marele Lama de la Galdong era foarte important, dar nu la fel de important ca alți Mari Lama de la alte mănăstiri, și asta fiindcă Galdong era unu dintre cele mai mici. Îl întîlnisem de trei ori și vorbisem cu el, cînd îl chemase pe Sembur și avusese nevoie de mine ca să-i traduc. Îl chema Rild și avea o față foarte liniștită, ca și cum ar fi fost dus cu gîndul mereu în altă parte, însă mie îmi plăcea de el, fiindcă, deși se uita parcă prin mine sau peste mine, întotdeauna zîmbea și îmi vorbea frumos.

Nu-l chema pe Sembur decît dacă semnele erau de rău augur și i se părea înțelept ca noi doi să plecăm singuri pe dealuri pentru o vreme. Mi-aduc aminte de ultima oară cînd mi s-a adresat, vorbindu-mi cu vocea lui subțire și înaltă, în timp ce noi stăteam în picioare în fața lui, într-o încăpere splendidă cu lămpi aurii care licăreau de-a lungul pereților.

— Informează-l pe Sembur că în ultimele zile toate semnele prevestitoare și toate piezele declară că cei care sînt străini printre noi deschid calea unor noi duhuri rele, care vor pogori asupra noastră.

— Am să-i spun numai decît, înălțimea ta.

După ce i-am spus, Sembur a mîrîit:

— Întreabă-l dacă nu cumva toți demonii ăștia suplimentari își fac apariția iarna, cînd nu există caravane care să aibă nevoie de pază.

– Nu pot să-i spun așa ceva, Sembur! Nu-i vina lui dacă asta arată semnele.

– Care semne?

– Păi, felul cum se mișcă norii, cum zboară păsările, cum stau așezate stelele pe cer sau dacă, atunci când se duc la riu, caprele o iau în stînga ori în dreapta – oh, sînt sute de semne de acest gen.

– Niște nerozii, toate.

M-am întors spre Rild:

– Iartă-mă, Înălțimea ta. E greu de cap, ca un iac, și a trebuit să-i explic ca unui copil mic. I-am spus, iar acum a priceput.

Marele Lama a continuat:

– Nici un lo-bas n-o să vă facă rău, fiindcă este împotriva Legii, iar cel care ar face totuși așa ar pierde multe merite în călătoria lui pe Roata Vieții. Nu trebuie, însă, uitat că, dacă ar fi ca oamenii din Namkhara să vă izgonească din satul lor, s-ar gândi poate că așa pot dobîndi multe merite devîind noianul de spirite rele și de demoni, care altminteri ar fi atrași în Namkhara prin prezența voastră, potrivit semnelor. M-ai înțeles, copilă?

Înțelesesem perfect. Dacă Sembur și cu mine nu părăseam de bunăvoie satul pentru o vreme, ca să trăim singuri pe dealuri, urma să fim izgoșiți din Namkhara. Se mai întîmplase așa, dar numai o dată, fiindcă de atunci Sembur se învățase minte. Era în stare să spargă două-trei capete cu un ciomag dacă bărbații apăreau să ne alunge, numai că n-au apărut. În schimb, ne-am pomenit cu pe puțin vreo douăsprezece femei, care s-au năpustit asupra noastră, agitînd bîte, numindu-l pe Sembur „străin” și ameninșîndu-l cu o mamă de bătaie zdravană ca să-l pună pe fugă. El era consternat și furios, dar absolut incapabil să le țină piept femeilor. În cîteva minute a

împachetat cortul nostru din păr negru de iac și puținele noastre lucruri, m-a suit pe ponei și duși am fost.

De atunci, am mai fost izgoniți din Namkhara de trei ori, dar întotdeauna am plecat fără ceartă sau tăraboii. Surghiunul nostru nu dura niciodată mai mult de câteva săptămîni, căci în lumea duhurilor rele toate lucrurile se schimbă o dată cu luna nouă, și rar li se întîmpla să ne fie ostile pe durata a două luni de zile consecutive. Cînd ne întoarcem în Namkhara eram întîmpinați întotdeauna cu prietenie. Nu le eram nesuferiți. Nu ne alungau decît în perioadele cînd prezența noastră deschidea ușa unor demoni, care aduceau boli și nefericire.

Cînd trebuia să plecăm singuri pe dealuri mi-era adesea urît, fiindcă îmi lipseau copiii cu care mă jucam. Sembur încerca să facă să treacă timpul dîndu-mi lecții, fiindcă voia să fiu „heducată”. Chiar îmi plăcea să fac exerciții de citit și de scris, însă unele lucruri despre care mă învăța erau foarte stranii, cum ar fi bunăoară faptul că pămîntul este rotund ca o minge, sau faptul că există un loc numit Londra, unde niște mașini pe roți se fișie de colo-colo pe șine tot timpul, exact ca în *Povești despre Jessica*, iar alte mașini se mișcă pe drumuri, fără să fie trase de cai.

Mai exista o lecție care se chema Istorie, în care populația „Hinglish” tot cutreiera lumea pe niște lacuri enorme numite mări. Călătorea cu corăbii, care erau niște bărci mari de fier cu aburi înăuntru. Corăbiile astea erau ale unei doamne pe care o chema Regina Victoria, și cu ele mergeau soldați în toate colțurile lumii, să educe popoarele din alte țări și să le învețe cum să se poarte.

Lecțiile lui Sembur mă zăpăceau și îmi părea bine întotdeauna cînd ne puteam întoarce de pe dealuri acasă în Namkhara, fiindcă e frig să locuiești iarna într-un cort. Anul trecut am avut noroc, semnele au fost de bun augur, însă anul dinaintea acestuia fusese foarte prost. Surghiunul nostru ținuse

șapte săptămîni, cu vreme geroasă, iar trei săptămîni din tot acest timp a trebuit să-l doborîcesc pe Sembur, cînd un demon de molimă se cuibărise în pieptul lui.

Nu fusesem convocați la Marele Lama de la Galdong de cînd ne întorsesem din exilul de care pomeneam mai sus, iar acum, în timp ce coboram la vale călare, împreună cu caravana noastră care se mișca lent, mă rugam fierbinte să nu fim izgoniți pe lunile de iarnă care veneau.

Alături de mine, Sembur spuse cu vervă:

– Trage umerii în spate, Jani. Stai dreaptă în șa, ca o fată cuminte.

M-am întins dezmorțindu-mi mușchii care mă dureau și, cu un efort, m-am tras în sus:

– Iartă-mă... aproape că am adormit.

– Știu, scumpete, știu. Dar ți-am mai spus deja, nu trebuie să se vadă. Nu-i lăsa niciodată pe ăștia să observe că ești obosită, speriată sau îngrijorată.

– Dar de ce, Sembur? Nu-l mai întrebasesm asta niciodată.

– Cum? Păi, fiindcă ești „Hinglish”, de-aia, și trebuie să fii mereu calmă și liniștită. Și, în plus, îți conferă autoritate, pricepi? Dacă lumea vede că te sperii sau că ești frîntă de oboseală, n-or să te mai respecte deloc.

Uneori, cînd mă simțeam istovită, îmi doream să mai fi avut pe cineva în afară de Sembur care să îmi poarte de grijă, și mi-ar fi plăcut mai ales să am o mamă, însă ori de cîte ori îmi veneau în minte gînduri din astea mă simțeam foarte vinovată, fiindcă eram suficient de mare ca să-mi dau seama că, de cînd mă știam pe lume, fusesem singura preocupare a lui Sembur, deoarece acest lucru era o chestiune de datorie pentru el. Nu știam de ce considera că era de datoria lui să aibă grijă de mine, doar dacă n-ar fi fost tatăl meu, fiindcă era limpede că nu părea deloc potrivit să crească o fetiță încă din fragedă pruncie, însă făcuse asta cît putuse el mai bine,

disimulînd toate îndoielile și neliniștile sub un aer nespus de încrezător.

Iar acum, cînd m-am îndreptat de spate și călăream printre cîmpurile cu miriște de orz, ca și cum aș fi fost proaspătă și vioaie, n-o făceam fiindcă astfel puteam căpăta respect din partea neamului lo-bas, ci pur și simplu pentru că era important pentru Sembur.

Pe unele cîmpuri se ara pînă cînd pămîntul, o dată cu venirea iernii, îngheța și devenea tare ca fierul, însă plugarii își opreau iacii ca să ne facă semne cu mîna și salutau caravana cînd treceam pe lîngă ei. Cîteva dintre cele o sută de femei sfînte de la Galdong lucrau pe cîmp, adunînd pietre în coșuri mari și cărîndu-le de acolo cu catini. Moș Tashi își amintea că în copilărie văzuse femei sfînte curățînd pămîntul de pietre, exact cum făceau și astăzi. Dar parcă, oricît de multe ar fi fost luate de acolo, tot mai apăreau altele mereu. Femeile sfînte nu aveau voie să se uite la bărbați cînd trecea caravana, dar întotdeauna făceau așa. Aveau părul tuns foarte scurt și purtau fuste lungi, de culoare maro-roșcat, ornate cu mici turcoaze, care se asortau la culoare cu tunicile.

Aceasta era ultima caravană din sezon. Avea să fie ultima pe veci pentru Sembur și pentru mine, numai că atunci noi nu știam asta. Eram toți veseli și bine dispuși, în ciuda faptului că toată ziua călătorisem, fiindcă de data asta ne întorceam de la Magyari cu dîsagii plini. În afara încărcăturii obișnuite de sare, aveam cîteva baloturi de mătăsuri frumoase și de brocarturi bogate cumpărate în Magyari de la oamenii galbeni, care veneau de dincolo de ținutul Bod.

Aveam și cîțiva saci de ceai de-al lor, care le plăcea foarte mult nobililor din Smon T'ang. Oamenii de rînd prefereau ceaiul care venea din sud, din țara numită India, dincolo de Pokhara, unde făceam troc schimbînd sarea noastră pe argint

și grîne. Unele mătăsuri se vindeau la Pokhara, cu sarea, altele însă erau păstrate de lama și nobili, ca să-și facă robe și haine scumpe.

Sembur și cu mine n-am însoțit niciodată caravanele care mergeau spre sud. Moș Tashi ne rugase să mergem, fiindcă, deși neamul lo-bas nu mai avea nevoie acolo de protecția lui Sembur, se bucurau foarte mult de harul meu de a mă purta cu iacii. Sembur, însă, n-a vrut niciodată să mă ducă în sud. Știam că în cei zece ani de cînd venisem la Namkhara se dusese în sud doar de două ori, și atunci singur, fără mine. Cînd l-am întrebat de ce, mi-a spus că avea să-mi explice într-o bună zi, cînd mă făceam mai mare.

Prefăcîndu-mă că nu eram obosită, am început repede chiar să nu mai simt cît eram de ostenită și mi-am reluat sporovăiala cu Ghenling. Îi plăcea să mă tachineze și să facă glume proaste, și cu cît pretindeam că eram mai supărată, cu atît se amuza mai tare. Ne apropiam acum de mănăstire, unde urma să poposim în curtea mare pînă ce călugării veneau să cerceteze marfa pe care o aduceam de la Magyari, ca să decidă cît trebuia să-i lăsăm perceptorului, cînd venea în regiunea noastră să strîngă impozitele. L-am auzit pe Ghenling spunînd lîngă mine: „Cînd ne oprim la Galdong, am să fac *tsampa* și o să mîncăm amîndoi șase blide, Jani, tu și cu mine”.

Tsampa era principalul aliment în Smon T'ang și în Bod, deopotrivă. Se făcea încălzind boabe de orz pe nisip foarte încins, într-o tingire de fier pînă ce plesneau, după care se cernea nisipul și se măcinau boabele foarte fin. Luam cu noi boabele astea foarte mărunțite și le amestecam făcînd o pastă cu lapte acru sau cu zer pregătît din unt înăcrit, iar pasta care rezulta astfel se numea *tsampa*. Îmi plăcea fiindcă o mîncam de-o viață, însă Sembur nu se obișnuise niciodată cu gustul, deși mîncea și el *tsampa* de ani de zile.

Cînd Ghenling a zis că aveam să mîncăm șase blide, m-am prefăcut că nu mai făcuse niciodată gluma asta și i-am spus:

– Șase blide? Trăsnet! Sînt moartă de foame. Asta înseamnă cîte trei blide fiecare.

– Ba nu. Înseamnă șase blide pentru mine și nici unul pentru tine! a zis Ghenling scuturîndu-se tot de rîs.

M-am bosumflat, m-am uitat urît la el și, ridicînd vocea, am spus:

– Ce rău ești, Ghenling! Și lacom! Vreau și eu niște *tsampa*!

Ghenling era încîntat.

– Nu, ție nu-ți dau *tsampa*. Nu le face bine fetițelor străine.

– Dar nu sînt străină! Și nici nu mai sînt o fetiță, acum am crescut. Am *dolsprezece* ani.

– Dacă nu ești străină, cum se face că ai fața asta albă și caraghioasă?

Am încercat să-l plesnesc peste braț, fiindcă asta îl amuza întotdeauna copios, și am spus:

– Nu e albă, doar că nu e la fel de smeadă ca a ta.

Ghenling s-a prins cu mîna de braț și, dînd pîteni, a luat-o înainte, gemînd în gura mare de o durere închipuită și strigînd:

– Sembur! Salvează-mă de Jani! Iar mi-a rupt brațul! Ține-o mai bine în lanț, ca pe urși!

Sembur s-a răsucit în șa și a strigat către mine:

– Ce-i cu zbieretele astea, Jani?

– Nimic, Sembur. Ghenling se ține iar de glume trăsnite.

– Bine. Bun băiat. Sembur a dat din cap spre Ghenling adresîndu-i un zîmbet mai degrabă furios, cum știa el. Îi plăceau oamenii care erau veseli și nu se văicăreau niciodată.

Zece minute mai tîrziu, caravana noastră intra în curtea mănăstirii pe porțile largi din zidul exterior. Mulți lama și

călugări erau adunați acolo, așteptându-ne. Toți lama purtau pălării roșii țuguite. Călugării erau cu capul descoperit, unii dintre ei fiind foarte tineri, întrucât băieții puteau intra în ordinul mănăstirii Galdong încă de la vîrsta de nouă ani. Erau acolo și cîțiva demoni, în realitate călugări și femei sfinte îmbrăcați în robe dungate strălucitoare și purtînd pe cap măști mari ce închipuiau niște monștri crînceni cu colți ascuțiți, pene în formă de solzi și ochi bulbuceți.

Trei lama aveau niște trîmbițe foarte lungi, mai lungi decît un stat de om. Erau făcute din epru ornat cu argint, corali și turcoaze. Clopotul fiecărei trîmbițe stătea rezemat pe umărul unuia dintre băieții-călugări, iar cei trei lama suflau acum în trîmbițe în timp ce alți lama și călugări băteau tobele și cimbalele.

Toate astea se făceau pentru a alunga demonii pe care i-am fi putut aduce cu noi din Bod, o dată cu caravana. Pe măsură ce zgomotul creștea, demonii închipuți, cu măștile lor oribile, au început să alerge de colo-colo speriați și, în cele din urmă, au fugit din curte, pentru a da o pildă demonilor adevărați, în speranța că aveau să facă și ei la fel.

Mi-a plăcut întotdeauna ceremonia de izgonire a demonilor, mai cît seamă la sărbătorile mari, cînd lama și călugării mergeau în procesiune cu sutele, iar în jur țopăiau zeci și zeci de demoni închipuți. Lui Sembur toate astea i se păreau o tîmpenie. Acum, urmărea impasibil, pufnind din cînd în cînd. Mi-a zis: „N-au minte nici cît niște ținci. Uită-te numai la ei”.

L-am luat de mină, urmărind cum călugării care băteau din tobe înaintau spre demoni.

– Oh, Sembur, nu știu ce să zic. Mie mi se pare nostim.

– Ah, nostim – da, asta-i altceva. N-am nimic împotriva chestiilor astea de carnaval, numai că ei fac asta de dragul religiei, ceea ce-i o neghiobie.

- De ce-i o neghiobie?

- Cum de ce? Păi, fiindcă religie înseamnă ce e în Sfânta Biblie, de-aia. Nu să te împopoțonezi și să țopăi ca niște clovni la circ.

- Ce-s ăia clovni la circ, Sembur?

A coborât privirea spre mine, oftând:

- Mi-e tare greu să-ți explic anumite lucruri, Jani. Nu-i vina ta, dar n-ai habar cam de nimic. Nu știi decât ceea ce am fost eu în stare să-ți spun, și mai tot timpul pricepi totul denaturat. Ascultă bine: circul este un cort mare de tot unde sute de oameni vin să vadă cum alți oameni fac acrobații, își vîră capul în botul leilor și chestii de soiul ăsta. Cîteodată merg pe sîrme lungi, sus de tot, în bolta acoperișului. În fine, clovniții sînt niște tipi care se îmbracă foarte caraghios, își vopsesc nasul în roșu, după care fac tot felul de giumbușlucuri și tîmpenii ca să stîrnească risul.

Nici nu-mi puteam închipui cum ar arăta un cort atît de uriaș. Nu cred că s-ar găsi în toată lumea asta destul pîr de iac ca să faci așa ceva. Oricum, tot ce îmi zugrăvisese Sembur depășea pentru mine orice imaginație.

După ce demonii au fost puși pe fugă, iar zgomotul s-a stins, trei lama cu suluri albe de hîrtie și condeie au început să cerceteze încărcătura noastră, avîndu-l în preajmă pe Moș Tashi. Sembur și cu mine urma să fim plătiți pentru munca noastră în funcție de valoarea caravanei, or eu mă gîndeam că, dacă aveam noroc, puteam căpăta cel puțin cincizeci de rupii pentru această călătorie.

La un moment dat, îmi venise greu să înțeleg cum de nu ne număram printre cei mai sărmani oameni din sat, fiindcă nu cîștigase aproape nimic în afară de plata pe care o primeam pentru „escortă“, cum zicea Sembur. Fiind străini, nobilul care era proprietarul întregului pămînt din jurul satului Namkhara

n-a vrut niciodată să ne atendeze și nouă un teren pentru agricultură sau pentru pășunat, iar Sembur nu avea o altă înțelețenie. Acum, cînd mă făcusem mare, puteam cîștiga suficientă făină de orz și destule legume cît să avem să ne hrănim, ajutîndu-l pe un fermier numit Bhola, care avea cîțiva iaci. Sembur mai cîștiga și el uneori cîte ceva, ajutîndu-l pe fierar sau pe casap, însă nu se putea ține niciodată de treabă prea multă vreme, întrucît aceste două meserii erau considerate drept cele mai înjositoare, iar oamenii care le practicau trăiau ca niște proscriși chiar la marginea orașului. N-am fi putut pune niciodată în gură vreo bucățică de carne; dacă ar fi fost să trăim doar din ce cîștigasem astfel.

Trecuseră trei ani deja de cînd îmi dădusem seama că Sembur avea o sursă tainică de bani. Pe vremea aceea, parcă sârăceam pe zi ce trecea, hrănindu-ne în principal cu *tsampa* și fasole. După aceea, Sembur m-a dat în grija Chelei și a celor doi soți ai ei, plecînd în sud cu o caravană, tocmăi pînă în Nepal. Numai că nu s-a întors cu aceeași caravană. S-a întors singur, la trei săptămîni după caravană. Celor din neamul lo-bas le-a lăsat impresia că se dusese pînă în India să procure cartușe pentru pușca lui minunată, și într-adevăr s-a întors cu peste patruzeci de încărcătoare a cîte opt gloanțe fiecare. A adus, însă, și un sac întreg de monede de argint, pe care le-a ascuns acasă la noi într-un loc tainic – o scobitură săpată în spatele unei pietre mari de lîngă vatră.

Comoara asta ne-a ajuns să trăim cîțiva ani; am intuit atunci că Sembur adusese banii ăștia la fel cum făcuse și ultima oară cînd călătorise în sud, pe vremea cînd eram foarte mică. Cu timpul, se cheltuiseră, iar acum venise cu alții. Am spus, cam uluită, holbîndu-mă la sacul cu arginți:

– Măiculiță, Sembur! De unde ai făcut rost de atîția?

– Nu mai spune „măiculiță“, domnișoară. Nu permit să vorbești urît.

– Dar și tu zici la fel.

– Asta-i altceva. Și oricum, n-ar trebui nici eu să vorbesc așa.

– Bine, am să încerc să nu mai spun asta. Dar de unde ai căpătat atîta băneț? Fiindcă, nu-i așa, n-avem nimic de vîndut?!

Sembur a pus la loc piatra peste locul cu scobitura secretă, după care s-a ridicat în picioare.

– Cînd am venit aici prima oară, am adus cîteva dintre lucrurile care au aparținut mămicii tale. Niște bijuterii, pricepi? De drept, ți se cuvin ție, numai că am fost să vînd cîteva ca să avem din ce trăi.

– Nemaipomenit! Au mai rămas multe?

– Suficient cît să ai un cheag cînd te faci mare.

– Mă lași să le văd și eu, Sembur?

– Cînd ai să mai crești un pic, dacă ești fetiță cuminte. Asta înseamnă să nu sufli o vorbă nimănui. Dar nimănui, pricepi?

– Da, în regulă, Sembur. Promit. Jur cu mîna pe inimă.

Mi-am ținut promisiunea și eram convinsă că nu știa nimeni de comoara tainică a lui Sembur, întrucît el avea grijă să nu fie niciodată cumva extravagant. Pînă acum, nu mă mai gîndisem de mult la bani sau la bijuterii, însă mi-au revenit în minte cînd stăteam în curtea mănăstirii Galdong, așteptîndu-i pe lama să evalueze caravana. Vorbeam cu poneiul meu, Pulki, spunîndu-i că a fost fată bună și că aveam să-i dau mult de mîncare cînd ajungeam acasă, cînd brusc am remarcat că șaua ei, pe care o reparasem de nenumărate ori, se stricase de tot, așa că am început să mă întreb dacă nu izbuteam cumva să-l conving pe Sembur să-mi cumpere una nouă de la Hauki Tăblăcarul.

M-am hotărît să-l rog asta mîine, după ce se mai odihnea, și am continuat să stau de vorbă cu Pulki. Călăream pe ea de cînd lumea și o iubeam foarte mult; nu fusese tînără cînd o

cumpărase Sembur, așa că acum era destul de bătrînoară. Speram că dobîndise multe merite în această viață, astfel încît în viața următoare să se nască sub forma unei fete cu care să mă pot juca, dacă m-aș fi întîlnit cu ea. O dresasem pe Pulki să caute în buzunarul de la pelerina mea vreo prăjiturică de hrișcă îndulcită cu miere; mă gindeam că după ce murea aveam să port întotdeauna în buzunar cîte o prăjitură, pe care să i-o dau unei fete care ar ști să caute bucățica savuroasă.

Îi explicam toate astea lui Pulki, șoptindu-i la ureche, cînd l-am auzit pe Sembur rostind cu voce joasă:

– Alo. Ia te uită cine apare.

Am întors capul și am văzut un lama dolofan și durduliu la față, care se îndrepta spre noi. Era Mudok, secretarul-șef al lui Rild, Marele lama de la Galdong; am simțit că mi se taie picioarele. Se părea că urma să fim convocați la el, ceea ce însemna că semnele ne erau din nou potrivnice. Cînd-am ridicat privirea spre Sembur, am observat că era tras la față și că ochii lui aveau o expresie sumbră. Fusesse bolnav cît trecusem prin defileu, la fel cum se întîmplase și pe timpul surghiunului nostru de iarnă. Știam cît de groază îi era probabil să petreacă două-trei săptămîni de iarnă pe dealuri, într-un cort, și îmi venea să plîng de mila lui.

Mudok s-a oprit în fața noastră, s-a uitat la Sembur, după care la mine, spunînd:

– Marele Lama vrea să vorbească cu Sembur.

– Sînt de acord, prea cucernice. La ce oră îi convine înălțimii sale să ne primească?

– Acum.

Întorcîndu-se, a luat-o înainte prin curte spre mănăstire.

M-am repezit să întreb:

– E fiindcă semnele prevestesc de rău pentru noi?

Mudok s-a oprit, răsucindu-se pe jumătate și, privind în jos spre mine, cu capul înclinat ușor pe umăr, ceea ce făcea

să i se clatine un pic pălăria roșie și țuguiață, încruntându-se parcă nedumerit a zis:

– Nu e ca înainte. Este o altă chestiune, ce decurge dintr-o viziune a Oracolului.

Eram speriată și i-am explicat repede lui Sembur în timp ce îl urmam pe Mudok pe scara cu trepte largi, iar apoi înăuntru, prin ușa somptuoasă.

– Oracolul? a bombănit Sembur.

– În fine, nu știu dacă ăsta e cuvântul potrivit în „Hinglish”, însă e un fel de prezicere a viitorului făcută de o femeie sfântă, or când te-am întrebat ce înseamnă oracole în Sfânta Biblie ai zis că e un fel de a ghici viitorul.

– Și ce zice despre noi?

– Mudok nu mi-a spus. Cred că trebuie să mai așteptăm până ce ne vedem cu Rild.

2

Fuseserăm chemați odată la mănăstire și așteptasem patru ceasuri pînă să ne întîlnim cu Rild. Astăzi, însă, Mudok spusesese „acum“, așa că nădăjduiam să nu zăbovim prea mult. În mănăstire nu prea pătrundea lumina zilei, întrucît majoritatea ferestrelor aveau obloancle trase. Toate holurile și coridoarele erau luminate cu zeci de lămpi aurii, în care dansau și pîlpiiău mici flăcări sclipitoare. Treceam pe lîngă capele, în care statuete de argint, înfățișînd zei și zeițe stăteau cu picioarele încrucișate pe niște socluri pe lîngă pereți. Erau culoare unde măști reprezentînd sute de diavoli priveau amenințător în jos, spre noi. Undeva un gong mare bubuia stîns pentru a marca un ritm. Am trecut printr-un culoar tapetat cu panouri de mătase, pictate cu nenumărate și felurite animale și păsări, am luat-o apoi în sus pe o scară îngustă și întortocheată, trecînd printr-un alt hol cu stîlpi de lemn drapați în mătase roșie. Aici, într-o nișă măreață, în capăt, stătea ghemuit un demon enorm cu un singur ochi verde în frunte și

niște coarne lungi și roșii. În fața demonului, stăteau în picioare doi călugări, fiecare bătând darabana pe un craniu de berbec, cu niște befigașe subțiri din abanos negru.

Pe toate coridoarele erau rațele mici, fiecare cu câte un bastonaș de tămâie arzând mocnit deasupra, așa că aerul era îmbăcsit și greșos de la atîta fum parfumat. Am ajuns, în cele din urmă, în anticamera unde mai așteptasem și altă dată să fim primiți în audiență. De data asta, nu mai aștepta altcineva. Mudok a luat două „khabtas” dintr-un maldăr care atîrna de un inel mare de fier pe perete și ne-a dat fiecăruia câte una. Nu aveam voie să dăm ochii cu Marele Lama fără aceste eșarfe albe și înguste, întrucît nu putea avea loc nici un salut ceremonios, dacă persoana inferioară prin naștere nu oferea o „khabta” celei superioare prin naștere.

Mudok s-a oprit cu mîna pe ușa mare și s-a uitat iritat spre noi. Nu-mi plăcea de Mudok. E-adevărat că murdari, prăfuiți și prost îmbrăcați cum eram nu se cădea să apărem în fața Marelui Lama, dar asta nu era vina noastră. I-am șoptit încetîșor lui Sembur: „Să nu încerci să vorbești pe limba lor, acolo, înăuntru. Te rog, Sembur. Te rog să discuți prin mine”. Mi-aduceam aminte cum fusese ultima oară, cînd Sembur încercase să lege laolaltă puținele cuvinte pe care le reținuse. Folosise modalitatea necioplită de adresare potrivită discuției cu țărani, iar eu mă făcusem stacojie de jenă.

Acum a bombănit morocănos:

– Bine, bine. Știu cînd trebuie să-mi țin gura.

În clipa următoare, Mudok a deschis ușa cu un gest larg și ne-a făcut semn să intrăm.

Lumina zilei se revărsa în camera Marelui Lama printr-o uriașă fereastră arcuită. Pe pereți atîneau brocarturi auri, iar podeaua era acoperită cu covoare făcute din piele albă de capră. Într-o parte, lângă fereastră, se afla un birou de lemn,

foarte mare, cu călimări, condeie, suluri și nenumărate hirtii. Un Buddha imens, auriu, se înălța lângă peretele dinspre răsărit. Rild stătea cu spatele la fereastră, cu picioarele încrucișate ca Buddha, pe un postament scund pe care erau pictate lighioane stranie, cu nuanțe de verde și auriu. Nu avea pălărie pe cap; avea țeastă netedă și bolțită, deasupra ochilor calmi.

Ne-am oprit în fața lui, oferindu-i simbolice eșarfele albe, fără să spunem nimic, fiindcă se cădea ca primul să vorbească Marele Lama. A fluturat ușor din mîna firavă, privind într-un punct undeva între noi doi, a zîmbit stîns și a zis:

– Vă întîmpin cu o binecuvîntare.

– Fie ca binecuvîntarea voastră să ajute eliberării noastre din ciclul re-nașterilor, Înălțimea voastră, am zis eu.

L-am înghionțit pe Sembur, care s-a îndreptat țeapăn de spate, cu mîinile pe lângă corp, cu călcîiele apropiate, rostînd tare și rapid:

– Sînt nespus de fericit să vă găsesc sănătos, domnule.

– Zice că vă este nespus de recunoscător pentru binecuvîntarea pe care ne-ați dat-o, Înălțimea voastră.

Rild a încuviințat din cap, cu un aer absent. Încet, și-a ațîțit privirea asupra mea, după care s-a uitat parcă prin mine:

– E greu de știut unde se află meritul, a zis el cu glasul cîntat. A vorbi înscamă a acționa, or orice acțiune duce neapărat la suferință, căci aceasta este legea karmei. Totuși, dacă vorbește și povestesc ce a văzut Oracolul, aș putea pesemne să evit distrugerea unei ființe umane... dobîndind astfel merit, a adăugat el, licărind din ochi spre Sembur.

Așteptam; inima mi se zbătea în piept. Se părea că Rild fusese prevenit de vreo primejdie care îl amenința pe Sembur, însă nu cutezam să-l îndemin să vorbească. Au trecut așa cinci minute, fără să se rostască nici un cuvînt. Rild privea în gol.

Sembur privea și el în gol, holbindu-se într-un punct deasupra capului lui Rild. Eu stăteam acolo, în picioare, încercînd să ascund neliniștea care mă rodea pe dinăuntru.

În cele din urmă, Marele Lama a spus cu simplitate:

– Oracolul a văzut un demon care și-a luat înfățișare omenească. Demonul vine din sud, să-l ia pe Sembur și să-l nimicească.

Am simțit că mi se scurge tot sîngele din obraji. Lîngă mine, Sembur a spus tăios:

– Ce se întîmplă, Jani? Ce-a zis? Te simți bine?

– M-a... m-a cam șocat ce-a zis. M-am întors spre Sembur și i-am tradus cuvintele lui Rild. Sembur nu credea în Oracole, în afară de cele de odinioară, din Sfînta Biblie, însă, spre uimirea mea, m-a privit țintă cîteva secunde, cu ochii mijiti, după care a spus încet:

– Știe Măria sa cum arată demonul ăsta, Jani?

M-am adresat lui Rild:

– Mă roagă să vă întreb dacă Oracolului i-a fost dat să vadă cum arată demonul, înălțimea voastră.

Rild s-a holbat în gol pentru un timp, după care a închis ochii. S-a lăsat tăcerea. L-am auzit pe Sembur foindu-se lîngă mine, trăgînd aer ca și cum voia să vorbească, și am întors capul repede, punînd degetul pe buze și încruntîndu-mă ca să îl fac să tacă. Nu înțelegea că Marele Lama îmi răspundea la întrebare în felul lui. Nu ne rămînea decît să așteptăm.

Au trecut cîteva minute, după care ușa din dreapta noastră s-a deschis, în cameră intrînd o tinărară rasă pe cap, îmbrăcată cu o rochie albă; în urma ei venea Mudok, care aducea o tavă de argint, cu un castron din sticlă obișnuită și un clondir. Acesta era aproape plin cu un fel de lichid negru ca tușul. Fata s-a dus pînă în fața lui Rild, făcînd o plecăciune. Ținea gura ușor deschisă, avea o față ștearsă, inexpresivă, fără nici un semn de vioiciune.

Rild a deschis ochii și a spus:

– Te-am chemat ca să scrutezi din nou întunericul, copilă, să aflu cum arată demonul care vine din sud.

Mi-am dat seama atunci că fata aceasta era Oracolul sau, în fine, unul dintre Oracolele mănăstirii. Fetei i-au trebuit, se pare, câteva secunde pînă să pătrundă înțelesul cuvintelor lui Rild, după care a spus: „Așa voi face, Înălțimea ta”. S-a întors spre Mudok, care turna lichidul negru în castron. După ce a terminat, s-a dus spre fată și i-a întins castronul. Ea a înclinat ușor din cap, privind fix la suprafața neagră și lucioasă a lichidului. După câteva momente, a început să clipească repede din ochi, apoi a ridicat pleoapele și întregul ei trup s-a făcut parcă țepăn. Cînd a vorbit, avea vocea schimbată, mai pițigăiată, mai tăioasă și mult mai vioaie.

– Călărește pe un cal negru. A luat înfățișarea unui om dintr-o țară străină. Aceeași țară din care vine și străinul din Namkhara, numit Sembur. Demonul vine să-l ia pe Sembur și să-l nimicească. E un... vocea fetei s-a stins o clipă, ezitînd, după care... războinic, cel care vine, trimis de un războinic mai mare, fiindcă... fiindcă Sembur a făcut ceva rău.

S-a lăsat tăcerea. Rild a zis foarte încetîșor:

– Spune-mi cum arată demonul, copilă.

Accasta s-a holbat în jos la negreala lichidului, și am simțit un fior de teamă pe șira spinării.

– Cîzme lungi, făcute într-o țară îndepărtată, a zis ea, gînditoare. Blană albă care să-i acopere corpul și o pușcă pusă într-o cutie legată de șa. Buzele fetei s-au arcuit într-un zîmbet straniu. Demonul ăsta e tînăr, a continuat ea. Părul negru, tare cîrlionțat, ochii cum e cerul senin la asfințit. Mîndru... prea mîndru. Numai că mîndria îi va fi frîntă. A început să vorbească mai repede, respirînd greoi. S-a născut din vultur și leopardul de zăpadă, și totuși amîndurora le e

frică de el. Va cobori în întunecime, iar apoi va veni cel fără de sînge, Omul de Argint, Mîncăul de Suflute...

Fata gîștia acum, bolborosind pe un ton strident, astfel încît era greu de urmărit ce spunea.

— ... și e o datorie de plătit, iar în Anul Dragonului Pădurilor vor veni în ținutul Bod, pentru a prinde lacrima care a picurat din ochiul Celui Luminat...

Glasul i s-a preschimbat într-un țipăt ascuțit, după care a amuțit brusc. Tremura din toate măduarele ca un arc întins, iar pe buze îi apăruseră stropi de spumă. După aceea, plămîinii i s-au golit cu un suspin prelung, trupul i s-a relaxat, iar fața i s-a făcut ca o mască, lipsită de viață, preschimbînd-o în aceeași față molatică, posomorîtă, cum fusese înainte de a scruta bolul de întunecime.

Rild a făcut un gest ușor cu mîna. Fata s-a înclinat în fața lui și, întorcîndu-se, a pornit spre ușă, urmată de Mudok care ducea tava, cu castronul și clondirul. Îmi venea greu să mă abțin să nu clănțăn din dinți; brusc mi s-a făcut frig, deși în cameră era cald. Multe din cele spuse de fată nu aveau nici o noimă pentru mine, însă era suficient de limpede că o persoană foarte periculoasă cănta să-i facă rău lui Sembur, ceea ce mă speria cîmplit. Pînă în urmă cu doi ani, nu mi-ar fi fost teamă pentru Sembur, fiindcă fusese întotdeauna mai voinic, mai puternic, mai încrezător decît toți bărbații pe care îi cunoșteam, însă acum lucrurile stăteau altfel. Pasul lui nu mai era atît de sprinten, părul îi mai încăruntise, iar pe obraji îi apăruse un păienjenis de viroșoare.

Vorbea Rild:

— Informează-l pe Sembur că nu e suficient doar să părăsească Namkhara. Trebuie să plece din Smoŋ T'ang, pentru ca ținutul nostru să nu fie întinat de disputele dintre cei ce nu sînt de-un neam cu noi.

În timpul asta Sembur bombănea spre mine, nerăbdător.

– Ce-a zis? Ce-i cu demonul ăsta, Jani? Haide, fetiço, nu mai sta așa ca proasta-n tîrg! Ce-a tot spus, zi?

Mi-am strîns capul între palme și am șoptit disperată:

– Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, Sembur! Am să-ți spun *mai tîrziu*. Încerc să aud ce spune Marele Lama!

Cred că Sembur a amuțit de șoc, fiindcă nu se mai întimplase să-i vorbesc așa. M-am înclinat spre Rild și am zis:

– Iertați-mă, Înălțimea voastră.

Pentru prima oară s-a uitat drept la mine și am înțeles din ochii lui că se înveselise un pic. După aceea, privirea lui a devenit din nou distantă.

– Se împlinește o lună de cînd Oracolul a vorbit, a continuat el. I-am trimis mesaje dascălului meu, Abatele de la Lo Mantang, și însuși regelui. Toate mănăstirile au studiat augurii și nu încapă nici o îndoială în privința faptului că Sembur trebuie să plece din Smon T'ang, căci altminteri ne paște o catastrofă. Au trecut șapte nopți de cînd a căzut o stea la sud, iar Oracolul de la Lo Mantang a declarat că acest fenomen prevestește venirea demonului străin înainte de a fi lună plină.

Șocată, am înțeles că demonul putea apărea din clipă în clipă. Cu vocea tremurîndă, am zis:

– Unde să ne ducem, Înălțimea voastră?

– Întrebarea aceasta e valabilă pentru Sembur.

Din nou ochii șterși s-au concentrat pentru un moment asupra mea, iar Rild a spus apăsător:

– Ție ți se permite să rămîi, copilă. Poți deveni novice aici, studiind Calea cea Dreaptă.

– Nu, Înălțimea voastră, am spus eu tulburată, trebuie să plec cu Sembur.

Marele Lama m-a privit lung, în tăcere, timp de două minute, după care a ridicat ușor din umeri.

- Fiecare trebuie să dobândească povara karmică pe care o dorește. Fii binecuvîntată, copilă.

Mîna lui s-a mișcat din nou ușor, apoi Marele Lama a închis ochii și am avut senzația că Sembur și cu mine rămăseserăm parcă singuri în cameră. Ușa s-a deschis, iar Mudok și-a făcut apariția. N-a spus nimic. Cînd s-a întors, am pornit după el, pășind în urma lui prin labirintul de holuri, scări și coridoare pînă cînd, în cele din urmă, am ajuns afară, sub soarele de iarnă.

Probabil că începusem să plîng fără să-mi dau seama, fiindcă aveam lacrimi pe obraji. Ștergîndu-mi-le, am zis:

- Iartă-mă, Sembur. Adică iartă-mă că am spus „pentru numele lui Dumnezeu” și că ți-am zis să taci din gură. Nici nu mi-am dat seama ce făceam.

- Nu contează, scumpo, a spus Sembur, cu glasul duios, rezemîndu-și mîna pe umărul meu, în timp ce ne îndreptam spre ponei. Marele Lama a spus că trebuie s-o șterg, așa-i?

Am încuviințat din cap.

- Pînă și regele a zis la fel. Și Abatele-șef de la Lo Mantang, unde se ține marea sărbătoare. E pentru că nu vor să apară aici demonul străin, care să le pricinuiască o sumedenie de neazuri.

Sembur a încuviințat din cap, cu un aer sumbru.

- Să-mi povestești totul de-a fir-a-păr, cînd ajungem acasă, Jani. Mă due doar să iau plata care ni se cuvine de la Moș Tashi.

Lama încheiaseră operațiunea de prețaluire a caravanei și pusese război deoparte ceea ce trebuia dat mănăstirii. Am văzut că Moș Tashi a făcut scandal nevrînd să plătească amărîtul acela de pumn de monede de argint înainte de a ajunge la Namkhara, însă Sembur se postase acolo cu o mutră cruntă, stînd așa cu mîna întinsă pînă ce moșneagul a început să scotocească în punga cu bani.

Zece minute mai târziu, pornisem din nou la drum, străbătînd ultimii kilometri pînă în Namkhara, satul care însemnase pentru mine „acasă” de cînd mă ştiam pe lume, dar care nu va mai fi căminul meu. Sembur călărea gînditor. Ştiam că avea să mă descoasă cu de-amănuntul de îndată ce ajungeam acasă şi încercam să-mi amintesc fiecare cuvînt rostit de Oracol în transă, în timp ce privea fix în întunecime. Încercam totodată să traduc cît mai bine în „Hinglish” tot ce spusese fata, căci cele două limbi difereau atît de mult, încît orice traducere dintr-una în cealaltă era foarte dificilă.

Cînd am ajuns în Namkhara, umbrele se alungiseră deja. Spre sud, piscurile înalte de la Annapurna şi Dhaulagiri luaseră parcă foc de la soarele care apunea, iar peretele munţilor Himalaya se întindea spre vest, atît de înalt, încît părea un nor solid înfîpt în cer. Îmi plăcuse dintotdeauna cel mai mult să stau pe podeţ, acolo unde rîul ocolea Namkhara, şi să privesc asfinţitul soarelui în spatele uriaşelor vîrfuri crestate ale munţilor. Sau dacă duceam animalele la păscut în zori, întorcîndu-mă cu iacii pentru muls, mă cuprindea întotdeauna o senzaţie de bucurie contemplînd cum munţii, la răsărit, se făceau aurii pe măsură ce soarele trezea lumea la viaţă. Nu mă gîndeam, însă, la lucrurile astea în acea zi din ultima noastră caravană, cînd am intrat în Namkhara, fiindcă eram prea necăjită şi speriată.

Moş Tashi a mînat caravana spre grajduri şi spre depozitul din mijlocul satului. Sembur şi cu mine, după ce ne-am luat repede la revedere de la Ghenling şi alţi cîţiva oameni, ne-am îndreptat spre casa cu două etaje, construită din piatră brută şi argilă bătătorită, unde aveam închiriate nişte camere la parter, de la cei doi fraţi care fuseseră soţii Chelei. Ei erau proprietarii casei şi se însuraseră acum cu altă femeie, pe care o chema Kachke, o văduvă cu doi copii. Călărînd agale, pe

drumul întortocheat care ducea spre casă, am trecut pe lângă dughenele și prăvăliile luminate de felinare aurii, unde activitatea era în toi. Bijutieri cu tăvi pline de turcoaze, ghicitoare, telali, croitori, bărbați și femei cu tarabe încărcate de zahăr și orez, calupuri de ceai, unt, grâne și nenumărate legume.

Pe alte tarabe vedeai carne de vânzare: capră și porc, oaie și pui, în timp ce meșterii ofereau picturi pe suluri de pergament, imagini religioase și ornamente din aur sau argint filigranat. Ne cunoștea toată lumea din Namkhara, fiindcă eram străini. Și dacă aș fi trăit acolo tot restul vieții, aș fi rămas mereu o străină pentru ei. Aveam, însă, câțiva prieteni printre lo-bas, în special părinții copiilor cu care lucram sau mă jucam, așa că am fost salutați de câteva ori cu voie bună în drum spre casă. Ce ușurare pentru mine să descopăr că demonul străin din sud nu ajunsese încă în Namkhara. Mi-am dat seama de asta fără să fie nevoie să întreb direct, căci, dacă s-ar fi întâmplat ca vreun străin să intre în urbe, toată lumea ar fi discutat despre eveniment.

Așa că scăpasem de el pînă mâine, măcar, fiindcă în jurul satului Namkhara se afla un zid înalt, cu o singură poartă, care se închisese pe timp de noapte după ce intrase caravana. Paznicii nu dădeau voie nici unui străin pînă la revărsatul zorilor.

După tot ce spusese Marele Lama, eram sigură că trebuia să plecăm în altă țară și mă întrebam unde avea să decidă Sembur că era mai bine să mergem. Cum demonul venea dinspre sud, poate că era preferabil să mergem spre nord, în ținutul Bod, sau mai departe chiar, acolo unde trăiau oameni galbeni. Mă întrebam, de asemenea, la ce se referise fata cînd pomenise de nu știu ce lucru rău făcut de Sembur, ceea ce constituia motivul pentru care fusese trimis demonul străin

să-l nimicească. Indiferent ce viziune i se arătase în lichidul negru și strălucitor, știam că într-un fel văzuse totul greșit, fiindcă în persoana lui Sembur nu era nimic rău.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă a fost să ne ducem poneii în micul grajd de vizavi, unde i-am hrănit și i-am adăpat, frecându-i bine pe corp cu niște paie. Nu așa făceau cei din neamul lo-bas, însă obiceiul acesta îmi fusese înrădăcinat de Sembur. „Trebuie întotdeauna să faci cum se cuvine, Jani. Indiferent cât de obosită ai fi, înfi ai grijă de cal, de pușcă, de subalterni, și abia după aceea de persoana ta.”

Când mi se întâmpla să-mi fie lehamite din cauza oboselii, dar trebuia să mă ocup de Pulki înainte de a mă odihni sau de a mânca, descoperisem că mi-era greu să fac asta doar dacă mă gîndeam că aș fi putut proceda altfel, dar acum eram în stare s-o free pe Pulki pe corp, să o curăț și să o hrănesc, fără să mă mai gîndesc cît de istovită eram. Chiar și în această zi, cînd se părea că aveam să mă gîndesc la atîtea, mintea mea era complet goală de orice grijă, în timp ce mă ocupam de poneii noștri.

După aceea, am traversat strada înapoi, am schimbat cîteva vorbe cu Kachke, care îl alăpta pe bebelușul abia născut, și am intrat în casă. Era foarte plăcut la noi acasă, fiindcă Sembur muncise din greu să facă multe îmbunătățiri de-a lungul anilor. Aveam un salonaș, o bucătărieoară cu o plită de fontă și un dormitor pe care Sembur în urmă cu trei ani îl despărțise printr-un paravan de lemn, fiindcă mă făceam mare, zicea el. Pe pardoseala de piatră aveam preșuri, iar Sembur atîrnase niște bucăți de hîrtie pe pereții dormitorului meu, ca să-l înfrumusezeze. Aveam paturi, două mese și patru scaune, toate făcute de Timoo dulghierul, precum și niște perne mari și cîteva cuni în care să ne ținem hainele de rezervă și alte lucrurișoare. Fiecare cameră avea fereastră, cu o perdea din piele de iac

întinsă bine peste rame de lemn. Puține camere în Namkhara aveau ferestre așa bune ca ale noastre.

De îndată ce am intrat, Sembur a așternut o pătură veche pe masă și s-a apucat să-și curețe meticulos pușca. Eu am deschis toate ferestrele pentru câteva minute ca să aerisesc camerele, după care mi-am luat sacul cu cremene. Pe plita de fontă am pus niște praf uscat obținut frecînd frunzele unei plante de munte numite „murghim”. Astfel aprindeam numaidecît pulberea cu o bucată de cremene și în scurt timp focul ardea strașnic, cu balegă uscată de iac, în șemineul mare din salonaș. Am aprins focul și la plita din bucătărie, am închis ferestrele, am aprins câteva lămpițe, după care am ieșit afară cu o găleată din piele să aduc apă dintr-un bazin construit de Sembur.

În timp ce apa se încălzea pe plită într-o oală mare de fier, am luat câteva monede din ceea ce încasase Sembur și am dat fuga la piață, să cumpăr ceva de mîncare. Cînd mă întorceam, m-am întîlnit cu Armin, băiețelul de trei ani al lui Kachke. În loc să se joace cu ceilalți copii, stătea de unul singur, foarte amărît, așa că s-a bucurat se pare cînd l-am luat în brațe și l-am dus acasă. Pe atunci, întîmplarea nu mi-a spus nimic, însă aveam să-mi amintesc de ea mai tîrziu.

Cînd am ajuns acasă, Sembur terminase de curățat pușca, despachetase desagi noștri de la șa, pusese deoparte hainele murdare, pregătindu-le pentru spălat, și făcuse ordine peste tot. Luase oala mare cu apă caldă, pusese o altă pe plită în locul ei, iar acum era la el în dormitor, cu perdeaua trasă, și făcea baie. Auzeam cum stropsea abundent cu apă, pușcînd în cădiță și turnîndu-și apă cu o cană. Știam că după ce termina să se spele, își ascuțea cu grijă briciul, după care se bărbiera, avînd mare grijă să-și ferească mustața. În cele din urmă, dădea cu ceară vîrfurile mustații, își punea o tunică curată, pantaloni și o haină de lînă, fiind gata în fine să vină la masă.

Eu m-am dus în bucătărie, am tăiat în bucăți mici halca de oaie pe care o cumpărasem, după care am înfipt carnea în frigăruia lungă și subțire din salonaș, unde focul ardea acum puternic. Am spălat și am pregătit niște cepe, napi și varză, am făcut un castron mare cu *tsampa*, și am pregătit niște ceai din sortimentul care îi plăcea lui Sembur cel mai mult, să-l am gata pentru servit.

Până am terminat toate astea, s-a încălzit apa să fac și eu baie. Am luat oala de pe plită, m-am dus cu ea la mine în cameră, am umplut cada pe podea, m-am dezbrăcat și am făcut niște spumă bună cu o bucată de săpun galben pe care îl pregăteam din grăsime de iac și cenușă de lemn. M-am spălat întâi pe cap, fericită că aveam părul scurt și se putea usca repede, după care m-am limpezit cu apa rămasă în oală și m-am vîrît în cadă.

Sembur mi-a strigat de dincolo de despărțitură:

- Ți-ai cărat singură apa aia fierbinte?

- Da, dar a fost ușor, m-am descurcat.

- E prea mare greutatea pentru tine, Jani. Data viitoare să mă chemi pe mine.

- Bine, Sembur. Dar să știi că sînt atentă, pe cuvînt.

M-am șters cu prosopul meu mare și cenușiu, mi-am pus o vestă curată și ciorapi din lînă groasă, apoi tunică mea roșie, pantalonii matlasați și pantofii de casă, cărora Sembur le spunea papuci. După nici o oră, stăteam amîndoi la masă lingă foc, iar în fața fiecăruia se afla cîte o farfurie plină cu mîncare, mirosind îmbietor. Mi-am lipit strîns palmele una de cealaltă, am strîns ochii tare și am încercat să nu fiu nerăbdătoare în timp ce Sembur rostea solemn: „Pentru ceea ce vom primi, fie ca Domnul să ne facă veșnic recunoscători”.

Am spus amîndoi „Amin”, după care am început să mîncăm; au trecut aproape cinci minute pînă ce unul dintre

noi să găsească răgazul de a vorbi. Apoi, Sembur m-a privit peste masă, a zîmbit cam trist și a spus:

– Ce fată bună ești, Jani. Mi-aș fi dorit să fi putut face mai multe pentru tine, draga mea.

Am ridicat ochii surprinsă, mi-am amintit că trebuia înțuș să termin de mestecat ce aveam în gură, am înghițit mîncarea, așa cum mă învățase Sembur, și am zis:

– Nu vîd cum ai fi putut face mai mult. Avem o casă frumoasă și, după părerea mea, mîncăm mai bine decît mai toți cei din neamul lo-bas.

– Mda, presupun că aspectul ăsta nu-i prea rău. Dar acum te-ai făcut mare, și... în fine, nu știu ce-o să se întîmple, Jani. Vreau să zic că ar fi trebuit să fac ceva pentru viitorul tău, numai că n-am fost niciodată în stare să mă gîndesc ce să fac. A clătinat din cap, tulburat. Aici intervine educația. Dacă aș fi fost un om cultivat, aș fi știut cum să procedez.

– Ah, nu începe iar. Ești mai cultivat decît toți ăștia din Namkhara.

– Doar în comparație cu ei. Am făcut ceva școală cînd eram băiat la oaste, atîta tot, dar după aceea n-a mai fost decît armata. S-a uitat atent la mine. Să nu crezi că am ceva cu armata. Bărbații învață acolo să fie disciplinați și să se bizuie pe ei înșiși. S-a strîmbat. Numai că armata nu te învață cum să crești o fetiță.

Golise deja farfuria și pusese alături cuțitul și furculița. Eram singurele persoane din Namkhara care foloseam furculițe.

– Oricum, Jani, m-am străduit cum m-am priceput mai bine. Într-o bună zi, cînd s-ar putea să te apuce ciuda pe bătrînul Sembur, încearcă să-ți amintești că m-am străduit din răspuțeri.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la ei, l-am luat de gît

și mi-am lipit obrazul de fața lui. Brusc, m-am întristat și mi s-a făcut frică, mai mult pentru el decât pentru mine, deși nu prea știam de ce. I-am zis:

– Termină cu prostiile astea. Am fost teribil de norocoasă, bucurându-mă de bunătațea și de grija cu care m-ai înconjurat. Cum să mă apuce vreodată ciuda pe tine?!

M-a bătut ușor pe umăr, scoțând un riset straniu:

– Dumnezeuule, când caști ochii mari ca acum nici nu știi cît de mult semeni cu maică-ta. Haide să mîncăm niște *tsampa*, Jani. Avem multe de discutat în seara asta.

Am adus două castronașe cu *tsampa* de la bucătărie și două căni cu ceai tare, pe care le-am pus pe plita de cărămidă de lângă foc, să stea calde. N-am vorbit prea mult pînă cînd am terminat de mîncat și nici cît am spălat amîndoi vasele în mica noastră bucătărie. După ce s-a instalat în scaunul lui de lângă foc cu o cană de ceai bun, iar eu m-am așezat în poziția mea preferată pe o pernă lângă plita căminului, Sembur a zis:

– Hai să începem, Jani. Ce-a zis fata aia oracol?

De cînd am plecat de la mănăstire, am rememorat de nenumărate ori ce se întîmplase în camera Marelui Lama și, cu toate că n-aș fi putut repeta cuvînt cu cuvînt ce spusese Oracolul, eram sigură că îi puteam reda lui Sembur sensul exact, fără să omit nimic. M-a ascultat cu atenție, ciocănindu-și dinții cu tija pipei goale, și a continuat să privească încruntat în gol multă vreme după ce am terminat de vorbit.

– Crezi în toate astea, Sembur? Întotdeauna ai zis că-s numai prostii, chestiile astea în care cred ei – demoni, magie, pieze rele.

– N-am spus niciodată că sînt *toate* prostii. Am văzut niște lucruri ciudate acolo în India. Foarte curioase. Dacă zic că-i o tîmpenie să-ți îngropi lingă ușa de la intrare craniul unui cal ca să alungi demonii, nu înseamnă totuși că *tot* ce spun ei e o nerozie.

- Așadar, consideri că demonul ăla străin ar putea într-adevăr veni aici din sud?

- Nu un demon, a zis Sembur, molcom. Cineva, însă, da. Cineva care mă caută pe mine.

Simțind o apăsare în piept, am spus:

- Fata povestea că o să vină să te omoare pentru că ai făcut ceva rău.

Sembur privea fix spre foc.

- Ai încredere în mine, Jani?

- Sigur că da.

- N-am făcut niciodată lucrul ăla rău de care vorbesc ei, însă nimeni n-o să mă creadă, în afară de tine.

- Oricum, nici nu-mi pasă ce s-a întâmplat. Dacă tipul ăla vine aici să te ia și să te omoare, pun mâna pe pușca ta și îl omor eu înainte.

- Încetează imediat cu prostiile astea, domnișoară. Nu-ți permit să vorbești așa.

M-am încruntat la el, supărată. După un timp, gândindu-mă la profețiile Oracolului, am zis:

- La ce crezi că s-a referit când a zis că tipul e prea mândru și că mândria asta îi va fi înfrântă?

Sembur a ridicat din umeri.

- Asta-i treaba individului ăla, nu a mea, așa că n-am de ce să-mi bat capul. Mai povestește-mi o dată ultima parte, Jani.

- Păi... n-a fost prea clar. Ceva cum că tipul coboară în întuneric, iar apoi fata a pomenit de cineva fără sînge, un om de argint, numit Mîncăul de Suflète, și ăștia urmau să vină în Bod în anul Dragonului Pădurilor ca să ia lacrima care a căzut din ochiul Celui Luminat.

Închisesem ochii ca să-mi amintesc mai bine, iar acum i-am deschis:

- Sembur, așa îl numesc ei uneori pe Buddha, aici, fiindcă a stat sub un copac și brusc a fost luminat. A devenit învățat.

Sembur a pufnit, cum făcea de atâtea ori.

- Și când e anul ăsta al Dragonului Pădurilor?

- Mhm... stai să vedem. Am numărat pe degete. Acum e anul Păsării de Foc, așa că anul Dragonului Pădurilor e peste șapte ani. Asta înseamnă 1904, după numărătoarea ta în „Hinglish”.

- Perfect, atunci n-are rost să ne mai frământăm, scumpete. Bun, hai mai bine să abordăm chestiunea asta soldățește, vrei? În primul rând, informația de care dispunem. Se preconizează că un tânăr, un ostaș, probabil un ofițer, e în drum spre Mustang, cu scopul de a mă găsi și a mă lua cu el. Dispunem de o descriere aproximativă a tânărului amintit. Dacă numitul tânăr reușește, s-a zis cu mine. Or să mă spînzure sau or să mă împuste.

Am sărit ca arsă; fiori reci mi s-au strecurat prin mădule. Să fie oare posibil ca lumea în India să fie atât de nebună, încât să-i facă așa ceva lui Sembur? S-a frecat cu gâoacea pipei de nas, după care a continuat:

- Scopul. Să plec de aici înainte ca numitul tânăr să ajungă în Namkhara și să mă stabilesc în altă țară, unde să nu mă poată găsi nimeni. Sembur m-a privit. Acum ajungem la Metodă, a zis el, lent, cu o nuanță de oboască în glas. Imposibil de mers în altă parte, decît în nord. Se traversează Tibetul pînă în China.

Tare greu îmi venea să accept ideea că trebuia să ne părăsim casa și să începem o călătorie de peste opt sute de kilometri pînă în marginea ținutului Bod, iar acolo să ne facem o casă, cum puteam noi mai bine, în ciudata țară a oamenilor galbeni. Am zîmbit, încercînd să adopt un ton vesel:

- Cu cît plecăm mai repede, cu atît mai bine, Sembur.

Aproape că a venit iarna. Peste o săptămână-două nici nu mai putem răzbi prin trecători în Bod. Mi-a venit o idee: Știi ce? i-am zis eu. Ar trebui să cumpărăm doi iaci. Știu că nu sînt ieftini, dar avem bani, am făcut eu privind spre piatra mare sub care se ascundea comoara noastră tainică. Mai știi și că animalele astea sînt molatic-e, însă pot căra multe dintre lucrurile noastre, ca să nu-i împovărăm prea mult pe ponci.

Sembur se uita în altă parte.

- Nu pot să te iau cu mine, Jani. N-ar fi drept. Dacă eu plec, pe tine or să te lase să rămii fără nici o problemă.

- Nu! Sărisem în picioare; buzele îmi tremurau atît de rău, încît nici nu puteam vorbi. Nu, Sembur, așa ceva nu se poate!

S-a rezemat mai bine de spătarul scaunului și s-a uitat la mine șocat, cu ochii mari.

- Ce? Mă înșală cumva urechile? Ai să faci cum ți se spune, domnișoară, și cu asta am încheiat orice discuție!

- Nu! Nu, de data asta nu, Sembur, *nu pot*. Furioasă și disperată în același timp, îmi proptisem pumnii pe piept, sub inimă. Nu rămîn acasă cu Kachke cînd tu trebuie să pleci într-o asemenea călătorie. N-ai să poți ajunge pînă acolo singur, Sembur. Ai să... ai să mori!

Brusc, a afișat un rînjit, rînjetul vesel pe care nu-l mai văzusem în ultimele săptămîni cît fusesem cu caravana.

- Mi-am trăit veacul, Jani, așa că nimeni nu trebuie să jalească după mine, dacă se întîmplă să dau ortul popii în creierii munților. Îmi iau cizmele și pe-aici ți-e drumul; nu vîd sfîrșit mai bun pentru un ostaș destoinic.

M-am dus la el, am îngenuncheat pe preșul de lîngă scaun și l-am luat de mînă. Momentul de spaimă trecuse acum și mă simțeam calmă, dar eram foarte hotărîtă:

- Sembur, ți-am zis că Rild a spus că mă pot lua la

mănăstire. Asta vor face dacă mă vei lăsa aici. Or să mă radă în cap, or să mă bage într-o rasă de-a lor și o să-mi petrec vremea arzînd tămîie în fața idolilor și făcînd tot ce fac celelalte călugărițe. Am să fiu nefericită toată viața, Sembur.

Își molfăia capătul pipei, frecîndu-se tare cu mina pe părul tuns scurt.

— Așa e, Jani, dar eu sînt într-o mare încurcătură. Indiferent ce aș face, pentru tine e tot rău. Îmi storc creierii încercînd să-mi dau seama ce e mai puțin rău.

— Uite ce e, am zis eu repede. Dacă plecăm peste cîteva zile, reușim să străbatem traseul prin defilee și să ajungem la Magyari. Cunoaștem acolo cîteva negustori, așa că n-o să ne simțim chiar străini cu totul. Bun, se prea poate că demonul ăla străin să aște de negoțul pe care lo-bas îl fac cu Magyari și să ghicească pînă la urmă că ne-am dus acolo, numai că vreo patru-cinci luni nu ne poate hărțui, din cauza iernii! Așa că o să avem răgaz suficient să ne gîndim unde e mai bine să mergem. Iar dacă demonul ăsta străin vine după noi *la anul*, noi vom fi deja plecați!

Am continuat să vorbesc cu patos, amintindu-i lui Sembur că poporul din Bod e teribil de secretos. Dacă un străin ar încerca să ne dea de urmă în țara asta, n-ar avea nici o șansă. Și ne-am putea muta din loc în loc în lungul marelui rîu Tsangpo, între La-tzu și Lhasa, fără nici o problemă, fiindcă pe această lungă fișie de apă oamenii din Bod folosesc bărci făcute din piele și bambus.

Cînd am epuizat toate argumentele în favoarea acestui plan, rămăsesem aproape fără suflu, gîfîind. Sembur a coborît privirea spre mine și am sesizat bucuroasă licărirea din ochii lui.

— Ești o minune, Jani, pe cuvînt. Cum se spune, așchia nu sare departe de trunchi. Ascultîndu-te acum pe tine, parcă m-am întors înapoi în timp.

Habar n-aveam la ce se referea și nici nu-mi păsa, însă răsufliind ușurată în sinea mea știam că îl convinsesem și că n-avea să mă lase acolo. I-am zis:

– Când crezi că e mai bine să plecăm, Sembur?

– Trebuie să cîntărim toate avantajele, Jani, a spus el, frecîndu-se pe bărbie. Se poate ca tipul ăsta să nu sosească decît peste două săptămîni, sau se poate la fel de bine să apară mîine. Mai e apoi și vremea. Cu cît răzbinim mai repede prin trecătoare, cu atît mai bine, însă, pe de altă parte, cu cît stăm mai mult să ne pregătim, cu atît ne va fi mai ușor în cele din urmă. Așa că hai să ne propunem un termen de trei zile. Cred că avem timp destul să cumpărăm doi iaci și tot ce ne trebuie.

M-a strîns ușor de mîină, după care s-a ridicat în picioare, s-a dus spre vatră, a luat vatraiul de fier cu vîrfurile cizelat de daltă și a ridicat cu el piatra sub care se afla ascunzătoarea noastră, o gaură lunguiață, lată de patru palme și lungă de opt. Înăuntru erau niște acte speciale de-ale lui Sembur într-un portofel de mușama, muniție pentru pușcă, vreo sută de gloanțe, un sac de piele strîns la gură cu un șnur, în care se aflau toți banii noștri, și o cutie veche de tutun.

Am numărat banii, adăugînd și ce cîștigasem la ultima caravană, am pus deoparte cît socoteam eu că puteau costa doi iaci, iar restul l-am băgat la loc în sac. Sembur a desfăcut cutia de tutun și, în genunchi, unul lîngă celălalt am privit-o cu uimire. Știam că, în sfîrșit, aveam sub ochi bijuteriile mamei mele. Doi cercei, fiecare făcut dintr-o piatră mare roșie montată într-o bucată de aur în formă de picătură, un inel cu trei pietre verzi pătrate și o broșă de aur ca o coadă de păun, cu șase diamante. Broșa avea două lăcașuri goale, unde am dedus că fuseseră tot diamante asortate cu celelalte, numai că Sembur le vînduse cu prilejul celor două călătorii în sud, în India, cînd aveam nevoie de bani.

- E o adevărată avere aici, când trăiești modest ca noi, a zis Sembur, pe un ton liniștit. Urit că am stricat broșa, dar nu m-am încumetat s-o vînd cu totul.

S-a înfiorat brusc, de parcă l-ar fi învăluit umbra morții, și a închis capacul cutiei.

- Toate astea au fost bijuteriile mamei mele?

- Doar o parte din tot ce-a avut ea. Cîteva piese.

- Cred că era tare drăguță cînd și le punea.

- N-am văzut în viața mea femeie mai frumoasă, Jani.

- Te ia întotdeauna cu fiori cînd te uiți în cutia asta?

- Așa și s-a părut? Da, cred că da. Sînt doar... niște amintiri.

- Pesemne că sînt urite. Ce mult mi-ar plăcea să mi le împărtășești.

- Poate am s-o fac, curînd. Ești foarte matură pentru vîrsta ta.

Punea la loc în gaură săculețul cu bani, muniția și cutia cu bijuterii. Cînd a terminat, a fixat piatra deasupra, s-a ridicat în picioare și și-a scuturat praful de pe pantaloni.

- Ce-ar fi acum să te duci să iei Sfînta Biblie și să-mi citești din ea o jumătate de oră, înainte de culcare.

Cînd am ajuns la mine în dormitor să iau Sfînta Biblie din noptiera de lîngă pat, mi-a venit o idee. Era foarte cald la noi în casă, acum, așa că am strigat: „Vin imediat, Sembur“. Mi-am scos numaidecît tunica și pantalonii. Din locul unde îmi țineam hainele, pe o șină în spatele unei perdele, am luat splendidul sari pe care Sembur mi-l făcuse cadou cu trei ani în urmă, cu ocazia ultimei lui călătorii în sud. Era o fișie lată de mătase aurie și roșie, cel mai minunat lucru pe care îl avusesem vreodată.

Mi l-am înfășurat pe trup, așa cum îmi arătase Sembur, am vîrît capătul înăuntru, după care am luat Sfînta Biblie și m-am înapoiat în salonaș. Sembur privea absent la foc și nu m-a remarcat decît cînd m-am instalat pe perna din fața lui. A

făcut ochii mari, tresărind, după care a scos un oftat prelung.

– Dumnezeu, ce șoc pentru mine, a zis el. Parcă ești maică-ta în miniatură, așa acum stai acolo, cu cartea în mână.

– Ooo, înseamnă că sînt frumoasă! Mi-ai spus că *ea* era.

– Să nu ți se suie la cap, domnișoară. Adu-ți aminte de povestea cu rățușca cea urîtă, pe care ți-am spus-o. Păi, cam așa ești și tu și poate ai să te transformi în lebădă, însă să nu fii prea sigură de asta.

Am chicotit. Pierdusem de mult speranța de a mă transforma în altceva din rățușca cea urîtă, cum eram eu. Cu un an în urmă, cînd am fost cu o caravană la Magyari, m-am tocmnit la preț pentru o oglindă, pe care o văzusem la o tarabă. Era jumătate cît mine și fusese un calvar să o ducem acasă, însă acum atîna la mine în dormitor. Pe vremea aceea, m-am studiat cu atenție în oglindă și m-am simțit tare deprimată. Aveam părul des, negru tuns ca un castron, iar fața mea avea o culoare stranie, nu stranie ca a lui Sembur, care avea obraji albi și roz, ci mult mai pală decît oricare altă față din Namkhara. De asemenea, ochii veneau parcă prea jos pe figură și aveau o formă caraghioasă, iar nasul, în loc să fie lătareț și turtit, era tare îngust.

Am fost foarte nefericită o bună bucată de vreme, după care însă m-am obișnuit cu înfățișarea mea și am încetat să mă mai frămînt din cauza asta. Mi-am dat seama că Sembur a zis că eram mama în miniatură, doar fiindcă purtam un sari.

Cartea care îmi plăcea cel mai mult din Sfînta Biblie era Ecleeziastul. Nu înțelegeam aproape nimic din ea, însă cuvintele erau parcă magice. Cînd le rosteam cu voce tare, parcă auzeam sunetul îndepărtat al trîmbițelor de la Galdong, și mă lua cu fiori, simțind că mi se pune un nod în gît și că mă podidesc lacrimile. În seara asta eram prea obosită ca să suport tîria acestor cuvinte magice, și am spus:

- Ce vrei să-ți citesc, Sembur?

- Citeva fragmente de ici și de colo. Ce ai tu chef, Jani.

Am deschis la Zaharia. Cartea aceasta întotdeauna mă făcea să plutesc în mister, dar nu-i mai puțin adevărat că pe alocuri mi se părea destul de comică, deși nu îndrăzneam să-i spun asta lui Sembur. Era vorba despre un înger care tot venea și vorbea cu Zaharia, arătându-i lucruri stranii, cum ar fi patru dulgheri. Pe urmă, când Zaharia a întrebat de ce, îngerul a zis că au venit să zdrobească crunt coarnele paginilor. L-am întrebat pe Sembur ce însemna asta, însă nici el nu înțelegea.

Mi-a venit o altă idee și am zis:

- Sembur, de ce unele cuvinte care nu au un „h” în față noi le pronunțăm la fel, cum ar fi „hînger”?

Sembur a tras din pipa goală, încruntându-se și dînd molcom din cap.

- Păi, greu de răspuns la întrebarea asta, Jani. Ca să fiu sincer, ar fi nevoie de cineva cu mai multă învățătură de carte decît mine. Însă cînd *citești* e altfel decît cînd *vorbești*, dacă reușesc să mă fac înțeles; așa că uite ce cred eu că se întîmplă: sînt cuvinte ca „hînger”, „Hînglish” și – ăăă – „heducație”, la care pui în față un „h” cînd le rostești, ca să le accentuezi mai bine, pricepi?

- Mdaa... asta cam așa e, presupun, dar de unde știi la care cuvinte trebuie să faci așa?

- E la fel ca și cu multe alte lucruri, Jani, zise Sembur fluturînd pipa prin aer. Înveți pe măsură ce crești. Treaba asta vine o dată cu experiența, pricepi?

- Nu prea, dar am să mă mai gîndesc la asta mai tîrziu.

Am deschis la Capitolul V, unde îngerul venise din nou să stea de vorbă cu Zaharia, și am început:

- „Am ridicat din nou ochii, și m-am uitat, și iată că era un sul de carte, care zbura.

El m-a întrebat: «Ce vezi?». Eu am răspuns: «Văd un sul de carte zburînd; are o lungime de douăzeci de coți și o lățime de zece coți...»».

Sembur stătea cu pipa în gură, cu ochii închiși, cu capul înclinat într-o parte, așteutînd atent și încuviințînd cînd și cînd, în semn de aprobare. Am citit din Biblie un sfert de oră, alegînd diferite fragmente care îmi plăceau, după care mi-am adus din dormitor cealaltă carte, *Povești despre Jessica*, din care am ales bucata mea preferată. Era vorba despre Jessica, plecată în vacanță la mare, unde vede cum o doamnă și un domn sînt luați de valuri și îi salvează cu ajutorul unei bărci cu pinze. După aceea, este certată pentru că a întîrziat acasă, însă nu pomenește nimic despre isprava ei, fiindcă nu voia să se laude.

Sembur zicea că Jessica asta îți făcea pur și simplu silă, dar eu o socoteam tare curajoasă. Cînd am terminat de citit, Sembur moșia deja în scaun. Mi-am pus cărțile la loc, am spălat cîștile de ceai, după care m-am apropiat de Sembur și i-am șuierat „Aten-țție!”. A tresărit ca ars și s-a ridicat de pe scaun, buimac. Asta era o glumă de-a noastră, pe care i-o mai făcusem și altădată, rostind cuvîntul cu rezonanță magică pentru soldați.

– Te-am prins de data asta, Sembur! am jubilat eu.

– Ha! Știi ce ești? a făcut el, răsucindu-și vîrfurile mustății. Ești o fetiță oribilă, asta ești! Nu m-ar mira dacă vreun demon al focului s-ar furișa aici la noapte să-ți pape degetele de la picioare!

– Ei na! M-am uitat cam tulburată la fereastra acoperită cu bucata de piele. Nu se poate, așa-i?

Sembur și-a lăsat capul pe spate, hohotînd de ris:

– Doamne, iartă-mă, Jani. Am ris de tine. Să nu crezi timpeliile astea. N-o să intre nici un duh rău aici la noapte, pe cuvîntul meu. Așa că, treci imediat în pat și fă nani. Oh, nu uita să-ți spui rugăciunile.

L-am sărutat și i-am spus noapte bună, însă am adormit când ajunsesem cu rugăciunile abia la jumătate. Poate asta a fost motivul pentru care un demon a intrat într-adevăr noaptea, să-l chinuie pe Sembur. Se mai întâmplase de câteva ori de-a lungul anilor, iar la început mă speriasem, însă acum mă obișnuisem deja. Ca de obicei, m-am trezit auzindu-l pe Sembur tipînd și mi-am dat seama că duhul rău îi trimisese un coșmar. Îl auzeam gîfînd, cu respirația întretăiată; auzeam patul scîrînd sub el, cînd se perpelea de pe o parte pe cealaltă. Uneori bolborosea ceva, alteori vorbea cu un glas iute și flegmatic, iar cîteodată parecă vorbea cu el însuși.

„Da. Va trebui să iau bijuteriile... nevoie de bani“. O pauză, după care o șoaptă cumplită: „Nu pot s-o fac... nu mă pot atinge de ea“. Respirația întretăiată s-a îngreuiat și mai mult, după care s-a mai domolit. Cu glasul impasibil, Sembur a zis: „Da, domnule. Vă cer iertare. A fost doar... că a trebuit să fac ceea ce tocmă am făcut. Mai bine m-aș lăsa răstignit...“

Din nou o perioadă fără cuvinte, cu răsufllarea chinuită. Mă dădusem jos din pat acum, încercînd să nu-mi tremure minile cît mă căzneau să frec amnarul ca să aprind o lămpiță. Sembur a vorbit din nou, cu suspine ca de plîns: „Oh, Doamne... Oh, Doamne Sfînte, ai milă... biata fată, biata fată...“ Iarăși vocea lui a devenit calmă, ca în urma unui efort enorm: „Da, domnule. Le am... toate bijuteriile pe care le purta ea. Da, pot avea încredere în Parvati...“

Obținusem în final o flacăară și dînd la o parte perdeaua ieșeam din despărțitura mea de dormitor în camera lui Sembur. Cînd flăcăruia a început să străpungă beznă, l-am văzut proptit în cot, privind în gol, cu ochi fără viață, nădușit tot pe față: „Puteți... să vă bizuiți pe mine, domnule...“ a zis el, iar în vocea lui se deslușea o groază imensă, care a făcut să-mi înghețe sîngele în vene, mai rău decît pîrîiașele de munte,

iarna. Și-a dus mîna la șold, a tras-o ca și cum ar fi ținut ceva între degete, după care a izbit brusc în jos. A căzut pe spate scoțînd un zgomot cumplit din gîtlej și a început să șoptească: „Cuminte... cuminte acum... nu plînge, iubito, nu face zgomot... bătrînul Sembur te-a prins...”

Cred că vorbea cu mine în vis, însă nu prea dădeam atenție cuvintelor lui, căci mă căzneau din răspuțuri să-l trezesc din coșmar fără să mă lovească. Penultima oară mă plesnise înainte de a se trezi, prinzîndu-mă atît de rău de umăr încît m-a azvîrlit cît colo.

M-am postat la picioarele patului scund, mi-am ridicat cămașa de lînă și l-am lovit cu talpa în picioare. „Sembur! Trezește-te! Haide odată, încetează cu zbieretele și trezește-te!” L-am pocnit din nou și am sărit într-o parte cînd a țîșnit în sus pe pat, cu ochii furioși, cu mîna întinsă în față de parcă ar fi ținut în ea o sabie cu care se pregătea să lovească. Pe urmă, furia și amenințarea i-au pierit din ochi, umerii i s-au pleoștit moi și bijbiînd s-a șters cu brațul pe frunte.

– Jani? Ahhh... tu erai. Iartă-mă... am visat urît. Te-am trezit?

– Sigur că m-ai trezit, dacă urli și gemi așa.

Am pus lămpîța pe noptiera joasă. În gînd, îngînam niște cuvinte magice pe graiul din Smon T'ang, învățate de la Lahna Vrăjitoarea, ca să alung din casă demonul somnului, acum după ce îl alungasem din Sembur, trezindu-l. M-am apropiat de pat.

– Ooo, uită-te numai ce încîlcitură ai făcut din pături. M-am apucat să le îndrept. Haide, întinde-te și te acopăr eu bine. Vrei să-ți aduc niște lapte cald cu miere?

– Niște ce? a clipit Sembur, oripilat. Termină cu prostiile astea. S-a oprit, ducîndu-și mîna, greoi, la față. Iartă-mă, Jani. Nu, mulțumesc, mă simt bine. Iartă-mă că te-am trezit din somn.

Încerca acum să pară mai vesel, dar avea vocea obosită.

– Auzi, zău așa, să ai coșmaruri la vîrsta mea, unde s-a mai pomenit? Gata, nu te mai agita atîta și hopa la loc în pătui să nu răcești, scumpete.

– Bine.

În timp ce aranjam păturiile, am terminat de spus în gînd mantra, cum îi zicea Lahpa, pentru alungarea demonului, și eram sigură că în acea noapte Sembur nu va mai fi deranjat. Am luat lămpîta și m-am băgat la loc în pat, gîndindu-mă, în timp ce mă cuibăream în căldura așternutului, că era mare păcat că Sembur nu mă lăsa să pun capcane pentru demoni, ca să ne protejăm căminul. Poate că aș fi reușit astfel să opresc și venirea demonului străin, pe care îl prezisese Oracolul.

Cum aveam, însă, să aflu, ideea mea era prostească. Ar fi fost nevoie de altceva decît de oase de craniu, coarne și vrăji pe fișii de piele pentru a împiedica apariția demonului „Hinglish”, pe care aveam să-l întîlnesc în curînd.

3

Nici nu trecuseră bine douăsprezece ore, cînd, pe drumul dintre Namkhara și satul Yamun, am dat nas în nas cu el. Sembur și cu mine ne sculasem devreme, fiindcă aveam multe de făcut. Trebuia să ne alegem din lucruri, hotărînd ce luam cu noi și ce lăsam, să cumpărăm provizii pentru drum și să plătim chiria datorată.

Toată dimineața am fost ocupați cu pregătirile acasă. Cînd soarele a trecut de amiază, m-am suit pe Pulki și am pornit spre Yamun, cu un săculeț de bani legat de mijloc, sub haină, să cumpăr doi iaci. Îi puteam lua mai ieftin în Yamun, întrucît cei de-afacole nu aflaseră încă faptul că trebuia să plecăm din Smon T'ang, cum știau deja toți locuitorii din Namkhara, așa că era mai simplu să mă tocmesc pentru un preț bun.

Bine că îl convinsesem pe Sembur că nu avea timp să vină cu mine, fiindcă nu se pricepea deloc să se tîrguiască și părea absolut incapabil să învețe arta tocmelii. Faptul că nu

știa limba lor aproape deloc era un handicap pentru el, desigur, însă totdeauna strica totul enervându-se. Se apuca atunci să vorbească în „Hinglish”, din ce în ce mai tare și mai iritat, de parcă cei din neamul lui ar fi putut înțelege dacă țipa mai cu năduf.

Știam că, pînă la urmă, aveam să cumpăr iacii la jumătate din prețul cerut inițial, însă asta însemna să pierd aproape toată după-amiaza și de două-trei ori să mă prefac în fața fermierului că marfa lui nu mă mai interesa și mă duceam acasă. Fiind vorba de două zile, puteam cumpăra cu o treime din prețul cerut la început.

Nu era lume multă pe drum în acea după-amiază. Unii călătoreau între Namkhara și Yamun, ca și mine, iar alții coteau spre est unde se intersectau două drumuri, îndreptîndu-se spre un sat ceva mai îndepărtat, Gemdring. Pulki înainta în pas constant, iar eu căzusem pe gânduri cînd m-am auzit strigată din spate de un bărbat.

Vorbea în graiul numit gurkhali, folosit de oamenii mărunți din Nepal. Sembur știa și el un pic limba asta, fiindcă mulți dintre bărbații de acolo se înrolaseră în armata „Hinglish”, iar Sembur, ani de zile, avusese în subordine cam o mie de locuitori din acea zonă. În serile lungi mă învățase și pe mine un pic de gurkhali și mi se părea că în mare parte semăna cu graiul din Simon T'ang. Era, așadar, cu atât mai surprinzător că Sembur vorbea atât de prost limba noastră, însă accentul era diferit și presupun că nu avea deloc ureche muzicală.

Vocca pe care o auzeam acum spunea: „Stai așa, băiete. Vreau să vorbesc cu tine.”

La un semn de-al meu, Pulki s-a oprit și s-a întors. Atunci l-am văzut pe bărbatul de pe calul negru și mare care călărea sprinten spre mine și mi-am dat seama că el era demonul

străin a cărui venire fusese văzută de Oracolul de la mănăstirea Galdong. Am avut un șoc, ca și cum Pulki ar fi dat cu mine de pământ și mi-ar fi ieșit tot aerul din plămîni. Pentru o clipă, n-am văzut în fața ochilor decît o ceață neagră și albă, după care rapid imaginea a început să mi se contureze.

Purta o haină scurtă, bine croită, din blană albă de miel indian, după cum mi-am dat seama, și pantaloni cu bretele dintr-o stofă maro groasă, cu rizuri fine, vîrți în niște cizme înalte de piele. Avea mănuși maro din piele fină de căprioară și purta o căciulă din pîslă groasă cu urechi, prinse cu nasturi pe creștetul capului. Ambii desagi de la șa erau dolidora, iar în spatele șei era legat un sul mare acoperit cu pînză în care își ținea probabil cortul, așternutul și ce-i mai trebuia pe drum. La piciorul drept avea un toc lung în care era o pușcă. Patul puștii era exact ca la arma lui Sembur, numai că pușca asta era mai scurtă cu vreo trei palme.

Toate acestea mi le-am amintit mai tîrziu, dar la început, cînd l-am privit cu uimire pe demonul din sud, nu i-am sesizat decît chipul. Din cauza soarelui și a vîntului avea fața mai negricioasă decît a mea. Ochii erau albaștri, dar de un albastru mai închis decît ochii lui Sembur, nasul subțire și urît ca al meu, ieșit în afară deasupra gurii lungi și subțiri. Ochii, sub două cirlige de sprîncene, priveau spre mine parcă de la o distanță imensă, reci și semeți ca ochii leopardului de zăpadă.

A spus în „Hinglish“, dar nu acel „Hinglish“ frumos vorbit de Sembur:

– Doamne Sfinte, ești fată. Și eu care te credeam băiat. După aceea, rar, în gurkhali: Înțelegi ce spun?

Aveam senzația că inima încearcă să mi se cașăre în gît. Mă gîndisem la omul ăsta ca la un demon străin, fiindcă așa vorbise Oracolul despre el cînd stăteam în fața Marelui Lama, însă știam că mă uitam la o persoană reală, nu un demon care

luase formă omenească. Totuși, nici dacă în fața mea ar fi apărut un demon-balaur în carne și oase, cu o limbă de foc, tot n-aș fi fost mai înspăimântată.

Era o frică stranie, însă, cu o senzație palpitantă de interes, aproape dureroasă. Poate asta fiindcă era prima persoană „Hinglish” pe care o văzusem vreodată, în afară de Sembur. Pe chipul lui nu se deslușea nici o urmă de afecțiune și căldură, dar totuși îmi venea să-l mângâi, să-l țin de mână și să-l duc la noi acasă, să vorbim la nesfârșit despre mii de lucruri legate de lumea pe care el o cunoștea, iar eu nu, lucruri la care aproape nici nu mă gândisem înainte.

Am făcut efortul să mă dezmeticesc. Acest bărbat era soldat, venea să-l ia pe Sembur ca să-l spînzure sau să-l impuste. Era un dușman de moarte, care trebuia amăgit și trimis după potcoave de cai morți, dacă reușeam s-o fac, dar el continua să mă privească de sus peste nasul lui subțire, așteptînd să-i răspund. Greu de crezut că era un bărbat singur într-o țară străină, fiindcă era perfect sigur pe el. Afișa o aroganță plină de nepăsare pînă și în felul în care stătea în șa.

Am rostit rar, în gurkhali:

– Vorbesc un pic limba asta, onorate domn.

Și-a scos căciula și s-a apucat să descheie nasturii de la clape.

– Caut un străin, a zis el. Un alb, din neamul meu. Trăiește de mulți ani în Smon T'ang.

Am constatat cu mirare că străinul era mai tînăr decît crezusem eu inițial, poate douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, însă cu siguranța de sine tipică unui bărbat cu zece ani mai mare. Avea părul la fel de negru ca al meu, însă strîns pe cap, în bucle scurte și strînse, ceea ce îl făcea să semene foarte mult cu demonul-foc sculptat deasupra intrării în mica raclă de lîngă ghereta portarului din Namkhara, doar că îi lipseau cei doi coți dubli și coarnele.

A continuat în gurmă:

– Am vorbit cu niște oameni pe dealurile din sud. Ziceau că un bărbat asemănător cu cel pe care îl caut eu a trecut prin satul lor. De două-trei ori. Are o pușcă nemaipomenită.

Străinul și-a atins cu mîna pușca. Nu mă uitam la el, prefăcîndu-mă mult mai interesată de frumosul lui cal negru, decît de ceea ce mă întreba. O undă de nerăbdare i s-a deslușit în glas cînd a continuat:

– Mi-au spus că omul pe care îl caut locuiește în Smon T'ang. Sînt convinși că e din orașul Namkhara. Cunoști o asemenea persoană?

Am spus pe un ton indolent:

– Există un bărbat străin care locuiește aici de mulți ani, domnule. Un bărbat înalt, care se zice că a fost soldat.

– Da. Cel pe care îl caut eu a fost soldat. Unde îl pot găsi?

Uitîndu-mă în continuare la cal, am spus:

– Sînt din Namkhara. Cîndva bărbatul străin despre care vorbești a locuit lângă mine. Însă în iarna trecută, s-a mutat într-un sîtuc.

– Unde?

– La Gemdring. Am arătat spre drumul care se bifurca din cel care ducea de la Namkhara la Yamun, încercînd să par cît mai absentă ca să nu remarcă că eram foarte speriată.

– De unde știi că locuiește tot acolo?

– Nu știu. Nu l-am mai văzut de jumătate de an.

– Cum îl cheamă?

M-am prefăcut că mă gîndesc un moment.

– Îl chema... da, mi-aduc aminte acum. Îl chema Sembur.

– Sembur...? a repetat străinul, încetișor. Sembur? Vocea i-a devenit tăioasă. Ah, da! A mai repetat o dată numele, dar într-un mod ciudat, rostind un fel de „Ahressembur”. S-a lăsat o scurtă tăcere, după care a spus: Uită-te la mine!

Încercînd să mă arăt binevoitoare, deși simțeam exact pe dos, m-am supus. N-a fost ușor. Am simțit în aceea clipă că omul ăsta știa să miroasă minciuna, pricepîndu-se să scoată adevărul de la mine pînă să mă dumiresc eu ce-mi ieșea pe gură.

– Mi-ai spus că Sembūr locuiește în Gemdring? a zis el, întrebător.

– Nu, onorate domn. Am spus doar că s-a dus să trăiască acolo.

A încuviințat scurt din cap. Am răsuflet ușurată, după care am tresărit cînd și-a încruntat sprîncenele negre și a zis brusc:

– Spui adevărul, fetiço?

M-a cuprins panica și, căutînd să ies din încurcătură, am întins mîna spre calul mare și negru, rostind un răspuns care suna, eram sigură, cam poticnit:

– Domnule, eu...

Mi-a tăiat vorba:

– la mîna de pe botul lui! Dacă n-ai grijă, te trezești că rămîi lîră ea.

Reacția asta m-a transformat complet. Nu m-am putut abține să nu pufnesc în rîs cînd mi-am pus mîna, hotărît, pe nasul rece și umed, zicînd:

– Sîntem prieteni, domnule. N-o să-mi facă nici un rău.

Calul negru s-a tras un pic în față, vîrîndu-se cu botul în mîna mea. Simțeam că era plin de temperament și am înțeles că putea fi periculos pentru oricine în afară de stăpînal lui și de cei care, puțini la număr, știau să-l iubească și să-l respecte. l-am spus pe limba din Smon T'ang, rîzînd:

– Ai un demon în inimă și un altul în spinare, frumosule.

Bărbatul de pe spinarea lui a zis în „Hinglish”:

– Doamne Sfinte, ce te-a apucat, Flint? Te-a vrăjit această copilă?

Asta m-a făcut din nou să rîd, însă în sinea mea, ca nu cumva tipul să-și dea seama că înțelegeam. I-am spus:

– Fii binevenit, Flint. Pulki și cu mine vom păstra în suflet numele tău. Fie ca mereu să ai parte de hrană bună, dragule.

Le spuneam tuturor victimitoarelor „dragă”, ca o alinare, pînă și iacilor mari care se mișcau atît de greoi. Flint îmi scosese mînușa și rămăsese cu ea în mînă, în timp ce îi frecam cu încheieturile degetelor creșătura din bărbie. Străinului i-am spus în gurmă:

– Dumneata nu ai spus adevărul, onorate domn, nu eu.

Părea descumpănit și un pic supărat:

– La ce te referi?

– Mi-ai spus că dacă îl ating, calul dumitale o să mă muște rău de mînă. A fost un neadevăr.

Și-a încheștat buzele ca o dungă subțire și m-a privit urîcios:

– Cît de departe e Gemdring?

Am arătat în lungul drumului:

– Ajungi acolo înainte de apusul soarelui, domnule.

– Bun. Sper să nu mă mai întâlnesc cu alte fetițe atît de deștepte.

Și-a trîntit căciula pe cap, a apucat hăturile, și-a înfipt călcîiele în cal și dus a fost. L-am petrecut multă vreme cu privirea, urmărindu-l cum se ducea spre Gemdring. Călărea cu spatele drept, cu o mînă așezată pe coapsă, de parcă ar fi fost stăpînul tuturor satelor din vale. În învălmășeala gîndurilor, am ajuns oricum la concluzia că era un bun călăreț, așa că Flint putea fi fericit cu un asemenea stăpîn.

Cînd a dispărut din raza mea vizuală, dincolo de o ridicătură de pămînt, am întors-o în loc pe Pulki și am pornit înapoi spre Namkhara, în trap. Renunșasem să mă mai duc la Yamun să cumpăr iaci pentru drum. Demonul străin venise deja. Dacă nu i-aș fi dat ceva bani Lahnei Vrăjitoarea să facă

niște farmece în acea dimineață, pentru norocul nostru, e împede că nu l-aș mai fi întâlnit pe străin pe drum, așa că acum ar fi ajuns în Namkhara în nici o oră.

În fine, izbutisem să obțin un avantaj pentru noi. Până se înnopta, Sembur și cu mine puteam ajunge pînă la colinele de la poalele munților, iar la asfințit, a doua zi, puteam foarte bine campa sus, în trecătoare. Demonul meu străin trebuia să ajungă întii la Gemdring, unde avea să descopere că îl trăsese pe sfoară. Îi va lua ceva timp pînă să afle adevărul, să se întoarcă în Namkhara și să constate în cele din urmă că noi plecasem spre nord, în Bod. Asta ne lăsa un avans de aproximativ două zile, or era împede că nici un străin nu s-ar fi încumetat de unul singur să străbată Pașul Chak, cînd zăpezile iernii băteau practic la ușă.

Așa gîndeam eu. Însă atunci știam alît de puține despre demonul meu.

Am poposit în amurg într-o albie largă, la poalele defileului, acolo unde nu începeau încă stîncile și mai găseai ici și colo iarbă bună de păscut. De ceasuri întregi, îmi tot venea să plîng, fiindcă trebuise să o lăsăm pe Pulki în sat, dînd-o în schimbul unui ponei mai tînăr și mai puternic, care putea căra mai mult. Nu mă gîndisem încă ce nume să-i dau noului meu ponei, însă vorbisem mult cu el de teamă ca nu cumva durerea mea pentru pierderea lui Pulki să-l facă să se simtă nedorit.

Cît am încălzit niște *tsampa* și am mîncat cîteva bucăți din carnea de iac pe care o gătisem înainte de plecare, Sembur și cu mine aproape că nici n-am vorbit. Știam că plecarea aceasta în pripă îl întristase. Îi plăcea să gîndească meticolos și să facă totul pe îndelete. Așa însă, plecasem din Namkhara la nici două ore după ce mă întorsesem eu acasă. M-am simțit

obosită înainte de a pleca, fiindcă Sembur, spre deosebire de atitudinea lui obișnuită, nu putea parcă să se decidă în nici o privință, așa că pînă la urmă toate hotărârile mi-au revenit mie.

Stînd noi așa lîngă foc, a ridicat capul după o lungă tăcere, și-a împins gluga un pic pe spate și a zis:

– Tipul ăla a spus cumva cum îl cheamă?

– Nu. N-a făcut decît să pună întrebări. La un moment dat, i-a spus calului ceva în „Hinglish”, dar o „Hinglish” tare ciudată.

– Cred că suna foarte distins. Pesemne că e ofițer, pricepi tu, o persoană cultivată. Cum arată, Jani?

– Ți-am mai spus.

– Nu, vreau să zic părea un tip decent sau cum?

– Habar n-am. Nu prea i-a plăcut de *mine*, și era tare mîndru, cum a spus și Oracolul. Asta, însă, nu m-a deranjat. Într-un fel chiar mi-a plăcut de el, zău.

Mai tîrziu, cînd stăteam lungiți în micul cort negru, cuibăriți la căldură în sacii de dormit din lînă, Sembur a zis:

– Dacă tot ai pomenit de mîndrie, sînt mîndru de *tine*, Jani. Ai inițiativă și mult simț moral.

– Asta ce înseamnă? am zis eu, somnoroasă.

– Nu contează. Ceva ce căutăm îndeobște la un bărbat.

– Eu sînt fată, Sembur.

– Știu, scutîpete. L-am auzit oftînd. Și d-aia nu ți-e deloc ușor. Dar cu atît mai mult meriți toată lauda.

Mă întrebam vag ce vruse să spună, cînd am adormit după cîteva secunde.

La prima geană de lumină ne-am sculat, am mîncat un mic dejun cald și copios ca să ne întremăm pentru urcușul care ne aștepta și am ridicat tabăra. Făcusem asta atît de des cînd mergeam cu caravanele, încît devenise acum un

automatism; cînd razele soarelui care răsărea lumineau turlele aurii ale mănăstirii Galdong, am început să urcăm prin defileu, ducînd de căpăstru poneii împovărați.

Cunoșteam drumul foarte bine deja. La circa trei mii de metri se afla o creastă ceva mai joasă. Speram să trecem de ea în aceea zi și să coborîm într-o vale abruptă, dar adăpostită, unde să poposim peste noapte. A doua zi, urma să începem urcușul propriu-zis spre vîrfurile trecătorii, ascensiune dificilă, fiindcă aerul era tare și sîngele nu se prea oxigena. De acolo, aveam să o luăm pe cărarea întortocheată, pe o porțiune de mai bine de un kilometru și jumătate, peste peretele uriaș al munților Himalaya, înainte de a începe să coborîm în ținutul Bod.

O dată porniți în sus spre vîrf, nu ne mai puteam opri pînă nu începeam să coborîm pe panta dinspre nord în cealaltă parte, asta fiindcă exista riscul ca vremea să ne devină potrivnică peste noapte, rămînînd blocați de zăpezi.

Aproape că nici n-am vorbit toată ziua, fiindcă încercam să ne păstrăm puterile. Spre sîrșitul după-amiezei, am început să-mi fac griji pentru Sembur: era livid la față și parcă se sufoca. L-am pus să se lungească un pic, cî am luat coșurile și sulul cu așternutul de pe poneiul lui, pe care îl chema Bugler, și le-am legat de noul meu ponei. A durat ceva, fiindcă a trebuit să golească coșurile pe jumătate, ca să le pot ridica. După ce am terminat, l-am pus pe Sembur să încălece pe Bugler și să meargă așa călare, pînă ce treceam de prima creastă și începeam să coborîm valea abruptă. Sembur nu era într-o dispoziție prea bună, fiindcă aerul tare îi încetșea mîntea și, în plus, socotea că n-ar fi trebuit să meargă călare, însă cînd m-am enervat rău și am țipat la el a făcut cum voiam eu.

Am dormit prost în noaptea aceea, frămîntîndu-mă și gîndindu-mă cum aveam să ne descurcăm în ziua următoare,

drumul anunșindu-se mai greu, întrucât trebuia să mai urcăm încă vreo mie cinci sute de metri. Temerile mele nu s-au domolit, căci, trezindu-mă, am văzut că cerul prevestea ninsoare și se pornise un vînt care spulbera zăpada de pe vîrfurile înalte de deasupra noastră, care parcă fumegau.

Abia așteptam să pornim la drum, însă m-am căznit să fiu răbdătoare cît am pregătit micul dejun și i-am hrănit pe ponei cu hrișcă și orz zdrobit, din sacii pe care îi luasem cu noi. Spre groaza mea, mă simțeam tare ciudat, ca și cum mintea mi se detașa tot mai mult de trup. Aveam capul încins, mă durea în gît și mi se părea limpede că, de fapt, eram victima vreunui demon al bolilor.

Pe tot parcursul zilei, în timp ce urcam în ritm constant prin defileul întortocheat, mi-am înginat diferite *mantras*, ca să alung demonul. Nici nu îndrăzneam să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat cu noi dacă mă îmbolnăveam rău, fiindcă știam că lui Sembur i-ar fi fost foarte greu să răzbată prin trecătoare neajutat. La amiază am ajuns într-un loc de unde nu mai aveam decît un kilometru jumătate pînă la vîrfu propriu-zis, unde cărarea cotea peste marea creastă. De aici, puteai privi în jos, la valea de dedesubt, unde ne petrecusem noaptea. Piscuri albe fișneau spre cer la răsărit și la apus, iar dincolo de vale se așternea panta lungă care ducea la Galdong. Am rămas cîteva momente, privind în jos, luîndu-mi rămas-bun, în gînd, de la locul unde creșcusem.

Ceva se mișca. Departe, foarte departe, pe micul coboriș care ducea de la creasta mai joasă tocmai dedesubt în vale, un punctișor negru cu alb se mișca pe potecă. M-am holbat ca prostită. Unde mai vă isem acest contrast puternic de negru cu alb?

Cal negru. Blană albă. Am mijit ochii, căznindu-mă să văd mai bine, dar nu era nevoie. Cu un gol în stomac și simțind

că toți demonii câmpiei, ai dealurilor și ai munților se porniseră împotriva noastră, am înțeles că următorul lui Sembur se afla la nici o jumătate de zi de mers, în spatele nostru. Mă înspăimînta gândul că putuse să nu se odihnească, el și calul, decît două zile în Gemdring, înainte de a porni noaptea spre Namkhara. Paznicul de la porțile Namkharei nu l-ar fi lăsat să intre decît în zori, însă nu era exclus să-i fi răspuns, țipînd, la întrebarea străinului, doar ca să se descotorosească de el. Indiferent ce se întîmplase, venea acum după noi.

Nu i-am spus lui Sembur ce văzusem, fiindcă vestea i-ar fi răpit orice speranță și l-ar fi sleit de puteri. I-am zis:

– Ne descurcăm foarte bine, Sembur. În curînd, trecem și de vîrl, iar după aceea va fi ușor.

S-a oprit, rezemat de ponic, studiîndu-mă cu atenție:

– Te simți bine, Jani? a zis el sacadat, gîfînd din greu. Arăți... cam ciudat.

– Ba nu, n-am nimic. Haide.

Nu mi-era, însă, deloc bine. În următorul ceas, mi s-au întîmplat tot felul de lucruri stranii. Uneori aveam senzația că mergeam la cîțiva centimetri deasupra solului, alteori mi se părea că zburam parcă deasupra pantei, privind în jos la siluetele lui Sembur și Jani care se căzneau să răzbească prin defileu, ducîndu-și de căpăstru ponicii atît de împovărați. Altă dată parcă am dispărut complet într-un loc unde soarele era foarte fierbinte. Era acolo o grădină împrejmuită de un zid alb, cu alici frumoase de cărămidă și cu flori în culori teribil de vii. În mijloc se afla un bazin rotund, cu o fîntînă în centru. Auzeam voci, glas de bărbat și glas de femeie, vorbind în „Hinglish”, însă în același stil ciudat cum vorbea și demonul străin.

Ceva rece m-a atins pe obraz, apoi pe frunte, după aceea pe bărbie. Eram în defileu, urcînd cu o lentoare dureroasă

ultimele câteva sute de metri pînă în vîrf. Lîngă mine, Sembur gîlîia și gema. Răceala pe care o simțisem venea de la fulgii mari de zăpadă, fiindcă ninge.

– Mergi... înainte, Jani! s-a auzit șoapta lui Sembur, ca un scrîșnet. Răzbate... pînă nu-i prea tîrziu.

Ne-a luat o jumătate de oră să ajungem în vîrf, unde zăpada îmi venea aproape pînă la genunchi. Vîntul sufla dinspre nord, biciuindu-ne și vijîind între pereții abrupti care mărgineau defileul prin acest bastion înalt al munților Himalaya. Fulgii uriași și moi erau ca niște fluturi de gheață care ne șfîchiiuiau obrazii și era imposibil să străpungi cu privirea mai departe de cîțiva metri în față.

Sembur păsea împleticit și, cu tot vuietul vîntului, auzeam hîrîitul îngrozitor pe care îl scotea căznindu-se să tragă mai mult aer în plămîni. M-a cuprins groaza, căci mi-am dat seama că îi era imposibil să se țină pe picioare și să străbată lungul kilometru pe care îl mai aveam pînă în vîrf. Și, totuși, dacă nu o făceam acum, într-o oră muream, fiindcă zăpada avea să ne ajungă pînă la coapse.

Mi-am scos cuțitul din teaca prinsă la centură, mi-am înfășurat hăturile pe braț și am strigat: „Sembur! Stai un pic locului!”. Cu capul înfipt în piept, înfruntînd viscolul, m-am tîrît prin zăpadă spre el și am început să tai funiile și legăturile care fixau încărcătura pe Bugler. Sacii și coșurile au căzut jos. Cortul și așternutul de dormit erau pe poneiul meu. Dacă ne rămîneau măcar astea, puteam trăi suficient cît să găsim o modalitate de supraviețuire. Pe moment, nimic altceva nu mai conta.

– Suie-te pe el, Sembur! am strigat. Sus pe Bugler. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai opune acum! Haide, sus!

Sembur s-a cocoțat cumva pe șa, prăbușit ca o păpușă de

cîrpă în față. Am luat într-o mină hăturile lui Bugler, pe ale poneiului meu în cealaltă și am pornit înainte prin troiene.

Demonul bolilor nu mă părăsise. La fiecare pas, mă strîngea cu o bandă de foc peste gitlej. Ceva mai tîrziu, greu să-mi dau seama după cît timp, a venit o clipă cînd am priceput că nu mai aveam nici o șansă, că ne era imposibil să trecem prin defileu pe un asemenea viscol. În același moment mi-am amintit de peșteră.

Se afla pe latura de est a trecătorii, cam la o sută de pași de potecă, sus pe o pantă care se încheia printr-o stîncă înaltă și ascuțită. Aceasta avea o ieșitură în afară ca un șopron, cu intrarea în peștera de dedesubt. Sembur și cu mine explorasem odată peștera, pe timpul unei caravane de vară. Cei din neamul lo-bas nu se apropiau niciodată de ea, decît doar să arunce cîte o ofrandă, deoarece știau că demonii pădurii locuiau acolo. Îmi fusese și mie un pic frică de demonii pădurii, însă acum nu-mi păsa nici dacă în peșteră erau pe puțin o mie. Mai bine să li înfruntăm, decît să ne prăbușim și să murim.

Mă căzneau să răzbesc cu privirea prin ninsoarea involburată, încercînd să deslușesc intrarea, cînd în lumina galbenă care ne învăluia s-a ivit o arătare. La început am crezut că era un cal pitic, dar după aceea am văzut că era un urs. Nu m-am speriat, știam că ursul cobora și el prin trecătoare să-și găsească un loc mai confortabil pentru noapte, însă l-am auzit pe Sembur țipînd brusc.

M-am întors și am văzut că se proptise drept în șa, trăgîndu-și pușca din teacă. Am strigat: „Nu, Sembur, nu e nevoie!”. Dar era prea tîrziu. Speriat de țipăt, ursul s-a ridicat pe labele din spate și a pornit elătînîndu-se, curios, spre noi. Bugler a nechezat îngrozit, am simțit o durere în palmă, după care hăturile mi-au fost smulse din mină. Poneiul s-a azvîrlit într-o parte, Sembur a fost aruncat din șa, iar în clipa

următoare Bugler dispăruse, luind-o la goană pe lângă urs și pierzându-se în viscol, cu un tropăit înfundat de copite, spre nord, prin defileu.

În picioare, cu zăpada pînă la genunchi, îmi venea să urlu, cuprinsă de panică. Ursul a trecut tîrșindu-și labele pe lângă mine, cerîndu-și parcă scuze. Apoi, s-a lăsat pe cele patru labe și și-a văzut de drum, împlecit.

Ținînd bine de hăpurile poneiului meu, m-am îndreptat spre Sembur, m-am aplecat deasupra lui și am strigat:

– Haide, să ajungem mai repede la peșteră și să sperăm că ninsoarea nu va fi de durată! Poate că e doar un mic viscol înainte de venirea iernii.

Nici nu s-a clintit. Ghemuindu-mă lângă el, am văzut că ținea ochii închiși, cu fața schimonosită, de parcă ar fi avut dureri. Știam că nu se lovise căzînd în zăpadă, dar totuși își pierduse cunoștința și n-a reacționat nici cînd l-am pîlmuțit zdravăn.

Cred că atunci am plîns de disperare, însă nu-mi mai amintesc nimic decît că la un moment dat m-am trezit urcînd anevoios pe pantă spre proeminența din stîncă. Îmi țineam poneiul de căpăstru. Cînd am privit în urmă, am văzut că luasem colacul de funie de pe sa, îl legasem în jurul umerilor lui Sembur și fixasem celălalt capăt de oblîncul șei. Sembur era pe spate, alunecînd prin zăpadă. Cînd am ajuns la intrarea în peșteră, l-am împins pe ponei înainte, am luat între mîini capul lui Sembur care a trecut tîrș pe bucata scurtă de stîncă golașă.

Existau trei guri prin care se putea intra în peșteră, două suficient de largi cît să permită unui om să se strecoare tîrș înăuntru, iar a treia cam ca o ușă, prin care putea trece și un cal. Înăuntru, peștera nu cred că era mai lată de vreo cincisprezece pași, însă înainta în stîncă pe o lungime de două

ori mai mare. Tavanul era scund, depășind doar cu câțiva centimetri capul poneiului.

Ce ușurare să scăpăm de vînt și de viscol, numai că problemele mele nu erau neidecum rezolvate. În primul rînd, aveam nevoie de lumină, mi-au trebuit cîteva minute bune pînă să izbutesc să despachetez săculețul de piele în care se afla ceea ce Sembur numea trusa noastră de bază, de unde am scos două lămpițe. Am întins pe jos pătura lui Sembur, i-am așternat culcușul, după care, gîfîind din greu, m-am chinuit să rostogolesc pe pătură trupul lui inert.

De-a lungul anilor, călătorii azvîrliseră sute de ofrande în peșteră pentru a le face pe plac demonilor pădurii care sălășluiau acolo. Găseai statuete de lemn sculptate grosolan, legături de bete lungi prinse laolaltă, șiraguri de mărgele mari din lemn și efigii din pai, hîrtie și nuiele. Mai existau și multă balegă uscată și un covor de oscioare de la mici vietăți, care dovedeau că nenumărați leoparzi de zăpadă își găsiseră birlogul în peșteră, de-a lungul veacurilor trecute.

Am aprins un foc lîngă intrare, pentru eventualitatea în care ursul cu care ne întîlnisem s-ar fi gîndit să-și caute adăpost aici, după care am putut, în fine, să mă ocup de Sembur. Mi-era greu să deslușesc cît de palid era în lumina aceea slabă, însă respirația lui era foarte inegală și încă nu își recăpătase cunoștința. Demonii munților își înfipseseră ghearele în noi, fiindcă mie acum parcă îmi luase foc gîtul, iar capul mă durea atît de tare, încît mi se părea că mintea nu-mi mai funcționa. Îmi părea bine că era așa, fiindcă altminteri știu că aș fi început să mă gîndesc și m-aș fi îngrozit și mai rău.

Am ieșit afară, am strîns zăpadă într-o oală cît să obțin suficientă apă, apoi m-am întors și m-am apucat să fac niște *tsampa* pe foc. Vîntul de afară trăgea fumul printr-una dintre găurile mici, ceea ce îmi convenea de minune. Pînă să se

încălzească *tsampa*, i-am pus poneiului piedica, i-am scos șaua, după care am scos tot ceea ce ne mai rămăsese din lucruri.

Aveam așternuturile, cortul, trusa de bază, hrană pentru nouă-zece zile. Probabil că luasem pușca lui Sembur pusă în cutia de mușama și îi scosesem rucsacul din spate, înainte de a-l lega de ponei ca să-l tirească sus pînă la peșteră. În rucsac avea niște muniție, șoșete și lenjerie de schimb, un prosop și o trusă de toaletă, hîrțile lui speciale în portofelul mare de mușamaa, pipa într-o pungă mică. Tot acolo se afla și săculețul nostru cu monede de argint, cutia de tablă în care erau bijuteriile și cele două cărți ale noastre, Sfînta Biblie și *Povești despre Jessica*, înfășurate în altă bucată de mușama.

În rucsacul meu aveam hainele mele de schimb și obiectele de toaletă, un borcan de lut cu unt și niște carne uscată de capră, tăiată felii și înfășurată în pînză. Deși mintea îmi lucra foarte lent, am ajuns la concluzia că dacă ninsoarea se oprea pînă ca stratul de zăpadă să nu ajungă prea mare, și dacă Sembur se întrema un pic după o zi-două de odihnă, și dacă se întîmpla ca demonii neșansei să ne lase în pace, numai atunci am putea scăpa cu viață pentru a străbate lungul drum pînă la Magyari.

Am vorbit un pic cu poneiul meu, lăudîndu-l pentru modul în care se comportase și spunîndu-i că am să-i dau numele Ioy, fiindcă exista un bărbat în Sfînta Biblie numit astfel, care a avut multe de îndurat. Apoi, m-am așezat lîngă Sembur, așteptînd să se facă *tsampa*. Răsufila în continuare greoi, dar parcă nu atît de hîrșit ca înainte. I-am deschis un pic hainele și l-am frecat pe mîini, vorbindu-i mereu.

După cîteva minute, a oflat adînc și a spus cu voce groasă: - Jani? Unde sîntem? Ce s-a întîmplat, scumpete?

Vorbea foarte molcom, gîfîind greu, de parcă nu-și amintea cuvintele potrivite.

- Sintem exact în vârful defileului, i-am zis. În peștera aia. L-am pierdut pe Bugler, care s-a speriat de un urs și a rupt-o la fugă. Însă avem destul cît să ne putem descurca. Am să-ți dau imediat să mînci ceva cald.

- Și... poneiul tău?

- E aici, cu noi. S-a comportat foarte bine.

- Du-te înapoi... jos la Galdong, la ce ai nevoie, Jani. Dar grăbește-te... pînă nu-i prea tîrziu. Eu sînt pe ducă.

- Nu! M-am uitat la el speriată. Nu, ai să te faci bine, Sembur, nu se poate altfel!

- Du-te, Jani! Fă... cum ți-am spus. Fii... fată cuninte.

M-au lăsat nervii și m-am ghemuit cu mîinile pe obraji, aplecîndu-mă mult pînă m-am proptit de genunchi, lîngă el.

- Sembur, *nu pot!* i-am spus eu, plîngînd în hohote. Nu te pot lăsa aici... și chiar dacă aș putea... sînt... sînt și eu prea obosită. Mă simt îngrozitor de rău, Sembur, de parcă aș avea febră mare.

Și-a pus mîna pe genunchiul meu. Printre lacrimi, cînd am ridicat capul am văzut că închisese ochii ca și cum ar fi avut dureri. Cu capul înclinat pe spate, cu bărbia ieșită în afară, a șoptit: „Ah, Iisuse Hristoase, ajut-o acum”. Am auzit cum *tsampa* sfîrșia în oală, fierbind, m-am ridicat cu greu în picioare și, ștergîndu-mi ochii cu mîneca, am dat fuga la foc. Adăugînd niște unt și sare, am turnat *tsampa* în cele două castroane și m-am dus cu ele unde zăcea Sembur.

Nu putea sta în șezut, însă sprijinindu-i capul am putut să-i dau cîteva linguri, după care a obosit prea tare și n-a mai izbutit să înghită nimic. Am lăsat să se răcească bine castronul cu *tsampa*, fiindcă mă dureau foarte rău gîtul. După ce am mîncat, i-am scos lui Sembur cizmele și am așternut peste el sacul de dormit, apoi am ieșit afară să văd cum mai era vremea.

Ar fi trebuit să râsuflu ușurată descoperind că ninsoarea încetase, căci asta însemna pentru noi salvarea, însă într-un fel mă simțeam prea absentă ca să-mi mai pese. Deasupra peretelui vestit al defileului se vedea strălucirea aurie și roz a soarelui la asfințit. Când m-am întors să intru înapoi în peșteră, am zărit cu coada ochiului ceva care se mișca. La început, m-am gândit că se întorsese ursul, însă privind mai bine în josul pantei adânci care ducea din defileu la peșteră, am văzut un bărbat în blană albă, ducând de căpăstru un cal negru; își ridica sus picioarele, încălțate în cizme, răzbind cu greu prin troiene.

Demonul străin. Uitasem complet de el în ultimele ore, iar acum ne prinsese din urmă. Am remarcat că zăpada care căzuse de când ajunsesem la peșteră nu umpluse decît pe jumătate șanțul lăsat de lov cînd îl tîrîse în sus pe Sembur. Bărbatul în blană albă urma această pistă. La un moment dat, a ridicat capul și m-a văzut stînd în picioare sub stîncă de la intrare.

Presupun că nu mai exista loc în mine pentru frică sau disperare. Stăteam neclintită, iar el înainta hotărît, trecînd din troienele adînci la stratul subțire de nea de sub lespedea intrării. În ochii lui nu se citea nici o expresie de încordare sau de triumf, iar cînd și-a tras în jos șalul pe care și-l înfășurase peste partea de jos a feței am observat că avea buzele încleștate, într-un rictus plin de duritate. A bătut din picioare ca să-și scuture zăpada de pe cizme și pantaloni, a întins mină înmănușată și, apucîndu-mă de bărbie, mi-a ridicat ușor capul ca să-mi privească chipul.

- Ce mincinoasă ești, așa-i? a zis el în „Hinglish”. Se aștepta parcă să înțeleg și mi-am dat seama că la Namkhara aflate, pesemne, cumva că eram străină, ca și Sembur, și că vorbeam aceeași limbă.

Am spus pe un ton istovit:

- N-am avut încotro, domnule. Sembur zicea că ai să-l iei cu tine, să-l spînzuri. Sembur e cel care are grijă de mine. N-am pe nimeni altcineva.

Și-a tras mîna, privind dincolo de mine:

- E înăuntru?

Am încuviințat din cap, ducîndu-mi mîna la gît.

- Da, domnule. Dar e bolnav. La altitudine mare, inima îi joacă feste. Pe urmă, a tot viscolit și-a mai apărut și un urs. Sembur a fost azvîrlit din șa; am pierdut poneiul lui și o mulțime de lucruri o dată cu el. Totul a mers prost.

- Cam așa se pare.

Trecînd pe lîngă mine, a intrat în peșteră, lăsîndu-și afară calul, pe Flint. Am mîngîiat nasul umed și i-am șoptit o urare de bun venit, după care m-am întors și am pornit după el. S-a oprit o clipă să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă, apoi s-a îndreptat spre locul unde zăcea Sembur. Cînd a vorbit, a rostit ciudat numele lui Sembur, așa cum îl mai auzisem o dată:

- Ahressembur?

Sembur a deschis ochii. Cîteva clipe, s-a uitat în gol, după care am văzut cum trupul i se încordează sub pături, devenind complet rigid. A zis:

- Domnule?

- Căpitanul Gascoyne, Batalionul 3, 2nd Queen Victoria's Own Gurkha Rifles, detașat în misiune specială. Am ordinul să te pun sub arest și să te duc la cartierul general al Batalionului întii, la Gorakhpur. De acolo, vei fi dus sub escortă la Delhi, unde vei fi judecat pentru furt și crimă.

- Da, să trăiți. Permiteți-mi să raportez... incapabil să mă mișc... deocamdată, domnule.

- Inima?

- Așa cred, domnule.

- Nu știu cum aș putea să-ți ameliores altfel starea sănătății, decât deplasându-te la o altitudine mai joasă.

- Poate... mâine, domnule. După ce mă mai odihnesc.

- Prea bine. Și nu mai lua poziție de drepti, așa culcat, că nu mă impresionezi. Ți-ai făcut de rușine profesia.

Chestia asta m-a trezit din stupoare. I-am ars străinului un picior în cizmă, cît am putut de tare, și am zbierat:

- Lasă-l în pace!

Tipul m-a privit cu buzele strînse, s-a întors și a ieșit din peșteră, șchiopătînd un pic.

Sembur a rostit cu un glas ce trăda o mare suferință:

- Poartă-te frumos, Jani. Te rog. Nimeni nu-mi mai poate face nici un rău acum. Vreau însă ca omul ăsta să aibă grijă de tine... să ajungi cu bine înapoi. Fii politicoasă cu el, scumpete... te rog, de dragul meu.

Am căzut în genunchi, mi-am pus capul pe umărul lui și l-am strîns la piept, plîngînd încet, fiindcă înțelesesem la ce se referise. Sembur tocmai îmi spusese că va muri.

- Ce-nseamnă asta? În glas îi revenise o umbră de forță. Fără lacrimi. Nu mă face să sufăr mai mult, Jani. Trebuie să încerc să mă gîndesc nițel, ca să ai pe viitor tot ce-ți trebuie.

Din nou mi s-a întîmplat să mă desprind parcă de mine însămi, așa că nu mai țin minte nimic. Cînd mi-am revenit, stăteam pe așternutul meu, privind fix la o lămpică care s-a dovedit a fi o plită cu spirt. Străinul își scoasese căciula și scurta de blană și încălzea într-o crăticioară rotundă ceva ce mirosea tare bine.

Mi-am amintit de cuvintele lui Sembur și am zis:

- Îmi pare rău că te-am lovit, domnule.

Uitîndu-se la mine, fără să zîmbească a spus:

- Credeam că ești tot îmbufnată.

- Nu, într-un fel am cam dormit.

- Ai mâncat ceva?

- Un pic de *tsampa*. Sembur, însă, n-a mâncat aproape deloc.

- Adu-ți castronul și ia un pic din asta.

Am scuturat din cap.

- Mulțumesc, domnule, dar nu mi-e foame.

Era perfect adevărat, iar gîtul parcă mi se îngustase din ce în ce mai mult, așa că mi-era tare greu să înghit. Străinul a ridicat din umeri. Eu am zis:

- Pot să încerc să-i dau un pic lui Sembur? Chiar dacă n-o să reușească să mănînce decît cîteva linguri, tot i-ar prinde bine.

- Nici nu mă gîndeam să nu-i dau și lui. Adu castronul.

- Mulțumesc, domnule.

În cratiță era un fel de tocană fierbinte, scoasă dintr-o cutie de tablă pe care străinul o deslăcuse cu un instrument special. L-am trezit pe Sembur și cu mari eforturi s-a căznit să mănînce, vrînd parcă să capete puteri. După ce a terminat, străinul mi-a zis:

- Ai mai trecut vreodată prin defileul ăsta?

- Da, domnule.

- Iarna?

Am scuturat din cap.

- Greu de răzbit pe timp de iarnă. Dacă se pune acum pe ninsoare, aici rămînem înțepenți.

- Și crezi e-o să mai ningă?

Am ieșit din peșteră. Se lăsase întunericul, însă cerul era senin. Asta nu însemna nimic. Putea să se innoreze a ninsoare în nici cîteva ceasuri. Am adormecat aerul și am ascultat suieratul vîntului, după care m-am întors în peșteră.

- N-o să ningă astă-seară, domnule, poate nici mîine. După aceea, însă, nu mai știu.

- Îți mulțumesc.

Cavintele erau foarte politicoase, însă felul cum fuseseră rostite mă făcea să mă simt ca o stafie, de parcă tipul nici n-ar fi băgat de seamă că eram și eu acolo.

Mi-am întins pe jos pătura și sacul de dormit, apoi m-am ridicat istovită în picioare și am luat găleata noastră de canava. Străinul brunet și cîrlionțat și-a întors spre mine fața smeadă și m-a întrebat:

- Ce faci?

- Iau niște apă. Trebuie să am grijă de ponei înainte de culcare.

Peștera a început brusc să se învîrtă cu mine; m-am frecat cu mîna la ochi.

- Am pierdut toată mîncarea pe care o aveam cu noi, așa că n-am cu ce să-l hrănesc, am continuat eu.

Străinul m-a studiat și pentru prima oară am sesizat în ochii lui o licărire de căldură omenească.

- Am găsit desagii pe care i-ai aruncat ca să despovărezi celălalt cal, așa că am luat cu mine unul dintre sacii cu grăunțe. E acolo, în spatele lui Flint.

- Oh, mulțumesc, domnule. Oricum, am să-i dau de mîncare dimineață. Acum, doar îi aduc să bea apă.

- Mă ocup eu de amîndoi caii. Du-te la culcare, fetiço.

- Trebuie să am grijă singură de lov, domnule. Sembur zice întotdeauna...

- Lasă obiecțiile. Du-te la culcare.

Mi-am scos cizmele, m-am înfășurat în cealaltă pătură, m-am cuibărit în sacul de dormit și mi-am lăsat capul, răsufîind ușurată, pe hainele de schimb din rucsac. Mă simțeam împresurată de demonii bolilor. Îmi intraseră în cap, în gît, în sînge și în jeam, cum nu mai tînșisem niciodată, să fii ținută în niște brațe care să mă cuprindă cu căldură, să aud un glas uitat murmurîndu-mi cuvinte de alinare și de încurajare.

De câteva ori în timpul nopții, m-am trezit, cu mintea buimacă, simțindu-mă ca și cum aș fi fost o altă persoană, iar cul meu adevărat se afla în altă parte. La un moment dat, m-am desțeptat auzind niște voci. Străinul și Sembur stăteau de vorbă, nu pe un ton dur, ci cu intonații aproape molcome.

... și zece ani nu ți se par un interval lung? zicea străinul.

- Nu conform standardelor armatei, domnule. Glasul lui Sembur era mai ferm acum, căci respira mai ușor, însă în continuare rostea toate cuvintele foarte rar. Au o mulțime de lucruri pe cap, a continuat el. Dar știam că, totuși, cazul meu era încă de actualitate și că urma să fie abordat atunci când se mai limpezeau apele.

- În fine... recunosc că *pe mine* m-a uimit, sergent-major. Zece ani. Un rîs scurt. Eram în clasa a treia când s-a întîmplat.

- Iertați-mă, domnule, dar am mai multă experiență ca militar, decît dumneata. Treizeci și cinci de ani. Armata lucrează încet, dar nu uită niciodată.

S-a lăsat o lungă tăcere. Urmăream vag conversația, căci pluteam undeva între somn și trezire. În cele din urmă, străinul a zis calm:

- Mi se pare puțin probabil să reușesc să te duc înapoi, sergent-major.

- Chiar așa, domnule. Mi-am trăit veacul. Sper să nu te împiedic să pleci mîine.

- Pentru raportul meu, vrei să-mi spui, te rog, dacă e adevărat că i-ai ucis pe Maharani și pe soțul ei?

Întrebarea a rămas parcă suspendată în aer cîteva clipe, după care Sembur a zis:

- Da, domnule. E perfect corect, cum se spune.

- I-ai omorît înjunghiindu-i pe amîndoi cu baioneta?

- Da, domnule.

- Și ei i-ai luat bijuteriile? Bijuteriile dintre care o parte

sînt încă în cutia asta de tablă, pe care am găsit-o în rucsacul duminale?

- Da, domnule. Eu le-am luat.

- Și ai fugit?

- Întocmai, domnule.

4

Stăteam lungită, copleșită de o uimire vagă. Imposibil ca Sembur să fi făcut tot ce spusese. L-am auzit pe străin oftând ușor, parcă nedumerit, după care a zis:

- Și asta e adevărul?

- Adevărul gol-goluț.

- Întregul adevăr?

- Ah... grea întrebare, zău așa, căci nimeni nu știe întregul adevăr despre ceva, nu crezi?

- Mă gândeam că dumneata în special ar fi trebuit să știi tot adevărul despre noaptea aceea. De ce ai săvârșit o faptă atît de cumplită?

- Din motive personale, domnule.

Străinul a mîrșit iritat.

- Să fii al naibii dacă te pot înțelege, sergent-major.

- Nu merită să te frămînti, domnule. Nici nu-i important, de fapt. Îmi permiți să discut un pic cu dumneata despre copilă, domnule? Despre Jani?

– Da, n-ar strica. Ca să o luăm sistematic, ce e cu ea?

– E fata mea, domnule. Am trăit cu o indiancă în Jahanapur, când eram înrolat în forțele armate ale maharajahului, acolo. Jani s-a născut cam cu doi ani înainte... înainte să plec. Am luat-o cu mine în acea noapte.

– Știm că ai trăit cu o femeie pe nume Parvati, numai că nu se pomenește nicăieri că ar fi făcut vreun copil.

– Nu există nici un act care să înregistreze nașterea vreunui copil în Jahanapur, în afara Palatului, să-mi fie cu iertare, domnule. E vorba de un stat indian, unde lucrurile stau altfel decât la noi acasă.

N-am auzit ce s-a spus în continuare, căci mintea mea încețoșată se căznea să rezolve altă enigmă. Sembur, tatăl meu? Ce-i drept, fusese ca un tată pentru mine și l-am iubit ca pe un părinte, numai că nu simțisem niciodată că eram fiica lui. Dacă intuiția mea era corectă, însemna că Sembur îl mințea pe străin. Știam că nu mințise pe nimeni niciodată, și nu vedeam motivul pentru care ar fi făcut-o acum. Când m-am concentrat din nou asupra conversației, Sembur spunea:

– Am crescut-o și am educat-o cât mai „Hinglish” cu putință, domnule, și e o fetiță tare bună. Matură pentru vârsta ei, ceea ce e, însă, perfect firesc, având în vedere că a crescut în Namkhara, fără mamă.

– Ce vrei să fac pentru ea? Vocea străinului era rece și precaută.

– Du-o înapoi la Gorakhpur cu dumneata, domnule. l-a implorat Sembur. Încearcă să convingi Asociația Văduvelor și Orfanilor să aibă grijă de ea.

– N-ar trebui dusă înapoi la mama ei?

– Parvati a murit, domnule. Am aflat asta acum trei ani, ultima oară când am trecut granița să-mi iau niște muniție și alte câteva lucruri.

- Păi... eu nu mă prea pricep la chestiile astea; mă refer, adică, la orfani și la ce faci cu ei.

- Domnule, vrei, te rog, să încerci? Sembur vorbea răgușit, cu un tremur în glas. Ești ofițer, gentleman. Încearcă să-i convingi să o trimită acasă, în Anglia, să facă un pic de școală. De duminică or să asculte, iar acolo va fi și ea în siguranță.

- În siguranță?

- În fine... vreau să zic că există tot felul de legi care prevăd modalitatea de îngrijire a copiilor, acolo acasă. Gîndește-te numai la puștii pe care i-ai văzut în Calcutta, domnule, trăind prin canale. Ai milă și nu lăsa ca lui Jani să i se întâmple așa ceva, domnule. Dacă ai putea măcar...

- Bine, omule, bine, i-a retezat-o străinul. Am să fac tot ce pot.

- Mulțumesc, domnule! Îți rămîn extrem de îndatorat... Glasul lui Sembur s-a stins de parcă și-ar fi consumat ultimele puteri. L-am auzit pe străin mișcîndu-se, ca să-și găsească o poziție mai confortabilă. Iov sau Flint au pufăit pe nări, tîrșîindu-și copitele. Nu simțeam nimic. Sembur murcea și mă dăduse în grija acestui „Hinglish”, demonul străin, soldatul străin care îmi demonstra cu fiecare privire că nu mă putea suferi. Și, cu toate astea, nu simțeam nimic. Ar fi trebuit să fiu sfișiată de durere și speriată de ceea ce urma, însă mă simțeam complet pustiiată.

Am dormit și m-am trezit, după care iar am adormit și m-am trezit. Pusese stăpînire pe mine un demon al febrei. Mă dureau acum umerii și simțeam că îmi plesnește capul. Nu puteam respira decît cu gura deschisă. Pînă la urmă, m-am cufundat într-un somn adînc, din care am fost trezită de o mină care mă zgîlția zdravăn de umăr.

Am ridicat pleoapele și am dat cu ochii de chipul străinului. Avea un chip dur ca piatra și aproape că m-am cutremurat văzînd minia din privirea lui fixă. Apoi, cînd capul meu încins

de fierbințeală a zburat parcă spre el, am avut brusc o viziune care m-a uluit. Demonul străin nu era supărat pe mine. Uitătura lui crânceă ascundea un soi de consternare și de nesiguranță.

A spus pe un ton încordat:

– Jani, înii pare rău, dar trebuie să-ți spun... ei bine, din păcate tatăl tău a murit azi-noapte.

– Tatăl meu? Stăteam acum în capul oaselor și priveam spre locul unde zăcuse Sembur, care nu mai era însă acolo.

Străinul a zis:

– S-a întâmplat acum câteva ceasuri. L-am scos afară la prima geană de lumină, în timp ce tu dormeai.

Încet, m-am tîrît afară din sacul de dormit și m-am rezemat cu mâinile pe genunchi, înainte de a face efortul să mă ridic în picioare. Nimic nu mi se părea real. Privind spre intrarea în peșteră, mi-am dat seama, după lumină, că trecuse deja de revărsatul zorilor. Am înghițit ca să-mi curăț gîtlejul care mă durea înfiorător și am spus:

– Unde e, domnule?

– Afară. A privit peste mine, încruntat. Nu-i prea multă zăpadă sub lespedea de deasupra intrării. Am găsit destule pietre ca să fac o movilă.

Am încuviințat dînd ușor din cap. Așa i-ar fi plăcut și lui Sembur. În Namkhara, trupul lui ar fi fost dus pe dealuri și sfîrtecat pentru vulturi, ca să poată reveni la cele patru elemente – foc și apă, pămînt și aer – din care sînt alcătuite corpurile noastre. Sembur zicea, însă, întotdeauna că procedeul ăsta era șocant și complet lipsit de respect.

Afară, lingă peșteră, am stat în picioare privind la lungul maldăr de pietre, știind că ar fi trebuit să fac ceva, dar nereușind să mă concentrez, fiindcă mintea îmi zbura mereu aiurea. După aceea, mi-am amintit și m-am dus înăuntru să aduc Sfînta Biblie din rucsacul lui Sembur. Aș fi vrut să pot

plînge, însă, deși mi se părea că totul în mine ardea și se topea, în ochii mei nu era nici o lacrimă. Cînd am îngenucheat lîngă movila de pietre, străinul și-a scos căciula. Biblia s-a deschis singură la Ecleziasl, Capitolul 3, și am început să citesc. Trebuia să citesc foarte rar și să mă opresc ca să-mi trag răsufllarea, fiindcă gîtul mi se îngustase atît de mult, încît aproape că nu intra nici un pic de aer în plămîni. „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei...”

A trebuit să mă opresc și să ridic capul ca să înghit. Soarele de iarnă strălucea peste covorul de nea și am văzut o umbră prelungă și mare zburînd peste panta albă. Un uliu a trecut glonț peste defileu, făcîndu-se apoi nevăzut.

„... plînsul își are vremea lui. Și risul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jocul își are vremea lui...”

Am căzut într-o parte, căznîndu-mă să respir. Un timp, am văzut negru în fața ochilor, iar cînd bezna aceea s-a risipit am descoperit că străinul mă ridicase de jos și mă scosese de sub lespede de la intrare, astfel că nu mai eram la umbră. A dat la o parte niște zăpadă cu piciorul, după care s-a lăsat pe un genunchi punîndu-mă jos și susținîndu-mă cu brațul pe după umeri, iar cu cealaltă mînă înclinîndu-mi ușor capul.

– Deschide gura, Jani, a zis el, cu asprime. Mare-mare, să mă pot uita în gîtul tău.

Mi-a întors capul spre lumină, cu fruntea aproape lipită de nasul meu, ca să vadă mai bine în gît. L-am auzit gîfîind scurt și bombănînd un cuvînt lung și ciudat, după care m-a luat practic pe sus și a pornit cu mine în brațe, înapoi în peșteră.

Trecerea de la lumină la întuneric a creat parcă un sfîrșit și un început, căci din acel moment am început să trăiesc într-o lume îndepărtată, unde timpul trecea uneori foarte

repede, iar alteori foarte încet. Aveam multe vise urite, care veneau parcă mereu cînd eram trează, și de multe ori un demon al pădurii mi se posta pe piept și mă strîngea atît de tare de gît, încît nici nu mai puteam respira.

Zi și noapte, noapte și zi, și nicicînd nu-mi fusese mai frică. Ori de cîte ori visam foarte urît sau aveam senzația că demonul pădurii mă va omori, îl strigam pe străin. Îi auzisem numele doar o dată, cînd vorbise prima oară cu Sembur și i-l uitasem de mult, așa că atunci cînd aveam nevoie de el îl strigam întotdeauna „Domnule”.

O dată, și cred că era la începutul acestei perioade, am auzit o împușcătură afară și m-am întrebat ce se întîmpla. Mai tîrziu, într-una dintre scurtele perioade cînd mintea mi se mai limpezea, mi-am dat seama că eram în pat aproape de intrarea în peșteră, lîngă un foc bine îngrădit, spre perete. Pesemine că Domnul își dăduse seama cumva că aveam nevoie de aer curat, dar nu voia să răcesc. Virită în pături și în sacul de dormit, eram îmbrăcată doar cu cămașa lui Sembur.

Momentele de claritate erau rare. Adesea, în lumea mea de coșmar, aveam senzația că Domnul încerca să mă convingă să înghit o băutură caldă făcută de el. Uneori, cînd îi șopteam ce voiam, mă învelea în pătură și mă ducea într-un colț în fundul peșterii unde se strînsese un morman de pămînt de-a lungul nenumăratelor anotimpuri.

Și alteori, cînd mă căzneau din greu să respir, se apleca peste mine, cu un fel de bețișor subțire în gură, umblînd cu el prin gîtlejul meu și absorbînd astfel păienjenisurile pe care demonul le țesuse acolo ca să mă sufoc. În toată această perioadă de confuzie și groază, mi-aduc aminte că i-am spus doar trei lucruri; tipătul sugrumat: „Ajută-mă, Domnule”; cuvintele șoptite: „Vrei, te rog, să mă ridici, Domnule?” și vorbele pline de recunoștință: „Îți mulțumesc din suflet, Domnule”.

A venit în fine momentul când am scăpat, de la o zi la alta, de fierbințeala din trup, de zvîcnirile dureroase din cap și de senzația de sufocare, după care am rămas atît de slăbită, încît nici capul nu mi-l puteam ridica, dar cu sentimentul că fusesem eliberată de sub puterea demonilor. După lumina de la intrarea în peșteră, am socotit că eram aproape în faptul zilei. Dincolo de foc, Domnul stătea aplecat peste o găleată cu apă fierbinte și, dezbrăcat pînă la brîu, se spăla pe corp.

Am spus cu voce stinsă:

- Domnule...

A venit numaidecît, ștergîndu-se pe piept cu un prosop, și a îngenuncheat lingă mine, privind-mă cercetător, de parcă nici n-ar fi îndrăznit să spere.

- Jari?

- Mă simt... mult mai bine. Cît de bun ai fost că ai avut grijă de mine.

- N-am prea avut de ales, a zis el, sec.

- Îmi pare rău.

- Îți aduc acum ceva de mîncare. Ai slăbit mult și trebuie să te întremezi un pic înainte să plecăm.

Porta la gît un lanț frumos, cu un disc gros de argint, care avea ceva de aur pe una din fețe. Mi-amintesc acum că medalionul acesta, sau, în fine, cum s-o fi chemînd, a însemnat enorm pentru mine, fiindcă îl văzusem de cîteva ori atîmîndu-i pe sub gulerul cămășii cînd se apleca peste mine ținînd în gură obiectul acela ca un bețigaș, ca să-mi curețe gîtlejul să pot respira mai bine. Și-a pus flanela de corp, cămașa și o scurtă frumoasă din piele subțire, după care s-a întors spre o crăpă pusă pe flacăra mică a spirtierei. După cîteva momente, a venit și s-a așezat lingă mine cu un castron, în care era niște tocană și o lingură.

- Haide, vino.

M-a ajutat să mă așez în capul oaselor, m-a înfășurat în blana lui albă, să nu-mi fie frig și, ținându-mă cu un braț, a început să mă hrănească. Când m-a așezat la loc și m-a înveșit bine cu păturile, am rostit cu o voce care suna încă groaznic de stins:

– Mulțumesc, Domnule, ai fost foarte bun. Mă fac eu bine curînd, pe cuvînt.

– Sper. Avem un drum lung.

– Am fost bolnavă mult timp?

– Se împlinesc cinci zile de cînd ți-ai pierdut cunoștința.

– Cinci zile?! A nins mult?

– Pînă acum, deloc, a spus el, aruncînd o privire spre intrarea în peșteră. Erai bolnavă de cînd ai plecat din Namkhara. Probabil că acolo te-ai molipsit.

– Băiețelul lui Kachke nu se simțea prea bine, iar eu l-am dus în brațe pînă acasă.

– Da. În fine, ai făcut o chestie foarte urîtă, care se numește difterie. Copiii fac boala asta de obicei și mă gîndeam că ești cam mare ca să o iei și tu, dar se pare că m-am înșelat.

– Mă sufocam tot timpul, mi-am amintit eu, înfiorîndu-mă.

– Astea sînt simptomele, îți blochează gîtul.

Mi-am amintit cum stătea aplecat peste mine și i-am zis:

– Ai tot făcut ceva ca să scoți mizeria de-acolo, așa-i, Domnule?

A luat de jos un sac de ovăz aproape gol și s-a dus cu el la Flint și Iov.

– M-am folosit de o pană lungă, pe care am tăiat-o, și cu ajutorul ei am extras infecția din gîtul tău. Cam empiric, dar a mers.

Puțini oameni s-ar fi încumetat să facă ceva atît de oribil și de periculos, și îi eram atît de recunoscătoare, încît aș fi dat orice doar să îi placă nișel de mine, numai că nu exista nici un

motiv pentru care ar fi făcut-o. Mi-a trecut un gând prin minte și am zis:

- Dar de unde ai avut pana?

- Am reușit să împușc un uliu. Vorbea tăios, de parcă nici n-ar fi vrut să-și amintească; mi-am adus aminte că am auzit o împușcătură afară. Nu mai vorbi, Jani, și odihnește-te.

- Bine, Domnule. Mulțumesc din suflet. Din tot sufletul.

Cînd m-am trezit din nou, era noapte și plîngeam cu suspine. Poate fiindcă moartea lui Sembur devenise în cele din urmă o realitate pentru mine sau poate pur și simplu din slăbiciune. Domnul stătea aplecat peste mine, cu mîna pe fruntea mea; la lumina focului, deslușeam îngrijorarea întipărită pe chipul lui. Am zărit sclipirea medalionului care îi atîrna de lanț, la gît.

- Jani? Te simți bine?

Bijbiind, l-am luat de mînă și l-am strîns tare, încercînd să îmi recapăt glasul.

- Mă simt bine. Doar că sînt foarte speriată... nu știu de ce.

- Încearcă să dormi, a zis el, pe un ton încordat.

Am atins discul de argint și am zis:

- Mi-l dai să-l țin, te rog?

Îmediat mi-a fost rușine că îi cerusem așa ceva.

- Pe asta? Bine. A desfăcut lanțul, mi l-a înfășurat de încheietura mîinii, apăsîndu-mi medalionul în palmă. Așa?

Am încuviințat din cap, scăpînd de frică și de senzația îngrozitoare că eram absolut singură. Mi-a spus:

- Acum poți să dormi?

Am dat iarăși din cap:

- Da. Mulțumesc, Domnule.

- Bun.

S-a îndepărtat. Ascultam zgomotul pașilor lui, cînd brusc m-a copleșit somnul.

Țineam în continuare strâns în pumn discul de argint când m-am trezit de dimineață. Domnul avea în mână o găleată de apă din care bea Iov. După lumina de la intrarea în peșteră, mi-am dat seama că vremea era bună și, pentru prima oară de când căzusem secerată de boală, am început să gîndesc limpede. Am stat așa lungită, cîteva momente, revizuiind totul în minte, după care am zis:

– Scuză-mă, Domnule.

M-a privit peste umăr:

– Ah, te-ai trezit. Cum te simți?

– Mult mai bine, mulțumesc. Îmi pare rău de agitația de azi-noapte. Bijbîind la încheietura mîinii, am desfășurat lanțul, ținîndu-l sus cu medalionul de argint, în timp ce el traversa peștera, venind spre mine.

– Ia asta înapoi, acum.

A luat lanțul, și l-a prins la gît, după care a privit în jos spre mine, pe deasupra nasului lung și subțire:

– Ești gata pentru micul dejun?

– Păi, da, te rog, dar n-ar strica poate să discutăm un pic despre ce vom face, Domnule, fiindcă n-avem prea mult timp.

A ridicat sprîncenele și, pentru prima oară, am văzut cum chipul acela aspru, de demon străin, se desface într-un zîmbet larg. Părea tînăr în acel moment, la fel de tînăr ca și Ghenling.

– Cînd va ninge iar, ninsoarea nu se va mai opri și o să rămînem blocați aici toată iarna, am zis eu. Căii nu vor mai avea ce să mănînce. Va trebui să-i ucidem și să înghețăm carnea, ca să ne ajungă trei luni, pînă în primăvară. Așa că cel mai bine ar fi dacă putem coborî prin defileu înainte să ningă iarăși.

Încetase să mai surîdă în timp ce vorbeam și se uita curios la mine. După cîteva momente, a spus ca pentru sine:

– Cum i-ai mai șoca pe ăia din Sussex. Atîta realism crud la o persoană așa de tînără. Dar, în fine, n-ai fost niciodată

ferită de realitate, crescînd într-o țară uitată de Dumnezeu, ca asta.

A dat ușor din cap spre mine, ca și cum nu i-aș mai fi displicut întru totul acum, și a continuat:

– Sînt perfect conștient de situație, Jani. Fii sigură că n-am nîcei un chef să-mi petrec următoarele luni în această peșteră și că mi s-ar rupe inima să trebuiască să omor caii. Numai că nu ne putem deplasa, pînă nu te mai întremezi un pic.

– Aș putea foarte bine să merg călare pe Iov. La nevoie, poți să mă legi de spinarea lui. E un ponei de treabă și n-o să-i fie greu decît pe o porțiune de cîțiva kilometri, pînă coborîm un pic și scăpăm de zăpadă.

– Crezi că o să ningă curînd?

Am aruncat o privire spre intrarea în peșteră.

– Astăzi, nu. Dacă aș ieși afară, aș putea să-ți spun cum o să fie în următoarele două-trei zile.

A îngenuncheat, și-a vîrît o mîină sub umerii mei și a strecurat-o pe cealaltă sub genunchi, ridicîndu-mă, așa cum eram, încotoșmînată în pături și în sacul de dormit.

Ce bucurie să ies din peșteră, în aerul rece și tare. Albul din jur era orbitor, și la început aproape că nu vedeam nimic. Domnul stătea în picioare, ținîndu-mă în brațe lîngă marginea lespezii de deasupra intrării, în timp ce eu clipeam des, căzîndu-mă să mă obișnuiesc cu lumina. Soarele strălucea pe cerul albastru-lăptos. Nu mai ninsese, dar nici nu se topise nimic din stratul de zăpadă. Cînd am întors capul, am văzut movila de pietre care era mormîntul lui Sembur și, timp de cîteva secunde, m-am lipit cu fața de umărul Domnului, ca să nu izbucnesc în plîns.

În cele din urmă, am privit cerul cu atenție, cercetînd mai ales consistența aburului de la nord și de la est. Sembur se enerva uneori pe mine, fiindcă nu știam niciodată să-i explic exact ce anume căutam sau cum îmi dădeam seama ce vreme

ne aștepta, însă adevărul era că pur și simplu nu puteam formula asta în cuvinte, în special când nu-mi mai foloseam ochii, ci doar adulmecam aerul. Am făcut asta și acum, cu ochii închiși, și am descoperit un miros pătrunzător, fără nici urmă de mireasma înțepătoare și puternică, ce prevestea ninsoare. Însă, sub mirosul acesta pătrunzător, sesizam un gust fad, cu o mîncare nesărată, ceea ce pentru mine însemna un avertisment îndepărtat.

Am zis:

– Sigur avem două zile, Domnule. Poate trei. Am să-mi dau seama mai bine mîine. Dar în nici un caz mai mult de trei.

Cînd m-a dus înapoi în peșteră și m-a pus jos, mă simțeam epuizată, atît de slăbită, încît nici capul nu mi-l puteam ridica. Mi-a spus încetîșor:

– Uite ce e, Jani. Ești suficient de înțeleaptă, încît să fii tratată ca un adult, slavă Domnului, așa că am să-ți spun exact cum stau lucrurile cu tine. De difterie ai scăpat, însă peste trei săptămîni sau mai mult, poate, există riscul să te îmbolnăvești iar, dar altfel, ca o consecință a primei boli. Nu sînt medic, așa că nu știu să-ți explic de ce, însă am avut niște cazuri de difterie în familie, acum cîțiva ani, așa că țin minte perfect cum evoluează totul. M-a privit încruntat: Bun, presupunînd că reușim să coborîm prin defileu pînă la Galdong, continuăm apoi spre sud, pînă în Nepal. De la Pokhara putem merge în jos prin Tansing la Gorakhpur. Există acolo un spital administrat de un ordin de călugărițe specializate în asistență medicală, așa că vei fi pe mîini bune. Și tot ele pot aranja ca Asociația Văduvelor și Orfanilor, care funcționează pe lîngă armată, să te ia în primire cînd ai să te însănătoșești. A făcut o pauză, gîndindu-se. Deci, dacă înaintăm constant, ar trebui să ajungem în Gorakhpur în nici

trei săptămîni, așa că vei avea îngrijirea necesară, înainte de a te îmbolnăvi iar.

Mă deranja teribil aproape tot ce spusese Domnul. Ideea că urma să mă îmbolnăvesc din nou, că trebuia să facem o lungă călătorie în sud și, mai ales, ce avea să se întîmple cu mine, dată în grija unor „Hinglish” complet străini, într-o lume absolut diferită de cea pe care o cunoșteam eu.

– Dacă avem de făcut un drum atît de lung, Domnule, cred că ar fi mai bine să mă odihnesc vreo două zile ca să-mi recapăt puterile.

A încuviințat din cap.

– Trei, dacă ajungi la concluzia că n-o să țină încă. M-am îngrijit de rapile pentru cai și am adus înăuntru și ceilalți saci cu grăunțe, abandonati de tine. Le rămîne destul cît să mănînce un pic în fiecare zi. După aceea, or să trebuiască să rabde de foame pînă coborîm la Galdong. Dar n-or să pățească nimic, fii liniștită.

A făcut o cratiță cu tocană și m-a proptit în șezut ca să mă hrănescă, fără ca în tot acest răstimp să scoală vreo vorbă. Simțeam că era dus cu mintea departe, probabil la problemele călătoriei care ne aștepta. După ce am mîncat, m-am simțit aproape în puteri și am zis:

– Îmi faci o favoare, Domnule? Vrei să încălzești niște apă în găleată, să pot face și eu o baie?

S-a uitat la mine mirat:

– O baie?

– În fine, nu o baie adevărată. Să mă spăl peste tot. Probabil că miros oribil a transpirație și nu mă suport să fiu așa.

– Ah. Uitasem că ai fost crescută de un sergent-major de regiment. Tatăl tău a fost un Ahressesem¹. Firește că era deștept, curat, disciplinat.

¹ Prescurtare în engleză de la „Army Regimental Sergeant Major” (n. trad.).

Mi-am dat seama că vorbea despre Sembur, însă în acea clipă n-aveam chef să întreb ce însemna „Ahressem” sau să spun că nu credeam că Sembur era tatăl meu.

După ce a umplut găleata cu apă caldă, Domnul a fixat o pătură ca paravan lângă foc, însă eram atît de slăbită, încît am căzut în nas cînd m-am aplecat să mă spăl pe picioare, așa că a trebuit să vină să mă ajute, ceea ce a și făcut în tăcere, încruntat și supărat tot timpul. Cînd am terminat și după ce mi-am descîlcit părul, virindu-mă la loc în pat, parcă eram alt om. Domnul mi-a pregătît un castron mare cu tocană și am înfulecat înfometată, mîncînd singură pentru prima oară după atîta vreme. Numai după ce am terminat am remareat că el nu mîncase deloc tocană, ci că mestecase o felie de carne de iac uscată. Consternată, i-am spus:

– Tu cînd mînînci niște tocană, Domnule?

– N-au mai rămas decît trei cutii și trebuie să te pui pe picioare. N-am să mor de foame, e destulă carne uscată.

S-a uitat la mine exasperat:

– Oh, nu-ncepe să-ți faci inimă rea, fetișo. Ce-ai pățit acum?

Mi-am șters niște lacrimi de pe obraz, furioasă de propria-mi slăbiciune, și am zis:

– Nu-mi fac inimă rea. În fine, nu prea. Sînt doar impresionată că te porți atît de frumos cu mine.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

S-a ridicat în picioare și s-a dus să se ocupe de cai. M-am uitat prin peșteră. Mormanul de lemne și stratul de balebă uscată, pe care le foloseam drept combustibil, erau aproape epuizate. În curînd, aveam să rămînem fără foc. Mi-am pus în gînd atunci să mă întrezesc suficient cît să pot porni la drum peste două zile și mi-am fixat asta bine în minte, înainte de a adormi.

Am dormit toată ziua, trezindu-mă doar să măninc. A doua zi dimineață, mă simțeam deja mai în puteri. După micul dejun, m-am sculat din pat, m-am spălat și m-am îmbrăcat, după care mi-am pus picioarele la încercare vreo zece minute, înainte să mă lungesc din nou. După vreo oră, am ieșit din peșteră să mă plimb puțin, învărtindu-mă în cerc sub lespedea de la intrare. Am alternat astfel, toată ziua, odihna cu exercițiul fizic.

Domnul și cu mine n-am schimbat aproape nici un cuvânt. Eram prea ocupată să mă concentrez la ce făceam și presupun că nici el n-avea nimic să-mi spună, deși de vreo două-trei ori am sesizat că mă urmărea cu o expresie pe jumătate nedumerită, pe jumătate plictisită, de parcă ar fi asistat la ceva ce depășea pentru el orice închipuire.

La asfințit, am ieșit afară să mă uit la cer și să adulmec aerul. Când m-am întors în peșteră, am spus:

– Va trebui să plecăm mâine, la prima geană de lumină.

– Ai să fii destul de întremată?

– Da, Domnule. S-ar putea să trebuiască să mă legi de spinarea lui Iov, da: o să mă descurc eu cumva.

M-a privit aspru, după care a încuviințat, dînd din cap cu mișcări lente:

– Bine, Jani. Mîine.

Cînd am scos caii afară a doua zi dimineață, am știut că nu mai aveam timp de pierdut. La nord, cerul era acoperit de nori ce prevesteau ninsoarea, iar temperatura scăzuse mult. Am rămas în picioare cîteva momente, lingă novila de pietre, luîndu-mi în gînd rămas-bun de la Sembur și mulțumindu-i că avusese grijă de mine. În timpul ăsta, mi-am amintit de momentele cînd zăceam pe jumătate buimacă de fierbințeală și i-am auzit discutînd pe Domnul și pe Sembur, acesta din urmă admișînd calm că omorîse – pe cine? Pe o Maharani și pe soțul ei...?

Știam vag că Maharani era un fel de prințesă indiană, iar ideea că Sembur ar fi putut omori o femeie mi se părea absolut incredibilă. În plus, îi spusese Domnului că eram fiica lui, or nici asta nu mi se părea deloc plauzibil. M-am uitat la mormantul de pietre sub care zăcea Sembur și mi-am zis că, indiferent care ar fi fost adevărul, acum nu mai conta pentru nimeni.

Avea să vină, însă, ziua, când urma să aflu că straniu și cumplitul adevăr conta pentru toată lumea, și mai ales pentru mine și pentru bărbatul care în aceste ultime zile mă salvase de la moarte.

5

Domnul m-a ajutat să încălesc și am pornit în jos pe pantă, prin defileu, în direcția nord-sud. El deschidea drumul, mergînd pe jos și croind potecă pentru caii deja lihniți de foame. Urma Flint, încărcat cu cortul și bagajele noastre, iar ultima veneam eu, pe Iov.

Era greu și numai să te ții în șa, fiindcă în permanență ne împiedicam, ne legănam și alunecam. Sub pereții trecătorii, zăpada avea adîncimea de aproape un metru și mă minunam cum Domnul se avînta prin troiene, croind o cărare îngustă, pe unde să răzbatem și noi. În prima oră, am parcurs aproape un kilometru, în următoarea oră un kilometru jumătate, întrucît stratul de zăpadă nu mai era atît de gros, iar în a treia oră încă un kilometru și jumătate.

Apoi, m-au lăsat puterile și a trebuit să-l strig pe Domnul. A înotat prin nămeți înapoi, a pus o pătură împăturită înaintea mea ca să mă pot rezema, mi-a legat o funie de mijloc și a înnodat capetele sub pieptul lui Iov. N-a scos nici o vorbă,

însă mi-a pus mîna pe obraz cîteva clipe și mi-a zîmbit duios, cu surîsul acela care ștergea de pe chipul lui orice duritate și aroganță. A fost ca un tonic, care îmi dădea puteri.

După cinci ceasuri de cazne grele care păreau să nu se mai sfîrșească, am scăpat în fine de zăpadă. Fără funie, aș fi căzut pesemne de nenumărate ori, însă metoda aceasta nu mă scutise de efortul de a călări, așa că tot trupul mă durea și simțeam în mădular o istovire teribilă. Cînd Domnul și-a tîrît picioarele înapoi pînă la mine, cizmele lui răsunînd acum plăcut pe stîncă, fără zgomotul acela înăbușit prin zăpadă, am remarcat că ochii i se duseseră în fundul capului de oboseală și efort, iar zîmbetul i se preschimbase într-un rînjel încremenit, ca o sfidare adresată muntelui, defileului, vîntului și zăpezii, în fine tuturor elementelor care încercau să ne distrugă.

S-a oprit, gîfîind:

– Jani... putem campa pe valea de sus?

Am scuturat din cap, căznindu-mă să articulez niște cuvinte cu buzele înghețate:

– Nu-i bine, Domnule. Vine ninsoare grea. Va trebui să înnoptăm jos, pe colinele de la poalele munților.

– Așa mă gîndeam și eu. Pentru asta, de altfel, i-am cruțat puterile lui Flint.

A desfăcut funia, m-a ridicat și m-a pus pe pătura îndoită, după care timp de cîteva minute a mutat toate bagajele de pe Flint pe lov, fixîndu-le bine. Mă miram că făcea atîtea pentru mine, cînd știam că nu mă putea suferi. Cei din neamul lo-bas ar fi socotit că soarta mea era să mor pe munte și m-ar fi părăsit în peșteră, de la bun început.

Domnul m-a luat pe sus și m-a așezat de-a curmezișul pe Flint, după care s-a urcat și el în sa în spatele meu, cu frîul lui lov înfășurat de talie. O mare ușurare mi s-a răspîndit în oase și mușchi, cînd m-am lăsat ca o cîrpă pe spate. Simțindu-i

trupul și brațele ca niște proptețe, am scăpat de orice efort, încît puteam pînă la urmă să și adorm în șa.

Știam că tot greul trecuse acum și că Domnul biruise. Căii, dormici să pască, aveau să meargă acum în pas iute, așa că înainte de asfîntit urma să ajungem la Galdong.

În următoarele ore am moțăit de multe ori, legănîndu-mă adormită în brațele Domnului, simțindu-mă ocrotită și în siguranță. La o bucată de vreme după ce soarele a trecut de zenit, m-am dezmeticit și am zis:

- Domnule...?
- Da?
- Îți mulțumesc din suflet.
- Ai mai spus asta de vreo zece ori.
- Zău? Îmi pare rău, dar nu știu cum să spun altfel.
- Încearcă mai bine să taci.

Demonii munților îl împresuraseră pînă la urmă. Cînd ești foarte obosit și ai stat mult timp la mare altitudine, duhurile rele îți joacă nevăzute în jurul capului și te fac arțăgos, însă știam că demonii aveau să-l părăsească după ce ajungeam pe cîmpie, așa că am ațipit iar.

Mult mai tîrziu, cînd am deschis iarăși ochii, am zărit turlele aurii ale mănăstirii Galdong la numai trei kilometri peste cîmpuri. M-am simțit brusc revigorată, reînnoită și înfometată. Era mai cald acum, aerul era mai binefăcător și am observat că Flint păsea vioi cu capul sus. Cum nu încerca să se oprească și să pască, am înțeles că pesemne ne oprisem deja mai devreme să hrănim caii, iar eu dormisem tot timpul.

În noaptea aceea, am rămas într-o casă din sătucul Galdong, aflat la vest de mănăstire. Domnul era în stare să plătească o monedă de aur pentru cele două camere închiriate, dar am fost atît de șocată de prostia lui, încît nu m-am mai putut stăpîni și i-am vorbit destul de urît:

- O monedă de aur? Te-ai jăcănit, cumva?

– E doar o jumătate de liră.

– Nu i-o arăta! I-am smuls-o din mână pînă ca femeia cu care se tocmea să se întoarcă împreună cu bărbatu-său, pe care îl chemase în ajutor. Scoate repede o rupie de argint!

Cînd și-au făcut apariția femeia și soțul ei, am început să le atrag atenția, politicoș, cît de sărăcăcioasă le era casa, explicîndu-le că lipseau de-acolo toate lucrurile trebuincioase persoanelor de rang și că am da dovadă de o extraordinară mărinimie sufletească consimțind să petrecem o noapte-două sub acoperișul lor. La rîndul lor, au subliniat și ei avantajele căsuței de chirpici, precum și primejdiile la care se expuneau luînd între pereții ei pe un demon străin. Pînă la urmă, am căzut la învoială pentru un preț de o monedă de argint pe două nopți, cu trei mese pe zi pentru fiecare, dintre care una cu carne, și o cadă cu apă fierbinte.

Domnul ne privea în tăcere, pârînd că urmărește într-un fel discuția, deși nu cunoștea limba. Cînd s-a terminat tocmeala și am rămas singuri, i-am spus condițiile obținute. Atunci l-am văzut rîzînd pentru prima oară:

– Ești nemaipomenită, Jani. Efectiv, nemaipomenită.

N-am prea înțeles ce voia exact să spună, însă m-am simțit tare mîndră de mine că îl făcusem să rîdă.

Ne-am îngrijit de cai, am făcut baie pe rînd, am mîncat copios, după care am dormit toată noaptea. Dimineața, m-am simțit mult mai întremată și m-am bucurat că Domnul afișa, ca de obicei, un aer rece și arogant. Cum mă și așteptasem, Marele Lama aflase numaidecît de sosirea noastră și trimisese după mine. Domnul s-a încruntat cînd i-am spus și a zis:

– Mai bine vin și eu.

– Nu, nu se poate, dacă nu te-a invitat. Oricum, Rild o să mă întrebe doar de Sembur. După care o să spună că, dacă vreau, pot rămîne aici să mă fac călugăriță.

– Și vrei?

Am clătinat din cap.

- Nu. Și oricum nu mă pot face călugăriță aici, fiindcă Sembur zicea că ăștia sînt toți păgîni și nu cred în Sfînta Biblie. Or n-aș face nimic prin care să-l supăr pe Sembur.

Domnul s-a uitat lung la mine, încruntat, ca și cum ar fi încercat să dezlege o enigmă. L-am privit și eu, căci așa mă învățase Sembur. „Să nu întoreai niciodată privirea, Jani. Întotdeauna să privești omul în ochi. Fie el superior, sau subaltern. Drept în ochi.”

Domnul a spus în cele din urmă:

- Ei bine, indiferent ce-a făcut Sembur, ești norocoasă că ai avut un tată care ți-a insuflat atîta lealitate.

- Sembur n-a fost tăticu' meu. Și nici ce-ați vorbit voi doi cînd eu dormeam nu e adevărat. Sembur n-a ucis pe nimeni și n-a furat nici o bijuterie.

- Dar bijuteriile erau la el.

- Fîndcă le-a cîpătat pe căi cinstite.

- Vrei să spui că Sembur m-a mințit cînd a recunoscut că a săvîrșit acele crime? Că a fost un mincinos?

M-am simțit încolțită și, brusc, m-a copleșit o furie împotriva Domnului, făcîndu-mă să tremur.

- Nu, n-a fost un mincinos! am tunat eu. În noaptea aia Sembur ți-a spus toate chestiile alea neadevărate pentru un motiv anume. Și, dacă aș fi destul de mare, ți-aș trage una, numai că Sembur mi-a zis să fiu politicoasă cu tine.

Acestea fiind zise, m-am răsucit pe călcîie și am pornit lanțos spre mănăstire. Audiența mea la Rild a decurs exact cum mă așteptam. L-am povestit despre Sembur, cum a avut probleme cu inima cînd am străbătut defileul și cum m-am îmbolnăvit și eu. Mi-a confirmat și el că un demon rău, purtător de molimă, ucisese cîțiva copii în Namkhara și a zis că am avut noroc că am putut învinge un duh atît de puternic.

A închis ochii, iar după o tăcere a zis:

- Calea ta mi se arată întunecoasă, vâlul e greu de pătruns... însă o văd pe femeia în roșu care va fi prietena ta, iar prin ea va veni cel de temut, care îți va fi dușman, Omul de Argint... S-a întrerupt, trăgând aer în piept cu un șuierat, și a căscat brusc ochii mari, șocat. Crezusem că era imposibil ca în vreun fel calmul Marelui Lama să fie vreodată tulburat, însă acum reacționa de parcă s-ar fi ferit de pișcătura unui scorpion.

- Ahhh... a respirat el. N-am crezut niciodată că pot simți atîta putere între limitele pămîntului și ale încarnării. Din nou a închis ochii și am văzut cum mișca din buze murmurînd niște *mantras*, care să-i liniștească cugetul. Începeam să mă foiesc nerăbdătoare, dornică să plec, cînd a vorbit: O dată cu rotația stelelor, vei veni din nou la noi, copilă. Pînă atunci, du-te și fii binecuvîntată.

Am reacționat cum se cuvenea:

- Fie ca astfel să mi se ușureze eliberarea din roata re-nașterii, Înălțimea ta.

După aceea Mudok a venit să mă conducă prin nenumăratele culoare, încăperi și scări întortocheate, pînă ce am ajuns în cele din urmă la porțile mari ale mănăstirii.

Nu prea luasem în seamă cuvintele lui Rild, fiindcă mă preocupau pregătirile pentru călătoria noastră în sud. Abia cînd a venit anul Șoarecelui de Fier, după ce trăisem ani de zile în altă lume, mi-am amintit și eu de cuvintele rostite de Marele Lama de la Galdong, în acea zi de iarnă, în ținutul Smon T'ang. *

Cînd am ajuns acolo unde locuiam, l-am găsit pe Domnul frecînd caii. M-am apucat să-l ajut în tăcere, după care mi-am înfrînt mîndria și am zis:

- Îmi pare rău că m-am purtat urît, Domnule.

Mi-a aruncat o privire amuzată:

- Nu-i nimic. Ce s-a întîmplat la mănăstire?

- Mai nimic. Exact ce am prevăzut eu.

- Aș vrea să pornim mâine spre sud, ca să te pun sub îngrijire medicală cât mai curînd posibil.

- Eu nu *sînt* cum că am să mă îmbolnăvesc iarăși peste trei săptămîni.

- Dacă mă înșel eu, nu-i nici o pagubă. Crezi că-i bine să cumpărăm un iac pentru drum?

M-am gîndit și am spus:

- Atîta timp cît sînt și eu, e perfect să ne luăm un iac, care ne poate ajuta și la bagaje.

- Cum adică „atîta timp cît sînt și eu“?

- Fîndcă dacă n-aș fi eu, ai face drumul ăsta într-un interval de timp de două ori mai mare. Eu, însă, mă pricep să vorbesc cu iacii și ei fac ce le zic eu.

- Să vorbești cu iacii? s-a mirat el, zgîndu-se la mine.

- În fine, de fapt, cu orice animal. Nu cele tîrîtoare, ca de pildă șerpii, însă patrupedele, da, cum ar fi caprele, caii și urșii.

- *Urșii?*

- Sînt tare drăguți. Am vorbit odată cu un leopard de zăpadă. La început a fost mai reținut, dar după un timp ne-am împrietenit. Nu mă supăr dacă o să rîzi, Domnule.

- Nu rîd deloc. Într-adevăr, avea o expresie gînditoare. Am văzut cum te-ai împrietenit cu Flint din prima zi, cînd te-am întîlnit, și crede-mă că e mai capricios decît un leopard de zăpadă. Perfect, o să cumpărăm astăzi un iac și provizii pentru călătorie, iar mâine pornim la drum.

După vreo șase zile, mă simțeam însănătoșită complet, fără nici urmă de slăbiciune fizică. Simțeam încă în mine un gol dureros pricinuit de pierderea lui Sembur, însă pe parcursul lungilor zile de drum printre colinele liniștite avusesem răgazul să mă gîndesc mult și eram sigură că Sembur ar fi ales oricum să moară sus pe munte, decît să fie dus înapoi în India să

înfrunte ce îl aştepta acolo. Încetasem să mă mai întreb în legătură cu viitorul meu, mulţumindu-mă să-mi închipui că Domnul şi cu mine aveam pur şi simplu să mergem aşa mercur, printre munţi şi coline, peste râuri învolburate şi peste cimpii largi, călătoria noastră fiind fără de sfârşit.

Pe măsură ce zilele au trecut, am intrat într-o rutină simplă. În fiecare dimineaţă, pregăteam ceva cald pentru micul dejun, în timp ce Domnul plia corturile şi avea grijă de Flint şi lov, care se împrietenisera de minune. Nici unuia nu le plăcea de iac, pe care îl chema Neb, dar nici el nu-i putea suferi. Îi botezasem Neb de la Nebuchadnezzar, care mânca iarba de pe cimp.

În timp ce ne vedeam de treburile noastre sau mergeam călare, mai vorbeam uneori, dar nu prea mult. Tăcerea noastră nu era, însă, neprietenosă. Mai degrabă, era faptul că nu prea aveam ce să ne spunem, întrucât veneam din lumi diferite şi nu aveam aproape nimic în comun. Cu mult înainte de apusul soarelui, ne opream, puneam corturile, ne spălam de praful şi de năduşala de pe drum, după care pregăteam a doua şi, totodată, ultima masă din acea zi. Acesta era momentul care îmi plăcea cel mai mult, când stăteam la foc în amurg şi toată fiinţa era liniştită, cu excepţia vreunui tîrşuit de copită sau a vreunei mici sforăituri de la unul dintre animale.

Adesea, pe potecă, trebuia să-l înghiontesc pe Neb să se mişte mai repede sau, oricum, măcar să se mişte. Treaba asta întoldeauna îl fascina pe Domn. Privea spectacolul surizînd în colţul gurii, după care scutura nedumerit din cap. Odată m-a întrebat:

– Ce-i tot spui, Jani?

– Oh, pur şi simplu ce-mi trece prin cap. Uneori îl laud, alteori îl cert.

– Şi trebuie s-o faci în limba din Smon T'ang?

- Nu contează limba. Nu e important ce spui, ci ce gîndești. Nu, mai degrabă ce *simți*.

Domnul a arătat spre Neb, care se oprise pe malul unui râu pe care tocmai îl trecusem, iar acum stătea posomorit cu capul în altă parte.

- Vorbește-i în engleză, de data asta, Jani.

Am coborît de pe lov și m-am dus la Neb, frecîndu-i tare pe maxilar cu mîna goală și suflîndu-i ușor în nas. Mi-a trecut prin mînte că se simțea trist și avea nevoie de încurajare, așa că i-am spus: „Sărăcuțul de tine, Neb, ai fost un băiețel atît de bun, nu-i așa? Nici nu știi cît de mulțumită sînt că ai cărat atîta greutate. Uită-te numai la caii ăia caraghioși care se dau în spectacol, fuduli, de parcă n-ai putea ține pasul cu ei...” Neb s-a mișcat și a întors capul, să se uite la mine. După ce i-am mai vorbit un pic, a început să se miște, călcînd apăsător pe lingă cai, cu un aer semeț și hotărît.

Domnul și-a scos șapca de fetru, și-a petrecut degetele printre cîrlionții negri, chicotînd încîntat:

- Fir-aș al naibii! Ce păcat că grăjdarii care se ocupă de poneii noștri de curse nu au talentul tău!

Din Smon T'ang am trecut granița în Nepal și am continuat tot așa spre sud prin valea largă dintre piscurile Annapurna și Dhaulagiri, coborînd din ținutul înalt unde creșteau brazi, mesteceni și rododendroni cu flori uriașe, pe pantele unde vîntul adia mai lin printre pini, stejari și aluni. Am cotit spre Pokhara, la est, unde Domnul a umplut din nou coșurile cu provizii proaspete, după care am luat-o iarăși spre sud, îndreptîndu-ne către Bethari și granița indiană.

În a zecea zi, cînd era rîndul Domnului să se spele primul în găleata cu apă încălzită, am căutat din priviri medalionul de argint care îi atîrna pe piept, căci din acea noapte în peșteră fusese un fel de talisman pentru mine.

Luîndu-mi inima în dinți și convingîndu-mă să mă uit la

el, și nu în jos la bucățile de carne pe care le prăjeam, am spus:

– Pot să te întreb ceva, Domnule?

A ridicat privirea de la mașina de ras pe care o punea la loc alături de cealaltă și a zis absent:

– De ce nu?

– Nu știu dacă e politicos.

– Întreabă-mă și am să-ți spun eu dacă e sau nu.

– Mă întrebam ce reprezintă medalionul de la gît.

A venit spre mine, desfăcînd lanțul și clănțănind un pic din dinți din cauza vîntului rece din zorii zilei, după care a pus medalionul cu lanț cu tot în palma mea și s-a dus să-și îmbrace flanela de lînă. Am văzut că discul gros de argint, cam de două ori mai mare decît unghia de la degetul meu mare, avea montat pe mijloc o stea de aur cu cinci colțuri. Am întors medalionul pe dos. Pe spate, era o spirală de șerpișori și înflorituri, care mi-am dat seama că reprezenta un fel de scriere.

– E o limbă străină, Domnule? am zis eu.

– Da. O limbă din India, numită hindi.

– Și ce scrie aici?

– Oh, e un fel de poem. Nimic important.

– Ți l-a dat cineva?

– O doamnă. Hai, încetează cu întrebările.

– Iartă-mă. Mă gîndeam și eu, așa.

I-am dat înapoi medalionul, după care m-am apucat să urmăresc din nou bucățile de carne din tigaie.

Aproape de la o zi la alta, aerul s-a încălzit și a devenit mai umed; ne-am trezit umblînd printr-un ținut pentru mine absolut necunoscut. O zi întreagă am tot mers pe o potecă prin pădure, trecînd prin sătucuri, unde oamenii cu pielea smeadă se uitau curioși la noi. Devreme în acea zi, l-am vîndut pe Neb unui grup de negustori care mergeau spre nord, fiindcă

era neobișnuit cu clima și dădea semne de suferință. Eram în aceeași situație ca și Neb, întrucât aerul mi se părea mult prea apăsător și prea greu, dar îmi ascundeam starea de disconfort. Călăream acum îmbrăcați subțire – eu cu o tunică, Domnul cu o cămașă –, însă după ce apunea soarele ne trebuiau totuși haine groase, fiindcă noaptea era frig.

Atita vreme cât am izbutit să nu mă gîndesc că drumul nostru avea să ia sfîrșit, am fost straniu de fericită tot timpul. N-aș fi putut spune de ce. Poate fiindcă acum, după ce Sembur se prăpădise, eram bucuroasă că mă aflu pentru o vreme în grija Domnului.

Îmi doream, adesea, să știu mai multe despre el, dar nu vorbea niciodată despre persoana lui. Uneori, cînd puneam corturile și așteptam să se facă mîncarea, îmi puneă o sumedenie de întrebări, nu despre mine, ci despre ținutul Bod. Îl numea Tibet, cum făcea și Sembur, și era limpede că reprezenta un mare mister pentru lumea de afară. Domnul m-a întrebat cum erau cîrmuiți oamenii, dacă existau mulți soldați, cîte trecători erau prin munții din Smon T'ang, dacă vechile forturi de pe cîmpiile de jos erau bine înarmate, și multe alte întrebări de acest fel. I-am răspuns și eu cum m-am priceput mai bine, însă am rămas mirată, fiindcă după multe dintre lucrurile despre care mă întreba am căpătat convingerea că știa despre Bod mult mai mult decît ar fi fost normal să știe cineva complet străin de aceste meleaguri.

Cînd l-am întrebat dacă mai fusese vreodată în Tibet, a zis:

– Da, dar nu cum mergeți voi. Am fost mult mai la est, între Lhasa și frontieră, șase luni, anul trecut.

– De ce te-ai dus acolo, Domnule?

– Nu mai pune atîtea întrebări.

– Eu? am întrebat, privindu-l indignată. Tu ești cel care mă tot bombardează cu sute de întrebări!

S-a uitat încrunțat la mine:

– Fetițelor trebuie să li se vadă doar fața, să nu li se audă gurița.

Îmi plăcea cum se încrunta și mă străduiam din răspuțeri să-l imit, uitându-mă la el peste foc:

– Ai nasul lung, am zis eu, sprâncene arcuite și arăți ca un demon străin.

Expresia i s-a schimbat nostim și a zis:

– Parcă se cuvenea să fii politicoasă cu mine.

– Oh. Da, sînt, însă uneori mai uit și eu. Îmi cer iertare.

– Nu face nimic, a zis Domnul.

În a cincisprezecea zi, m-am trezit noaptea simțindu-mă rău: aveam palpitații și o slăbiciune înfiorătoare mi se furișa prin mădule. Cînd s-a făcut dimineață, abia am reușit să mă ridic în picioare. Domnul mi-a luat pulsul și m-a pipăit pe frunte, după care și-a mușcat buza:

– A venit mai repede decît mă așteptam, Jani, a zis el, tăios. Am fost rapizi, dar tot ne-au rămas trei zile de mers. M-a întins pe pat și a tras o pătură peste mine: Odihnește-te pînă ce fac ceva de mîncare și strîng tabăra.

În dimineața aceea, am călărit legată de spinarea lui Iov, legîndu-mă și clătîndu-mă în șa. La un moment dat, după-amiaza, mi-am dat seama că eram pe Flint, cu Domnul stînd în spatele meu, ținîndu-mă așa cum mă ținuse cînd străbătusem defileul. Sau poate era altfel, fiindcă adesea pluteam parcă departe, într-un fel de neant, unde timpul iasusî se oprea în loc.

Pentru scurtă vreme, m-am întors un pic din acel tărîm îndepărtat, descoperind că era iarăși zi și că soarele abia răsărise de două ceasuri. Aerul era mai cald și pămîntul mirosea altfel. Nu mai eram de-a curmezișul pe Flint, ci pusă pe șa pe ceva moale, o pătură îndoită pesemne; Domnul mă

ținea pe după umeri, iar eu aveam capul rezemat pe pieptul lui.

– Unde e Iov? am șoptit.

A coborât privirea și am observat că era tras la față de supărare:

– În spate, prins de câpăstru, duce bagajele. Cum te simți, Jani?

– Cam... ciudat. Cît de obosit ești, Domnule, să mă tot cari așa.

– Dormi, Jani. E singura doctorie pe care ți-o pot oferi.

La un moment dat, m-am trezit auzind vorbindu-se ceva pe o limbă necunoscută mie. Eram într-o trăsurică, vehicul ce nu exista în Smon T'ang, dar pe care îl văzusem într-o poză în cartea mea cu *Povești despre Jessica*. Parcă zăceam întinsă pe o saltea pe paie și auzeam glasul tăios al Domnului, ameninșător, ca și cum i-ar fi spus vizitiului să mine cu grijă. Vag, mi-am dat seama că ajunsesese probabil într-un sat unde închiriasse o trăsură cu vizitiu. După o altă perioadă de gol total, am auzit o harababură de zgomote – zdrăngănit de roți, tropăit de copite și murmur de voci amestecate. Am simțit miros de fructe, legume, fum, animale și oameni, și mi-am dat seama că eram într-un oraș.

După aceea, gălăgia a rămas în urmă. Trăsura s-a oprit. Domnul m-a luat în brațe și m-a dus, printr-o ușă mare, într-un loc răcoros. Cineva vorbea cu el. I-am auzit glasul, tăios și autoritar: „Puțin îmi pasă mie de cum se procedează normal. Internați imediat copila asta, transmite-ți apoi respectele mele mamei superioare, sau cum i-oți fi zicînd voi, și spuneți-i că i-aș fi tare recunoscător dacă ar vrea să schimbe cîteva vorbe cu mine, de îndată ce va găsi răgazul să o facă.

Eram întinsă pe un pat îngust, care se mișca pe un coridor. O doamnă cu o bonetă albă vorbea cu cineva și mă dezbrăca. Avea părul de culoarea griului și mă uitam la ea, uluită. Nu

mai văzusem niciodată păr blond. Apoi totul a pălit și am plecat iarăși departe, pe meleaguri acela unde nu se întâmplă nimic, iar timpul stă în loc.

Am revenit fără chef în lumea viilor și știam că fusesem dusă multă vreme. Stăteam lungită într-un pat cu așternut alb și purtam o cămașă de noapte din flanelă bej. Încăperea era mică, iar o fată cu pielea negricioasă, purtând un șorț alb peste rochie, spăla podeaua. Când am scos un sunet, a zîmbit, a spus ceva într-o limbă străină, după care a ieșit. După câteva clipe, s-a întors cu o doamnă îmbrăcată toată în negru, cu excepția motului alb de la glugă. Aveam să aflu că era o englezoaică sfântă, o călugăriță, iar aici lucra un ordin de călugărițe specializate în asistență medicală, care administrau micul spital de pe lângă Misiunea Catolică din Gorakhpur. Erau ajutate de câteva surori medicale, care nu erau femei sfinte, ca bunăoară doamna cu păr blond pe care o văzusem în prima zi.

Călugărița stătea în picioare lângă patul meu. Zîbind, mi-a spus:

– Ei bine, domnișoară, tare ne-ai mai speriat. Zaci de cinci zile, deja. Cum te simți în dimineața asta?

– Nițel cam... slăbită. Însă bine, mulțumesc, domnișoară.

– Să-mi spui maică. Maica Ruth.

– Da, maică.

– Ne-ai cam pus în încurcătură, Jane.

– Mă cheamă Jani, domnișoară. Maică.

Călugărița a luat tăblița de la picioarele patului, pe care era fixată o foaie de hirtie.

– Te-am internat ca Jane. Jane Burr.

M-am întrebat vag de ce mi se alesese acest nume. Nu încăpea îndoială că Jane era rostirea „Hinglish” a prenumelui meu, însă în Smon T’ang nu avusesem niciodată un nume de

familie și nu-mi dădeam seama de ce-mi ziceau Jane Burr. Călugărița spunea:

- Maiorul Crossland, de la spitalul militar, a venit ieri în vizita lui săptămînală obișnuită. E cel mai bun medic și te-a examinat amănunțit. Mai ții minte?

- Păi, nu prea, măicuță.

- Nu contează. Era îngrijorat de starea inimii tale, fiindcă în cazuri de acest fel apar uneori probleme ale inimii, însă se pare că ești foarte puternică și sănătoasă, mi-a zîmbit ea radios. Sperăm ca în cîteva zile să te punem pe picioare, iar peste o lună să pleci în Anglia.

- Vă rog... unde e Domnul? am zis eu. O să vină să mă vadă?

- Cine, dragă?

- Domnul. Am... am uitat cum îl cheamă. Domnul care m-a adus aici.

- Oh, căpitanul cel tînăr. Nu, a plecat acum trei zile, Jane. A primit ordin să se prezinte la Calcutta și a plecat cu trenul, cu calul ăla frumos într-o cușcă pentru cai.

Știam că avea să plece înapoi în lumea lui și că n-aveam să-l mai văd. Totuși, să mi se spună așa a fost un șoc pentru mine, de parcă m-ar fi pălmuit cineva pe neașteptate. M-am înfiorat, cuprinsă de panică la gîndul că acum eram cu adevărat singură. Gura mi s-a schimonosit de plîns și m-am întors pe o parte, ținîndu-mă cu mina de gît unde mi se pusese un nod imens. Cu degetele am atins ceva sub cămașa de noapte, ceva mic și rotund. Nevenindu-mi să cred că speranța mea putea fi adevărată, am bîjbîit pe lîngă gît, am găsit lanțul fin și l-am tras afară. În clipa următoare, mă uitam uimită la medalionul care avea montat pe el steaua de aur.

Am răsucit medalionul pe dos și cu ochii încețoșați de lacrimi m-am uitat la spirala cu scris delicat de pe spate. Mi-a venit o idee și am șoptit:

- Măicuță... scuzați-mă... nu cumva știți să citiți... în hindi?

- Nu știu, dragă, am auzit-o rostind vioi, însă știe maica Maria. Cu o lupă a citit inscripția de pe medalionul pe care ți l-a lăsat tânărul căpitan, dacă asta vrei să știi.

- Și știi ce scrie, domnișoară... adică, măicuță?

- Da, maica Maria a notat pe o hîrtie. A întors tăblița pe care o ținea în mînă și s-a uitat la o bucată de hîrtie prinsă pe spate. Se pare că sună mai poetic în hindi, însă iată cam ce înseamnă:

Iată un suvenir care să-ți amintească de un prieten

Poate n-o să-ți poarte noroc

Și nici n-o să te ferească de ursită

Sau de vreun dușman

E doar ca să-ți aduci aminte

Păstrează-l pînă cînd vreun prieten are nevoie de el

După care oferă-l bucuros și vezi-ți de drumul tău.

Mi-am vîrît fața în pernă și am dat frîu liber lacrimilor. Eram mîhnită, dar și bucuroasă totodată, fiindcă țineam strîns în mînă acest suvenir care spunea că eram prietena lui. Mi-l oferise mie... *mie*, să-mi aduc aminte.

Iar aducîndu-mi aminte, n-aveam să mai fiu niciodată complet singură.

6

Pentru prima oară am dat ochii cu Anglia trei luni mai târziu, când am văzut Insula Wight. După o oră, vasul nostru naviga pe o fișie lată de apă, numită The Solent, și am acostat la Southampton pe o burniță deasă.

Nu mai numeam această țară „Hingland”, fiindcă remarcasem că ceilalți oameni nu foloseau acest „h” suplimentar cum făcea Sembur. De fapt, nu mai vorbeam de loc și eram mută de aproape opt săptămîni. Toată lumea credea că era din cauza slăbiciunii și că ingratitudea asta era o rușine, numai că se înșelau. Când eram singură vorbeam cu mine însămi, dar când încercam să spun ceva altei persoane aveam senzația că îmi înțepeneau gîtul și limba.

Mi-era frică tot timpul. Bine măcar că în *Povești despre Jessica* citisem cîte ceva despre lumea din afara ținutului Smon Tang, iar de-a lungul anilor Sembur îmi istorisise nenumărate fapte uluitoare. Una e, însă, să și se povestească despre mari

locomotive de fier sau despre vase uriașe, despre orașe mișunînd de oameni ca un mușuroi de furnici ori despre mări care ating zarea; dar să vezi cu ochii tăi astfel de lucruri e cu totul altceva. Eram la fel de speriată ca un copil englez care s-ar fi trezit cu o caravană de iaci și ponei călătorind prin ținutul Bod.

Pe parcursul călătoriei, am fost în grija domnișoarei Foot, care lucrase ca guvernantă în India, iar acum se întorcea acasă. I se plătise o sumă mică de către instituția de binefacere a armatei, ca să mă însoțească pînă la Londra, unde mi se găsise un loc într-un orfelinat, Căminul Adelaide Crocker pentru fete orfane, fondat cu peste cincizeci de ani în urmă de către o doamnă al cărei nume îl purta acest cămin.

Domnișoara Foot era o femeie subțirică, cu părul cărunt și un nas ca un cioc. Ne uram. Mi-era frică să mișc și un deget, fiindcă știam că nu era bine. După părerea domnișoarei Foot, mergeam urît, stăteam urît în picioare, ședeam urît pe scaun, eram prost crescută, Țifnoasă și needucată. Eu o uram pentru că mi-aduceam aminte cît se căznise Sembur să mă crească frumos, or simțeam că tot ce spunea ea era o jignire la adresa lui. Domnișoara Foot mă ura pentru nenumăratele mele cusururi, dar în special fiindcă eram metisă. Presupun că asta însemna că eram jumătate englezoaică și jumătate indiană, și eram profund nedumerită neînțelegînd de ce ea considera că acest lucru era un păcat atît de mare.

Fiindcă eram veșnic amuțită, se pare că a crezut că eram lipsită de auz și de orice alt simț, permițîndu-și să vorbească despre mine, cînd stăteam lingă ea, de parcă nici n-aș fi fost acolo.

„... toți trebuie să ne purtăm crucea, doamnă Stoddart, iar Jane e o mare povară pentru mine. Speram să am parte de tihnă și liniște în acest voiaj, dar ~ nu mai sta picior peste

picior, Jane! – n-am nici o clipă de răgaz, credeți-mă. Copila e metisă, firește. Taică-său a fost soldat de rind și s-a înșurat cu o indiancă la Jahanapur, după care a săvârșit nu știu ce crimă odioasă și a fugit cu fata în Tibet – nu mai sta cu capul așa, Jane! – ce-ai spus, doamnă Stoddart? Oh, da, poate vorbi. Să vezi ce-i mai turuia gura când am văzut-o prima oară la Gorakhpur, dar ca o *precupeașă*, doamnă Stoddart, înfiorător de vulgar. Am rămas *uluită* că autoritățile militare se preocupă să trimită o fată pe jumătate indiancă în Anglia, însă se pare că *cineva* a exercitat o mare influență și i-a plătit totodată biletul de drum – stai cu *genunchii* lipiți, Jane!”

Mi-am lipit genunchii strîns, mi-am rezemat pe ei mîinile împreunate și m-am așezat cu spatele foarte drept, sperînd să evit astfel alte posibile observații. Cel care îmi plătise biletul de drum ca să se asigure că urma să fiu dusă în Anglia nu putea fi decît Domnul. Își onorase promisiunea făcută pe cînd Sembur zăcea pe patul de moarte, în peșteră, în acea noapte, promisiunea de a face tot ce-i stătea în putință ca să fiu trimisă în Anglia.

Într-o zi mohorîtă de ianuarie, am văzut-o pentru ultima oară pe domnișoara Foot și am intrat la Căminul Adelaide Crocker pentru fete orfane, într-un cartier londonez numit Bermondsey, unde aveam să-mi petrec următorii doi ani și jumătate. Pentru mine, după ce m-am obișnuit cu modul de viață, n-au fost ani fericiți.

În ziua sosirii, de îndată ce domnișoara Foot m-a dat în primire și a plecat, m-am trezit vorbind fără nici o problemă. Lucrul acesta a fost o ușurare enormă pentru mine și mi-a fost de mare ajutor pe parcursul primei săptămîni, cînd m-am simțit cam stîngace și jenată, văzînd cu cîtă circumspecție mă priveau celelalte fete, care mi se păreau cam ostile. Aveam să

descopăr că întotdeauna se purtau așa cînd apărea vreo fată nouă, pînă ajungeau s-o cunoască; într-adevăr, mai tîrziu, am făcut și eu ca ele.

Numărul fetelor varia de la șaiszeci la șaptezeci, iar vîrsta era între cinci și paisprezece ani. Directoare era domnișoara Callender, care semăna oarecum cu domnișoara Foot, dar era cu totul altfel. Avea două asistente, una care era iubită, iar alta care era temută.

Din donația făcută anual orfelinatului potrivit testamentului lăsat de Adelaide Crocker, domnișoara Callender cheltuia totul pe mîncare, pînă la ultimul bănuț, așa că, deși nu mîncam prea sofisticat, mîncam totuși destul de bine. Hainele noastre erau oribile; fiindcă domnișoara Callender nici nu se gîdea să cheltuiască bani pe așa ceva. Ne îmbrăcam cu o combinație ciudată de rochii, fuste și rufărie de corp, recondiționate de fetele mai mari din baloturile de haine vechi strînse pentru noi de cei pe care îi numeam oameni de la prezbiteriu. Acestea erau peticite, vopsite, întoarse pe dos, date de la una la alta și refăcute iarăși alți vreme cît țesătura mai ținea încă. Hainele vechi de lină, trimise de cei de la prezbiteriu, erau spălate, descusute, apoi tricotate sau croșetate, făcînd din ele mănuiși sau fulare pentru iarnă.

Cizmele, la mîna a doua, proveneau de la o școală pentru domnișoare, și erau reparate la infinit de Douch, un tip ursuz, paznic și meșter la toate, care ne detesta fără excepție. Tuturor cizmelor li se decupa bombeul, ca să se potrivească la cît mai multe mărimi de picior. Cei mai mulți bani pe care domnișoara Callender îi cheltuia, bombănînd, pe haine, se duceau pe ciorapi și rufărie de corp. Ciorapii erau din lină groasă, cămășile din flanelă, chiloții din stambă oribilă, tare și nealbită.

Unele fete din orfelinat erau făpturi timide, altele

îndrăznețe. Trei, când am venit eu, fuseseră aduse de pe stradă. Aveau aproape paisprezece ani. Nu știam ce însemna expresia „pe stradă”, însă după șase luni petrecute în acea amestecătură de fete din orfelinat așlasem aproape tot despre ororile vieții celor săraci din Londra.

Făceam lecții în fiecare zi și învățam să citim, să scriem, să socotim, să coasem, să tricotăm și să croșetăm. Fetelor mai mari li se cerea să aibă grijă de cele mici, ceea ce însemna că aveau mereu treabă – să le pună să se spele și să se îmbrace dimineata, să le ajute să-și facă patul, să le învețe cum să se descurce singure și să le supravegheze la masă.

Pe când mă instalam la orfelinat, am avut parte doar de un singur bucluc mai mare, dar mi-a părut bine atunci că, pe când eram mică la Namkhara, jucasem tot felul de jocuri dure cu băieții mai mari decât mine și învățasem o lecție folositoare... faptul că întotdeauna bătașii și golanii trebuie luați, prin surprindere și loviți, iar asta chiar de la bun început. Una dintre fetele din orfelinat, care fusese culeasă de pe stradă, era o ființă rea și o bătașă. Celorlalte fete le era frică de ea, iar ea profita de asta și le punea să-i facă tot felul de servicii, de parcă i-ar fi fost servitoare.

La sfârșitul primei mele săptămâni acolo, și-a îndreptat atenția asupra mea și mi-a poruncit să-i dau ci cizmele din pîslă de păr de iac, pe care le adusesem cu mine și pe care le mai purtam încă. Cu un nod în stomac, m-am uitat la ea și i-am spus:

– Nu-ți încap țic labele în ele. Și, oricum, atîta timp cît îmi vin bine, sînt ale mele, Daisy. Cînd or să-mi rămînă mici, am să le dau cui am eu chef.

Daisy a înaintat agale spre mine, cu mîinile în sold:

– Ia te uită la ea! s-a răzoi. Ce-ar fi mai bine s-o-ntinzi, pîtulice?

Mi-am dat seama că nu puteam rezolva situația doar cu

cîteva schimburi de „amabilități“, așa că m-am decis să acționez rapid. Am spus frumos:

— Nu vreau să mă cert cu tine, Daisy, pe cuvînt...

Și, ridicîndu-mi fusta, i-am ars zdravăn un picior în genunchi. A tras un urlet de șoc și durere, și-a pornit schiopătînd spre patul ei, văicărîndu-se că am schilodit-o.

Am cîștigat o mulțime de prietene în acea zi și am devenit un fel de ocrotitoare pentru multe fete care fuseseră ciomăgite de Daisy. Pe parcursul celor șase luni cît a mai rămas la orfelinat, n-a mai pricinuit nici un necaz nimănui.

Anotimpurile veneau și treceau, iar orfelinatul a devenit mica mea lume. Îmi plăceau lecțiile, îmi plăcea să nascocesc tot felul de soluții de recondiționare a hainelor vechi, atunci cînd lucrul acesta părea practic imposibil; era o plăcere pentru mine să am grijă de fetițele mici și să știu că se bîzuie pe mine și au încredere în mine. Însă cea mai frumoasă parte a fiecărei zile era cînd ieșeam afară, mergînd de mină cîte două într-un șir lung, la plimbare, în parcul aflat cam la un kilometru și jumătate.

Îmi petrecusem cea mai mare parte din viață afară, la aer, așa că uneori simțeam că mă sufoc între pereții orfelinatului. Plimbarea de o oră în jurul parcului reprezenta o ieșire scurtă după călătoriile pe care le făcusem, însă pentru mine constituia o mare bucurie, indiferent de vreme.

Cînd o fată împlînea paisprezece ani, i se găsea o slujbă, de obicei ca servitoare, dar uneori și ca ucenică la o croitoreasă sau ca muncitoare prin vreo fabrică din East End ori, cu totul întîmplător, pe la vreo fermă. Eu am stat pînă la cincisprezece ani, cu un an mai mult decît ar fi trebuit, fiindcă domnișoara Callender mă considera de mare ajutor în felul în care mă ocupam de copiii mai mici. Ba puteam chiar să fi rămas și să mă fac un fel de asistentă neplătită, dacă nu m-aș fi luat la

hartă cu o nesuferită, numită Alice Babana, care se ocupa de alt dormitor. Tot timpul rîdea în bătaie de joc, iar într-o bună zi mi-am ieșit din fire și am pocnit-o. Era prima oară cînd făceam așa ceva de cînd o bătusem pe Daisy la sfîrșitul primei mele săptămîni acolo, însă acum s-a făcut mare tevatură, iar domnișoara Callender a ajuns la concluzia că era vremea să plec.

Deși mă străduisem întotdeauna să cos frumos, nu prea aveam talent la lucrul cu acul și nici n-aveam chef să intru în vreo fabrică, întrucît auzisem de la alte cîteva fete povești sumbre despre condițiile din astfel de locuri. Mă gîndeam să intru slujnică pe la vreo familie, însă spre marea mea bucurie, într-o bună zi, cam la două săptămîni după incidentul cu Alice Babana, domnișoara Callender m-a chemat la ea și mi-a spus că îmi găsise de lucru la o fermă din Hampshire.

- O fermă, domnișoară!

- În fine, poate nu chiar o fermă, Jane. Mai degrabă, o mică proprietate a familiei Gammidge. Au o casă și cîteva pogoane de pămînt. Se pare că nu au avut fericirea de a avea copii, iar acum au ajuns și ei la o vîrstă și au nevoie de o mină de ajutor, atît la menaj, cît și pe cîmp.

- O să trebuiască să mă ocup și de animale, domnișoară?

- Au niște pui și porci, mi s-a zis.

- Oh.

- Și categoric au un cal sau alt animal care să tragă la căruță.

- Ooh, ce frumos. Vă mulțumesc din suflet, domnișoară Callender.

- Domnul Gammidge ți-a trimis bani pentru biletul de tren, așa că vei pleca sîmbătă. Te așteaptă el la Tenbrook Green, care este gara cea mai apropiată. S-a rezemat de spătar, cu minile pe birou. Îmi pare rău că mă despărț de tine, Jane. Pe viitor, ține-ți cumpătul și nu-ți mai ieși din fire.

– Da, am să încerc, domnișoară. A fost doar... în fine, le povesteam fetelor ceva despre un om care a însemnat enorm pentru mine, iar Alice a zis ceva oribil despre el.

– A procedat urît, Jane, dar nici tu n-ai trebuit s-o lovești. A fost un comportament necreștinesc. *Răzbunarea este a mea*, a zis Domnul nostru Iisus Hristos.

– Da, domnișoară.

– Ești o fată de treabă, Jane. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult pentru tine, însă aici e o luptă permanentă. Sper să-ți meargă bine în noua ta existență, Jane.

– Vă mulțumesc, domnișoară.

Noua mea existență la Crabtree Cottage, cu domnul și doamna Gammidge, a durat exact două săptămîni și trei zile. Ea era o femeie apatică și liniștită, care muncea din greu, însă părea mereu dusă cu mintea în altă parte. Soțul ei era vesel, dar leneș, un bărbat costeliv cu o mustră lungă și niște dinți mari și albi, creșcuți alandala.

În a doua zi, cînd luam grăunțe pentru pui din hambarul unde erau depozitate, domnul Gammidge m-a luat pe după umeri și și-a lipit mîna de pieptul meu. M-am smuls de lângă el, uimită, dîndu-mi seama că mă confruntam cu o problemă jenantă, complet nouă pentru mine.

De atunci înainte, nu mă mai gîndeam decît cum să evit să mă rămîn singură cu domnul Gammidge. Dacă lucrul acesta era imposibil, cum s-a dovedit adesea, mă căzneau să plasez ceva între noi, prefăcîndu-mă totodată că nu o făceam intenționat. Mi se părea extrem de dificil să par naturală cînd ne învîrteam amîndoi roată în jurul mesei mari din bucătărie sau în jurul căruței din șopron. În asemenea momente, nu vorbeam nimic, mulțumindu-se doar să rînjescă și să încerce să pună mîinile pe mine. Odată cînd m-a băgat într-un colț în

hambar, a trebuit să-l calc zdravăn pe picior ca să pot scăpa, pretinzând că a fost un accident și scuizându-mă, în timp ce spălam putina de-acolo.

S-a sfârșit când am coborât într-o dimineată la cinci și jumătate, să aprind focul în plita mare și am găsit-o acolo pe doamna Gammidge. Plita ardea deja, iar pe masa lungă, care lucea de curățenie, se afla un pachet învelit în hîrtie cerată. Doamna Gammidge s-a întors de la chiuvetă, unde spăla o farfurie și niște cuțite și a spus încetisor:

– Du-te și fă-ți bagajul, fetițo; vreau să pleci pînă coboară domnul Gammidge.

N-am încercat să mă arăt nedumerită și am zis:

– Îmi pare rău, doamnă Gammidge, pe cuvîntul meu. Am făcut tot ce am putut... înțelege-ți, să poată pricepe...

– Știu. Nu pe tine te învinuieșe, fetițo, a spus ea, ridicînd din umeri a lehamite. Așa a fost el întotdeauna. Credeam că i-a trecut năravul ăsta, însă uite că a umblat după tine ca un cocoș bătrîn. Trebuia să ne luăm un flăcău, și chiar am fi făcut-o, dacă vicarul n-ar fi insistat să luăm o fată de la orfelinat.

Am urcat în odăița mea și mi-am împachetat lucrurile în săculețul de canava, cu care venisem de la orfelinat. Nu mi-a luat mult timp. Aveam un rînd de lenjerie de corp, constînd dintr-o cămașă, chioloși și ciorapi lungi; un șal și o rochie de catifea albastră, tare jerpelită, care sigur fusese cîndva a vreunei cucoane, fiindcă era de calitate; un pieptene, un sort lung, două batiste, o bucată de ștergar, Sfînta Biblie și *Poveștile despre Jessica*.

Mă spălasem deja în ligheanul din odăiță, îmi aranjasem părul și mă îmbrăcasem cu hainele de lucru, o fustă și o bluză de flanelă, care fusese cîndva o cămașă bărbătească. Ca întotdeauna, aveam la gît medalionul de argint, direct pe piele.

Nu-l scoteam niciodată și nici nu-l trăgeam afară să se vadă, de teamă să nu mi-l fure cineva. Mi-am pus, așadar, pălăria de pai, cam roasă, un cadou frumos primit de la domnișoara Callender, și am coborât în bucătărie.

Doamna Gammidge stătea într-un balanșoar de lemn, cu ochii pironiți la foc. Când am intrat, a spus fără să-ntoarcă deloc capul:

– Chestia aia de pe masă e pentru tine. Un pachet cu sandvișuri cu slănină și o monedă de șase penni. Atâta am putut și eu.

– Vă mulțumesc din suflet, doamnă Gammidge. Îmi pare rău... de tot.

A ridicat din umeri, privind în continuare fix la foc, dar n-a spus nimic, iar după câteva clipe m-am dus la ușă și am ieșit afară, cu sacul în spinare, prins de bucla de sfoară cu care-l legasem strâns.

Am făcut pe jos cei patru kilometri și jănătate pînă la gara Tenbrook Green, unde l-am așteptat pe Bert Taylor, care lucra la marea fermă de lapte, să vină cu bidoanele. Bert era un tip prietenos, care avea opt copii; vorbisem cu el de trei-patru ori, cînd venise la Crabtree Cottage, după ouă. Era, de fapt, singura persoană pe care o cunoșteam.

Cînd a apărut cu căruța lui încărcată, trasă de doi cai mari, i-am povestit ce se-ntîmplase și l-am întrebat dacă nu știa cumva unde puteam găsi ceva de lucru. Nu s-a mirat aflînd că doamna Gammidge se descotorosise de mine, însă s-a frecat pe bărbie, gînditor, cînd i-am pomenit de dorința de a-mi găsi o slujbă.

– Cam greu, Jane. Cel mai bine ar fi să te duci la Bournemouth, zic eu. Găsești acolo o sumedie de bogătași, cu case mari și multe hoteluri. Dacă ai noroc, poate te angajezi cameristă.

– Unde e Bournemouth, domnule Taylor?

– Într-acolo, draga mea. A arătat spre unul dintre cele trei drumuri care porneau de pe pajiștea de lângă gară. Mergi așa pe malul râului pînă la Romsey, apoi spre vest de Southampton prin New Forest, ceea ce înseamnă aproape cincizeci de kilometri. Mai bine mergi cu trenul, dacă ai bani.

– Am șase peni, dar nu vreau să-i cheltuiesc pe tren. Oricum, e o vară frumoasă, domnule Taylor, așa că nu pășesc nimic dacă dorm sub cerul liber la noapte.

– Bine, ai grijă de tine și mult noroc.

Am făcut unsprezece kilometri în acea dimineață, fără să mă grăbesc și avînd grijă să pășesc pe fișia de iarbă dintre drum și râu, ca să nu-mi uzez prea mult cizmele. Ca de obicei, fuseseră decupate la bombeu, iar Douch, meșterul, le reparase la tocuri și tălpi, exact înainte să plec de la orfelinat, așa că erau destul de bune. Totuși, nu puteam ști cît aveau să reziste, așa că eram foarte atentă să nu le stric.

La amiază, am mîncat unul dintre cele trei sandvișuri groase cu slănină, primite de la doamna Gammidge; două ceasuri mai tîrziu, după ce traversasem două drumuri care duceau dinspre vest în Southampton, conform indicatoarelor, mergeam cu pas susținut pe o potecă, printr-o pădure liniștită și frumoasă. Mă uitam mereu la soare, să mă asigur că mergeam spre sud, iar curînd am început să văd ponei sălbați, care trăiau în pădure.

M-am așezat sub un copac, poate mai mult de un ceas, pînă ce vreo doi ponei s-au apropiat de mine, păsînd; am început să le vorbesc, întîi molcom, lăsîndu-le răgazul să-și dea seama că nu le voiam răul. După un timp s-au apropiat și am putut să-i trec pe nas și să sporovăiesc cu ei, însă cînd am pomenit de faptul că voiam să-mi dea voie să mă sui în circa

lor, au început să se agite; se pare că nu prea înțelegeau pretenția mea. N-am insistat, dar le-am transmis salutări de la vechii mei prieteni, Pulki și Iov, după care mi-am văzut de drum.

În noaptea aceea am dormit destul de bine sub o tisă bătrină, ale cărei crengi atârnau pînă la pămînt, formînd un adăpost în care nu riscam să mă ud de rouă. Începuse să-mi fie tare urît acum, nu fiindcă eram singură, în acel moment, ci fiindcă din nou nu aveam pe nimeni la care să țin sau care să țină la mine. Mi-ar fi plăcut să mă întorc la Căminul Adelaide Crocker, să am grijă de fete.

A doua zi dimineată, m-am trezit foarte devreme, o dată cu păsările, și foarte înfometată. M-am dus la pîriul pe care-l văzusem de cu seară, m-am spălat cum am putut mai bine, m-am pieptănat -- aveam părul la fel de scurt cum îl purtam cînd eram în Simon T'ang -- apoi, mulțumită și extrem de tacticos, am mîncat cel de-al doilea sandviș cu slănină. Păstram de rezervă ultimul sandviș și moneda de șase peni, fiindcă n-aveam nici cea mai mică idee cît puteam fi nevoită să aștept, pînă să ajung să-mi cîștig existența.

Toată dimineata, am mers iute și am apreciat, la amiază, că străbătusem cam șaisprezece sau nouăsprezece kilometri. Eram convinsă că nu mai aveam mult pînă la coasta mării, fiindcă adulmecam în aer un altfel de miros. Nu era doar faptul că mi se făcuse iarăși groaznic de foame, dar mă simțeam și obosită și nemulțumită de mine însămi, deși nu-mi prea dădeam seama de ce.

M-am odihnit o oră, după care am pornit iar la drum. Speram ca ajungînd la Bournemouth să-mi găsesc măcar ceva provizoriu de lucru, pentru vreo zi-două, pînă puteam face rost de o slujbă permanentă. Dacă nu reușeam, însemna să dorm din nou sub cerul liber, să-mi cheltuiesc banii pe mîncare

și să-mi mănânc ultimul sandviș cu slănină. După aceea, a doua zi urma să-i gădesc pe cei de la Armata Salvării, căci aflasem de la fetele din orfelinat că oamenii aceia nu refuzau niciodată pe nimeni.

Aveam senzația acum că, dacă mă deplasam puțin mai la vest, puteam da în drumul principal, economisind timp și energie la capătul călătoriei. Speram să ajung în oraș înainte de ora trei, rămânându-mi astfel șase ceasuri cât puteam căuta de lucru la lumina zilei.

Eram atât de cufundată în gânduri, încât m-am speriat când o voce a rostit foarte aproape de mine „Stai pe loc!”. Cuvintele fuseseră rostite nu prea tare și destul de ezitant. Treceam printr-o poiană îngustă și, când m-am oprit și am privit în stînga, am văzut un bărbat stînd în picioare pe iarbă. Avea o pălărie neagră și înaltă, pantaloni în căroui, redingotă și ochelari cu rame aurii. În mînă ținea un fel de carnet mare. Stătea într-o poziție destul de ciudată și incomodă, cu un picior în față, pe care se lăsase cu toată greutatea, de parcă s-ar fi oprit brusc din mers. Mi s-a părut un mod foarte obositor de a sta în picioare.

L-am privit cu oarecare curiozitate, el și-a scos pălăria și am constatat că avea părul cărunț și destul de rar. Am remarcat, totodată, destul de șocată, că era cam palid la față. Ultima oară cînd văzusem pe cineva arătînd atât de rău fusese atunci cînd îl ajutasem pe Sembur să străbată defileul, la capătul ultimei noastre caravane.

Bărbatul a rostit cu răsufllarea întretăiată:

– Iartă-mă, rogu-te, domnișoară, că te-am strigat atât de imperativ, dar ți-aș fi tare recunoscător dacă m-ai putea ajuta.

Vorbea în stilul acela sofisticat cum îi auzisem conversînd pe bogătașii de pe nava cu care venisem în Anglia. La început am crezut că mă ia în rîs cu atîtea politețuri, mai ales că arătam

probabil ca o sărăntoacă, îmbrăcată cum eram cu hainele mele de lucru, cu cizmele fără bombeu, cu pălăria de pai atât de veche și cu sacul pe umăr. Însă omul era nădușit pe față și arăta atât de rău, încât știam că în nici un caz nu îi ardea de luat pe nimeni peste picior.

Am început să mă mișc înspre el, lăsându-mi jos sacul și am zis:

– Vi s-a făcut rău, domnule? Ar trebui să vă lungiți un pic și să vă odihniți.

– Oh, oprește-te, te rog, oprește-te! a bolborosit el agitat, fluturându-și pălăria. Nu te apropia prea mult, domnișoară – ah?...

Am încremenit locului, complet nedumerită, iar el a oflat ușurat:

– Realitatea e... a continuat el fără vlagă, că am călcat pe un șarpe – *pelias berus, vipera communis* –, pe scurt, o viperă.

Am simțit un nod rece în stomac. Am pus sacul jos și am zis:

– Vreți să spuneți că e veninoasă?

– Da, exact. Dacă... dacă te apropii cu prudență, ai să observi că jivina e prinsă sub căputa ... ia să vedem, da, cizmei drepte. La început, și spre marele meu noroc, am călcat-o foarte aproape de cap. Numai că stăm deja în poziția asta de o bucată de vreme și cred că, încetul cu încetul, și-a mai recăpătat din libertatea de mișcare...

Punînd sacul pe pămînt, am luat-o repede înainte și m-am lăsat pe palme și genunchi. Șarpele avea o lungime de aproximativ un metru, fiind destul de gros și cu capul în formă de săgeată. Se răsucea și se srucea sub piciorul bărbatului, zvîrlind mereu cu limba încolo și înapoi. Capul și cam zece centimetri din trup ieșeau de sub căpută pe partea dinspre interior a cizmei, iar reptila se zvîrcolea neconținut, încercînd

să se repeadă înainte. Dacă bărbatul slăbea intensitatea călcăturii, era împiedecă să șarpele ar fi reușit să-și elibereze trupul și să îl muște pe om de picior. Chiar și așa, câștiga teren încetul cu încetul.

Preferam să fi avut de-a face cu un lup decât cu un șarpe, fiindcă știam că nu puteam avea nici un dialog cu această jivină. Darul meu de a îndupleca animalele și de a scoate tot ce se putea de la ele nu se extindea și la șerpi, a căror minte era rece și minusculă. Cu un băț în formă de furcă, aș fi putut imobiliza capul viperei în timp ce omul s-ar fi tras la o parte, numai că și dacă aș fi avut un cuțit ascuțit, tot mi-ar fi luat câteva minute pînă să găsesc și să cioplesc un astfel de băț, suficient de rezistent pentru ceea ce trebuia să fac.

Glasul sovăitor a rostit:

- Cred că... mai bine ai pleca, domnișoară... simt că mă ia cu ametele și... mi-e frică să nu cad...

Am ridicat privirea furioasă spre el și pesemine că mă lăcusem la fel de palidă ca și el, fiindcă am hotărît ce trebuia să fac și m-am îngrozit:

- Nu care cumva să cazi! am zis eu, furioasă. *Nu care cumva!*

M-am ridicat în picioare, m-am mutat în dreapta lui și m-am ghemuit lîngă piciorul pe care îl ținea în spate, unde se afla cea mai mare parte din trupul șarpelui care ieșea de sub căputa cizmei. Luîndu-mi inima în dinți, am înșălăcat cu amîndouă minile trupul uscat și solzos, aproape de coadă și încet l-am întins să stea drept. De cealaltă parte a cizmei vedeam cum capul viperei se legăna nebunește, cu limba zbătîndu-se și tremurînd.

Bărbatul a spus:

- Nu, zău... nu fă asta, copilă dragă...

- Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! m-am rățoit

eu, cu vocea tremurîndă, simţind cum îmi picură sudoarea în ochi. După care am mai adăugat „domnule”, ca să nu par chiar atît de prost crescută. Uite ce e, am zis eu, trebuie să acţionăm rapid. Cînd am să zic „Gata”, ridici piciorul şi faci un pas mare în faţă, priceput?

– Bine... dar jivina o să se năpustească la tine şi...

– Lasă obiecţiile! Eşti gata? Unu, doi, trei... *gata!*

Omul s-a azvîrlit neîndemînat în faţă şi, vag, mi-am dat seama că se lungise cu capul înainte pe iarba groasă, pălăria îi căzuse din mîină şi i se rostogolise într-o parte. Numai că n-aveam timp de el acum. Priveam fix la cizma lui dreaptă şi în clipa cînd a început să se ridice, am ţîşnit ca un arc, pendulînd în dreapta şi azvîrlind vipera cu toată puterea, cît mai departe. În clipa cînd îi dădeam drumul, şarpele se încolăcise deja încercînd să ajungă la mîinile mele, însă după aceea a zburat prin aer în tufişurile de la marginea poienii.

Am căzut în genunchi, tremurînd din toate măduarele, ştergîndu-mă neîncetat cu mîinile de fustă. Cînd am ridicat privirea, l-am văzut pe bărbat tîrîndu-se spre mine, cu o expresie de mare îngrijorare pe chipul plumburiu:

– Feiţo... ai scăpat teafără?

– Da, e perfect, nu m-a atins.

Omul a oftat din rărunchi, după care s-a lăsat în patru labe, cu capul atîrnîndu-i între umeri. M-am ridicat în picioare, i-am cules pălăria de pe jos şi carnetul acela mare, care, am remarcat vag, avea desenat un fluture pe prima pagină, după care m-am dus spre el şi am zis:

– Îmi pare rău că am zbierat la dumneavoastră, domnule. Dar mi-era cumplit de frică. Ar fi mai bine să plecăm din iarba asta înaltă, nu credeţi? Să nu mai fie şi alţi şerpi pe aici.

– Nu sînt... ostili, a spus el ridicînd capul şi zîmbind jalnic, doar dacă nu faci prostia să calci pe ei.

Încet, s-a ridicat în picioare, după care a rămas așa uitându-se la mine de parcă aş fi fost cine ştie ce curiozitate cu care nu mai avusese de-a face niciodată. Am apreciat că avea cam şaizeci de ani; era un bărbat înalt şi destul de voinic, cu o gură lată şi un nas cîrn care îi dădea o înfăţişare aproape comică. Avea ochi câprui, blînzi şi prietenoşi.

După cîteva clipe mi s-a părut că şi-a revenit şi a zis:

– Oh, iartă-mă, te rog. Sînt Graham Lambert, de la *Merlin's Keep*¹, Larkfield.

I-am făcut o reverenţă, cum ne învăşase la ortelinat. Hotărîsem să revin la prenumele meu, dar să continuu să folosesc numele care se pare că fusese numele de familie al lui Sembur.

– Eu sînt Jam Burr, am spus, neputînd să-mi stăpînesc un uşor chicot. De nicăieri în mod special.

Domnul Lambert a făcut o plecăciune:

– Servitorul dumitale, domnişoară Burr. Sînt... profund recunoscător şi plin de admiraţie pentru persoana dumitale. S-a clătinat şi l-am prins de braţ, ca să-l ajut să-şi recapete echilibrul. Îmi pare rău, draga mea. Inima îmi cam joacă feste... dacă o pun la treabă mai mult decît suportă.

– Sînteţi departe de casă, domnule?

– Cam... la vreo trei kilometri. În Larkfield, pe partea asta. Am o cabrioletă prin apropiere. A arătat vag, într-o direcţie. L-am luat pe după spate şi l-am făcut să se rezeme pe mine, înaintînd amîndoi aşa, agale, spre direcţia pe care mi-o indicase. Drumul era mult mai aproape decît crezusem eu, cam la o aruncătură de băţ. Acolo, pe fişia de iarbă unde pădurea era ceva mai retrasă, un cal îngrijit, splendid, păştea înhamat la o cabrioletă. Un indicator din apropiere arăta spre Larkfield.

¹ „Donjonul cu creţi” (n. trad.).

Domnul Lambert tăcuse acum, iar ochii îi rătăceau aiurea. Știam că nu putea ajunge singur acasă. Împingându-l și săltându-l cu un efort, am izbutit să-l sui în cabrioletă, după care mi-am pus sacul de canava lângă el. Întii am ezitat, dar apoi am spus:

– V-ați simți mai bine, domnule, dacă ați mânca ceva? Vă dau eu un sandviș, dacă vreți.

Am scormonit în sac, am scos pachetul, am desfăcut hîrtia în care era învelit și i-am arătat ultimul sandviș cu slănină de la doamna Gammidge; piinea se cam învechise și mirosea a rînced.

– Mulțumesc, a șoptit el. Nu, mulțumesc, dragă. Ești tare drăguță...

Răsufîind ușurată, am pus sandvișul la loc. Cu aceeași șoaptă răgușită, a zis:

– Știi să... mergi cu cabrioleta?

– Nu cred să am vreo problemă, dacă schimb cîteva cuvinte cu iapa dumitale, domnule Lambert. Cum o cheamă?

– Oh... ah... Sally.

Mi-am mutat locul astfel încît să mă poată vedea, am scărpinat-o la ureche, vorbindu-i întii în engleză, iar după aceea în graiul din Smon T'ang, care era mult mai potrivit pentru animale, fiindcă suna mai politicoș și mai impunător. La început a fost cam rezervată, după care, însă, a devenit mai caldă cu mine și mai prietenoasă. Am rugat-o să ne ducă acasă, mi-am frecat obrazul de botul ei, iar apoi m-am urcat în cabrioletă lângă domnul Lambert și am luat hățurile. Nu mai condusesem niciodată o cabrioletă, însă de înată ce am renunțat la gestul prostesc de a o înghionti degeaba cu genunchii în gol ca să o controlez pe Sally și m-am concentrat să o las să mă simtă prin hățuri doar, totul a mers foarte ușor.

Drumul lăsa pădurea în spate, înaintînd întortocheat printre două garduri vii de spinîșor. După zece minute, am urcat un deal lung, apoi am început din nou să coborîm. Acum, domnul Lambert se rezema cu toată greutatea de mine. Am văzut în vale un sat, un mozaic neregulat, dar nostim, de căsuțe cu acoperișuri de țiglă sau paie, și o biserică cu un turn pătrat. Abia începusem să coborîm dealul, cînd am văzut o alee prunduită, care se bifurea la dreapta.

Sally a cotit pe alee și a luat-o la trap vioi printre tufișuri și copaci înalți și argintii. Urma în continuare un zid scund din piatră, dincolo de care se zăreau cîmpuri verzi. În față, pe stînga, am văzut doi stîlpi uriași ai unei porți. Sally a trecut printre ei. Înaintam pe o alee cu pietriș care cotea la dreapta, lăsînd în urmă un șir de copaci mari și bătrîni, numiți, cum aveam să aflăm mai tîrziu, ulmi.

Atunci am văzut *Merlin's Keep* și în aceeași clipă o pasăre albastră-cenușie cu o coadă cu dungi albe a zburat ca o săgeată, peste alee, în fața noastră. Un crete, deși atunci nu știam asta. Casa era construită din pietre cenușii și cărămizi roșiatice, fațada constînd dintr-un zid central din care porneau, ușor pieziș, două aripi scurte. În mod ciudat, aveai impresia că zidul central era rotunjit, de parcă ar fi făcut parte dintr-un cerc. Toate astea le-am văzut dintr-o privire, căci nu prea aveam timp de casă atunci.

Sally a vrut să cotească pe o cărare care se desprindea din alee, ducînd poate la grajdurile din spate, însă am convins-o s-o ia spre porție și am făcut-o să se oprească pe lespezile de piatră de la picioarele unor trepte late și curbate. Pesemne că fusesem văzuți de la fereastră cînd ne apropiam, căci în clipa în care ne-am oprit, ușa din față s-a deschis și o femeie a coborît în fugă scara. Jupa rochiei de saten de culoarea vinului fosnea, involburată. Părul, prins sus pe creștet, era castaniu,

cu nuanțe roșcate. Avea aproape treizeci de ani, sau poate ceva mai mult chiar; fața ei era frumoasă și puternică, cu ochi gri-verzui foarte migdalați, în care se citea o îngrijorare enormă, în timp ce venea spre cabrioletă. În spatele ei a apărut o femeie slăbuță, mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie închisă la culoare.

Ceva mai încolo de locul unde ne opriserăm, un grădinar lucra la un strat de flori, un tânăr voinic care acum stătea și se uita curios la noi. Doamna cu rochie roșie a întors scurt capul spre el și i-a spus pe un ton pătrunzător:

– Haddon, treci încoace, numaidecît! Apoi, a ridicat privirea spre mine: Ce s-a întâmplat?

Nu coborîsem, căci îl sprijineam încă pe domnul Lambert:

– L-am găsit în pădure, domnișoară, am zis eu. A căleat pe o viperă și nu putea să se mai miște. Nu l-a mușcat, însă cred că are probleme cu inima.

– Tată? Tată, te simți rău?

Îl luase de mină și îi vorbea pe un ton cald și blînd, ca și cum s-ar fi adresat unui copil.

Domnul Lambert a oftat și a deschis ochii:

– Ah... iată-te, Eleanor dragă. Ce prostie... să calc pe un șarpe. Și copila asta... atît de curajoasă, scumpa mea. Ea mi-a salvat viața, sînt sigur...

Femeia s-a uitat dur la mine cîteva clipe, după care a zis:

– Așteaptă aici, te rog.

Întorcîndu-se spre grădinarul tînăr, a continuat:

– Ajută-mă să-l dăm jos pe domnul Lambert, Haddon. Încetîșor. Gata, tată, te-am prins bine. S-a întors spre doamna slăbuță: Burkey, fugi și cheamă-l pe Mayes, după care pune-l pe tînărul William să ia cabrioleta și să-l aducă numaidecît pe doctorul Vine.

După un minut, eram singură. M-am dat jos din cabrioletă, mi-am luat sacul de canava și am privit în jur. Peste tot domnea din nou liniștea. Am giugiulit-o un pic pe Sally, mulțumindu-i că fusese fată bună, după care m-am dus și m-am așezat pe trepte. Brusc, m-am simțit foarte obosită și gata să plîng.

Un tânăr a apărut alergînd dinspre partea laterală a casei. S-a uitat mirat la mine și, zîmbind vesel, a rostit cu un accent puternic: „Tii, ce pălărie nostimă!” – după care s-a urcat repede în cabrioletă și a luat-o din loc, la trap mărunț și iute.

M-am uitat întîi într-o parte, după aceea în cealaltă, studiînd casa. Așa cam bănuisem, fațada era într-adevăr rotunjuă. M-am ridicat în picioare și am pornit spre capătul uneia dintre aripi, intrigată, cu toată oboseala pe care o simțeam în oase. Văzusem case mai mari cînd mersesem cu trenul de la Londra la Tenbrook Green, însă nu fusesem niciodată atît de aproape de o casă de gentleman. Aripa aceea mi s-a părut puțin cam ciudată. La capăt, zidul se termina mai brusc decît mi s-ar fi părut normal. M-am întors înapoi la trepte, privind în sus, și din nou am avut senzația că zidul central făcea parte dintr-un cerc.

Curînd aveam să aflu că *Merlin's Keep* fusese clădit în urmă cu șaiszeci de ani de către un bogătaș care avea pasiunea șoimăriei, pasărea lui preferată fiind eretele. Pesemne că fusese tare tăcănît, căci casa era proiectată ca un turn ce pornea din pămînt, înalt cît trei etaje, aidoma donjonului unui castel, cu două aripi triunghiulare lungi, astfel încît dacă această construcție ar fi fost văzută de sus ar fi semănat cu un fel de pasăre în zbor. Cînd tipul acesta a murit, noul proprietar a transformat aripile triunghiulare în dreptunghiuri, ca să dea o înfățișare mai plăcută casei, deși în interior rămîneau o serie

de elemente ciudate, cum ar fi pereți curbi și încăperi care se îngustau dintr-un capăt în celălalt. În pădurea de pini de la marginea domeniului, spre vest, existau încă ereți. Am văzut altul, zburînd sus deasupra turnului, în timp ce mă așezam la loc pe trepte.

Au trecut așa cinci minute. Mă uitam la soare. Pierdusem cam mult timp și mă și abătusem cu vreo trei kilometri spre Larkfield, așa că nu strica să o iau din loc cît mai repede. Cu un pic de noroc, îmi rămîneau cel puțin o oră-două să mă orientez prin Bournemouth, pînă nu se întuneca. Mi-am luat sacul și m-am urnit din loc, dar nu făcusem nici o sută de pași pe alea curbă, cînd cineva m-a strigat din spate. Întorcînd capul, am văzut-o pe doamna în roșu, făcîndu-mi semn cu mîna și pășind hotărît pe pajiște, printre straturile de flori. M-am oprit și am pus sacul jos. Cînd s-a apropiat, mi-a spus supărată:

– Ce naiba faci, fată? N-ai auzit cînd ți-am zis să aștepti?

– Ba da, *miss*. Numai că trebuie să ajung cît mai repede posibil la Bournemouth.

– Și unde te duci la Bournemouth?

– Nu știu încă, *miss*.

– Mda, înțeleg. Mi-a aruncat o privire cercetătoare. Cînd ai mîncat ultima oară?

– Azi-dimineață, *miss*. Un sandviș cu slănină.

– Ah. Și i-ai oferit și tatei unul? Tot pomeneste ceva de un sandviș.

– Da, m-am gîndit că poate îi prindea bine, dar n-a vrut să mînce.

– Și te cheamă Jane Burr? Jancy Burr?

– Jani, cu „i”, *miss*.

Ochii aceia gri-verzi mă studiau. Am simțit că era foarte puternică și plină de temperament, ca Flint. A zis:

– Jani, vreau să vii în casă. Menajera mea o să-ți dea ceva de mâncare. După aceea, vreau să-mi povestești exact ce s-a întâmplat în pădure și să-mi spui cîte ceva despre tine. Apoi, dacă dorești, te trimit cu trăsura la Bournemouth. În felul ăsta cîștigi timp și vei fi mult mai odihnită. Ce părere ai?

– Vă mulțumesc din suflet, *miss*.

Pășeam lîngă ea pe pașiste, apoi am urcat treptele, am trecut printr-un hol lambrizat, de două ori mai mare cît toată casa mea de la Namkhara, după aceea am coborît pe o scară și am ajuns într-o bucătărie uriașă. Acolo, doamna slăbuță, căreia îi spusese Burkey, dădea ordine unei slujnicuțe, în timp ce altă fată stătea la o masă lungă și curăța niște tacîmuri de argint.

– Bun, a zis pe un ton energic doamna în roșu. Ea e doamna Burke, menajera și bucătăreasa noastră, iar ea e Annie și ea e Meg. Se vor ocupa de tine. Ne vedem la mine în birou peste o oră.

Un clopot a sunat, unul dintr-un șir de clopote fixate sus pe perete, fiecare avînd dedesubt numele camerei. Doamna Burke a ridicat privirea și a zis: „Ușa din față, domnișoară Eleanor. Cred că a venit doctorul.”

Doamna a ieșit în grabă și, după cum tropăia pe scări, mi-am dat seama că aproape alerga.

În următoarea oră, am descoperit o mulțime de lucruri despre *Merlin's Keep* și familia Lambert, întrucît doamna Burke sporovăia molcom, dar aproape neconținut, și ori de cîte ori făcea vreo pauză mai mare de una-două secunde, Annie sau Meg profitau de ocazie să strecoare și ele cîteva cuvinte. În timp ce trîncăneau așa, m-am spălat pe mîini și pe față la chiuveta din bucătărie, mi-am netezit hainele și mi-am aranjat părul cum am putut mai bine, după care m-am așezat în fața unei farfurii pe care doamna Burke mi-o pusese

dinainte: felii de carne rece, roșii, salată, cartofi noi cu un fel de sos alb pe deasupra.

Am aflat că domnișoara Eleanor Lambert era fiica domnului Graham Lambert, ei doi alcătuind toată familia, întrucât mama domnișoarei Eleanor murise aducând-o pe lume, iar domnul Lambert nu se mai recăsătorise niciodată. Domnul Lambert era avocat pensionat și totodată naturalist. „Serie o carte despre fluturi, dacă vrei să știi”, s-a bagat Meg în vorbă, plină de emfază. „O carte cu poze pictate chiar de el.”

Domnișoara Eleanor nu era cu nimic mai prejos, fiindcă știa totul despre florile sălbatice: „E foarte tare la capitolul flori sălbatice”, a zis doamna Burke, care își pusese un șorț și amesteca ceva într-un lighean mare. „Cum s-ar spune, e o autoritate în materie, pricepi? Și, bagă de seamă, nu numai aici, în Anglia. Pleacă prin străinătăți, domnișoara noastră Eleanor.”

– Ca să caute flori speciale, a ciripit Meg, lustruind o lingură.

– Și le pictează, cum face tatăl ei cu fluturii, a adăugat Annie, turnând niște făină într-un bol.

– Ooooh, sînt tare deștepți, zău așa, a zis doamna Burke. Pe domnișoara Eleanor o știu de cînd era mică și totdeauna am zis că e deșteaptă ca taică-său. Dar mai e și îndemînică. Se întîmplă ca stăpînul, fie binecuvîntat, să fie atît de prins ba de una, ba de alta, încît uneori nici nu știe ce zi e. Domnișoara Eleanor, însă, nu-și pierde niciodată capul.

– Ce păcat că e domnișoară bătrînă, a oftat Meg.

– Domnișoară bătrînă?! a pufnit doamna Burke, disprețuitor. Termină cu prostiile.

– Bine, dar în mai domnișoara Eleanor a împlinit douăzeci și opt de ani, doamnă Burke. Pricepi, douăzeci și opt!

– Domnișoara Eleanor ar fi putut să se mărite cu cine ar fi dorit ea, a declarat ferm doamna Burke. Dacă ar fi vrut. Dar fiindcă nu vrea, nu înseamnă că, gata, e fată bătrână. E celibatară, dacă vrei să știi.

Vorbeau mai degrabă între ele, decât direct cu mine și, curînd, mi-am dat seama că mă aflu în sinul unei gospodării fericite. Servitoarele erau mîndre de stăpînul și de stăpîna lor, considerîndu-i superiori celorlalți nobili din parohie, ba chiar mai deosebiți și decât moșierul cel mare. „O fi el mare moșier, Annie, dar habar n-are să se poarte. Vine la biserică direct de la vinătoare, plin de noroi din cap pînă în picioare și duhnînd a coniac. Și, ia zi, mă rog, știe măcar vreun nume de fluture, ai?”

La o bucată de vreme după ce am terminat de mîncat, un bărbat pe nume Mayes a coborît în bucătărie. Avea cam cincizeci de ani, era un tip liniștit, cu vorba blîndă, și am aflat că era servitorul domnului Lambert. Nu exista majordom. Cei patru erau singurii slujitori din casă, deși două femei veneau zilnic la curățenie. Aveam să consider că, pentru o asemenea casă, personalul permanent nu era nicidecum numeros.

Mayes a spus că fusese doctorul, că lăsase niște pilule pentru domnul Lambert și îi recomandase repaus total timp de o săptămînă. Domnul Lambert arăta deja mult mai bine și glumea mereu pe seama aventurii prin care trecuse. Iar domnișoara Eleanor era gata acum să mă primească.

Mă simțeam tare agitată, pentru că stînd acolo în holul servitorilor începusem să sper, deși aproape nici nu cutezam, că domnișoara Eleanor s-ar fi putut să-mi ofere o slujbă, poate ca fată la bucătărie. Nici nu puteam formula în cuvinte cît de minunat ar fi fost. Remarcasem că domnul Lambert era o persoană blîndă și gentilă. Poate că domnișoara Eleanor nu

era întotdeauna blândă și gentilă, îmi ziceam eu, fiindcă era mult prea iute din fire, dar simțeam că era dreaptă și fără nici un pic de răutate. Mă atașasem deja de doamna Burke și de slujnicuțe, căci apărusem și eu pe-acolo, o străină în bucătăria lor, vorbind ciudat, foarte diferit de accentul lor moale și arătând ca o haimana în hainele alea de lucru, cu degetele de la picioare ieșind din bombeul cizmelor tăiate la vîrf. Și, totuși, fetele nu rîseseră de mine, iar doamna Burke nu mă privise de sus.

Biroul domnișoarei Eleanor se afla într-unul dintre unghiurile acestei case proiectate atît de straniu și avea forma unui triunghi cu un vîrf retezat. Pereții erau lambrisați cu lemn închis la culoare, pînă la o treime din înălțimea lor, iar în rest erau acoperiți cu un tapet drăguț, un galben vesel cu un model simplu argintiu. Domnișoara Eleanor stătea la un birou mare, pe care se aflau dosare și hîrtii. Într-un colț, lângă fereastra înaltă, se afla un șevalet; în încăpere, mai erau o bibliotecă foarte mare cu uși de sticlă, o masă lungă și îngustă cu vopsele, hîrtie groasă, schițe și picturi pe jumătate terminate, împrăștiate peste tot.

În timp ce mă poftea înăuntru, doamna Burke a zis:

– A luat o gustărică bună, domnișoară Eleanor. Și m-a rugat să se spele și să se aranjeze înainte de a se așeza la masă, a încheiat ea, dînd din cap, aprobator.

– Mulțumesc, Burkey. Hai, du-te acum.

După ce s-a închis ușa, domnișoara Eleanor mi-a adresat un zîmbet scurt, destul de gînditor, arătînd spre un scaun de lângă birou:

– Stai jos, Jani. Ce ai în săculețul ăla?

– Lucrușoarele mele, *miss*.

– Pot să le văd și eu?

M-am simțit rușinată cînd le-am pus pe birou. Rufăria de

schimb și rochia erau curate, dar foarte mototolite, iar hirtia în care era învelit sandvișul ajunsese tare soioasă.

- Țasta-i faimosul sandviș? a întrebat domnișoara Eleanor.

- Da, *miss*. În fine, nu știu cât de faimos.

- Și astea ce sînt?

- Sfînta Biblie și *Povești despre Jessica*. Sînt cărțile mele, *miss*. Le-am învelit în hîrtie maro.

Părea surprinsă.

- De unde ești, Jani?

- Păi, mai întîi și mai întîi din Smon T'ang, *miss*.

- De unde?

- Din Smon T'ang. E o regiune din Himalaya, la nord de Nepal și la sud de Tibet.

- Glumești? a făcut ea, mijind ochii.

- Nu, *miss*, pe cuvînt.

- Și știi limba?

- Da, *miss*.

- Cum se numește?

- Nu știu dacă are o denumire în engleză, dar seamănă aproape perfect cu tibetana, cu frînturi de graiuri indiene amestecate ici și colo.

- Spune ceva pe limba asta, te rog.

- În ce fel, *miss*? Există un stil elegant de a vorbi cu persoane sus-puse, cum ar fi diverșii lama sau nobili, și există și stilul comun.

- Hai să auzim stilul elegant, a zis ea, răsfrîngînd buzele.

După ce am rostit vreo zece cuvinte, m-a întrebat:

- Ce-ai spus?

- Păi, sună cam ciudat în engleză, *miss*. „Prea milostivă doamnă, vă mulțumesc cu recunoștință umilă pentru ospitalitatea pe care mi-ați arătat-o în casa dumneavoastră. Fie ca bunătatea de care dați dovadă să vă aducă multe merite pentru a vă ajuta să vă eliberați din roata re-nașterilor.”

I se tăiase răsuflarea. S-a rezemat de spătarul scaunului:

– Doamne Sfinte! Iartă-mă dacă te-am pus la îndoială, Jani. Cum ai ajuns în Anglia?

– E o poveste tare lungă, *miss*. Pe bărbatul care a avut grijă de mine și m-a crescut îl chema Sembur. El a murit, eu am fost dusă în India, iar de-acolo m-au trimis la un orfelinat în Anglia, fiindcă sint pe jumătate englezăică.

– Ai darul de a fi tare precisă, Jani. Ce s-a întâmplat în intervalul de timp de când ai ajuns la orfelinat și pînă cînd umblai prin New Forest spre Bournemouth?

– Am stat la Căminul Adelaide Crocker aproape trei ani, *miss*. Apoi, s-a întâmplat ceva și a trebuit să plec. Domnișoara Callender mi-a găsit o slujbă la o mică fermă din Tenbrook Green, numai că n-am stat acolo decît două săptămîni.

– De ce?

– Bărbatul încerca tot timpul să mă pipăie. Era oribil. Pe urmă, femeia a zis că era mai bine să plec, ceea ce am și făcut bucuroasă.

Domnișoara Eleanor s-a uitat încruntată la mîinile pe care și le ținea împreunate pe birou și, cu buzele strînse, m-a întrebat:

– De ce a trebuit să pleci de la orfelinat? Parcă ziceai că s-a întâmplat ceva.

Am simțit că mi se taie picioarele. Încercasem din răsuferință să fac o impresie bună, să stau frumos și să evit toate lucrurile alce groaznice pentru care mă muștra domnișoara Foot pe vremuri. Numai că acum mi se pusese întrebarea de care mi-era frică, iar răspunsul meu putea distruge orice speranță de a căpăta o slujbă aici, la *Merlin's Keep*.

– Păi, uitați, *miss*, cum a fost: era o fată acolo pe care o chema Alice Babana, am început eu pe un ton cam istovit. Într-o bună zi le povesteam ceva fetițelor de care aveam grijă. Întîmplarea aceea era cu cineva care mă salvase de la moarte

într-o peșteră pe Pasul Chak, cineva care înseamnă enorm pentru mine. Și fată aia, Alice Babana, s-a apucat să zimbească cu subînțeleș și a zis ceva oribil despre el.

Domnișoara Eleanor m-a privit curioasă, cu capul înclinat ușor spre umăr:

— Continuă, Jani.

— Așa că i-am tras un pumn în nas, cât am putut eu de tare. Într-una venea să mă uit în poală, dar mi-am amintit ce mă învățase Sembur și am rămas cu ochii pironiți la chipul domnișoarei Eleanor. Sprijinindu-și bărbia în palmă, a zis:

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— I-a curs mult sînge, *miss*.

Eram perfect conștientă de tonul meu satisfăcut, dar nici că-mi păsa. Oricum, se isprăvisese de mult.

Domnișoara Eleanor și-a astupat gura cu mâinile și a scos un fel de sforăit ciudat, după care s-a ridicat repede în picioare și s-a dus să se uite pe fereastră. M-am apucat să-mi pun lucrurile la loc în sac, sperînd că avea să-și țină promisiunea de a mă trimite cu trăsura la Bournemouth. În cele din urmă a spus foarte încet, ca pentru sine parcă:

— Și asta se întîmpla după trei ani... ce trebuia să facă cineva pentru a beneficia de o lealitate atît de încrîncenată și de nestrămutată? E ceva ce ține de firea copilei ăsteia, firește... dar ce bucurie să ajungi să dobîndești un devotament atît de neclintit. Nici o avere pe lumea asta nu-ți poate aduce așa ceva.

S-a întors și m-a privit aspru cu o expresie care pînă atunci mi se păruse dură, însă pe care acum începeam vag să o deslușesc ca pe un semn de entuziasm sau emoție.

— Jani, ți-ar plăcea să stai aici, la *Merlin's Keep*?

Brusc, ochii mi s-au umezit și am simțit o durere ciudată în nas. Am spus cu patos:

– Mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lume, *miss*.

– Nu te angajez ca servitoare. Domnișoara Eleanor a început să se fișie în sus și în jos prin cameră, cu mâinile la spate. Părea un fel de obicei masculin, însă se mișca foarte grațios și feminin. Oh, ai să pornești de la subsol, evident. Ai să te simți bine acolo pentru început, și nu vreau s-o luăm prea repede... să nu le facem geloase pe Burkey și pe fete. Răsucindu-se în loc, a ridicat amenințătoare un deget. Dar ești deșteaptă, Jani, și ai personalitate. Am să am grijă să nu te irosești. Și asta îi va face plăcere și tatei. „Păstrează-o pe fata asta, Eleanor, păstrează-o pe fata asta”, mi-a zis. Și a avut dreptate.

S-a dus înapoi la masa ei de lucru, s-a așezat jos și a bătut energic cu mâinile de birou:

– O să scot eu ceva din tine, Jani. Am să-ți dau lecții în toate domeniile care îți sînt necunoscute, am să te învăț să vorbești frumos. Cu timpul, am să fac din tine o adevărată doamnă. Oh, ce idee nemaipomenită! Lucrez pentru vreo șase instituții de binefacere, dar e atât de impersonal, nu te poți implica total. Știi să scrii, Jani?

Am încuviințat din cap uimită.

– Bun! a făcut ea. În felul ăsta economisim timp. Pînă la urmă, vei fi secretara mea. Doamne, ce bine mi-ar prinde. Iar tata ne va fi de ajutor. Bănuiesc eu că adesea îi e tare urît...

– *Miss*... vă rog, *miss* Eleanor. Mă simțeam buimacă și înspăimîntată. N-am să pot face niciodată toate lucrurile acelea despre care pomenești.

– Oh, ba da, vei putea, Jani.

– Bine, dar... chiar și așa, vă faceți singură rău, *miss*, adică, dacă o să mă învățați să fiu o doamnă și să frecventez lumea bună. Nobililor nu le plac persoanele pe jumătate indiene, am văzut eu asta pe vas. Or să gîndească urît despre dumneavoastră.

Domnișoara Eleanor a făcut ochii mari și, cu toate că vorbea încet, am deslușit șfichiuirea din glasul ei:

– Nu mi-a părut niciodată de ceea ce gîndesc ceilalți, Jani. E adevărat că aici, ca de altfel în aproape toate țările, există o atitudine de superioritate, total neștiințifică, față de cei cu sînge amestecat. *Eu* consider că ai tăria de caracter necesară pentru a depăși acest impas și poți fi sigură că te vei bucura de tot sprijinul, atît din partea tatălui meu, cît și din a mea.

M-am simțit învăluită de o pace stranie, ca și cum brusc mi-ar fi fost luate de pe umeri toate poverile și puse pe niște umeri mult mai puternici decît ai mei. Mai aveam puțin și adormeam acolo pe scaun; din trecut, o amintire uitată de mult mi-a revenit în minte. Stăteam în încăperea luminată de soare a Marcelui Lama, Rild. Ținea ochii închiși și rostea încet: „...Drumul tău mi-apare întunecat... însă vîd pe femeia în roșu care îți va fi prietenă...”

Nu bănuisem niciodată că Rild putea întrevede viitorul. Acum, priveam somnoroasă la femeia în roșu, domnișoara Eleanor Lambert, care avea să fie prietena mea. Dar Rild mai spusese parcă ceva... ce anume oare? Nu prea dădusem atenție pe atunci. Ceva despre...

Domnișoara Eleanor spunea:

– Meg și Annie stau în aceeași cameră, însă cred că pe tine o să te punem singură în odaia ta, Jani. În felul ăsta, nu va fi greu să facem unele schimbări mai tîrziu. Bagă de seamă, va trebui să vedem cum ne înțelegem cu toții, așa că pentru o vreme vei fi supusă unor „probe”, însă sînt convinsă că nu m-am înșelat în privința ta.

– Îmi voi da toată silința, *miss*.

Eram sinceră. Voiam să mă dedic cu toată ființa sarcinii care mi se așternea în față. Glasul lui Rild s-a stins undeva

în cotloanele minții. Trei ani minunați și plini aveau să treacă de atunci înainte pînă ce urma să-mi amintesc de cuvintele lui pe care acum nu le puteam capta din străfundurile memoriei.

Abia atunci avea să apară în viața mea Omul de Argint, iar venirea lui urma să fie ca o mare umbră aruncată peste soare.

7

I ntr-o splendidă zi de iulie, la trei luni după ce împlinisem optsprezece ani, l-am înșeuat pe Nimrod și am plecat călare de la *Merlin's Keep*, la vale prin sat și apoi la deal pe Goose Hill, să-l scot pe Nimrod la galop pe creasta acoperită de iarbă.

După acest antrenament, am descălecat și l-am lăsat liber ca să-și caute iarbă grasă bună de păscut, în timp ce eu m-am așezat privind satul din vale și conacul *Merlin's Keep*, pe dealul din față. Mi-aduceam aminte, treceam totul în revistă, revodeam în gând cele petrecute de la venirea mea la Larkfield, de când se îplineau trei ani chiar în aceea zi.

Acum, cunoșteam după nume aproape pe toată lumea din Larkfield. Tot timpul cît străbătusem satul călare pe Nimrod schimbasem saluturi în stînga și în dreapta. Țăranii duceau mîna la pălărie: „Bună ziua, domnișoară”. Furnizorii și negustorii îmi spuneau domnișoara Jani, fiindcă așa mă prezentase inițial Eleanor. Bogătașii din regiune, de obicei în

trăsuri, mă salutau spunându-mi „Jani” sau „domnișoara Bun”, dacă veneau din vreun sat învecinat și nu mă cunoșteau prea bine.

Orice individ care nu era născut și nu crescuse în Larkfield rămânea mereu un străin, dar sătenii erau oameni calzi și prietenoși și mă acceptaseră de multă vreme ca pe un musafir permanent printre ei. Fusesem subiectul multor discuții, firește, mai ales în primul an petrecut la *Merlin's Keep*. Mutarea mea de la Scara de jos la Scara de sus fusese o adevărată minune, dar în general lumea din sat părea destul de mulțumită de mine sub acest aspect, ca și cum într-un fel situația mea s-ar fi răsfrânt favorabil și asupra lor. Totodată, eram sub aripa domnișoarei Eleanor Lambert, or lucrul acesta îmi crease o poziție solidă de la bun început.

Satul era foarte mândru de Eleanor. Uneori îi muștruluia fără milă, dar întotdeauna în interesul lor, și n-o deranja nicidecum cînd în numele lor se certa cu doctorul, cu veterinarul, cu vicarul sau chiar cu moșierul. Cîteodată îi uimea comportamentul care putea părea atipic pentru o doamnă, însă nu-i purtau pică pentru asta. Domnișoara Eleanor avea multă personalitate, iar satul Larkfield era bucuros să fie sub protecția ei. „Nimeni nu-i ca domnișoara Eleanor”, își ziceau ei unii altora.

În primele șase luni pe care le-am petrecut la *Merlin's Keep* am făcut treabă în casă și la bucătărie, cu Meg și Annie, în fiecare dimineață de la ora șase pînă la prînz. După ce serveam un dejun ușor și mîncam și noi ceva în sala servitorilor, urmau trei ore de lecții pentru mine, fie cu domnișoara Eleanor, domnul Lambert sau un profesor aflat la pensie, pe care îl aduceau din Bournemouth. Cel puțin un ceas din acest timp era consacrat lecțiilor de dicție, ca să învăț să vorbesc frumos.

Serile, făceam cu rîndul cu Meg și Annie, două dintre noi servind cina, iar cea de a treia ajutînd-o pe doamna Burke la bucătărie. După cină, eram liberă să stau cît poșteam în bibliotecă, o încăpere cu rafturi pe care se aflau aproape două mii de cărți. În viața mea nu-mi imaginasem că pot exista atîtea cărți.

În mod cu totul uimitor, Annie și Meg nu mă invidiau deloc pentru toate aceste privilegii, ba de fapt chiar mă compătimeau și mă avertizau tot timpul că riscam să fac febră la creier. Amîndouă umblau după mărițiș, așa că n-aveau decît o unică ambiție, să se căsătorească și să locuiască într-una dintre căsuțele domnului Sangford, care își lucra singur pămîntul și era unul dintre cei mai buni patroni din regiune. Progrese în acest sens se făcuseră deja dinaintea venirii mele la Larkfield, iar ambiția s-a văzut satisfăcută pe deplin cînd ambele fete s-au măritat la cîteva săptămîni una de cealaltă, adică după șase luni de cînd apărusem eu acolo. Acesta a fost momentul, profitînd de faptul că urmau să fie angajați alți servitori, cînd domnișoara Eleanor a decis să mă mute de la Scara de jos la Scara de sus.

Doamna Burke a pufnit un pic și a bombănit sumbru că Bunul Dumnezeu ne-a hărăzit fiecăruia un loc în viață, însă după o săptămînă îmi zicea domnișoara Jani și se purta cu mine de parcă nu mi-ar fi văzut niciodată în viața ei, frecînd de zor o oală. Pe servitorul domnului Lambert, Mayes, nu-l interesa decît să aibă grijă de stăpînul lui. Dacă aș fidispărut brusc, mă indoiese că ar fi băgat măcar de seamă, iar faptul că am dispărut într-adevăr de la Scara de jos și am reapărut la Scara de sus ca „domnișoara Jani” nu l-a impresionat defel.

În primele zile, a fost un adevărat calvar pentru mine să stau la masă cu domnul Lambert și cu domnișoara Eleanor, să mă retrag după aceea cu ei în salon, iar acolo să facem conversație despre nouătățile din sat, evenimentele generale

din ziare sau munca pe care domnul Lambert și domnișoara Eleanor o desfășurau în acea perioadă. A fost pentru mine un calvar și mai mare să încep să-i spun direct pe nume -- Eleanor. La început, am încercat să nu-i folosesc numele, însă mi se părea că era o impolitețe, așa că pînă la urmă m-am căznit să fac cum îmi ceruse ea. După cîteva zile, stînjeneala s-a risipit. „Bravo, Jani”, a zis ea la micul dejun într-o dimineață cînd i-am folosit firesc numele, fără nici să mă mai gîndesc. „Ai mai făcut un pas.”

Lecțiile au continuat, dar pe parcursul mai multor ore, întrucît acum nu mai munceam în casă. Chiar și așa însă timpul parcă nu-mi ajungea. Aveam atîtea de învățat și eram atît de avidă de cunoștințe, încît absorbeam totul ca un burete. Biblioteca era o permanentă bucurie pentru mine. Îmi plăcea să stau acolo cu o carte, uneori o carte de călătorii, alteori un roman, cîteodată o carte de istorie, și să o parcurg pe îndelete, pagină cu pagină, avînd mereu la îndemînă un dicționar în care să caut cuvintele necunoscute, pe care apoi le notam ca să mi le fixez în minte.

În ciuda studiilor asidue, petrecusem mult timp afară, spre marea mea desfătare. Lui Eleanor îi plăcea să călărească. Nu se pricepea deloc să coopereze cu un cal, ci pur și simplu îl domina, fiind atît de convinsă că acesta trebuia să i se supună, încît animalul îi făcea aproape întotdeauna pe plac. Purta pantaloni de călărie; mi-a făcut și mie o pereche. La prima noastră ieșire, mi-a zis: „Doamna Wheeler o să strîmbe din nas. În privința mea s-a lămurit de mult, însă să vezi ce-o să mai bombăne că te-am îmbrăcat și pe tine în pantaloni. N-o băga în seamă, Jani.”

Doamna Wheeler era soția vicarului, o cucoană durdulie care vorbea tare și avea vocație de misionar, însă era întotdeauna foarte amabilă cu mine. Evident că ne-am întîlnit cu ea a doua zi, cînd ne întorceam de la Goose Hill, pe drumul

de țară. Era în cabrioletă, cu flică-sa mai mare, o fată cam palidă și tare bondoacă.

– Eleanor, se poate așa ceva?! Ce-a fost în mintea ta s-o scoți din casă pe micuța Jani îmbrăcată în halul ăsta? Nu se cade, dragă. Știu că lei în bătaie de joc uzanțele, dar zău că n-ar trebui să pui într-o situație atât de jenantă pe o domnișoară ca Jani.

Eleanor a zîmbit:

– Nu-i deloc jenată, doamnă Wheeler.

– *Nu se poate* să nu fie, dragă, cînd stă... ei bine stă așa *crăcănată*. În plus, nici nu-i bine să înceapă așa.

– Cum adică „să înceapă”? Fata asta a știut să călărească înainte de a învăța să meargă. Am văzut ieri prima oară cum se ține în șa și, după opinia mea, călărește mai bine decît oricine din Hampshire, bărbat sau femeie. De asemenea, pînă pe la vreo treisprezece ani n-a purtat decît pantaloni, așa că-i foarte obișnuită cu ei.

Doamna Wheeler a oftat și a apucat hățurile.

– Ești imposibilă, Eleanor, absolut imposibilă. În fine, Dumnezeu să te binecuvînteze. Nu uita să vii la serbare sîmbăta viitoare.

Am trăit luni fericite. Călăream, jucam tenis, ne implicam în activitățile sătești, citeam, lucram, jucam șah sau cărți; ne plimbam ore în șir, pe jos sau cu bicicleta, luînd cu noi carnete de schițe și vopsele, căutînd flori sălbatice; uneori tăceam, alteleori vorbeam mult. Îmi plăcea să o ajut pe Eleanor la orice făcea: că era vorba de a cataloga picturile ei cu flori, de a le căuta denumirile în latină, de a vizita vreun sătean bolnav sau năpăstuit, de a o ajuta la operele filantropice, sau pur și simplu dacă se punea problema să fiu cu ea cînd se lua la harță cu vreun fermier, proprietar de pămînt sau cu oricine îi lezase simțul dreptății.

Curînd am ajuns să uit aproape de tot că nu era sora mea mai mare, fiindcă exact așa se purta cu mine, iar eu o adoram. Dacă Eleanor mă trata ca pe sora ei mai mică, și domnul Lambert mă trata ca pe fiica lui mai mică. Cînd ne întîlneam la micul dejun în fiecare dimineață mă săruta pe obraz, cum făcea cu Eleanor, și îmi ura o zi bună. La culcare, proceda la fel și zicea: „Dumnezeu să te aibă în paza Lui, copila mea”.

Deși era adesea distrat și avea un stil înfîtocheat de a se exprima, vorbind parcă în termeni juridici, ceea ce uneori o irita pe Eleanor, era un om vesel, cu mult simț al umorului. Cînd eram la masă, făcea întotdeauna conversație în mod plăcut, amintindu-și de vremurile apuse și povestind istorioare amuzante din perioada cînd era tînăr avocat la Londra.

De nenumărate ori pe parcursul verii, am luat cabrioleta și am plecat cu el la țară, în căutarea vreunei făpturi sau plante pe care dorea să le studieze și să le deseneze. Nu l-am văzut niciodată rupînd vreo floare sau încercînd să prindă vreo sălbăticiune. Avea convingerea că era rău să omori vreo vietate, doar dacă n-o făceai pentru hrană, nici măcar o gînganie, ceea ce semăna mult cu credința neamului lo-bas din Smon T'ang, cu excepția faptului că ei evitau să omoare și din teama de a nu ucide cumva reîncarnarea vreunei rubedenii.

Ori de cîte ori reveneam la cabrioletă după ce ne plimbam prin New Forest pomenea mereu, pe un ton șăgalnic, despre fetița drăgălașă, cu pălărioară de pai și fără bombeu la cizme, care îi oferise ultimul ei sandviș. Stilul acesta de a povesti mereu aceeași întîmplare sau de a repeta aceeași glumă, o enerva uneori pe Eleanor, numai că pe mine nu mă deranja, cînd era vorba de domnul Lambert. În timpul expedițiilor noastre, vorbeam despre o sumedenie de lucruri, iar pe măsură ce trecea timpul îl îndrăgeam din ce în ce mai mult.

Obiceiul celor din lumea bună, în special al doamnelor, era să se viziteze dimineța, deși, în realitate, aceste vizite aveau loc întotdeauna după-amiaza. Vizitele erau foarte formale, urmînd o anumită procedură. La *Merlin's Keep* noi nu făceam vizite dimineța și nici nu primeam oficial, pentru că Eleanor le considera o mare pierdere de timp. Musafirii erau bineveniți și puteau apărea cînd poșteau. Dacă într-adevăr nu eram acasă, Mayes, care deschidea ușa, le spunea asta. Dacă eram acasă, dar vizita ni se părea inoportună, explica politicos lucrul acesta musafirului, în loc să mintă că „nu eram acasă”, cum cerea eticheta. Rar se întîmpla ca vreun musafir să fie nedorit, întrucît atît lui Eleanor cît și tatălui ei le plăcea societatea și lăsau bucuroși orice treabă.

Una dintre activitățile domnului Lambert m-a surprins inițial. Cu regularitate, în fiecare joi își petrecea vreo patru-cinci ore, seara, la The Manor, jucînd un joc de cărți numit whist cu moșierul Tarleton, maiorul Elliot și un inginer pensionar pe nume Matley, care era foarte bogat și locuia în Cranwood. Jucau pe bani, iar domnul Lambert cîștiga totdeauna. Asta deoarece whistul este un joc foarte matematic, iar el era foarte bun în domeniul respectiv, putînd ține minte toate cărțile care ieșeau și fiind în stare, totodată, să intuiască ce cărți aveau în mînă ceilalți.

În lumea bună se șușotea dezaprobator despre acest stil de a juca pe bani, dar nu și printre săteni, care aveau și ei distrația lor cu pariurile. De două sau trei ori pe an, vicarul ținea cîte o predică despre păcatul de a te deda jocurilor de noroc. Cu aceste ocazii, moșierul se zburlea ursuz și nu lăsa nimic la cutia milei. Maiorul Elliot dormea întotdeauna în timpul predicii, așa că nu-i păsa. Domnul Matley se ducea la biserică din satul Cranwood. Iar domnul Lambert stătea și dădea aprobator din cap, dar cu o licărire în priviri, iar apoi îl felicita pe vicar pentru splendidă predică pe care o ținuse.

La micul dejun, într-o dimineață, după seara săptămînală de jucat cărți, Eleanor a spus:

– Nu pot pricepe de ce o faci, tată. Nu ești deloc jucător din fire. Știu că moșierul are asta în sine, și totdeauna pune rămășag pe o chestie sau alta; îmi închipui că și domnul Matley e la fel, deși nu-l cunosc aproape deloc. Nu încapе îndoială că maiorul Elliot joacă pentru a fi pe placul moșierului, indiferent dacă îl amuză sau nu. Dar pe tine nu te înțeleg, tată, nu-i în firea ta.

Domnul Lambert a pus jos cana de cafea, s-a rezemat de spătar și a zis blajin:

– Eleanor dragă, orice bărbat simte nevoia să afișeze o scînteie de rebeliune, să se dedea unui viciu cît de mic, iar al meu ăsta e. Îmi place bătălia mentală, iar a juca pe bani face jocul mai picant, or, scuzată fie-mi lipsa de modestie, eu joc mult mai bine decît camarazii mei, a spus el, chicotind. În felul ăsta, pot întreține grajdurile mai mult pe cheltuiala lor și n-am de gînd să renunț la o îndeletnicire din care obțin atît plăcere, cît și profit.

– N-am spus să renunți, tată, am spus doar că nu pricep de ce o faci.

Domnul Lambert ne-a zîmbit amîndorura, radios:

– Ei bine, acum ți-am explicat, draga mea. O mai fac și pentru că mi-e groază de perfecțiune și vreau să am și eu o mică pată pe virtutea mea, de altfel neîntinată. Mai mult chiar, e și un gest de caritate față de reverendul Hubert Wheeler, care altminteri ar rămîne fără predică trei duminici pe an.

Am pufnit în rîs, iar Eleanor a spus:

– Jani, îl încurajezi.

Dar zîmbea și ea.

Vara, Eleanor dădea cîte o mică petrecere în grădină, cel puțin o dată pe lună. Cînd vremea era mai răcoroasă, organiza, ceea ce domnul Lambert, oarecum amuzat, numea „seratele

lui Eleanor", pe care ea, însă, le numea seri muzicale, cînd musafirii veneau din Larkfield și din satele învecinate să stea cu noi în marea sală de bal circulară de la *Merlin's Keep*.

Eleanor era o foarte bună pianistă, iar domnul Lambert cînta frumos la violoncel, dar nu erau singurii care întrețineau buna dispoziție a oaspeților. Dorothy Wheeler, fiica bondoacă a vicarului, avea o voce de soprană care îți desfăta urechea, și mai erau și alții din regiune, atît bărbați cît și femei, cu voci suficient de bune sau cu destul talent muzical pentru a garanta reușita reuniunilor.

Și în acest caz, totul era absolut neformal. La început, ascultam un pic de muzică. După aceea, slujnicele noastre cele noi, ajutate de fete angajate din sat special pentru acel eveniment, aduceau băuturi răcoritoare. După ce se mai făcea un pic de muzică sau se cînta, lumea sporovăia un timp, înainte de a se instala să asculte următoarea piesă.

În al doilea an acolo, Eleanor l-a chemat pe un tînăr să-mi dea lecții de vioară, dar deși m-am străduit din răsputeri, nu aveam deloc talent la muzică, așa că după cîteva luni Eleanor i-a spus să nu mai vină. Seara, la cină, mi-a zis:

– Jani, pentru nimic în lume nu pot pricepe cum o fată atît de scilpitoare ca tine, căreia *îi place* muzica, poate fi atît de obtuză cînd e vorba să descifreze o partitură elementară.

– Eleanor dragă, îmi pare teribil de rău. Notele nu-mi spun absolut nimic cînd le văd pe hîrtie.

– Excelentă explicație, a zis domnul Lambert, ridicînd privirea din farfuria cu friptură de miel. O descriere foarte potrivită a unui proces mental, sau mai degrabă a unui *non-proces*. Ce păcat! Știi, tare rău îmi pare că nu avem un harpist prin zonă. Crezi că te-ai descurca mai bine la harpă, Jani?

– Ferească Dumnezeu! a exclamat Eleanor. După ce ai văzut ce face cu patru corzi, cam cum crezi tu că ar fi să o lăsăm să-și facă de cap cu patruzeci?

Am rîs cu toții. Rîdeam adesea și din te miri ce, în acei ani frumoși la *Merlin's Keep*, mai cu seamă după ce lăsasem în urmă dificultățile de început și stînjencala de a fi adusă la Scara de sus pentru a deveni un membru al familiei.

Dacă ar fi să aleg momentul cînd în mine s-a produs schimbarea, cînd mi-am simțit prima oară sigură că Eleanor și domnul Lambert aveau să izbîndească în strania misiune la care se angajaseră, m-aș opri la ziua cînd, la cîteva săptămîni după ce împlinisem șaisprezece ani, am fost prezentată oficial lumii bune din parohie la prima petrecere din grădină, pe care Eleanor a dat-o în acea vară. Se discutasese mult, desigur, despre „indianca” pe care o adoptase familia Lambert, însă aceasta era ziua cînd urma să-mi dobîndesc oficial un loc în comunitate, dacă lumea voia să mă accepte. Și știam prea bine că nu toți îmi erau favorabili.

În ziua cînd trebuia să aibă loc petrecerea din grădină, eram atît de speriată, încît mă tot temeam să nu leșin, ceea ce nu pățisem în viața mea. M-am îmbrăcat cu o rochie de voal vernil peste un furou de mătase, cu un guler larg din dantelă crem. Eleanor a rămas mirată că știam cum se numeau diferitele articole de îmbrăcăminte; dar astea le învățasem pe cînd prelucram nenumăratele toalete frumoase strînse de enoriași pentru Căminul Adelaide Crocker.

La sfatul lui Eleanor, păstrasem o tunsoare mai scurtă decît poartă fetele îndeobște. Mă tunsese chiar ea. „Ai tot timpul, Jani, să ți-l lași să crească și să-ți faci o coafură înaltă”. Stînd în picioare în spatele meu, în timp ce eu ședeam jos în fața oglinzii mari, mi-a ridicat părul de pe ceafă. „Da, ai să arăți foarte elegantă cu gitul ăsta frumos, dar și așa ți stă bine.” Aveam un breton scurt și des, iar părul negru venea drept, pe lîngă obraji, pînă la nivelul maxilarului, încadrîndu-mi fața.

Eleanor mă studia în oglindă.

- Dacă n-ai avea mutra asta de căprioară speriată, ai fi foarte frumoasă. N-o să te mănînce nimeni, Jani.

Am încercat să înghit, însă aveam gura uscată.

- Oh, Eleanor, ar fi trebuit să *le spui* că ai de gînd să mă prezinti oficial și în felul ăsta cei care n-ar fi avut chef să vină ar fi rămas la casele lor.

- Exact din acest motiv nu le-am spus, a murmurat Eleanor, studiindu-mi în continuare imaginea în oglindă. Da... mă bucur că te-am pieptănat așa. Îți accentuează latura indiană, care oricum nu e prea vizibilă, însă exact asta o să-i îngrijoreze pe moșier și pe amicii lui, așa că mai bine să le sară în ochi și să nu ne mai prefacem.

- Oh, Eleanor... mi-e tare teamă să nu te dezamăgesc.

- E imposibil așa ceva, draga mea. Ai toate calitățile unei domnișoare. Ești îmbrăcată frumos, ai o ținută elegantă, ești foarte manierată, ai o voce admirabilă și vorbești excelent, mulțumită urechii tale, care prinde totul extrem de repede. Nu ai deloc accent de mahala, ba dimpotrivă, parcă toată viața ai fi vorbit așa.

Abia după ce au sosit toți mușafirii, care se plimbau acum pe pajiște sau stăteau jos la palavre, Eleanor a intrat în casă să mă aducă. Stînd în picioare lîngă mine la o fereastră de unde puteam privi fără să fim văzute, doamna Burke îmi arătase pe cîțiva dintre oaspeți, deși pe cei mai mulți îi cunoșteam din vedere, de la biserică. Erau acolo moșierul Tarleton, maiorul Elliot cu soția, familia Wheeler, judecătorul Boscombe, retras acum din magistratură, și încă vreo douăzeci de persoane, printre care slujnicele se mișcau agil, servind ceai și sandvișuri delicioase.

Eleanor m-a luat de braț și a pornit așa cu mine pe pajiște, prezentîndu-mă. Aveam obrajii parcă amorțiți și îmi tremurau picioarele, însă încercam să zîmbesc și să privesc fiecare

persoană în ochi, în timp ce dădeam mîna în stilul acela molatic, cum cereau bunele maniere.

– Încîntată să vă revăd, doamnă Markham. Bună ziua, domnule Sangford. Urma fiica vicarului. Ce drăguț din partea ta că ai venit, Dorothy, sper să fim prietene. Mă căzneau să nu am un ton mecanic, pe măsură ce prin fața ochilor mi se perinda chip după chip. Mi-am dat seama vag că domnul Lambert, plimbîndu-se, chipurile, distrat cum făcea el adesea, mergea tot timpul la numai cîțiva pași în fața noastră. Ținea mîinile împreunate la spate, sub haină, cu capul plecat, însă din cînd în cînd îi vedeam aruncînd cîte o privire fulgerătoare în direcția noastră.

A venit un moment cînd am simțit că Eleanor se încordează ușor, după care s-a întors și am pornit direct spre locul unde maiorul Elliot și moșierul stăteau la taclale, cu niște doamne și domni grupați în jurul lor.

– Domnule Tarleton, domnule maior Elliot, aș vrea să faceți cunoștință cu o tînară prietenă care ne e tare dragă, tatei și mie, domnișoara Jani Burr.

Moșierul a făcut o grimasă de îndoială în timp ce eu, cu reverență, îi spuneam: „Bună ziua, domnule!”

– Hmm! Bună, domnișoară, a zis el, privind în ceașca de ceai, de parcă de acolo i-ar fi putut veni vreo idee.

Maiorul Elliot era un bărbat înalt, subțiratic, uscățiv, foarte lanțos și sprinten. Știam de la Eleanor că petrecuse cîțiva ani în India, cu Armata britanică. S-a uitat la ea și a zis:

– Copila asta e parțial indiancă?

Eleanor făcea semn unei slujnice care ducea o tavă cu ceai și i-a răspuns maiorului cu un aer absent, de parcă chestiunea aceea ar fi fost total neînsemnată:

– Oh, jumătate indiancă, jumătate englezoaică, cred, domnule maior.

Maiorul și-a ȳguiat buzele:

– Sînt nevoit să spun că în societatea noastră o persoană cu sînge amestecat...

– Întocmai, maiorule, l-a întrerupt domnul Lambert. A intrat pășind prin grupul nostru, continuînd să vorbească: Într-adevăr sînt de invidiat, însă nu putem spera toți să fim atît de privilegiați.

– Pardon? a îngăimât maiorul, însă domnul Lambert nu putea fi oprit. La vreo zece pași mai încolo, a încremenit locul și s-a întors, iar glasul lui, de obicei liniștit, devenise remarcabil de pătrunzător, astfel încît toată lumea din jur a amuțit surprinsă.

– Cîtă învățătură de minte se poate trage doar dacă ne gîndim, maiorule, a continuat domnul Lambert, surîzînd blajin, că fata asta poartă în vene sîngele unui popor care a atins un stadiu înalt de civilizație, pe cînd strămoșii mei și ai dumitale, și ai moșierului, Domnul să-l binecuvînteze, se îmbrăcau încă în piei de capră și în cîrpe pictate. Și, cum sînt convins că aveai de gînd să spui, maiorule, unde am fi ajuns noi astăzi în Anglia, nu-i așa, în întreaga lume apuseană, parcă te și aud adăugînd, dacă n-ar fi existat Brahmagupta?

Mayorul a făcut: „Eh“. Dar nimeni nu l-a auzit, fiindcă acum Eleanor s-a băgat în vorbă cu o voce de parcă striga după un vapor:

– Ai pomenit de Brahmagupta, domnule maior? E vorba de marele matematician și astronom hindus care a adus o contribuție uriașă civilizației, în timp ce bieții noștri strămoși ignoranți, din Anglia, bijbiau prin Evul Mediu. Nu el a născocit simbolul pentru zero, de unde avem sistemul numeric, cînd altminteri ne-am fi trezit că încercăm să facem înmulțiri și împărțiri cu absurdele cifre romane?!

Mayorul Elliot rămăsese cu gura căscată la ea:

– Eu nu... ah – nu știu exact – aaa...

– Întocmai, maiorule, a strigat domnul Lambert de la o distanță de vreo douăzeci de pași. Așa cum aveai de gând să-i atragi atenția lui Eleanor, de fapt nu marele Brahmagupta, ci un savant indian complet necunoscut este cel care ne-a oferit această mare binefacere. Oh, înțeleg perfect înalta dumitale admirație pentru rasa indiană. Nu încapе îndoială că acest lucru izvorăște din experiența dumitale personală. Ai avut plăcerea de a vedea somptuosul Taj Mahal, nu-i așa? Ce arhitecți și ce zidari extraordinari au fost aceia care au făurit o asemenea minunăție! Stai un pic... pe la 1640? Pe vremea aceea, noi ne îndeletniceam pe-aiei cu arsul vrăjitoarelor, ia zi?! Firește, Taj Mahal este o construcție modernă pentru India, țară care a elaborat un sistem agricol cam cu două mii de ani înainte să ne iasă și nouă ceva la capitolul ăsta. Cum spunea, dacă tot a venit vorba despre arhitectură, ce părere ai de epoca clasică?

– Să înțeleg că vă referiți la perioada Imperiului Gupta, maior Elliot? Acum vorbea Eleanor, stînd perfect dreaptă lîngă mine, cu părul acela roșu și bogat sclipind sub razele soarelui. A continuat să enumere cîteva exemple de realizări istorice ale Indiei în artă, filozofie și literatură, după care i-a predat ștafeta, aproape gîfîind, tatălui ei, care a mai adăugat cîteva considerații personale.

Aveam o mutră gravă și solemnă, însă în sinea mea mă prăpădeam de rîs, iar toate temerile se risipiseră ca prin farmec. Mi-am dat seama acum că Eleanor și tatăl ei pusese_ră la calc acest măcel zguduitor, gata să fie lansat la prima aluzie ce ar fi sugerat că puteam să nu fiu acceptată.

– ... și firește, spunea domnul Lambert acum, privind în sus la un porumbel care zbura leneș peste grădină, nu numai pentru moștenirea asta de inteligență s-ar cuveni să o invidiem pe Jani, cum sînt sigur că vei fi primul care să remarce acest lucru, dragă Tarleton...

— Eu? a mormăit moșierul surprins.

— fiindcă dumneata ești primul gata să admire o îndemnare fizică, domnule, cu condiția să fie ceva decent pentru o domnișoară, și fiind un om extrem de onest n-ai scăpa niciodată prilejul de a recunoaște superioritatea oriunde ai întâlnit-o. Aerul acela distrat s-a risipit brusc, iar pentru o clipă am avut senzația că intrase parcă în pielea lui Eleanor, cînd a rostit cu o privire fixă și agresivă: Ai văzut-o călărind, stimabile. Ai privit-o săptămîna trecută, mi-a spus Eleanor. Ca un bărbat iubitor de sport, vrei să pui un rămășag cu mine? Vrei să pariezi *pe orice bărbat dorești dumneata* care să se ia la întrecere cu această copilă, într-o cursă, să zicem, de la The Plough, în Langley, pînă la Goose Hill? Cel care pierde dă o sută de lire — poate pentru fondul de restaurare a bisericii, dacă vicarul va accepta?

Subita provocare a venit ca un trăsnet, și am auzit în jurul meu răsufări întretăiate și șușote. Provocării acesteia nu avea să i se dea curs niciodată, și sînt convinsă că exact asta intuia și domnul Lambert, însă își atinsese scopul, iar ultimele lui cuvinte l-au făcut pe vicar să se bilbîie, neizbutind să dea glas obiecției pe care se pregătea să o facă. Abia mai tîrziu mi-am dat cu seama cît de inteligent procedaseră în acea după-amiază Eleanor și tatăl ei. Știuseră că cele două persoane care aveau să dea tonul în privința atitudinii față de Jani Burr erau moșierul și maiorul Elliot, or îi înfrînseseră pe amîndoi pe propriul lor teren.

În momentul acela, în timp ce cuvintele de provocare lansate de domnul Lambert pluteau încă în aer, mă întrebam care naiba avea să fie deznodămîntul. Era de așteptat ca moșierul să-și iasă din sărute la gîndul că o domnișoară putea călări mai bine decît oricare dintre oamenii pe care i-ar fi ales el, numai că domnul Lambert intuise exact reacția acestuia. Moșierul și-a sucit fața rumenă de la mine la Eleanor, la tatăl

ei și înapoi la mine. Întâi mutra lui trăda uimire, apoi începutul unei iritări, după care pe neașteptate și-a azvîrlit capul pe spate și a izbucnit în râs.

– Chiar mă crezi prost, Lambert? Păi, mi-ar trebui o slăbătură de bărbat ca să o poată întrece pe fata asta! Măi, fir-ar să fie, ai o mutră inocentă și blindă ca un popă, dar ești mai afurisit decât dracul însuși. S-a întors spre Eleanor: Și nici tu nu ești mai brează, fetițo. Tot timpul coci câte o boroboacă. Dînd din cap spre mine, a zis cu părere de rău: Presupun că nu-i dai voie să meargă la vînătoare, ia zi?

Eleanor avea un suris pe care îl folosea arareori, un suris radios care o făcea frumoasă. I l-a adresat acum moșierului, spunînd delicat:

– Într-adevăr, n-aș vrea ca Jani să meargă la vînătoare cu copoi. Să nu începem să ne ciondănim iar pe tema asta, domnule.

– Păcat. Ar fi un adevărat spectacol s-o vezi acolo, în fruntea haitei. Dar cum ziceai, draga mea, hai să nu ne certăm astăzi.

Maiorul Elliot privea ca prostit, frecîndu-se pe bărbie cu mînerul de fildeș al bastonului. Am avut senzația că încerea să se dezmeticească, întrucît totul se petrecuse parcă prea repede pentru el.

– Da, a zis el în cele din urmă, pe un ton judicios, uitîndu-se la domnul Lambert. E mult adevăr în ce spui dumneata.

Moșierul Tărleton mi-a făcut semn cu degetul și a spus pe un ton vesel și binevoitor:

– Perfect, domnișoară Jani, hai să mergem pe la grajduri să ne uităm la cai, ce zici? Și îmi poți povesti unde ai învățat să călărești.

Ar fi un neadevăr să spun că din acel moment am fost acceptată complet în Larkfield ca membră a familiei Lambert, însă acesta a fost punctul critic. Majoritatea oamenilor

au urmat pilda moșierului, iar sătenii au fost încântați să mă accepte, avînd în vedere afecțiunea pe care le-o purtau lui Eleanor și domnului Lambert. Cei cărora le-a trebuit cel mai mult să uite că eram pe jumătate indiană și că mă mutasem de la Scara de jos la Scara de sus, au fost boiernașii de joasă speță din comunitate, dar în scurt timp opinia li s-a schimbat, atît lor, cît și altora, datorită unui zvon extraordinar care s-a răspîndit prin sat și s-a propagat pînă hăt departe.

Se șusotea că Jani Burr era de fapt o prințesă indiană, părinții ei fiind un rajah care cîrmuia peste unul dintre statele din India și o preafrumoasă englezoaică, fiica unui nobil. Se părea că Jani fusese răpită de mică de către agenții unei rubedenii rele a rajahului, care urmărea să-i smulgă puterea. Mama ei murise de supărare, rajahul renunțase la tot și se călugărise, iar acum ruda nemernică domnea în locul lui. Jani fusese, însă, descoperită în Tibet de un agent al guvernului britanic și adusă în Anglia, adevărata ei identitate fiind ascunsă pînă la majorat, cînd Armata din India urma să-l răstoarne pe uzurpator, iar ea avea să moștenească tronul devenind „rani” peste un stat pe jumătate cît Anglia.

Acesta era zvonul de bază, deși existau nenumărate variante uluitoare prin detaliile prezentate, în funcție de cine povestea birfa. Însă, indiferent de variațiuni și de adăugiri, efectul asupra celor care se mai îndoiu încă dacă se cuvenea să se amestece cu o fată pe jumătate indiană a fost pozitiv. Am descoperit că puteam nădăjdui să fiu acceptată oriunde în ținut, în casele celor mai mari bogătași, ca anglo-indiană, cu condiția să fiu totodată și prințesă.

În ziua cînd Eleanor a auzit pentru prima oară cum tot satul vuia de noul zvon, s-a întors numai decît la *Merlin's Keep*, unde domnul Lambert și cu mine jucam crochet pe pajiște, s-a dus la taică-său și l-a luat în brațe, ochii ei verzi sclipind veseli, strengărește.

– Tată, tare mai ești isteț!

Domnul Lambert a clipit din ochi:

– Normal, fata tatei. Dar apropo de ce mă complimentezi acum?

– Ai născocit un zvon despre Jani, iar acum se întinde ca un pîrjol peste sat.

– Un zvon? Haide, zău așa, Eleanor, sînt un avocat respectabil. Cum poți să sugerezi că aș fi în stare să răspîndesc un zvon?

– N-am zis că l-ai răspîndit, ci că l-ai născocit. Îți cunosc prea bine stilul ca să mă las păcălită. Dar, oh, ce zvon frumos! Jani a noastră, o prințesă indiană, incognito!

– O ce? am zis eu, prostită.

Eleanor m-a luat de braț, debordînd încă de veselie și de încîntare.

– Îți povestesc numai decît, draga mea. Tată, cum ai făcut? Ah, ia stai așa. Fostul tău netar, Pendolf, s-ar pricepe de minune. Vicleanul Penfold. Întotdeauna ați format o pereche reușită, voi doi. Nu trebuia decît să-i sufle o vorbuliță doamnei Gravett, văduva aia care umblă să se mărite cu el. În tot ținutul Hampshire, nu găsești femeie cu gură mai bogată decît a ei.

Domnul Lambert a oftat, a pus jos ciocanul de lemn, a privit lung spre cer și a început să-și lustruiască ochelarii:

– Zău așa, Eleanor, ai cam luat-o razna, a zis ei, blajin. Ce-ar fi să ne așezăm cu toții cuminți la umbră, să ne povestești și nouă despre zvonul ăsta nernaipomenit.

N-a vrut să recunoască niciodată că el născocise totul, însă, ajungînd să-l cunosc din ce în ce mai bine o dată cu trecerea timpului, am fost absolut sigură că Eleanor nu se înșelase. Domnul Lambert știa puterea snobismului în lumea în care trăiam și se pricepuse să profite de această slăbiciune. Cu timpul, zvonul s-a mai stins sau a ajuns să fie luat drept bun, greu de spus care variantă era adevărată. Efectul însă

rămânea, conferindu-mi o poziție bună în Larkfield, la toate nivelurile, și netezindu-mi o cale ce s-ar fi putut dovedi dificilă pentru mine.

Eleanor aduna treptat material pentru o carte despre florile din Europa și m-a luat cu ea în străinătate, de două ori pe parcursul primilor mei doi ani cât am fost în Scara de sus, o dată în Austria și altă dată în Italia. Copilăria de care avusesem parte făcuse din mine un călător temerar, așa că îmi plăceau enorm lungile noastre plimbări în căutare de flori rare. Mă străduisem, totodată, din răspuțeri, să devin o secretară competentă și puteam lua notițe sub dictare, de la Eleanor, în timp ce ea făcea schițele colorate.

Pe la începutul celui de-al treilea an la *Merlin's Keep*, am simțit uneori că satul Larkfield era destul de mândru de mine, la fel cum era mândru și de Eleanor, fiindcă eram amândouă altfel decât toată lumea. Le povestisem deja de mult toate pătaniile mele lui Eleanor și domnului Lambert, inclusiv misterele pe care le conțineau, și le arătasem prețiosul medalion pe care îl purtam. Au fost fascinați aflând despre viața mea în Namkhara, despre mănăstiri, lama, credințe și practici religioase, precum și despre călătoriile mele cu caravanele în Tibet.

Întrucât lor le datoram totul, nu le-am ascuns nimic. Știau că un ofițer de Armată, căruia eu îi spuneam Domnul, venise în nord din India să-l aresteze pe Sembur pentru cumplita fărâdelege de a fi ucis și de a fi furat. Știau că îl auzisem pe Sembur că își recunoscuse vinovăția și că admisese că era tatăl meu, numai că eu eram convinsă că mințise intenționat pentru un motiv neștiut, poate de dragul meu, fiindcă simțea că mă amenința un pericol.

Acum când mă maturizasem și nu mai vedeam totul cu ochii unei fetișcane de doisprezece ani, eram mult mai aptă să îmi dau seama cât de mult făcuse Sembur pentru mine. Un

om nu prea instruit avusese totuși curajul să vină în ținutul străin Smon T'ang cu o fetiță de doi ani după el, fără să știe limba și obiceiurile locului. Se stabilise acolo, se căznise să ne asigure adăpost și hrană și mă crescuse potrivit convingerilor și deprinderilor sale de simplu soldat.

Pesemne că îi fusese groăznic de dor de cei de-un neam cu el, tînjise după conversații cu bărbați, după o femeie care să țină la el, după toate la cîte renunțase. Și, totuși, în toți ani accia nu dăduse nici o clipă înapoi și nu l-am auzit niciodată văitîndu-se. Uneori, cînd aveam cîte un motiv special să-mi amintesc de el, de ziua lui de naștere, poate, sau cînd ningeă, și mă duceam cu gîndul la munții de acolo, mă refugiam în dormitorul meu confortabil să mă gîndesc la Sembur și să plîng încetișor, dorindu-mi din suflet să pot să-l iau de gît, să-mi lipesc obrazul de obrazul lui și să îi mulțumesc din toată inima.

Nu făceam prea multe presupuneri despre misterele din trecutul meu, căci așa cum spunea domnul Lambert „Nu poți obține deducții valabile din date incomplete”. O mică nedumerire, totuși, am lămurit-o: problema numelui lui Sembur. Întrucît fusesem înregistrată la spitalul din Gorakhpur ca „Jane Burr”, probabil de către Domnul, am ajuns la concluzia că numele lui de familie corect era „Burr”. Și îl auzisem nu o dată pe Domnul numindu-l „Ahressembur”... cum mi se părușe mie.

– Presupun, a zis domnul Lambert, că e redarea fonetică pentru „R.S.M. Burr” sau complet „Regimental Sergeant-Major Burr”, întrucît prietenul tău – ah – Domnul i s-a adresat inițial după gradul din armată. Tare interesant, fiindcă „Sembur” este evident o deformare făcută de un copil a prescurtării „R.S.M. Burr”, nu crezi?

– Ba da, am spus eu înflăcărată, sînt sigură că aveți dreptate, domnule Lambert. Și sînt sigură că Sembur a fost

Un Regimental Sergeant-Major, fiindcă Domnul îi spunea „Sar-ma-jor“. De chestia asta uitasem.

Un gând încerca să mi se contureze în minte, ceva semnificativ, însă nu-l puteam sesiza. În clipa următoare, domnul Lambert l-a formulat în locul meu.

Ar părea foarte ciudat ca un copil să i se adreseze tatălui său cu un apelativ știlcit din gradul lui militar și din numele de familie. Cum ajunge un copil să învețe un nume? Auzindu-l rostit, desigur. „Hai la mama.“ „Uite-l pe tătici.“ „Pup-o pe surioara ta Elsie.“ Prin urmare, cred că putem formula ipoteza fermă că, în timpul primei tale copilării, R.S.M. Burr era prezent la datorie, din cînd în cînd, iar o persoană sau niște persoane se refereau la el numindu-l R.S.M. Burr. Nume pe care tu, Jani, l-ai gîngurit „Sembur“. Cred, așadar, că putem fi siguri că nu a spus adevărul cînd a susținut că e tatăl tău, ceea ce ne dă toate motivele să presupunem că și recunoașterea vinovăției de crimă și furt a fost falsă, deși sînt slabe speranțe să aflăm vreodată de ce.

Luam ceaiul afară pe pajiște cînd a avut loc această conversație și am fost atît de încîntată de modul logic în care domnul Lambert a argumentat nevinovăția lui Sembur, încît m-am ridicat de pe scaun să-l îmbrățișez și să-l sărut pe obraz. Deseori în acei ani fericiți la *Merlin's Keep* mi se întîmpla să am asemenea manifestări spontane față de domnul Lambert sau de Eleanor, fiindcă eram plină tot timpul de fericire și aveam sentimentul unui noroc fabulos. De asemenea, nu-i arătasem niciodată lui Sembur toată recunoștința pe care i-o purtam, iar acum era mult prea tîrziu. Voiam să nu mai repet această greșală.

Din locul unde stăteam pe Goose Hill, vedeam umbra prelungă a bisericii alunecînd molcom peste pietrele de mormînt cenușii din curte, și m-am gîndit la greaua umbră

care căzuse peste viața lui Eleanor și a mea la numai o săptămână-două înaintea celui de-al treilea Crăciun petrecut de mine la *Merlin's Keep*.

Atunci s-a întâmplat, fără nici un fel de prevestire, ca domnul Lambert să moară liniștit în somn, noaptea. A spune că am fost distrusă sufletește nu poate nicidecum reda durerea pe care o simțeam, căci prin moartea lui nu pierdeam doar un om care mă tratase ca pe fiica lui, ci și un tovarăș și prieten minunat. În suferința mea, nu am uitat că era tatăl adevărat al lui Eleanor și m-am străduit din răputeri să-mi controlez sentimentele, căci Eleanor avea nevoie de mângâiere, or către mine se întorcea pentru alinare, în timp ce față de toată lumea din afară aborda o atitudine stoică.

Nu mi-am închipuit niciodată că aveam să ajung s-o văd pe Eleanor a mea, îndeobște puternică, iute, netemătoare, atât de înmărmurită și de zdrobită de durere. Asta a fost o prostie din partea mea, căci o cunoșteam de prea mult timp ca să nu-mi dau seama că, deși nu își afișa afecțiunea cu dezinvoltură, sentimentele ei erau totuși profunde și intense. M-am bucurat că am putut să-i iau de pe umeri povara tuturor sarcinilor ce trebuie rezolvate în astfel de prilejuri și cred că, pînă la urmă, acest lucru mi-a permis să depășesc mai repede decît Eleanor acea perioadă de doliu și suferință.

Cînd s-a citit testamentul, am aflat alarmată că domnul Lambert îmi lășase moștenire două mii de lire. M-am simțit vinovată și aproape cuprinsă de panică la ideea unei asemenea averi și numaidecît am implorat-o pe Eleanor s-o ia ea.

- Nu fi prostuță, dragă, mi-a spus ea cu blîndețe. Tata mi-a vorbit despre asta înainte de a-și face codicilul la testament, acum un an, și am fost întru totul de acord. Vocea a început să-i tremure. A avut parte de o viață fericită, Jani. Iar tu i-ai mai oferit aproape încă trei ani de existență.

În martie, la trei luni după înmormîntare, Eleanor s-a decis să plece într-o călătorie în străinătate, pentru a căuta și a picta flori în Grecia. Eram sfîșiată între dorința de a o însoți și sentimentul că ar fi fost mai bine pentru ea să plece de una singură și să-și poarte de grijă, așa cum făcuse întotdeauna înainte de venirea mea la *Merlin's Keep*. Cînd am discutat cu ea despre asta, am aflat că avea aceeași părere.

- M-am tot bizuit pe tine, Jani, a zis ea în timp ce ne plimbam pe o potecă înghețată spre sat, ca să facem mișcare după mieul dejun, cu mânuși în mîini, și cu glugile paspoalate cu blană trase bine pe urechi, să ne ferească de vîntul aspru. Mă bizui pe tine de prea multă vreme și pur și simplu nu e bine așa.

- Nu mă deranjează că te bizui pe mine, Eleanor dragă. Doar că... am șovăit.

- Nu e tipic pentru mine?

- Ei bine, da.

- Întocmai. Așa că am să plec și am să muncesc din greu cîteva săptămîni, după care am să mă întorc acasă și am să redevin cea dinainte. Ești sigură că te poți descurca pe perioada absentei mele?

- Nu-ți face griji, mă bucur că voi avea atîtea de făcut. Îi am pe doamna Burke și pe Mayes dacă o să îmi trebuiască sfaturi în gospodărie, iar pentru orice altă chestiune am să apelez la David Hayward.

David Hayward venise în Larkfield cu optsprezece luni în urmă, preluînd activitatea de veterinar de la domnul Kingley, și în scurt timp devenise un musafir binevenit la *Merlin's Keep*.

- Da, Jani, foarte bine, așa să faci, a zis Eleanor. Te poți bizui pe David.

- Ce păcat că l-ai refuzat acum un an, cînd a vrut să se însoare cu tine, am oftat eu.

S-a înroșit și a zis:

- Nu mă mai cicăli, Jani. David Hayward e cel mult cu un an mai mare decât mine. Absolut nepotrivit. Am devenit fată bătrână încă de acum cinci ani și sînt perfect fericită așa.

- Ei na... Mi-am scos mîna din mînușă și am luat-o de braț. Oricum, sper să te ceară din nou în căsătorie.

Eleanor a rîs. Era prima oară, după multe săptămîni, cînd o auzeam rîzînd, iar lucrul acesta m-a bucurat nespus. Speram ca în curînd să-și revină, să se întoarcă înapoi la *Merlin's Keep* din nou puternică și fericită, prîschimbîndu-și durerea într-o amintire duioasă. Poate, atunci, avea să se mărite pînă la urmă cu David... și poate că vreun bărbat chipeș și atrăgător avea să se îndrăgostească de mine și să mă ceară de nevastă și poate că aveam să locuim cu toții la *Merlin's Keep*, iar totul avea să fie atît de minunat...

Ce vise prostesti. Potrivit calendarelor din Smon T'ang intrasem acum în anul iepurelui de apă. Urma apoi anul dragonului de pădure, anul nominalizat de oracolul de la Galdong. Numai că eram în Anglia de peste cinci ani deja, iar oracolele și profetiile nu-și găseau loc aici decât în Biblie și în basme. Mi-o alungasem de mult din amintire pe fata cu față inexpresivă care stătuse în fața lui Rild, Marele Lama, privind fix în tușul negru și glăsuind, ciudat, enigme de rău augur.

8

Un glas în spatele meu pe Goose Hill a spus:
– Domnișoară Burr, aş vrea să-ţi fac o propunere.

Mi-am venit în fire, tresărind, după care am zîmbit şi am izbutit să mă abţin să privesc în jur.

– O propunere? Oh, domnule, m-ai luat prin surprindere.

Aproape de cînd îl cunoscusem, David Hayward mă tot iachinase cu aşa-zise propuneri de căsătorie. A ajuns în faţa mea, ducînd de căpăstru marele cal sur, Smokey, i-a dat o palmă îndemnîndu-l să se ducă lîngă Nimrod, după care s-a aşezat lîngă mine, pe iarba uscată.

– Salutare, tinerico. Doamna Burke mi-a spus că eşti aici.

– Pe măsură ce trece timpul sînt tot mai puţin „tinerică”, domnule Hayward. Aşa că fă bine şi ai grijă să nu se întîmple cumva să zic „da” cînd mă mai ceri în căsătorie.

A rîs, după care m-a privit gînditor, cu capul înclinat pe umăr.

- Păi... dacă am s-o mai fac, să mă iei în serios.

M-am ridicat pe un genunchi și l-am privit mînioasă:

- Să nu mai spui așa ceva! Doar se știe că vrei să te însori cu Eleanor.

- Degeaba vreau eu, dacă ea nu vrea, a zis el întinzînd mîna.

- Ei bine, mai încearcă.

A zîmbit cu gura pînă la urechi, s-a ridicat în picioare și a întins mîna spre mine:

- Haide, Jani.

- Haide, unde?

- Oh, am uitat să-ți spun propunerea mea. Te rog să vii cu mine la ferma lui Stafford și să stai de vorbă cu una din vacile lui, în timp ce eu îi dreg pîntecele.

- Oh, deci asta era. Să nu mai faci astfel de propuneri nici unei alte domnișoare, domnule Hayward.

- Nu. Ar lua-o la goană urlînd. Vii? Dacă îi spui tu, vacuța o să fie cuminte, iar totul va decurge mult mai simplu.

- E vorba tot de Mabel?

- Exact de ea. Dar n-am ajuns să ne spunem pe nume.

- Bine.

M-a luat de mînă, m-a ridicat în picioare, după care a așteptat să-i chem pe Nimrod și pe Smokey.

- Nu-i drept, Jani, a zis el înciudat. Îl hrănesc pe Smokey și îi asigur adăpost, dar n-ar veni așa la mine decît dacă ar avea el chef.

- Aha, numai că eu îi vorbesc în termeni onorifici în graiul din Tibet, iar asta îl măgulește.

- Aiurea. Și-a făcut mîinile scăriță să mă ajute să mă sui pe șa. Dar trebuie să recunoșc că merge, a conchis el.

Îmi plăcea de David Hayward. Fiul cel mai mare al unui moșier de viță din Lincolnshire, trăia din resurse proprii și

renunțase la Universitate pentru a se pregăti îndelung în vederea meseriei de medic veterinar, doar fiindcă marea lui ambiție în viață era să vindece animalele.

Bărbat liniștit și calm, era politicos cu toată lumea, dar deferent cu nimeni. După câteva luni de când începuse să practice medicina veterinară în Larkfield, descoperise prin intermediul lui Eleanor că mă pricepeam la animale. La început, cum recunoscuse singur, fusese cam sceptic, însă nu pregetase să mă pună la încercare cu prima ocazie. Îl potolisem pe marele Airedale al domnului Staffgford, când era înnebunit de durere din cauza unei infecții la picior și nu lăsa pe nimeni să se apropie de el. După aceea, când rana a fost deschisă, curățată și acoperită cu un bandaj, în timp ce eu țineam cîinele de cap, David Hayward se uita la Eleanor și zîmbea: „Ai avut dreptate, domnișoară Lambert. Fata asta e nemaipomenită”.

– Mă surprinzi, domnule Hayward. Plăcut, dă-mi voie să adaug

– Sint flatat. Pot să întreb în ce sens te surprind?

– Te îndeletnicești cu știința medicinei. Majoritatea celor care au de-a face cu vreo ramură științifică refuză să creadă ceva ce nu poate fi explicat prin știință.

– Înclin și eu spre această atitudine sceptică, domnișoară Lambert. S-a uitat la mine și brusc mi-a zîmbit afectuos. Însă când văd o abilitate demonstrată practic, pe care știința nu o poate explica, nu-mi rămîne decît să conchid că știința nu e suficient de avansată pentru a o putea lămuri.

Din acea zi, rar s-a întîmplat să treacă mai mult de trei-patru săptămîni fără ca David Hayward să mă roage să-l ajut la vreunul din pacienții lui. Era un bărbat zvelt și vînjos, cu o putere uimitoare, cum îmi fusese dat să văd cînd adusesse pe lume un vișel. Avea părul des și șaten, o față liniștită și cam banală, cu excepția momentelor cînd suridea, însă

atunci căldura sufletească ce i se iveau pe chip îl făcea aproape frumos.

Uneori, când îl ajutam la vreo operație sau pe la ferme, ni se întâmpla să lucrăm împreună, poate mai mult de o oră, fără să scoatem aproape nici un cuvânt. Eleanor îi vorbise la un moment dat domnului Lambert despre asta: „E tare nostim să-i vezi, tată. David lucrează de zor cu bisturiile și seringile, iar Jani șoptește pe păsăreasca ei la urechea calului, de nici n-ai zice că au habar unul de celălalt. Ba parcă ți-ar veni să crezi că sînt certați, și uneori chiar așa și e. Adică, într-un fel se războiesc unul la celălalt, dacă se întâmplă totuși să-și vorbească.”

Era adevărat, deși nu mă gîndisem la asta pînă atunci, mi-am amintit acum în timp ce coboram panta acoperită de iarbă pe Goose Hill, treeînd la trap ușor cînd am ajuns pe poteca de jos, pe unde aveam să o luăm la vest de sat, către ferma lui Stafford.

– Total e în regulă acasă, Jani?

– Da, mulțumesc. Doamna Burke și Mayes au grijă ca totul să meargă ca pe roate.

– Și nu ți-e urît singură?

– Păi, mi-e dor de Eleanor, firește, și încă îi simt lipsa domnului Lambert, dar nu mi-e urît. Mă văd cu destulă lume în timpul zilei, iar seara, de obicei, mănînc ceva ușor, în grădină, după care mă ocup de socotelile gospodăriei, sau de cartea lui Eleanor, sau pur și simplu citesc ceva înainte de a mă duce la culcare. Bat la mașină tot indexul cărții lui Eleanor, și am început să mă descurc destul de bine.

– Mda... dacă n-ai probleme cu gospodăria, atunci ce nu e în regulă, Jani?

– L-am privit, un pic mirată:

– De ce crezi că ceva nu e în regulă?

– A ridicat din umeri:

- Am ajuns să te cunosc destul de bine și cred că îmi pot da seama când ești îngrijorată, chiar dacă încerci să ascunzi ce te frământă. În plus, mi-ai spus cândva că îți place să te duci sus, pe Goose Hill, și să stai singură acolo când vrei să te gîndești bine la ceva. Te-am văzut stînd sus acolo, cînd am plecat de la ferma lui Stafford și nu cred că te-ai elintit din poziția pe care o aveai pînă am traversat valea și am ajuns în vîrf, după vreo zece minute.

- Oh... mă gîndeam la anii care au trecut și visam. Am ezitat. Și probabil că îmi făceam un pic griji pentru Eleanor.

- Ah, a făcut el, uitîndu-se rapid spre mine. De ce, Jani?

- Cred că mă port prosteste. Urma să lipsească cam șase-opt săptămîni, iar în prima lună mi-a scris cîte două scrisori pe săptămîină. După aceea, însă, scrisorile ei au devenit... nu știu. Ciudate. Parcă n-ar fi fost scrise de Eleanor.

- Cum adică?

Încetinisem acum pasul.

- Ei bine, în primul rînd nu veneau cu regularitate și erau destul de dezlîinate. Începea să scrie ceva, după care sărea la altă idee atît de brusc, încît nici n-o mai puteai urmări. Oh, știu că asta nu înseamnă nimic, dar efectiv sînt îngrijorată, domnule Hayward. Înainte ca scrisorile ei să fie altfel, mi-a scris că a cunoscut un englez care stătea la același hotel, iar ea încerca tot timpul să-l evite, însă, oriunde s-ar fi dus, tipul apărea ca din senin, așa că avea impresia că e urmărită de o stafie. Era amuzată cînd povenea de el, așa cum era ea întotdeauna.

M-am oprit să-mi trag răsufllarea, un pic cam jenată. Acum, cînd începusem să dau glas temerilor mele, ajunsesem aproape să î le turui lui David Hayward. Mă gîndeam că avea să ridă de mine, că pînă acum nu-i prezentasem nici un motiv temeinic pentru neliniștea mea și, de fapt, nici n-aveam vreunul, însă l-am auzit rostind grav:

- Continuă, Jani.

- Nu la mult timp după asta, scrisorile ei au devenit și mai ciudate, de parcă n-ar mai fi fost ea cea care le scria. Erau foarte scurte și au pomenit de două-trei ori, destul de vag, despre acest bărbat, fără însă să îl mai ia peste picior, ca și cum s-ar fi împrietenit cu el. Apoi, când a plecat de la Trikkala în Corint, s-a referit din nou în treacăt la el, ca și cum ar fi fost în continuare cu ea.

- Nu-i un copil, a zis David Hayward, încetișor. Dacă s-a împrietenit cu bărbatul acela înseamnă că așa a vrut.

- Dar Eleanor nu-i genul de femeie care să călătorească cu un bărbat. Știu că toată lumea spune că e scandaloaasă și neconvențională, iar în anumite privințe chiar e adevărat, însă pe de altă parte e foarte corectă în ceea ce privește normele de comportare. Oh, e tare greu de explicat. A pomenit de faptul că primește scrisorile mele, dar în fapt nu-mi mai răspunde la ele, de parcă n-ar fi reținut ce i-am spus eu. Și... au trecut trei luni de când e plecată.

Am cotit pe după crîng și am început să urcăm panta lină spre ferma lui Stafford.

- Poate că e îndrăgostită, a zis David Hayward. Asta cred că ar lămurii totul.

Mi-am virat mîna în buzunarul de la pantaloni și am bijbit după cele două bucăți de hîrtie mototolite, acoperite cu scrisul îndrăzneț al lui Eleanor, și după o clipă de ezitare i le-am dat.

- Asta-i ultima scrisoare de la Eleanor. A sosit cam acum o săptămînă. Am luat-o sus pe Goose Hill s-o mai citesc o dată.

Făcusem asta în nădejdea de a desluși printre rînduri vreo urmă de alinare care îmi scăpase poate inițial, însă speranțele mele au fost zadarnice. Scrisoarea spunea:

Scumpa mea Jani,

Am primit scrisoarea ta joi, parcă. Sper că ești bine. Nu am ce notițe să-ți transmit ca să le dactilografiezi. De ce n-oi fi lucrat nimic săptămîna asta, sau a trecut mai mult timp de cînd n-am făcut-o?!

Ce adînc e Canalul Corint. Atît de jos. M-a luat cu ameteală și îmi venea să mă arunc de pe pod, numai că mă ținea el la braț. Ce să fac?

A fost arșită mare, iar domnul Quayle m-a sfătuit să mă odihnesc, fiindcă am făcut prea multe și mă simțeam epuizată. A fost foarte obositor urcușul pînă la promontoriul Sounion, mai cu seamă în zori de zi.

Ai grijă de tine și fii tare, nu te dezice, Jani, nu te dezice niciodată. Grecia e tare frumoasă. Cred că sînt plecată cam de multă vreme și sper să mă întorc curînd. Poate că asta ajută la ceva.

În seara asta am avut parte de o cină foarte plăcută pe terasa de pe acoperișul acestui mic hotel, cu briza care sufla răcoros și niște muzicanți greci care ne desfătau auzul. A fost absolut fermecător. Sînt convinsă că ți-ar fi plăcut și tie.

Îți scriu înainte de a mă duce la culcare. Roagă-te pentru mine, Jani.

Cu nespusă dragoste,

Eleanor.

Ne aprisem în apropiere de fermă, pentru ca David Hayward să poată citi scrisoarea. A parcurs-o de două ori, din ce în ce mai încruntat, apoi a ridicat privirea și mi-a întins hîrtiile molcom, absolut consternat.

- Nu înțeleg, Jani.

- Nici eu. Am vrut doar să vezi că nu se poartă ciudat fiindcă e îndrăgostită. Nu e o scrisoare de om care iubește, așa-i?

– Da. Nici pe departe. Există în rîndurile astea o notă ascunsă... un fel de disperare.

– Așa mi s-a părut și mie. Dar ce să se fi întîmplat? Iar dacă a pățit ceva, de ce nu spune?

A scuturat din cap, tulburat:

– Dumnezeu știe. E un mister.

– Am căutat în enciclopedie Capul Sounion. E un promontoriu la sud de Atena, unde a fost clădit Templul lui Poseidon, din care se păstrează multe ruine. Dar nu-i lîngă Trikkala sau Corint, și de ce naiba să urce pînă la un templu antic grecesc, în zori de zi?

Și-a strunit calul la pas și am ajuns din nou în dreptul lui.

– N-am nici cea mai vagă idee, Jani, a zis el, sumbru. Tipul ăla Quayle e englezul pe care l-a cunoscut mai de mult?

– Da.

– Dacă n-ar fi vorba de Eleanor, aș fi tentat să cred că domnul ăsta Quayle e genul acela de parazit care se bagă pe sub pielea doamnelor părăsite. Numai că ea ar identifica numaidecît genul ăsta de individ.

– Da, și oricum nu e cazul ei, domnule Hayward. A vrut doar să fie un timp singură, atîta tot.

Ne apropiam acum de grajdul vacilor, iar domnul Stafford venea spre noi, salutîndu-mă din mers. Cabrioleta lui David Hayward era în curte. Îl deshămasese pe Smokey ca să vină călare pînă la *Merlin's Keep* și după aceea pe Goose Hill, să mă ia pe mine.

Munca de veterinar era, îndeobște, o activitate neplăcută și dificilă, iar oamenilor din Larkfield le trebuise ceva timp pentru a depăși șocul provocat de faptul că tînăra Jani Burr se implica adesea în astfel de chestiuni necuviincioase și că, uneori, îl asista pe domnul Hayward cînd acesta, dezbrăcat pînă la brîu, se căznea să ajute vreo iapă sau vreo vacă să fete. Reverendul Hubert Wheeler și cîteva doamne îi

dojeniseră pe domnul Lambert și pe Eleanor pentru faptul că permiteau așa ceva. Domnul Lambert îi povățuise jovial să se plîngă în rugăciunile lor Celui de Sus, din moment ce protestau împotriva exercitării unui talent lăsat mie de Dumnezeu. Ce-a spus Eleanor n-am aflat niciodată, însă activitățile mele ca asistentă veterinară au intrat, curînd, în categoria nenumăratelor excentricități afișate de locatarii conacului *Merlin's Keep*.

Nutream o mare admirație pentru iscusința lui David Hayward ca veterinar. În Smon T'ang se întîmpla uneori ca o femelă de iac, cînd fîta, să-și împingă afară măruntaiele, și era nevoie de obicei de trei bărbați să i le vîre înapoi. David Hayward se folosea de un fel de suport pentru a menține ridicate picioarele dindărăt ale vacii, în timp ce o făcea să îngenuncheze, iar acest lucru o împiedica să se încordeze prea tare. David susținea, însă, că i-ar fi fost de două ori mai greu dacă nu aș fi fost eu acolo să alin animalul, ceea ce îi dădea motiv să spună că făceam cît doi bărbați puternici la un loc. Eram foarte mîndră de asta, știind că nu voia doar să mă flateze.

Am stat de vorbă cu Mabel, în timp ce David Hayward făcea pregătirile necesare, după care am convins-o să îngenuncheze și să stea cuminte, ca s-o putem ajuta. Mabel aproape că a adormit, așa că lui David și domnului Stafford nu le-a fost prea greu să-i împingă la loc în pîntece uterul mare, iar ea a continuat să picotească cu ochii închiși și cînd m-am dus să-l ajut s-o coasă.

Cînd am terminat, David Hayward și-a scos șorțul lung de stambă, s-a spălat pe brațe și pe umeri într-o găleată cu apă în care era dizolvat săpun, după care și-a pus cămașa și sacoul. M-am spălat și eu pe mâini, iar apoi domnul Stafford ne-a poftit în bucătăria răcoroasă să bem o limonadă înainte de a pleca.

- Ce-i mai place să bea din asta domnișoarei Eleanor, când vine în vizită, a zis nevastă-sa, punînd pe masă două dintre cele mai frumoase pahare ale ei. Zice că limonadă cum fac eu nu există nicăieri.

- Sînt convinsă că are dreptate, doamnă Stafford, am încuviințat eu. E foarte bună.

- Cînd se întoarce de prin străinătăți, domnișoară? a întrebat fermierul. A plecat cam de mult timp, nu-i așa?

- Da, dar sper să vină în curînd acasă.

- Aha. Domnul Stafford a încuviințat din cap. Ei bine, domnișoară Jani, orice aveți nevoie de la fermă, să-mi spuneți mie. Nu vă mai duceți la prăvălie. Sînt toți niște hoți, pe cuvînt. Spune-i doamnei Burke să vină la Tom Stafford, și nici nu-i nevoie să-și mai ia portofelul.

David Hayward a insistat să mă conducă acasă, așa că am mers în cabrioleta lui pînă la *Merlin's Keep*, cu Nimrod legat la spate. Am vorbit foarte puțin pe drum și absolut deloc despre Eleanor, însă cînd am ajuns în fața grajdurilor, mi-a spus încetîșor:

- Cred că ai toate motivele să fii neliniștită. Situația e îngrijorătoare. N-ai însă altceva de făcut decît să aștepti să se întoarcă Eleanor.

Am clătinat încet din cap:

- Nu. M-am tot gîndit pe drum, venind înapoi de la fermă, și știu ce trebuie să fac. M-am decis acum. Mai aștept încă zece zile, pînă la sfîrșitul lunii. Dacă pînă atunci nu primesc nici o scrisoare de la Eleanor în care să-mi spună că se întoarce, trebuie să plec după ea.

- Să pleci? În Grecia?

- Am bani, iar doamna Burke se poate ocupa de casă. Însă trebuie s-o văd pe Eleanor și să vorbesc cu ea. A început să-mi tremure vocea. Nu știu ce s-a întîmplat și nici nu vreau măcar să încerc să-mi imaginez, știu însă că ceva nu e în

regulă și sint convinsă că are nevoie de ajutor, așa că trebuie să mă duc după ea și să îndrept răul care s-a produs, iar dacă cineva... cineva o necăjește în vreun fel, atunci trebuie să-l opresc.

În timp ce vorbeam, mă dădusem jos din cabrioletă, iar când am terminat, am constatat că tremuram din toate măduarele: frică, îngrijorare și un fel de furie fără vreun obiect precis.

— Tatăl lui Eleanor a murit, am încheiat eu pe un ton mai puțin vehement, iar acum nu mă mai are decît pe mine, așa că e de datoria mea să acționez.

M-a fixat în tăcere, cu o expresie mirată, după care s-a dat jos din cabrioletă, s-a fosit încolo și înapoi cîteva momente și a zis brusc:

— Nu-i bine, Jani, ești prea tînără să călătorești de una singură.

— Prea tînără? m-am zburliat eu la el. Oh, nu fi stupid, domnule Hayward! Credeam că mă cunoști mai bine! Prea tînără să călătoresc de una singură? Am străbătut cupola lumii cu o caravană de sare pe cînd aveam zece ani, domnule Hayward, și aveam de furcă cu cei din tribul Khamba, cu urși și leoparzi de zăpadă. Chiar crezi că nu știu cum să găsesc un hotel în Corint? Există și gară acolo!

A fost prima oară cînd l-am văzut pe David Hayward pierzîndu-și calmul. Cu bărbia în afară, cu o privire furioasă, mi-a făcut semn cu degetul, zicînd:

— Să nu mai țipi așa la mine, te rog! Ești o fetiță tare obraznică...

— Nu sint deloc *fetiță*! i-am răspuns cu apăsare. Am optsprezece ani și sint cumplit de îngrijorată de soarta persoanei care m-a scos din șanț și mi-a oferit o casă minunată, educație și dragoste. Habar n-ai ce înseamnă Eleanor pentru mine. Nimeni nu-și poate da seama, așa că...

- Bine, Jani, bine. A făcut un gest împăciuitoare, iar furia i s-a risipit, rămânând tulburat, însă din nou calm. Hai să nu ne certăm.

M-am întors, m-am rezemat cu brațele de cabrioletă și mi-am pus fruntea pe ele, căzându-mă să nu plîng. Cînd am fost în stare să vorbesc din nou, am zis:

- Am fost foarte nepoliticoasă și sarcastică cu dumneata. Îmi pare rău, domnule Hayward, te rog să mă ierți.

A pus mîna pe umărul meu:

- Știu că ești îngrijorată din cauza lui Eleanor. Și eu sînt la fel. Dar cînd ai început să spui că vrei să pleci în Grecia, mi-am făcut griji și pentru tine.

M-am întors mirată spre el:

- Pentru mine?

- Sigur că da. Mă privea cu gravitate. Ai spus că vei aștepta zece zile să vezi dacă primești o scrisoare, ceea ce mi se pare o decizie înțeleaptă. În felul ăsta, ai timp să te pregătești de drum și să hotărăști cum e mai bine să procedezi. Dar ești măcar de acord să mai discutăm o dată despre asta de azi într-o săptămînă?

- Da, așa vom face, domnule Hayward.

- Mulțumesc. L-a dezlegat pe Nimrod, s-a suit în trăsurică și m-a privit lung cîteva clipe: Puțini oameni rămîn recunoscători pe veci. Tu faci parte dintre ei.

N-am prea dat atenție cuvintelor lui, fiindcă mă preocupa un gînd:

- Domnule Hayward, cînd se întoarce Eleanor ai s-o ceri de nevastă?

A ris, apucînd hăturile:

- Păi, o s-o cer în căsătorie pe una dintre voi două, Jani. Nu m-am hotărît încă pe care.

Mă tachina din nou și am ris și eu cu el, fiindcă mă simțeam ușurată, aproape fericită, acum cînd ajunsesem la o concluzie

și mă hotărisem să acționez. În următoarele câteva zile, am făcut rost de orarul trenurilor în care erau indicate feriboturile ce traversau Canalul Minecii și legăturile feroviare pe continent și, în afara celorlalte îndatoriri pe care le aveam, am petrecut o groază de timp studiindu-le împreună cu diferite broșuri de la companiile de transport maritim, încercând să stabilesc care era soluția optimă pentru a ajunge de la Bournemouth la Atena.

Am descoperit că varianta cea mai rapidă era să plec cu feribotul și cu trenul pînă la Paris, de unde să prind Orient Expresul din Gara de Est. În felul acesta, puteam să ajung la Istanbul în 60 de ore, iar de acolo să merg la Atena cu vaporul, traseu ce nu dura nici două zile. În după-amiaza cînd m-am hotărît să aleg această rută, am scris frumos tot itinerariul, împreună cu o listă pe care erau indicate ce rezervări și ce pregătiri trebuiau făcute, după care mi-am luat niște cai și am ieșit în grădină.

Acolo m-am ocupat vreo două ceasuri de grădinărit: am curățat trandafirii de uscături, am aranjat petuniile, am pus niște araci la garoafele de la margine și am mai tăiat niște crizanteme trecute. Înainte de a veni în Larkfield nu mă pricepeam deloc la grădinărit, și nici acum nu știam prea multe, însă arta aceasta mă fascina și izbutisem să-l conving pe moș Dawson, grădinarul-șef, să mă învețe cîte ceva și pe mine.

Cînd am terminat, mă simțeam încinsă și lipicioasă și abia așteptam să fac o baie înainte de cină. Cred că acesta era momentul zilei care îmi plăcea cel mai mult. La *Merlin's Keep* exista un boiler în pivniță, așa că aveam apă caldă la robinet; era pentru mine o desfătare de fiecare dată să stau lungită în cada caldă, spre deosebire de băile pe care le făceam în copilărie, în picioare, într-un lighean cu apă.

După ce a murit domnul Lambert, Eleanor și cu mine ne-am căznit să continuăm să cinăm în sufragerie, deși sufeream

cumplit văzînd scaunul gol. Acum, pentru mine cel puțin, tristețea se risipise. Eleanor fiind plecată, continuam să mănînc singură acolo și, în loc să fiu îndurerată, mi-amînteam cu plăcere cum rîdeam cu toții și cît de fericiți eram la masă.

Am mîncat niște friptură rece și salată, iar după aceea doamna Burke a venit la mine în salon să discutăm chestiuni de gospodărie. Am parcurs împreună socotelile din aceea săptămînă, am stabilit ce trebuia cumpărat pentru săptămîna următoare și apoi, la rugămintea ei fermă și simțindu-mă absolut nepotrivită pentru ce urma să fac, am chemat-o pe slujnica angajată de curînd și am dojenit-o pentru superficialitatea cu care făcea treabă. M-am străduit să mă comport cu maturitate și să procedez întocmai cum ar fi procedat Eleanor, însă după felul în care am văzut-o pe doamna Burke oftînd și rostogolindu-și ochii peste cap cînd a plecat slujnica mi-am dat seama că nu mă descurcasem prea bine.

Cînd m-am băgat în pat am citit din nou scrisoarea de la Eleanor și, așa cum se întîmplase în fiecare seară de cînd o promisem, ochii mi-au zăbovit pe un rînd anume.

Roagă-te pentru mine, Jani.

Stranii cuvinte pentru Eleanor. Tatăl ei afirmase întotdeauna, în stilul lui blajin, că Eleanor era creștină într-un mod automat, fără să se gîndească la credința ei. Ciudate cuvinte oricum, fiindcă în scrisoare, nu păreau să decurgă din nimic, și nici să aibă vreo continuitate. Eram aproape sigură că exact aceste cuvinte îl făcuseră pe David Hayward să pomenească de acea notă de disperare.

Stăteam pe marginea patului, privind încruntată scrisoarea și jucîndu-mă cu medalionul pe care îl purtam la gît. Întrucît îl auzisem pe vicar predicînd împotriva păcatelor superstiției, aveam uneori o mică senzație de vinovăție față de credința mea că era vorba de un talisman, dat mie de Domnul, care

îmi adusesese tot acel noroc miraculos de care avusesem parte. Deși poemul hindu nega această idee, n-am reușit niciodată să mi-o scot din cap. În afară de medalion, tot ce îmi rămăsese din trecut se afla în fundul cornodei cu sertare – funda de la pălăria de pai pe care o purtasem când îl găsisem pe domnul Lambert și cele două cărți ale mele, Biblia și *Povești despre Jessica*.

Cu multă grijă, am scos afară Biblia uzată, am îngenuncheat lângă pat și am început să întorc paginile. Știam că nu eram prea bună la rugăciuni și că în realitate nu aveam o idee prea clară despre convingerile mele. Cu Sembur, începusem să citesc Biblia pe la șase-șapte ani, neînțelegând însă mai nimic. Chiar ideile pe care le aveam acum erau destul de vagi, fiind conturate în cea mai mare parte datorită faptului că îmi petrecusem copilăria într-o lume de mănăstiri, lama, roți de rugăciune, karma și reîncarnare.

Roagă-te pentru mine, Jari.

Știam că Eleanor fusese botezată potrivit credinței Bisericii Anglicane. Îmi ceruse să mă rog pentru ea și aveam de gând să fac asta zilnic pînă ce ajungeam să fim din nou împreună. Cînd am terminat, am citit cu glas tare tot Psalmul 23, pe un ton calm, după care, simțind că nu eram pregătită să-l reiau a doua oară în acea seară, m-am ridicat în picioare. Făcînd această mișcare, m-am rezemat mai tare de pat, astfel încît Biblia a început să alunece de pe plapumă. M-am grăbit să întind repede mîna, dar mi-am prins degetul mare în funda de la cămașa de noapte și, în loc să apuc Biblia, am împins-o lateral, astfel încît a alunecat de pe pat și a căzut jos. În cele din urmă, repezîndu-mă să o ridic, m-am împiedicat de piciorul patului.

M-am așezat pe jos cu piciorul în poală, frecîndu-mi degetele care mă dureau, furioasă pe mine că eram atît de neîndemînică. Cînd durerea m-a mai lăsat, am ocolit patul

șchiopătînd, am ridicat Biblia și m-am așezat pe pat să văd ce stricăciuni apăruseră. Spre marea mea ușurare, am constatat că nu se dezlipise coperta și nici nu se desprinsese vreun fascicul din interior. Am pus din nou Biblia jos să mă uit la paginile de capăt, foile lipite la începutul și la sfîrșitul cărții în interiorul copertelor de piele.

Foaia de la sfîrșitul cărții, înnegrită de vreme, plesnise înspre interior, dar era o despicătură ciudat de dreaptă, nu ca atunci cînd s-ar fi rupt de la sine, ci mai degrabă ca și cum ar fi fost o tăietură intenționată. M-am gîndit că nu era deloc greu să lipesc hîrtia la loc, ceea ce m-am decis să fac numaidecît, neplăcîndu-mi ideea de a ști că Biblia era astfel deteriorată. Mi-am pus capotul, am aprins o luminare, am luat Biblia la subsuoară și am pornit prin casa cufundată în beznă spre odăița plăcută, care era biroul meu. Aceasta era încăperea pe care domnul Lambert și Eleanor mi-o amenajaseră cînd am devenit îndeajuns de competentă pentru a prelua coordonarea gospodăriei și munca de secretariat pentru ei. Acolo am aprins lampa cu gaz, am suflat în luminare, m-am instalat la birou, am luat un borcan cu lipici și un cuțit pentru hîrtie. Băgînd lama cuțitului sub despicătură, am ridicat ușor foaia de hîrtie ca să văd pînă unde trebuia să împing stratul de lipici. În clipa aceea am încremenit, cu ochii ațintiți la ceva ce se afla sub foaia dezlipită.

Am avut senzația că văd o foaie sau mai multe foi de hîrtie foarte subțire, împăturite o dată între foaia de capăt și cartonul copertei. Prin hîrtia subțire se vedeau niște mici semne negre... un fel de scris. Mi-a trecut prin cap ideea că era vorba de ceva ce fusese ascuns intenționat în Biblie, fie de către Sembur, fie de persoana care avusese Biblia înaintea lui.

Mi s-a părut o descoperire senzațională și, pentru o clipă, m-a cuprins mîhnirea, regretînd că domnul Lambert nu mai trăia, căci era exact genul de întîmplare insolită care i-ar fi

plăcut enorm. Cu grijă, am tras afară hîrțiile împăturite, folosind o pensetă, după care, înainte de a mă ocupa de ele, am făcut efortul, învingîndu-mi curiozitatea, de a lipi bine foaia de copertă. Erau nouă foi de hîrtie de orez transparentă. Exact genul de hîrtie pe care o văzusem uneori în Namkhara, făcută de oamenii galbeni care trăiau la nord de Bod. Fiecare foaie era scrisă mărunt pe o parte, cu o peniță fină, aproape ca literele tipărite într-o carte.

Prima mea senzație a fost de dezamăgire, fiindcă mă pripisem deja să ajung la concluzia că era ceva ascuns acolo de Sembur, sperînd astfel să găsesc pe hîrtie scrisul lui mare și rotund. Apoi, mijind bine ochii, am deslușit primele cuvinte: *Dragă Jani*.

M-am uitat repede, dar cu grijă, la ultima pagină. Acolo, scrisul mic ca de tipar se încheia la mijlocul foi, urmat de semnătura lui Sembur, cu înfloriturile pe care le cunoașteam. Mi-a tresărit inima cînd mi-am dat seama că hîrțiile acelea erau într-adevăr de la Sembur și că mi-erău adresate mie. Serisese mărunt și înghesuit, ca să aibă nevoie de cît mai puține foi posibil, știind unde avea să ascundă totul.

Mi se uscăse gura și tremuram un pic. M-am dus spre perete, am rotit butonul lămpii cu gaz, luminînd mai bine încăperea, după care m-am întors la birou și am luat prima pagină. Făcînd acest gest, trecutul a țîșnit brusc din cavernele memoriei, coplesindu-mă cu totul și dîndu-mi senzația că ieri, parcă, fusesem călare prin munți cu Sembur. De multă vreme deja anii aceia deveniseră parcă ireali, însă scrisul din fața ochilor mi-a readus totul înapoi atît de acut, încît, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva tot ce știam acum despre mine nu fusese doar un vis din care mă deșteptam.

Am scuturat din cap nerăbdătoare, am tras aer adînc în piept și am început să citesc.

Dragă Jani,

Astăzi ai împlinit opt ani și m-am hotărît ca în următoarele săptămîni să-mi petrec serile așternînd pe hîrtie povestea ta. Poate n-ai să citești niciodată rîndurile astea. Nu știu. Eu însă am s-o scriu și am să las totul în voia Sortii.

Tatăl tău a fost căpitanul Francis Saxon din batalionul I, 2nd Queen Victoria's Own Gurkha Rifles. A fost detașat în statul Jahanapur, cu gradul de colonel, pentru a comanda forțele armate ale maharajahului, trei companii de infanterie și o baterie de artilerie. Mutarea a fost de natură politică, știut fiind că unii prinți indieni sînt prieteni cu noi, iar alții nu, însă n-am de gînd să intru în astfel de detalii.

Eram singurul R.S.M. britanic din toate regimentele din Gurkha, ceea ce însemna ceva, și eram în pragul pensionării, așa că atunci cînd tatăl tău m-a întrebat dacă voiam să mă înrolez pe șapte ani ca R.S.M. în armata din Jahanapur, am fost foarte încîntat, întrucît n-aveam nici un fel de familie în Anglia, la care să mă întorc. Totodată, era cel mai destoinic om pe care îl întîlnisem vreodată.

În acest loc, cerneala își schimba ușor culoarea, de parcă Sembur s-ar fi oprit un timp din scris și ar fi reluat cu o cerneală mai groasă. Aveam să mai descopăr multe alte situații similare apărute pe durata de timp cît Sembur compusese și scrisese această poveste stranie și teribilă. Am citit în continuare:

Maharajahul era un conducător bun și foarte instruit. Fusese la Universitatea Cambridge, parcă. Pe fiica lui o chema Sarojini. Fusese la școală în Anglia și în Elveția. Amindoi erau foarte iubiți de popor. Am avut ceva necazuri cu Ghose, fratele vitreg al Alteței sale. Ghose voia să pună mîna pe tronul statului Jahanapur și a încercat să stîrnească o răzmeriță, numai că tatăl tău l-a pus capăt în scurt timp.

Păcat că Altețea sa nu a poruncit ca Ghose să fie împușcat, fiindcă era efectiv un trădător, preferind în schimb să-l ierte.

Ei bine, Jani, nu trebuie să mă lungesc prea mult. Colonelul Saxon și prințesa Sarojini s-au îndrăgostit unul de celălalt. Era un adevărat spectacol, divin cum se spune, și regret numai că nu mă pricep să-l zugrăvesc în cuvinte. Bătrînul Mohan, adică tatăl ei, maharajahul, a fost foarte încîntat, la fel ca și cîțiva demnitari din Cabinetul viceregelui, care au venit să-l viziteze pe colonel, numai că tatăl tău l-a boscorodit pe omul ăsta, fiindcă el nu se însura cu mama ta din rațiuni politice.

Mi-am ridicat ochii de pe scrisul înghesuit. Colonelul Saxon, tatăl meu? Prințesa Sarojini, mama mea? Mi-am amintit de istorioara pe care domnul Lambert o răspîndise sînt de abil prin Larkfield, ca să-i facă pe oameni să creadă că sînt prințesă. Acum, povestea părea parțial adevărată, doar că inversase naționalitățile părinților mei.

Acum nu măi tremuram, în să cred că aș fi tresărit speriată și la zgomotul nevinovat al unui creion scăpat pe jos. Oscilam între rîs și plîns, mușcîndu-mi buza violent, ca să mă stăpînesc. Îmi venea să rîd de absurditatea ideii că Jani Burr era o prințesă indiană, sau îmi venea să plîng gîndindu-mă la Sembur stînd treaz noaptea în cocioaba pe care noi o numeam cămin, scriind meticulos, cuvînt cu cuvînt, toată povestea, pentru ca adevărul să nu se piardă, chiar dacă n-avea să iasă niciodată la iveală.

Am pus deoparte pagina pe care o terminasem și am continuat să citesc:

Unii oameni din Jahanapur erau împotriva căsătoriei din motive religioase, numai că mama ta se creștinase cînd stătuse în Elveția, iar tatălui tău oricum nu-i păsa prea mult de asemenea chestiuni. Zicea că lumea ar fi încîntată să

aibă o nuntă atît în stil indian, cît și creștin, ceea ce au și făcut, iar după aproape un an te-ai născut tu, Jani. Aveai cincisprezece luni cînd maharajahul, bunicul tău, a murit, iar mama ta a devenit maharani, ceea ce însemna că ea conducea statul Jahanapur.

Chandra Ghose, unchiul ei, cel care ne dăduse de jurcă mai de mult, se purta ca și cum ar fi fost foarte încîntat de faptul că ea era maharani, mîgulind-o în fel și chip. Noi n-aveam încredere în el, însă atîta vreme cît se purta așa, maharani nu-l putea învinui de nimic. Oricum, tatăl tău avea armata sub control, așa că ne închipuiam că Ghose nu putea face nimic, numai că ne-am înșelat.

Sînt nevoit să ajung acum la un episod cumplit, Jani. Încă mai am coșmaruri din cauza lui și voi avea mereu. Tu și părinții tăi locuiați, firește, în palat, iar eu într-un bungalow alăturat, între palat și barăci, cu o femeie numită Parvati, care se ocupa de menaj.

Parvati... acesta era numele pe care Sembur îl rostise uneori în coșmarurile lui, și mi-am amintit că în peștera din vîrfurile Pasului Chak l-am auzit spunîndu-i Domnului că Parvati a fost soția lui. Poate era adevărat că se însurase cu o indiancă, sau pur și simplu trăise cu ea, însă nu găsea de cuviință să recunoască asta, cînd îi scria unei fetei care n-avea decît șapte ani.

M-am concentrat din nou asupra scrisului acela chinut.

Slujnica personală a lui maharani a venit la mine într-o noapte și mi te-a adus. A zis că stăpîna ei și colonelul erau amîndoi pe moarte. Colonelul îmi transmitea să vin numai decît și să nu spun nimic nimănui. Te-am lăsat așadar cu Parvati, iar slujnica m-a condus în palat printr-un fel de tunel tainic, care pornea dintr-un fost șanț cu apă, acum sec. Pe slujnică o chema Pawala.

Imediat ce am intrat în dormitorul mare, mi-am dat seama că erau răpuși de moarte amândoi, mama și tatăl tău. Fuseseră otrăviți, nu știu cu ce și nici cum se întâmplase. Fata zicea că era o combinație din două chestii, ceva din glanda unei broaște răioase, din altă țară, și mustăți de tigru tocate fin. Spunea că otrava asta acționează ca niște așchii de oșel. În fine, nu știu, dar n-am văzut în viața mea o asemenea agonie. Le zăceau mușchii atât de rău, cu spasme puternice, de ziceai că o să le crape oasele. Îmi pare rău, dar trebuie să afli cât de mult au suferit, Jani, altminteri ai să-ți faci o părere proastă despre mine, având în vedere ce a urmat.

Colonelul era pe podea: pe bărbie îi curgea singe. Mușca din bastonul de trestie, rănindu-se la gură. Maharani era lângă el, biata fată, iar el o ținea de încheieturile mâinilor fiindcă își pierduse parcă mințile și încerca să-și spîntece stomacul cu unghiile. N-am să-ți mai zugrăvesc în continuare această priveliște cimplită, Jani, însă mă rog numai ca Ghose să putrezească pe veci în iad pentru ceea ce a făcut în noaptea aceea.

Stăteam la birou, chircită toată, mă făcusem lividă. Sembur nu avea talent la scris, însă cu stilul lui simplu de a povesti redase o scenă atât de îngrozitoare, încît simțeam că nu mai suport să citesc în continuare. Nu știu cât timp am stat încrămențită, cu palmele lipite de ochi, adunându-mi puterile să merg mai departe, știu doar că la un moment dat citeam din nou:

Tatăl tău a sculptat bucăți din baston și, gîfîind, i-a spus slujniciei să plece. Pe urmă, printre spasme: „Sîntem pe moarte, sergent-major. În numele iubirii de Dumnezeu, ajut-o pe iubita mea să-și găsească odihna.”

La început n-am înțeles, iar când în sfârșit am priceput mi-a venit s-o iau la fugă. „Domnule, nu înțeleg”, i-am zis eu, „o iubesc ca pe o fiică”. „Atunci, ajut-o, fir-ar să fie”, zice el, cu un fel de urlat șoptit.

Când plecasem din bungalou, îmi pusesem centura cu baioneta în teacă, așa că acum am scos-o și am îngenunchiat, am înșipt-o sub cea de a doua coastă, iar maharani s-a făcut ca o cârpă imediat și a înșepenit.

Colonelul i-a dat drumul și s-a prăbușit pe o parte, ținându-se cu amândouă mâinile de stomac, și a zis: „Slave Domnului, niciodată nu mi-ai fost mai credincios, sergent-major”. A avut după aceea un spasm și m-am rugat să-și dea duhul, dar n-a fost să fie așa. Am zis: „Domnule, scot afară toată armata și îl spânzur pe nemernicul ăla de Ghose, în zori, în Piața Palatului”.

„Nu fi prost”, a scîncit el. „Sintem în India. Dreptatea e de partea cîștigătorului.”

Știam că era adevărat. Armata va refuza să mă urmeze împotriva lui Ghose, mai cu seamă că mama ta murise. Soldații știau că Jahanapur avea nevoie rapid de un nou cîrmuitor, pînă ce statele învecinate aveau să ridice pretenții. Atît armata cît și poporul preferau să îl accepte pe Ghose, de teamă să nu fie înghițiți de dușman. Știau aproape cu certitudine că moartea lui maharani se datora unei mîini criminale, indiferent de versiunea lansată oficial, însă acest gen de lucruri era ceva comun în India. În sinea lor, admirau un pic și iscusința lui Ghose.

În clipa aceea, mi-am amintit că noul conducător era tu, Jani, numai că aveai doar doi ani, așa că Ghose urma să cîrmuiască în numele tău, iar tu nu vei avea viașă lungă să apuci să mai ocupi vreodată tronul. Deși avea dureri mari, tatăl tău a ȳtiut să rezolve, însă, situația: „Cabinetul viceregelui dorește stabilitate aici, așa că îl vor sprijini pe

Ghose. Treburi de politică. Trebuie să pleci cu Jani. I-am promis Alteței sale înainte de a..." Apoi s-a oprit, însă voia să spună înainte ca maharani să-și piardă mințile de durere.

I-am spus, „Să trăiești, domnule. La ordinele dumneavoastră!”

„Ia-o imediat de aici și pleacă cu ea. Du-te spre nord. Pune-o pe Parvati să te țină la curent cu ce se întâmplă aici, după care fă cum crezi de cuviință. Vei avea nevoie de bani. Ia bijuteriile pe care le poartă Alteța sa”. După aceea, a închis ochii și un nou spasm l-a zgâlțâit sfișietor. Am luat bijuteriile de pe cadavrul ei și, după tot ce făcusem, cred că aș fi preferat să mă duc să-mi trag un glonț în cap, însă trebuia să am grijă de tine, Jani.

După aceea, tatăl tău mi-a zis să-l ajut, fiindcă nu putea să țină singur baioneta, așa că l-am ajutat, cam cum am făcut cu mama ta. Să mă ierte Dumnezeu pentru ceea ce am săvârșit în noaptea aceea, însă nici acum nu văd cum aș fi putut face altfel.

Bietul meu Sembur. Am plîns în tăcere, pentru mama, pentru tata, pentru Sembur, rezemată pe spate, cu mîneca de la capot peste ochi, ca nu cumva să picure vreo lacrimă pe hîrtia fină și transparentă. Cînd m-am mai liniștit, am început din nou să citesc, fiindcă știam că acum nu mai putea urma ceva mai rău.

Am pornit spre nord cu tine, cum mi se ordonase, iar după o săptămînă Parvati a venit pe coline, unde mă ascundeam. Mi-a spus că Ghose și lingăii lui de prieteni tîlculiseră povestea că eu m-am apucat s-o jefuiesc de bijuterii pe maharani, fiindcă voiam să fug cu Pawala, slujnica ei, însă fusesem surprins asupra faptului, așa că îi ucisese

brutal pe maharani și pe soțul ei. Se spunea că Pawala recunoscuse toate astea, înainte de a se spânzura în celula închisorii, de rușine pentru ceea ce făcuse.

Parvati zicea că armata nu credea în povestea asta. Însă se prefăcea, fiindcă, Alteța sa murind, trebuiau să se bizuie pentru soldă pe succesorul ei, or Ghose făgăduia să fie generos. Parvati mai spunea că Armata britanică și autoritățile civile fuseseră informate și că se promitea o recompensă pentru prinderea mea. Tot personalul palatului fusese concediat, iar Ghose se mutase acolo cu oamenii lui.

Nu m-a mirat nimic din ce am aflat, Jani, căci avusesem răgazul să mă gândesc și să îmi imaginez cam ce avea să facă Ghose. Ce mă surprindea, însă, era faptul că nu dăduse în vileag adevărul: că te luasem cu mine. Pesemne că și-a dat seama că nu s-ar fi potrivit cu minciuna că eu îi omorisem pe mama și pe tatăl tău. Așa că a preferat să lanseze zvonul că erai în siguranță și că o dădăcă avea grijă de tine. Parvati zicea că nu era exclus ca în scurt timp să găsească o fetiță, cine știe pe unde, și să pretindă că ești tu, pentru o vreme, susținând apoi că a murit de febră sau ceva asemănător. Dar zicea că Ghose nu va înceta niciodată să te caute ca să te distrugă, întrucât tu erai conducătorul de drept al statului Jahanapur.

Te-am adus aici la Mustang, ca nimeni să nu ne mai găsească vreodată, și după doi ani am coborât să mă întâlnesc cu Parvati în Bethari, lângă graniță. Se ținușe de promisiune și mă aștepta acolo. A zis că fetița aceea murise după șase luni, că Ghose cărmuia în Jahanapur și că acolo totul se liniștise, numai că englezii umblau în continuare să mă prindă, căci numai cu o lună în urmă un civil venise să o interogheze despre noupea aceea, iar ea a zis că nu știe nimic, fiindcă altminteri Ghose ar fi omorât-o.

Ne-am mai întâlnit după încă doi ani și nimic nu se schimbase, numai că la următoarea întâlnire n-a mai apărut. Am așteptat-o două săptămîni în Bethari, însă n-a venit și nici n-a trimis vreun mesaj, așa că m-am gândit că murise.

Ei bine, Jani, iată că am așternut totul pe hîrtie. Uneori, mă gîndesc că poate ar fi mai bine să te duc în India, să merg la Cartierul general al Armatei și să le povestesc ce s-a întîmplat în realitate. Numai că mi-e frică. Ultimul lucru pe care mi l-a spus Parvati a fost că, dacă vreodată Ghose ar afla că trăiești, cu siguranță te-ar omorî. Era indiancă și o cred.

Poate am să-ți povestesc toate astea cînd ai să te faci mare, și atunci vom hotări împreună, însă am vrut ca totul să rămînă scris, în eventualitatea în care eu aș păși ceva.

Nu mai știu ce să mai spun, așa că acum închei.

Cu dragoste,

Sembur (R.S.M. George Burr)

Mă durea capul îngrozitor, gîtul mi se făcuse ca o scoarță. M-am întors la prima pagină și am recitit totul de la capăt, pe îndelete, după care mi-am pus brațele pe birou, cruciș, și mi-am rezemat capul pe ele. În minte, îmi răsăreau nenumărate întrebări. Regretam amarnic că Sembur nu mi-i descrisese pe mama și pe tata, fiindcă atunci mi-i-aș fi putut imagina, căpătînd astfel sentimentul că eram a lor. Așa, însă, bărbatul și femeia care avuseseră o moarte atît de groaznică rămîneau pentru mine niște străini.

M-am căznit să vizualizez întreaga poveste, silindu-mă să umplu, prin imaginație, toate golurile lăsate de povestirea concisă și seacă scrisă de Sembur, lăsîndu-mă pătrunsă de toată oroarea acelor întîmplări, astfel încît să pot percepe și accepta acea oroare acum, în clipa de față, și nu să ajung să

mă lupt tot timpul să mi-o alung din minte în zilele ce aveau să urmeze.

Acum știam de ce mă trezisem uneori dintr-un vis șters cu încăperi înalte și răcoroase, cu stâlpi albi, cu grădini cu flori și fîntînă, cu mîini puternice luîndu-mă în brațe și un glas profund rîzînd vesel, cu brațe moi strîngîndu-mă la piept și o voce suavă cîntîndu-mi duios. Memoria a început să mă ajute să îmi conturez o imagine reală a părinților mei, și am simțit că mă podidește iarăși plînsul.

Bietul Sembur. Nici nu era de mirare că grozăvia nemărginită a acelei scene îl bîntuise în somn, făcîndu-l să aibă coșmaruri cumplite. Sărmanul Sembur, brav, necăjit, credincios. Pînă în ultima clipă, se căznise să mă ferească de riscul de a fi găsită de Ghose. Îi spusese Domnului că eram copilul lui și că Parvati era mama mea. Îl implorase pe Domnul să aibă grijă să fiu trimisă acasă în Anglia, unde putem fi „în siguranță”. Acum înțelegeam ce voise să spună și, amintîndu-mi de conversația din peșteră cînd trăgea să moară, am priceput de asemenea de ce, la întrebările puse de Domnul, a mărturisit chipurile că furase și ucisese.

„— E adevărat că ai omorît-o pe maharani și pe soțul ei?

— Da, domnule. E perfect corect, într-un fel.

— Și ai luat bijuteriile de pe cadavrul ei?

— Da, domnule. Le-am luat.

— Și ai fugit?

— Întocmai, domnule.”

Nu fusese necesar ca Sembur să mintă. Nu făcuse decît să ascundă o parte din adevăr, pentru a fi sigur că nu se bănuia nimic în privința identității mele. Și, procedînd așa, a murit conștient că rămînea asupra lui, după moarte, stigmatul unei crime brutale.

După o bucată de timp, m-am îndreptat de spate, m-am

frecat la ochi și am privit în jur, pustiuță și goală ca o scoică spartă. Până și această încăpere pe care o știam atât de bine mi se părea strănie și nefamiliară, căci povestea lui Sembur mă purtase în altă lume, o lume de patimi, sălbăticiii și lăcomie de putere, unde viața n-avea nici o valoare, iar corupția și trădarea fișneau ca apa din șol. Eram pe jumătate indiancă și îmi petrecusem în Orient aproape toată copilăria, dar cu toate astea lumea zugrăvită în povestea lui Sembur mi-era complet străină. Mi se părea ciudat că atât el, cât și tata, ambii englezi, înțeleseseră firea indiană mai bine decât aveam să o fac eu vreodată.

Dreptatea e de partea câștigătorului. Cu buzele însingerate, tata rostise aceste cuvinte dure și reci în ultimele clipe de agonie. Totuși, îl lipsise pe Ghose de ceva, străduindu-se să mă salveze. Omul ăla rău pusese o altă fetiță în locul meu, după care o omorise, ca să ajungă el maharajahul statului Jahanapur. Însă, probabil, că și acum se mai întreba ce se întâmplase cu prințesa care dispăruse de mic copil, dacă mai trăia astăzi și unde.

9

Mai târziu, mi-aduc doar vag aminte că am făcut ordine pe birou, am așezat foile subțiri din hîrtie de orez între paginile Bibliei și m-am întors în dormitor.

Multă vreme, am stat lungită cu ochii pironiți în beznă, încercînd vlăguită să mă reorientez într-o lume care brusc se răsturnase cu josul în sus. Fetița din palatul statului Jahanapur, al cărei tată era colonelul Francis Saxon și a cărei mamă era maharani, prințesa Sarojini... fetița aceea eram eu. Numai că ideea asta nu putea căpăta conturul realității pentru mine, oricît de mult m-aș fi străduit.

Pentru mine, fetița prințesă rămînea altă persoană, fără nici o legătură cu Jani din Namkhara, cu Jane Burr de la Căminul Adelaide Crocker pentru fete orfane, sau cu Jani Burr de la *Merlin's Keep*, satul Larkfield, ținutul Hampshire.

Eram uimită și cuprinsă de o adevărată venerație gîndindu-mă la rangul și la poziția părinților mei, însă mai presus de toate mi se sfișia inima de durere și milă pentru sfîrșitul hidos

de care avuseseră parte. Și totuși, peste ani, nu simțeam acum nici o legătură de sînge cu ei și n-aveam sentimentul că le-aș fi aparținut vreodată.

După un timp, am început să mă întreb ce să fac, avînd în vedere ceea ce aflasem. Se presupunea, așadar, că eram adevăratul conducător al unui stat princiar din India, idee care pur și simplu îmi stîrnea rîsul, căci amestecul acela de emoții tari și de dezgust îmi crease un fel de stare de inconștiență. Dacă Chandra Ghose mai cîrmuia încă acolo, după șaisprezece ani, n-avea de ce să se teamă din partea mea. Nu voiam să fiu prințesă și nici să stăpînesc peste un stat indian. Doream să rămîn cum eram, să trăiesc în Anglia, cînd și cînd să călătoresc în străinătate, să luerez cu Eleanor, poate cu timpul să mă îndrăgostesc și să mă mărit.

Ideile mele de viitor erau vagi și foarte schimbătoare. Avusesem parte de trei existențe diferite, căci venisem din Smon T'ang în Bermondsey, iar de acolo la domnul Lambert și Eleanor. Ei îmi deschiseseră poarta spre modul de viață în care eram nespus de fericită ca om. Nu mai voiam alte existențe. Ar fi fost simplu să nu fac nimic, să pun deoparte hîrțile acelea și Biblia și să mă prefac față de mine însămi că nu făcusem niciodată descoperirea asta stranie... însă era limpede că aveam o datorie față de părinții mei uciși atît de tragic! Dacă Chandra Ghose mai trăia, se cuvenea ca autoritățile să afle ce făcuse.

Cînd am adormit în cele din urmă, am visat că mergeam călare pe poneiul meu, Iov, printr-un defileu necunoscut, pe un viscol cumplit, în spatele Domnului, care călărea pe calul lui negru și mare, Flint. Îl căutam pe Sembur, care se rătăcise. Îi tot strigam Domnului că mergeam într-o direcție greșită, însă el pareă nu mă auzea. În cele din urmă, cînd i-am dat pîteni lui Iov și m-am apropiat, Domnul s-a răsucit în șa cu fața spre mine... și am văzut că nu era Domnul, căci sub

gluga care se ridica de pe umerii lui nu era nici un cap. Vedeam căptușeala din interior.

Am scos un țipăt și l-am întors pe lov în loc, pornind înapoi la galop prin trecătoare, strigându-l pe Sembur. Pe urmă, am scăpat de viforniță, am ajuns într-un loc cu soare, iar lângă potecă, în fața mea, am văzut o spînzurătoare, în jurul căreia stăteau niște soldați. Sembur era acolo, călare pe Bugler, îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni, cu minile pe lângă corp, legat fedeleș cu un lanț gros.

M-a cuprins o furie teribilă. Am călărit spre spînzurătoare, șoptindu-i mereu lui lov, sucindu-l astfel încît atunci cînd a izbit cu copitele a zdrobit scîndurile de lemn și suportii. Soldații țipau, dar am strigat ceva cailor lor care au început să se ridice în două picioare și să se zbată nebunește. Apoi m-am dus spre Sembur, am smuls capătul lanțului și l-am eliberat. Lanțul încolăcit a căzut jos, iar în clipa următoare călăream amîndoi, unul lângă celălalt, la vale, pe o pantă cu iarbă pîrlită de soare. Plîngeam ușurată. Cînd m-am uitat spre Sembur, am văzut că era mai tînăr decît acel Sembur pe care îl știam eu, poate așa cum l-aș fi văzut cu ochii de copil foarte mic. Virfurile mustății ceruite, țepene ca niște ace, sclipeau ca și cum ar fi fost din aramă. Ținea capul pe spate și rîdea vesel, eliberat de orice grijă, așa cum nu-l văzusem niciodată rîzînd.

La ora șase, m-am trezit tresărind consternată, conștientă brusc de egoismul și de nechibzuința de care dădusem dovadă în cugetările mele dinainte de a mă culca. Nici măcar o clipă nu-mi trecuse prin minte aspectul cel mai important. Punîndu-mi pe mine capotul, am alergat jos în bucătărie, strigînd-o pe Bridget, care aprindea soba mare. L-am spus să-mi pregătească numaidecît baia și să nu-mi servească la micul dejun decît niște pîine, unt, șuncă și o cană cu ceai, întrucît plecam de-acasă devreme.

— Da, *miss*.

Bridget arăta cam nedumerită când s-a ridicat în picioare, ceea ce m-a intrigat. Aș fi putut foarte bine să-mi pregătesc singură baia și mi-aș fi făcut bucuroasă ceva repede de mâncare la bucătărie, numai că Eleanor mă lecuiuse de un asemenea comportament. „Nu trebuie să seutești un servitor de treaba pe care are datoria s-o facă, Jani. L-ar deranja teribil. Poate că adesea ar fi mai simplu să o faci tu în locul lui, însă într-un fel chestia asta ar părea o amenințare la adresa subzistenței lui, pe lângă faptul că ar însemna totodată o răsturnare a ierarhiei de la subsol.”

Nu făcusem, așadar, această greșeală acum, iar în timp ce Bridget urca tropăind scările în urma mea, i-am zis:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, *miss*.

– Haide, Bridget, zău așa. Doar te cunosc bine.

– Păi, n-ai sunat, *miss*. Polly aia de la maiorul Elliot m-ar lua peste picior dacă ar ști că tinăra mea stăpână a venit în fugă jos la bucătărie, în loc să sune.

Am oftat, nemișcându-mă mult să-mi cer scuze, preferând în schimb să spun simplu:

– Bine, n-am să mai fac așa.

Se părea că Eleanor nu izbutise să mă lecuiască de tot să nu-i mai supăr pe servitori.

David Hayward locuia într-o casă situată într-o grădină neconvențională, mărginită pe laturi de pârâșul care trecea pe sub Cranwood Road, imediat lângă Larkfield. Casa era mare și întortocheată; adusese niște meșteri constructori să transforme trei dintre camere în sală de operații și adăpost pentru animalele mici. Zilnie, sora fierarului, Rosie, o fată bătrână, la vreo patruzeci de ani, destul de tăcută și cam musculoasă, venea la șapte să se ocupe de menaj. Lucra susținut toată ziua, făcând curățenie lună, servind masa la ore

ciudate și păzindu-și cu gelozie stăpînul de fermierii nesăbuiți și de orice alte persoane care, zicea ea, „îl sîcîiau pe tinărul domn“ sau nu se arătau suficient de cuviincioși.

David Hayward obișnuia să se scoale devreme. Cînd era vreme frumoasă, își lua micul dejun sub vița de vie de lingă casă. Adesea, cînd ieșeam devreme să călăresc și cînd treceam pe-acolo, ne făceam semn cu mîna; stătea la o măsută așezată pe dalele de piatră de sub viță, în cămașă, cu ziarul de dimineață proptit de cana cu lapte.

La opt și jumătate, în dimineața după seara cînd descoperisem scrisoarea lui Sembur, stăteam la masa lui David Hayward, cu gîtul uscat de cît vorbisem fără întrerupere o jumătate de oră. Îi povestisem pe scurt despre copilăria mea la Simon T'ang, despre care știa în general cîte ceva, după care continuasem vorbindu-i de Sembur. Domnul, moartea lui Sembur în Pasul Chak și boala mea care ar fi putut să-mi fie fatală; cum venisem în Anglia, la orfelinat, și în cele din urmă la *Merlin's Keep*.

M-a întrerupt de două ori din povestit, ca să-l lămuresc mai bine. Acum citea ultima pagină din scrisoarea lui Sembur. Mă jucam cu biciul, așteptînd. A ridicat capul, s-a uitat prelung la mine, după care a strigat:

— Rosie!

Femeia a apărut din bucătărie, uitîndu-se la mine suspicioasă, iar David Hayward i-a spus:

— Mai adu niște ceai, Rosie. Cred că domnișoarei Burr îi este tare sete.

Rosie a dat din cap morocănoasă, înșfăcînd zdravăn ceainicul. David Hayward s-a întors la prima pagină a scrisorii lui Sembur și s-a apucat din nou să citească.

După cinci minute, în timp ce turnam ceaiul, mi-a întins cana lui și a spus încetîșor:

— De ce-ai venit la mine, Jani?

– Păi, vezi bine că simt nevoia să stau de vorbă cu cineva, domnule Hayward, cineva care să mă ajute și să mă sfătuiască.

– Sigur că da. Voiam să zic, de ce la mine anume?

M-am simțit un pic rușinată în timp ce-i întindeam cana, și mi-am repetat întrebarea în gând. După care, am spus:

– Păi... fiindcă n-am pe nimeni altcineva.

– Sunt sincer flatat, dar nicidecum convins că aș avea competența de a-ți da sfaturi, a spus el fluturînd din mîină și zîmbind jalnic. Din povestea ta decurg o serie de probleme dificile. Care anume te îngrijorează mai mult?

– Oh, doar un singur lucru, am spus eu aplecîndu-mă în față, iar cuvintele parcă mi se rostogoleau năvalnic: E vorba de Sembur. Vezi dumneata, ca să mă salveze pe mine a preferat să fie el învinuit de acea crimă oribilă și chiar să mărturisească înainte să moară că el a săvîrșit-o, pentru a fi sigur că scăpam de omul acela, Chandra Ghose. Și a fost cu atît mai cîmplit pentru el, fiindcă era soldat și totodată foarte mîndru de meseria lui, dar totuși, cînd a murit, era sub arest militar, acuzat de omucidere. Mi-am pus mîinile pe masă, cu degetele încheștate pe bici. Așa că trebuie să șterg stigmatul care îi pîtează numele, am reluat eu. Să mă asigur că Armata va afla adevărul și că va face ce trebuie, habar n-am ce, poate să declanșeze o anchetă și să declare că Sembur a fost nevinovat, brav și leal, după care să înscrie asta în arhivele lor.

Mi-am tras răsufllarea adînc și cu nesaț, deloc delicat, fiindcă rostisem ultima frază fără să mă opresc.

David Hayward s-a rezemat de spătar, cu mîinile împreunate la ceafă, continuînd să mă pîntuiască cu privirea, cu un fel de nedumerire profundă și un aer absent.

– Da, a zis el în cele din urmă.

– Da ce?

– Iartă-mă. Vreau să zic, da, nu mă miră că dintre toate problemele ridicate de aceasla serisoare lucrul cel mai

important pentru tine este să ștergi stigmatul care pătează numele lui Sembur.

– Domnule Hayward – am început eu, nerăbdătoare.

– Cred că ești suficient de mare ca să-mi spui David, a spus el privindu-mă grav.

– Da, bine... David, atunci. Cum să procedez?

– Eu mă gândesc la două aspecte. Primul, dacă pornești pe această cale, nu vei putea păstra secretul. Tot satul Larkfield o să vuiască cu bîrfe despre prințesa Jani din Jahnapur, poate chiar întreg ținutul.

– Oh, nu-i mare scofală. De ani de zile, se tot vorbește că sînt o prințesă indiană, de cînd domnul Lambert a lansat zvonul ăsta.

– Prea bine. Acum al doilea aspect. A șovăit. Ieri te preocupa soarta lui Eleanor, dacă nu mă înșel. Ea trăiește, Sembur a murit. A șterge stigmatul de pe numele lui nu e ceva urgent. Nu crezi că Eleanor trebuie să fie pe primul loc?!

– Sigur că trebuie să fie! am aprobat eu, privindu-l cu atenție. Eu tot plec în Grecia, dacă nu primesc nimic de la ea pînă joi, însă tare aș vrea să fac ceva pentru a îndrepta situația în privința lui Sembur și m-am gîndit că poate demarez într-un fel cît sînt plecată. Dacă am să plec.

– Oh, Jani. A rîs și s-a ridicat în picioare. Ești tare tenace cînd vrei să rezolvi ceva. Hai cu mine să vedem ce mai fac pacienții mei.

Știam că voia să se gîndească la tot ce-i spuseseam, așa că după ce am pus scrisoarea lui Sembur în plicul gros pe care îl aveam, am intrat cu el în casă și ne-am dus în încăperea de lîngă sala de operații.

Un veterinar în zona Larkfield nu prea avea de lucru în privința animalelor mici, însă în micul spital David avea o pisicuță care fusese maltratată rău de o vulpe, un cline

cioabănesc alb cu negru, un cobai al unui copil și un papagai care aparținea proprietarului de la The Plough. Am discutat un pic despre animale în timp ce le examina și l-am ajutat să schimbe bandajele pisicuței. Am crezut că la început n-o să-mi vină la îndemână să-i spun „David”, însă am constatat că o făceam absolut firesc. Douăzeci de minute mai târziu mă conducea, prin grădină, spre locul unde îl lăsasem pe Nimrod.

– Cred că mai întâi ar trebui să-i povestim totul maiorului Elliot, a zis el.

– Maiorului? m-am mirat eu puțin cam surprinsă.

– Da, știu că e cam îngîmfat, Jani, însă cunoaște o mulțime de lucruri despre Armată și despre India. Cred că e genul de om care dă maximum de randament cînd are un obiectiv de atins, o campanie de dus la bun sfîrșit. Dacă se încumetă să își asume cauza ta, aceea de a șterge stigmatul care pătează numele lui Sembur, sînt convins că o va face ca un lăncier brav din cavalerie. În plus, mai e și snob, ca majoritatea dintre noi, așa că poziția ta ca fiică a unei maharani și a unui colonel va avea un efect extraordinar asupra lui.

– În fine... dacă o să mă creadă.

– N-am citit în viața mea ceva care să sune mai adevărat, a remarcat el, atingînd plicul. Îl pun pe nepotelul lui Rosie să-i ducă un mesaj maiorului, în dimineața asta. Te caut eu mai târziu, Jani.

Ne-am întîlnit cu maiorul Elliot în aceeași după-amiază, într-un birou cu pereți pe care atîrnau sulite, puști și capete de sălbăticiuni împăiate. Ne-a salutat destul de rezervat, fiind limpede că nu i se părea tocmai decent ca un tînăr și o tînără, între care nu exista nici o legătură, să-l viziteze împreună.

– Am înțeles din biletul tău, Hayward, că Jani are nevoie de sfatul meu într-o chestiune importantă. Pot să te întreb ce legătură ai cu această chestiune?

– Nici una, domnule maior. David s-a rezemat confortabil de speteaza fotoliului adânc, punînd picior peste picior pe o blană de tigru întinsă pe jos. Întîmplarea face că am privilegiul de a fi prieten cu Jani și, cînd am aflat în ce problemă are nevoie de sfaturi, mi-am zis că dumneavoastră sînteți cea mai potrivită persoană pentru a o ajuta.

– Am înțeles. Maiorul Elliot medita. Poate se întreba dacă nu strica să mă critice un pic pentru comportamentul meu. În cazul ăsta, se gîndise probabil că atît comportamentul lui Eleanor cît și al meu au fost considerate întotdeauna prea îndrăznețe și, oricum, deloc feminine. Poate era oarecum șocant că fusesem lăsată să mă ocup singură de *Merlin's Keep* și că, din cînd în cînd, îl ajutam pe un chirurg veterinar, care pe deasupra mai era și bărbat, să-și desfășoare activitatea sordidă și uneori revoltătoare, numai că toate acestea nu însemnau nimic nou și fuseseră de mult acceptate nu atît ca un motiv de scandal, ci ca o dovadă de excentricitate, așa că nu mai avea nici un rost să mă dojenească.

În cele din urmă, maiorul Elliot s-a dus la un birou mare și sculptat frumos, dintr-un lemn aproape negru, s-a așezat pe scaun, a pus o coală de hîrtie în fața lui și a luat un toc.

– Prea bine, a zis el, hai să-mi povestești despre ce e vorba, Jani.

Am repetat încă o dată toată povestea mea și i-am arătat foile din hîrtie de orez acoperite cu scrisul înghesuit și mărunț al lui Sembur, numai că a durat mult mai mult decît atunci cînd i-am povestit lui David, fiindcă maiorul Elliot mă tot întrerupea cu întrebări, după care mă punea să mă opresc să-și facă niște însemnări.

Am terminat după mai bine de o oră, iar în tot acest interval, maiorul n-a afișat nici un fel de surpriză, interes sau oricâtă emoție, nici măcar cînd a citit scrisoarea lui Sembur.

– Nu încape nici o îndoială, a zis el, cu vocea lui scîrșitoare

ceva mai pitigăiată decât de obicei, mi-aduc aminte de cazul asta, firește. Eram la vreo mie de mile distanță atunci, în Bombay, dar a făcut vîlvă mare. Un ofițer din Armata britanică să-și omoare comandantul și pe prințesa domnitoare. N-am putut pricepe. Și bătrînul Baggy Ryman, îl știa de ani de zile pe tipul asta Burr, de la Lahore. Sau parcă Bahawalpur? Baggy zicea că sergentul nu era genul de om să facă așa ceva. Dubios. Foarte dubios. Dar a spălat putina, așa că ce-ți rămînea să mai crezi? În fine, bine măcar că i-am dat de capăt, nu?! Splendid, splendid!

A amuțit, privindu-mă în continuare lung, iar acum părea un pic jenat și ușor îmbujorat la față. Bruce, s-a îndreptat hotărît spre mine. N-au trecut nici două secunde poate, și nedumerirea mea s-a risipit cînd l-am văzut că îmi ia mîna și, făcînd o mică reverență deasupra ei, mi-a spus:

– Sînt cu adevărat onorat că ai venit să-mi ceri sfatul, Alteța ta.

– Oh, nu, vă rog, domnule maior! am zis eu ridicîndu-mă în picioare, ceea ce n-a fost prea ușor, avînd în vedere că stătea aplecat asupra mea, după care m-am deplasat într-o parte și mi-am tras mîna. Îmi ardeau obrazii și nu mă simțeam în largul meu. M-am uitat înnebunită la David, care se ridicase și el în picioare. Vă rog să-mi spuneți Jani, i-am zis eu, bilbfîndu-mă. Nu vreau să fiu... adică, a trecut atît de mult timp de atunci, domnule maior... și zău – oh, nu mai tot rîde așa, David!

– Cum? Chiar așa. Maiorul Elliot i-a aruncat lui David o privire severă și foarte glacială. Uite ce e, Hayward, am impresia că n-ai înțeles că în calitate de maharani a Jahanapurului, această tînără doamnă cîrmuiește peste vreo două milioane de suflete într-un stat cu o suprafață cît jumătate din Anglia! Și sub suzeranitatea Coroanei britanice are dreptul

la o salvă de salut de cincisprezece detunături, precum și la titulatura de „Alteță”. Nu văd nici un motiv de amuzament. Ce te-a apucat?! Te pomenești că ești vreun radical înrănit, ia zi?!

— Făceam haz de necaz, domnule maior, a zis David, împăciuitor. Care veterinar poate susține că l-a ajutat o prințesă să aducă pe lume un vițel?!

— Ei bine, prostiile astea trebuie să înceteze, firește, a pufnit maiorul. S-a uitat la mine. Dacă dorești să rămii incognito și să nu-ți asumi rangul și titlul, îți voi respecta dorințele, firește — ah —, Jani. Poate că asta ar fi oricum lucrul cel mai bun deocamdată, până ce Ministerul de Externe britanic v-a analiza problema și-ți va confirma dreptul de a domni în Jahanapur. Hmm! Ce situație neplăcută. Mă întreb dacă ala, cum îl cheamă, poreul de Chandra Ghose mai e încă pe tron. Sintem pe tărîmul politicii acum, pricepi, așa că cinstea nu e la ea acasă. Dacă au chef să-l dea jos pe Ghoose, tu le piei la fix. Dacă nu, s-ar putea să cam avem de furcă.

— Domnule maior Elliot, am zis eu, nu-mi doresc de fapt decât să șterg stigmatul de pe numele lui R.S.M. Burr. Presupun că dacă Ghose mai trăiește ar trebui pedepsit, dar nu mă interesează să devin maharani, să trăiesc în India sau chestii din astea.

— Hmm, a făcut maiorul, ciupindu-se de nas. Bun, va trebui să vedem. Sint de acord însă cu tine — numele lui Burr trebuie repus la loc de cinste. Cumplită pată pe obrazul regimentului. Ha! De-aici trebuie să pornim, dacă îmi permiți să îți dau un sfat.

— Să pornim de unde, domnule maior?

— De la regiment, desigur, copila mea. Oh, iartă-mă. Ah, Jani. Uite ce e, mă duc în oraș săptămîna asta și stau de vorbă cu niște vechi amici de la Ministerul de Război și Ministerul

de Externe. Aflu care e situația în Jahanapur în momentul de față...

– Dar treaba asta nu mă interesează, domnule maior.

– Stai un pic, stai, nu te pripî, m-a dojenit el ridicînd un deget, triumfător, și zîmbindu-mi radios. Am să mă duc și la lordul Kearsey! Ei, ce zici de asta?

– Lordul Kearsey?!

Maiorul Elliot îmi făcu un semn cu ochiul:

– General-locotenent lord Kearsey. E colonelul comandant al regimentului, iar în această calitate are acces direct la suverană. Doamne Sfînte, îmi închipuiam că toată lumea știe asta! Kearsey e un tip de treabă, i-am fost subaltern trei ani înainte de a se pensiona, iar dacă îi oferim șansa de a șterge această pată oribilă din istoria regimentului, e în stare să sară într-un picior de bucurie. Nu m-ar mira să se ia la harță cu ăia de la Externe, dacă i s-ar pune de-a curmezișul.

S-a întors și a început să se foiască prin cameră, frecîndu-și palmele încîntat; mi-am dat seama că David Hayward avusese dreptate în privința lui. Maiorului Elliot îi plăcea încă războiul.

– Mii de draci, a zis el molcom, chestia asta o să se răspîndească în toate bivuacurile din India. Se va deschide o anchetă judiciară pentru a reexamina cazul. Vor declara că Burr este nevinovat, firește. Nici un om întreg la cap nu poate să ajungă la altă concluzie, dacă pune laolaltă faptele cunoscute și conținutul acestei scrisori. Doamne, ce mi-ar mai plăcea să fiu în popota batalionului în seara cînd o să se aile vestea!

S-a răsucit spre mine, cu o licărire în ochi:

– Știi ce-or să facă, Jani, cu sau fără permisiunea oricăror politicieni înrăiți. Vor trimite un detașament din Gurkhas sus prin, cum ziceai că se cheamă? Mustang, scrie în scrisoare. Sus de tot prin Pasul Chak, să-l aducă acasă pe bătrînul soldat

de sub pietrele unde și-a găsit odihna și îl vor îngropa în cimitirul lor militar din Gorakhpur, unde îi e locul. Asta vor face, pe onoarea mea!

În clipa aceea, cu totul pe neașteptate și fără să scot aproape nici un sunet, am început să plîng acolo în picioare, cu lacrimi mari care mi se rostogoleau pe obraji. Maiorul Elliot mă privea consternat.

– Ce s-a întîmplat, Hayward? a întrebat el, privindu-l înnebunit. Am spus ceva rău?

David s-a uitat la el cu un respect din care nu lipsea mirarea, mi-a pus în mînă o batistă curată și m-a luat de braț, spunînd:

– Cred că ați spus exact ce trebuie, domnule maior. Vă mulțumesc pentru ajutor. Vă lăsăm să continuați cum veți socoti de cuviință că e mai bine.

În noaptea aceea am dormit prost, iar a doua zi eram fără vlagă, incapabilă să mă concentrez la ceva, după aceea a urmat însă o noapte de somn profund, așa că în dimineata următoare mi-am revenit complet, depășind șocul și emoția provocate de uluitoarea mea descoperire. Mă simțeam ușurată la gîndul că, deocamdată, făcusem tot ce puteam pentru Sembur, iar cauza lui era pe mîini bune. Acum mă puteam concentra asupra problemelor legate de Eleanor.

Mai rămăseseră doar cinci zile din termenul pe care mi-l propusesem, și nu primisem încă nici o scrisoare de la ea. În ziua aceea, am expediat o telegramă pentru a-mi rezerva un bilet la feribotul care traversa Canalul Mîncii, și un loc la Orient Expres. Trecuseră acum peste șase săptămîni de cînd Eleanor ar fi trebuit să se întoarcă, or nu dăduse nici o explicație în privința acestei întîrzieri, nu răspunsese la întrebările mele îngrijorate și, în general, nu făcuse nici un fel de referire la acest aspect.

Încercam uneori să-mi imaginez ce se putuse întâmpla de ajunsese să se poarte atât de ciudat și să scrie scrisori atât de stranii și de tulburătoare, numai că imaginația mea nu izbutea să găsească nici o explicație. Știam doar că ceva mergea cumplit de rău și eram absolut sigură că Jani Burr putea îndrepta situația.

Privind în urmă ulterior, mi-am dat seama cit de proastă și de înfundată am fost. Eleanor era puternică și independentă și îmi inoculase și mie aceste trăsături. Întrucât mă învățase să mă ocup de menaj, să o asist în munca de secretariat, să aranjez călătorii, să scriu scrisori de afaceri, să o ajut la cărți, îmi închipuiam că puteam face orice. Prin urmare, aveam de gând să plec în Corint, de una singură, să aflu ce se întâmplase și să o aduc pe Eleanor teafără și sănătoasă acasă, plătind astfel o mică parte din nemărginita datorie pe care aveam s-o am veșnic față de ea.

Bravo, Jani Burr.

Visul meu zadarnic și neghiob a fost zdruncinat peste două zile, când am primit o scrisoare de la Eleanor, pe o hîrtie cu antetul unui hotel din Atena, o scrisoare rece și sumbră care m-a înmărmurit și mi-a creat o spaimă ciudată.

Dragă Jani,

Domnul Vernon Quayle și cu mine ne-am căsătorit, ieri, în biserica anglicană de aici, iar peste două zile vom pleca în Anglia.

Sperăm să ajungem la Bournemouth luni, 29, cu trenul de la ora trei.

Te rog, ai grijă să fim așteptați la gară și fă toate pregătirile necesare pentru a ne putea instala la Merlin's Keep.

*A ta, din inimă,
Eleanor*

Parcă ar fi fost o scrisoare compusă de un străin.

Am plecat călare pe Goose Hill, am citit scrisoarea de vreo zece ori în ora petrecută acolo încercînd să-mi adun mințile, după care m-am întors acasă și am căutat fără convingere să-mi fac de lucru pînă la venirea lui David Hayward, căci convenisem ca în acea zi să stăm de vorbă despre călătoria mea. Numai că nu se mai punea problema nici unei călătorii.

Cînd a apărut David, eram în grajd, periindu-l pe Nimrod și împărtaşindu-i toate grijile și neliniștile mele. I-am arătat lui David scrisoarea; a citit-o de cîteva ori, inițial uimit, după care din ce în ce mai impasibil. În cele din urmă a ridicat privirea, mi-a dat înapoi scrisoarea și a zis:

– Tu înțelegi ceva?

Am scuturat din cap. A pus mîna pe greabănul lui Nimrod, cu ochii pironiți în pămînt:

– În fine... asta e.

– Îmi pare rău, David, am spus eu, mîngîindu-l pe mînă.

– Mulțumesc, Jani dragă. Presupun că și tu ești tare îngrijorată.

– Da. Sînt aproape înspăimîntată. Pentru soarta lui Eleanor, voiam să spun.

A ridicat din umeri, zîmbind crispat:

– Nu te lăsa furată de imaginație. Probabil că domnul Vernon Quayle e un bărbat foarte drăguț. Dacă nu ar fi fost așa, sînt convins că Eleanor nu s-ar fi măritat cu el.

– Dar Eleanor e schimbată, David. Scrisorile ei sînt altfel.

– Cred că atunci cînd iubești te porți mai ciudat. Probabil că e foarte emoționată și entuziasmată, așa că pentru o vreme orice altă preocupare a trecut pe planul doi. Chiar și tu, Jani. Sînt convins, însă, că acest lucru nu va afecta în nici un fel situația ta aici.

- Nici nu m-am gândit la asta. Nu-mi pasă de nimic, atîta timp cît Eleanor e fericită. Oi fi avînd cu destule defecte de care nu sînt prea mîndră, însă sincer și pe cuvînt de onoare, niciodată, dar absolut niciodată, n-am considerat că poziția mea aici are un caracter irevocabil.

David a încuviințat din cap, mîngîindu-l pe Nimrod cu un aer absent.

- Da, nici nu mi-am imaginat că ai fi putut gîndi altfel. Dar sînt foarte sigur că vei locui aici cu Eleanor. Am auzit-o spunînd că nu poate trăi fără tine, și știu că vorbea sincer. Chiar dacă are acum un soț, de tine nu se poate lipsi, Jani.

Am sperat atunci că David avea dreptate și că Eleanor va avea nevoie de mine, însă dacă aș fi știut că speranța mea urma să se adeverească într-un mod atît de înspăimîntător, mi-aș fi dorit altceva, de dragul lui Eleanor.

În următoarele două zile am fost foarte ocupată, fiindcă erau atîtea de făcut. Doamna Burke, Mayes și slujnicele au rămas cu toții uimiți aflînd vestea, pe care au primit-o mai degrabă cu neliniște, decît cu entuziasm. Am ajuns la concluzia că Eleanor prefera, probabil, să-și păstreze vechiul dormitor, care era foarte mare, și să se instaleze acolo cu soțul ei, așa că am mutat în acea încăpere patul mare și niște mobilă din fosta cameră a domnului Lambert.

Camera mea era alături de dormitorul lui Eleanor, așa că m-am gîndit că era mai bine să mă mut, pe același culoar, într-o odaie liberă, pe de o parte pentru a nu le tulbura intimitatea, iar pe de altă parte în ideea că încăperea ar fi putut fi transformată într-un bucluar pentru Eleanor. Slujnicele au făcut curat în casă, de sus pînă jos, deși curățenia de primăvară se încheiase doar cu trei săptămîni în urmă. L-am pus pe moș Dawson și pe ajutorul lui să plivească straturile de flori, să tundă iarba, astfel încît grădina să aibă un aspect proaspăt și elegant.

După o lungă discuție cu doamna Burke, am conchis că Eleanor și domnul Quayle ar fi bucuroși să mai scape un pic de mîncarea aceea din străinătate, așa că în seara sosirii urma să le oferim o tradițională friptură de vacă. Mi-am găsit timp, totodată, sîmbătă dimineață, să mă duc la Bournemouth, să scot niște bani din contul pe care îl aveam în banca de acolo și să cumpăr un splendid serviciu de ceai și cafea din argint, pentru patru persoane, făcut aproape cu optzeci de ani în urmă de Benjamin Smith din Londra. Acesta urma să fie cadoul meu de nuntă pentru Eleanor și soțul ei.

Luni, la amiază, terminasem tot ce se putuse face în intervalul de timp de care dispusesem, așa că după prînz mi-am pus cea mai frumoasă rochie și pălărie, pregătindu-mă să plec cu trăsura la Bournemouth. Inițial, mă gîndisem să mîn eu singură, căci, sinceră să fiu, mînuiam perechea de cai mai bine decît Mayes sau grădinarul cel tînăr, care făcea uneori pe vizitiul. După aceea, însă, m-am gîndit că se putea ca domnului Quayle să i se pară nepotrivit ca o doamnă să conducă trăsura, așa că, pînă la urmă, am plecat cu Mayes alături, ca vizitiu, și cu tînărul William, în spate, cu cabrioleta.

Am ajuns la gară cu douăzeci de minute înainte de ora la care urma să vină trenul. Am cumpărat un bilet de peron, după care am încercat să stau cuminte pe o bancă, cu umbrela de soare, în loc să dau frîu liber impulsului de a mă foi încolo și înapoi. Ultimea oară cînd Eleanor se întorsese dintr-o călătorie în străinătate, fusesem cu ea. Petrecusem trei săptămîni în regiunea Savoia, iar domnul Lambert venise la gară să ne întîmpine. Cît de diferită era situația de astăzi.

Trenul a sosit în cele din urmă, doar cu un minut întîrziere, pufăind fudul, cu pistoanele strălucind orbitor; mi-am amintit cît de speriată am fost cînd am văzut prima oară un asemenea monstru uriaș de oțel. Pe urmă nu m-am mai gîndit decît la Eleanor; stăteam pe vîrfurile picioarelor, lungindu-mă,

făcându-mi griji prostesti că aş putea să n-o recunosc în îngrămădeala aceea de pasageri care coborau.

Mi-a sărit inima din loc când am văzut-o, cu părul ei roşcat şi frumos lucind sub pălăria verde de pai, pe care o ajutasem să şi-o aleagă înainte de a pleca; am luat-o aproape la fugă prin mulţimea tot mai rară de pe peron. Sesizam vag că lângă ea era cineva, însă eu n-aveam ochi decît pentru Eleanor, iar cînd m-am mai apropiat am strigat-o.

- Jani? Mă privi, cam trasă la faţă, cu degetele la tîmplă, ea şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. După aceea, brusc, privirea i s-a luminat şi a desfăcut braţele larg: Oh, Jani! Jani!

Ne-am îmbrăţişat, pălăria mi-a alunecat pe o ureche, fiindcă Eleanor era mai înaltă decît mine, după care a făcut un pas înapoi, ţinîndu-mă strîns de mîini.

- Oh, Jani, ce bine-mi pare să te văd. Am tot încercat... am tot încercat să-mi amintesc, dar nu reuşeam să îmi zugrăvesc în minte chipul tău, draga mea. Totul mi se părea atît de departe... vreau să zic Larkfield şi *Merlin's Keep*, şi toată lumea, pe cuvînt. Nu îmi venea în minte nici o imagine - oh!

Am simţit că a tresărit şi am văzut că îi pierise toată însuleţirea de pe faţă. Mi-a dat drumul la mîini, aproape cu vinovăţie, şi a spus pe un ton agitat, înforcîndu-se pe jumătate spre persoana de lângă ea:

- Oh, iartă-mă, Vernon. Ea e Jani Burr, despre care sînt convinsă că ţi-am povestit atîtea. Fără să se uite la mine, a continuat: Jani, el e soţul meu, Vernon Quayle.

Pentru o clipă am văzut un bărbat bătrîn, apoi un bărbat mult mai tînăr, după care m-am zăpăcit complet. Avea părul cărunţ, cu şuviţe argintii cam rare, care acopereau un cap ce părea prea mare. În mod straniu, faţa prelungă nu avea riduri, ochii erau depărtaţi, cenuşii ca nişte bolovani. Vernon Quayle

avea urechile mari și ieșite în afară, gura mare, cu buze flasce, de parcă ar fi zîmbit tot timpul prosteste. Ținea în mînă o pălărie și era îmbrăcat cu un costum gri-argintiu, care îi venea destul de prost.

Timpu se oprise parcă în loc. Am început să simt cum un fel de arc se încorda, încetul cu încetul, în mine. Stăteam pe peronul unei gări dintr-un oraș englezesc pe coasta Hampshire, și totuși am avut brusc senzația că mă aflu la marginea unei prăpăstii. La prima vedere, Vernon Quayle nu avea nimic neobișnuit, nimic care să te îngrijoreze. Ba unei persoane mai puțin amabile i s-ar fi părut chiar că avea o înfățișare comică. Însă eu am avut convingerea fermă că nimeni, dar absolut nimeni pe lumea asta, n-ar fi putut să-l privească pe acest om cu multă atenție fără să nu rîdă.

Am avut o stranie senzație de repulsie, un sentiment de primejdie, și m-am înfiorat. Brusc, arcu care se răsucise în mine a țișnit dintr-o dată, sfîșind vălurile memoriei și deschizînd porțile unei spaime glaciale și paralizante. Cu ani în urmă, în Galdong, Oracolul privise în tușul negru și vorbise despre Omul de Argint... cel fără sînge... Mîncău de Suflete... Și mai tîrziu, ultima oară cînd mă văzusem cu Marele Lama, Rild, îmi prezisese înîlnirea cu femeia în roșu... „care îți va fi prietenă, iar prin intermediul ei va veni cel de temut, care va fi dușmanul tău, Omul de Argint...”

Știam că acum se afla în fața mea. Palid și fără sînge era, căci în timp ce Eleanor era ușor bronzată de soare, fața lui Vernon Quayle era nefiresc de albă, nu alit de boală, cît fiindcă i-ar fi lipsit pigmentul necesar.

O parte din mintea mea îmi tot repeta că eram proastă și cu o imaginație excesiv de bogată, că doar fiindcă soțul lui Eleanor avea părul argintiu mi însemna neapărat că prezența lui împlinea o prezicere stranie, făcută de o fată ursuză și de un călugăr bătrîn, cu șase ani în urmă, în celălalt capăt al

lumii. Însă undeva în adâncul ființei mele, simțeam că îl priveam, acum, pe cel pe care Oracolul îi numise Mîncăul de Suflete. Și, uitîndu-mă așa la el, din ce în ce mai îngrozită, începeam aproape să înțeleg la ce se referise fata aceea. Mi-am amintit că Rild, în mod normal atît de calm și de senin, șoptise șocat: „...între marginile pămîntului și încarnare n-am crezut că voi simți vreodată atîta putere”.

Vernon Quayle a zis:

– Bună ziua.

În contrast cu înfățișarea, vocea era frumoasă, liniștită și melodioasă, dar fără nici o urmă de căldură.

Făcînd o mică reverență, am spus:

– Bună ziua și bine ați venit în Larkfield, domnule Quayle. Primiți cele mai sincere urări de bine și felicitări din partea mea.

Am întins mîna pe care s-a mulțumit doar să mi-o atingă cu niște degete reci, dar cu toate acestea nu mi-am putut înfrîna un fior, făcînd totuși un efort susținut de a mi-o retrage firesc, în loc s-o smucesc, dezgustată.

Eleanor își privea calmă bărbatul. Mi s-a frînt inima uitîndu-mă la ea, fiindcă mi s-a părut că din ființa ei pieriseră toată energia și vitalitatea dinainte.

– Am trei cufere cu lucruri de mare valoare în vagonul de bagaje, a zis Quayle.

– Se ocupă William de ele, domnule Quayle. Dacă nu le poate duce pe toate cu cabrioleta, mai face un drum. Am prins-o pe Eleanor de braț, făcînd tentativa disperată de a părea veselă: Oh, ce bine-mi pare să te revăd! Abia aștept să-mi povestești toate noutățile și să mă uit la picturile și la însemnările tale. Ai găsit vreo floare rară?

Eleanor s-a încruntat un pic, ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească:

– Floare? Păi nu prea, draga mea. N-am prea fost în stare să lucrez.

Cînd ne-am instalat în landou, m-am așezat cu fața spre Eleanor. Vernon Quayle a stat lângă ea și a luat-o de mînă. Am sperat că a fost un gest de tandrețe, însă tot drumul prin Bournemouth și pînă la Larkfield nu i-a adresat nici un cuvînt, mulțumindu-se doar să privească în jur; sucindu-și capul argintiu încolo și înapoi, privea totul cu ochi cenușii și goi, fără nici un interes. Am așteptat ca Eleanor să spună ceva, însă a stat tot timpul țepănă, cu un aer jenat, zîmbindu-mi timid cînd îmi întâlnea privirea.

Nu mi-am închipuit niciodată că ar fi fost cumva posibil ca Eleanor Lambert, Eleanor a mea, cea cu privirea neînfricăată, rea de gură și îndrăcită, să fie timidă sau jenată și uitîndu-mă acum la ea am simțit o amărăciune teribilă. Am izbutit într-un fel să turui vrute și nevrute în drum spre casă, dar a fost un adevărat calvar.

Am ajuns la *Merlin's Keep*, unde doamna Burke și ceilalți servitori au apărut pe scări să le ureze bun venit stăpînei lor și noului stăpîn. Ar fi trebuit să fie niște clipe fericite și entuziaste, numai că toată lumea era parcă stînjenită, în afară de Vernon Quayle. S-a uitat la angajați cu un aer absent, ce i-au fost prezentați rînd pe rînd, însă părea mult mai preocupat de casă. Plănuisem să cer să ni se aducă niște ceai bun în grădină și mă gîndeam că Eleanor ar face bucuroasă o baie și s-ar odihni cîteva ceasuri înainte de cină, dar cînd am intrat în holul mare, Vernon Quayle a zis:

– Aș vrea să văd casa, draga mea.

– Sigur că da, Vernon.

Luîndu-mi inima în dinți, am spus pe un ton cît am putut eu de vesel:

– N-ai vrea să te odihnești înui, Eleanor? Cred că ești tare obosită.

Vernon Quayle m-a privit ținută, iar Eleanor s-a grăbit să spună:

- Nu, dragă, nu, nu sînt deloc obosită, mulțumesc.

În următoarele douăzeci de minute, am făcut un scurt tur al conacului *Merlin's Keep*. Pentru unele părți, Vernon Quayle n-a manifestat nici un interes; în alte locuri, însă, a zăbovit îndelung. Am avut impresia că, dacă îl interesa cît de cît vreo încăpere, interesul se limita la aspect și la orientare, dacă era cu fața spre nord sau spre sud, sau cît de amplă era priveliștea ce se deschidea în fața ferestrelor. Cînd am ajuns la etaj și le-am explicat cum aranjasem totul, a zis cu glasul lui mîeros:

- Avem nevoie de camere separate. Aruncînd o privire prin dormitorul mare pe care li-l pregătisem, a continuat: Sînt convins că o să te simți perfect aici, draga mea. Eu am să iau dormitorul de vizavi, care dă spre răsărit. S-a uitat la mine: Poate vrei să te ocupi de asta, da?

- Desigur, domnule Quayle.

- Sper să găsești o cameră care să-ți convină pentru a-ți face acolo biroul, Vernon, a zis Eleanor. Există al meu, firește, sau încăperea în care a avut tata biroul, sau biroul lui Jami, toate la parter, cum ai văzut.

Părea nervoasă, iar mie îmi venea să plîng.

- Nu-mi convine nici una, Eleanor, a zis soțul ei. Privind spre o scară care urca din culoar, a zis: Asta duce la camerele servitorilor?

- Propriu-zis, nu, Vernon, duce pe același etaj unde sînt și odăile lor. Acestea se află în cele două aripi, fiecare cu scara ei. Asta duce în ceea ce numim noi „Camera rotundă”.

Camera rotundă nu comunica în nici un fel cu cele două aripi, singurul acces în această încăpere fiind prin intermediul scărilor pe care le urcam acum. Încăperea era una dintre trăsăturile inițiale ale conacului *Merlin's Keep*, iar scopul ei răminea un mister. Era oarecum mai înaltă decît nivelul

acoperișului și avea patru ferestre. Una dintre ele era lată și adîncă, deschizîndu-se spre terenul din spatele casei. Celelalte trei, plasate la distanță egală de jur-împrejurul camerei circulare, erau, inevitabil, foarte sus, aproape de tavan, și aveau formă de fantă îngustă, deschizîndu-se direct deasupra acoperișului. Domnul Lambert susținuse întotdeauna că era vorba de o eroare arhitecturală, căci în realitate camera nu era rotundă și nici măcar simetrică, ieșind proeminent în afară pe latura sudică.

Vernon Quayle stătea în mijlocul încăperii recent renovate, dar nemobilată, privind meticolos în jurul lui. A început să dea din cap, iar buzele acelea flasce s-au încordat o clipă, schițînd un fel de zîmbet.

– E admirabilă pentru ceea ce vreau eu, a zis el, uitîndu-se la mine. Fii, te rog, atît de drăguță și cheamă un specialist în mobilier, cît mai repede cu putință.

– Prea bine, domnule Quayle. Am simțit brusc că trebuia neapărat să mă retrag fie numai și pentru cîteva minute, pentru că nu mai suportam să-i văd împreună pe Vernon Quayle și Eleanor. Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă ocup de cîteva probleme, am zis eu, și m-am dus în camera mea. Mi-am scos pălăria, am sunat să vină Bridget, i-am spus să o roage pe doamna Burke să vină la mine, am plîns un pic, m-am spălat pe față, așa că atunci cînd a venit doamna Burke nu se mai cunoștea nimic.

– Domnișoara Eleanor se simte bine? a întrebat ea, neliniștită. Parcă nu e în apele ei, domnișoară Jani. Toți sîntem de părerea asta. Adică... știți, parcă n-ar fi ea.

Ne uitam una la cealaltă. Doamna Burke dădea din cap cu subînțeles.

– Să sperăm că o să-și revină curînd, am spus eu pe un ton istovit. Pînă atunci, însă, trebuie să eliberăm un dormitor pentru domnul Quayle.

I-am spus ce trebuia făcut, iar după ce a plecat zorită, am exersat în oglindă câteva zimbete vesele, înainte de a mă duce să bat la ușa lui Eleanor.

Cînd m-a poftit să intru, am găsit-o așezată în fața mesei de toaletă, cu mâinile în poală. Deși era o zi călduroasă, nu-și scosese pălăria și nici jacheta de la taier. Privind în jur, am întrebat:

- Unde e domnul Quayle?

- Sus, în Camera rotundă, a spus ea, cu ochii pironiți spre mîni.

M-am dus spre ea.

- Scoate-ți pălăria și jacheta, draga mea, e tare cald. Haide, dă-mi voie să te ajut. A stat inertă, lăsîndu-mă să-i trag acul de la pălărie, după care m-a prins brusc de mîna și mi-a zis gîfînd:

- Să nu mă părăsești, Jani! Să nu mă părăsești niciodată, te rog, promite-mi!

Am tresărit șocată, după care am cuprins-o în brațe și am strîns-o la piept:

- Sigur că n-am să te părăsesc, i-am șoptit eu cu patos. Niciodată, niciodată, atîta vreme cît vei mai avea nevoie de mine. Oh, Eleanor, ce se întîmplă? Ce-ai pățit, draga mea? E cumva...? M-am oprit. Nu puteam întreba o persoană care se măritase doar de câteva zile, dacă soțul ei era cel care o transformase dintr-o femeie înimoasă și încrezătoare, într-o nevestă molatică și timorată:

Cîteva minute a rămas agățată de mine, după care s-a răsucit brusc, s-a ridicat în picioare, cu capul lăsat pe umăr ca și cum ar fi ascultat, încreștată și cu un aer de nedumerire.

- Ce-ai spus, Jani? a întrebat ea, după câteva clipe.

- Am întrebat ce-ai pățit.

- Ce-am pățit?

- Da. M-ai implorat să nu te părăsesc și mi-ai părut tare disperată.

- Am zis eu asta? M-a privit sincer uimită. Oh, draga mea, se pare că fac tot felul de lucruri ciudate, în ultima vreme. Iartă-mă, Jani.

Stăteam nedecisă, cu sentimentul că încercam să fac față unei situații pe care nu izbuteam s-o pricep. În cele din urmă am zis:

- Fac niște ceai și îl aduc aici, vrei? Doamna Burke e ocupată pînă peste cap.

- Da, dragă. Ar fi foarte plăcut, a zis Eleanor cu un aer absent.

Am ieșit din cameră și am aruncat o privire spre scările care duceau spre Camera rotundă, cînd am trecut prin dreptul lor. Știam că Eleanor pățise ceva îngrozitor. Aveam impresia că nici nu mai era conștientă de ea însăși, cu excepția unor străfulgerări cînd capta realitatea, ca atunci cînd mă implorase să n-o părăsesc. Aceasta fusese adevărata Eleanor, profund disperată și chemîndu-mă în ajutor, la fel cum și în scrisorile ei mai apăruseră crîmpeie din eul ei real. Însă, pe ansamblu, încetase să mai fie Eleanor Lambert și devenise... am fugit din fața adevărului, după care m-am căznit să-l înfrunt. Preaiubita mea Eleanor se preschimbase oribil într-o marionetă supusă.

10

Ii făgăduisem lui Eleanor să n-o părăsesc niciodată. În nici șapte săptămîni, mi-am călcat promisiunea, nu din vina mea, ci fiindcă din cauza ei a fost imposibil să mă mai țin de cuvînt.

În numai cîteva zile, atmosfera destinsă și plăcută de care avusesem parte întotdeauna la *Merlin's Keep* s-a schimbat, devenind sumbră și jenantă. După o lună, Mayes și-a dat demisia și s-a dus să locuiască în regiunea din centrul Angliei, cu o soră rămasă văduvă. În locul lui, Vernon Quayle a angajat pe un tip mătăhălos și acru, din Southampton. Îl chema Thorpe, nu vorbea aproape deloc și era supărat parcă pe toată lumea. Doamna Burke a rămas la noi, doar fiindcă m-am rugat eu de ea.

La nici o săptămînă după ce Vernon Quayle a pășit în *Merlin's Keep*, muncitorii lucrau deja de zor în Camera rotundă, redecorînd și făcînd tot ce le cerea el, sub permanenta lui supraveghere. Mai tîrziu, a fost livrată și instalată mobila

comandată după schițele lui. Nici eu și nici vreunul dintre servitori n-am urcat scările pînă în Camera rotundă, în tot acest interval, întrucît Eleanor spusese, agitată, că această încăpere era domeniul privat al soțului ei. Îmi făceam atîtea griji pentru ea, încît, preocupată cum eram, mi-a trebuit o bucată de vreme pînă să ajung să mă întreb cine făcea curat și ștergea praful în Camera rotundă, întrucît acum era mereu încuiată, și m-am cutremurat pînă în măduva oaselor cînd am aflat că Eleanor făcea personal această corvoadă.

Vernon Quayle își petrecea o bună parte din zi în Camera rotundă, chemînd-o adesea pe Eleanor să stea cu el, uneori doar cîteva minute, alteori cîteva ceasuri. Nu puteam să-mi dau seama de ce, căci în alte ocazii nu păreau să aibă să-și spună prea multe. El îi vorbea întotdeauna politicos și uneori i se adresa cu „draga mea”, însă nu i-am auzit niciodată făcînd conversație pe o anumită temă. La masă, era în stare să stea mut, fără nici o jenă, cu ochii aceia cenușii pierduți în gol, în timp ce Eleanor și cu mine vorbeam.

Am spus „vorbeam”, dar nu mai era ca înainte. Pe vremuri, discutam despre tot ce mișca și nu mișca sub soare, uneori contrazicîndu-ne, alteori căzînd de acord, însă n-am dus niciodată lipsă de subiecte de conversație. Atunci, demult, cînd toți trei aveam felurite indeletniciri și preocupări, aveam mereu de împărtășit noutăți, birfe, descoperiri. Acum însă Eleanor nu făcea nimic. Însemnările, manuscrisele și picturile ei se prăfuiau în birou. Nu mai activa în comitete și nu se mai ocupa de opere filantropice. Nu dădea serate și nici petreceri în grădină. Cîndva, energia ei părea nelimitată. Acum, se scula tîrziu, se culca seara devreme, petrecîndu-și aproape toate ceasurile de trezie într-un fel de vis greoi.

Uneori, în treacăt, mi se întîmpla să deslușesc o lărmă din Eleanor cea de odinioară, prinsă în capcana acestei noi persoane. De două ori, cînd eram singure, m-a prins disperată

de mină și a zis: „Ajută-mă, Jani!“ Dar, pînă să apuc să strig „Spune-mi ce să fac!“, momentul de luciditate trecuse și Eleanor mă privea absentă, ea și cum n-ar fi rostit nici un cuvînt.

Cu un alt prilej, cînd se uita la mine cum plantam niște garoafe, a repetat brusc cuvintele din scrisoare, spunînd cu un glas straniu și tremurat: „Roagă-te pentru mine, Jani“. Am scăpat din mină cuțitul și țărșul, luînd-o la fugă spre ea, numai că instantaneu străfulgerarea de însuflețire temătoare i s-a risipit din ochi, și a zis:

— Sînt puțin obosită. Cred că am să mă duc în casă să mă odihnesc un pic.

M-am uitat după ea cum pășea agale pe pajiște și am simțit că mi se frînge inima.

Dacă nu era acasă, Vernon Quayle era plecat să se plimbe pe jos sau să călătorească de unul singur. Nu l-am văzut maltratînd vreun cal, însă tuturor le era frică de el. Prima oară cînd a venit în grajd, fiind și eu acolo, am simțit un val de teamă care i-a înflorat pe cei șase cai. Au rostogolit ochii, au ciulit urechile, au firșit din copite. Am răsuflet ușurată cînd l-a ales pe Hector, fiindcă mi-era groază să nu mi-l ia pe Nimrod.

În aceste drumuri prin ținutul de țară, lua cu el o raniță în care avea niște sticlute groase. Eleanor spusese vag că era preocupat de botanică, însă am aflat de la săteni că nu-l interesa decît să culeagă buruieni și să adune anume mici gîngăni. În Larkfield, oamenii șușoteau mult și clătinau din cap cînd se pomenea de Vernon Quayle și de „biata domnișoara Eleanor“. O dată, cînd eram în fierărie și el a trecut călare pe acolo, am văzut-o pe Rosie cum ridică pe furiș două degete încrucișate, în urma lui, făcînd gestul străvechi de alungare a Necuratului. M-am înflorat, întrebîndu-mă ce instinct o făcuse

să-l vadă pe Vernon Quayle într-o asemenea lumină. Nu era singura care avea această senzație, așa cum am aflat când am stat de vorbă cu David Hayward, într-o după-amiază.

– Toți zic că Quayle e un fel de vrăjitor rău, a spus David. Baba Spicer se jură că doar ce s-a uitat la capra ei și animalul a murit noaptea.

Ne ocupam amândoi de Old Wilfred, taurul țifnos de la Colbrook Farm, care se infectase la o copită. David îmi trimisese un bilet să mă roage să-l ajut o oră, iar eu profitasem de ocazie. Era prima oară când mă vedeam cu el după întoarcerea lui Eleanor și brusc mi-am dat seama că tînjeam să stau de vorbă cu cineva, cu un om în care să am încredere.

– Dacă aș mai locui și acum în Namkhara, aș face și eu semne ca Rosie, aș învîrți roata cu rugăciuni și aș pune capcane pentru demoni. Vernon Quayle e ca Rild, Marele Lama despre care ți-am povestit, numai că Rild era un om bun, iar Vernon cred că e rău.

David prinsese copita între genunchi și o curăța cu un bisturiu special.

– Rău? a zis el. Dar ce-a făcut?

– A schimbat-o pe Eleanor. Nici n-ai mai recunoaște-o, David.

– Presupun că oamenii se mai schimbă cînd se căsătoresc.

– Oh, nu fi prost și rațional! am zis eu, furioasă. După aceea, m-am adresat lui Old Wilfred în tibetană, fiindcă sfîrșia și se foia: „Fii cuminte, micuțul meu. Ușor, așa, ușurel. Ai un pic de răbdare și scapi de durere. Pe urmă poți să te plimbi pe iarba moale și mătăsoasă...”

Pînă am plecat de la fermă, n-am mai discutat nimic cu David. Stăteam în trăsurică lîngă el, cu Nimrod legat în spate. Pe urmă i-am povestit cît de mult se schimbase totul la *Merlin's Keep*, sau, mai bine zis, am încercat să-i povestesc pentru că

multe lucruri erau greu de redat în cuvinte. A ascultat în tăcere, strunindu-l pe Smokey să meargă lent, și când m-am oprit în cele din urmă, a zis sumbru:

– Nu știu ce să înțeleg din toate astea, și cred că nimeni n-ar ști, Jani. Meseria mă aduce în contact cu toată lumea, de la moșier pînă la lucrător. Quayle nu are nici o inițiativă de a se apropia de cineva. Dacă i se vorbește, e politicoș. În rest, își vede de ale lui, ignorînd pe toată lumea, pe bogătași și săteni deopotrivă. E treaba lui, firește, însă am impresia că a rupt-o pe Eleanor de restul lumii. Vrea să facă din ea un fel de pustnică?

– Nu știu, David. Simțeam un nod în gît și îmi venea să plîng. Nu știu ce va face și mă simt complet neajutorată.

După o tăcere mai lungă, a spus ostentiv:

– Eleanor s-a măritat cu Vernon Quayle, la bine și la rău. Nimeni nu poate face, așadar, nimic. Cînd am cotit și am intrat pe cărarea din pădure care ducea spre casa lui, mi-a aruncat o privire și a zis: I-ai povestit ce ai descoperit? Mă refer la scrisoarea lui Sembur, la tot ce ai aflat despre mama și tatăl tău.

– Da. I-am citit copia pe care am făcut-o după scrisoare. Mă gîndeam că o să fie entuziasmată și că o să rîdem amîndouă de rangul meu de maharani, că o să vrea să discute cu maiorul Elliot și să afle ce se întîmplă, și... cîte n-am fi avut de discutat. Numai că n-a fost așa, David. A dat doar din cap, a zîmbit un pic și a zis: „Ce interesant, Jani dragă.” Afița tot.

David și-a mușcat buza și mi-am dat seama că abia acum își dădea seama cît de mult se schimbase Eleanor. După ce am mai mers un pic, a zis:

– Quayle știe toate astea în legătură cu tine?

– Știe ultima parte, fiindcă a fost de față cînd i-am povestit lui Eleanor și i-am citit scrisoarea, la cină, într-o seară. Pare

că nu ascultă niciodată ce discutăm, însă cred că a auzit ce-am spus. Nu știu dacă Eleanor i-a povestit tot ce mi s-a întâmplat înainte de a veni la *Merlin's Keep*.

David a întors capul, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

– Vasăzică i-ai povestit totul despre scrisoarea lui Sembur, și Quayle n-a fost atent? Nu ți-a pus nici o întrebare?

– Exact.

– Doamne Sfinte, individul ăsta n-are nimic omenesc.

M-am înfiorat la auzul acestor cuvinte. N-am mai discutat nimic pînă ce am ajuns la casa lui David, unde m-a invitat să bem un ceai în grădină.

– Ai mai aflat ceva de la maiorul Elliot? m-a întrebat el, în timp ce așteptam ca Rosie să ne aducă ceaiul.

– Oh, ce rău îmi pare, ar fi trebuit să-ți spun, am zis eu cu un aer de vinovăție, dar am fost teribil de prinsă cu Eleanor de cînd a venit acasă.

– Nu face nimic. Ce ar fi trebuit să-mi spui?

– Doar că mi-a scris maiorul Elliot. A stat la Londra, două zile, la clubul lui, timp în care s-a întîlnit „cu cine trebuie”, cum zice el. Se pare că Armata s-a arătat interesată, însă cei de la Departamentul pentru colonii au fost destul de rezervați, așa că i-a povestit totul unui prieten, care la rîndul său are un amic la Ministerul de Externe, unde cele aflate li s-au părut absolut palpitate. Marchizul de Landsdowne, ministrul de Externe, era în vacanță, însă urma să analizeze cazul la înapoiere. Pînă atunci, chestiunea era considerată strict confidențială.

– Ce neobrazare, a spus David, cu un rîs scurt. N-au nici un drept să-ți spună dacă ai sau nu voie să vorbești.

– Ce mai contează? am întrebat eu, ridicînd din umeri. Maiorul Elliot a spus că s-ar putea să dureze săptămîni în șir pînă ce voi mai afla ceva, întrucît Londra dorește să discute

semnificația politică cu Delhi, și... oh, nu știu. Mă bucur că s-a văzut cu lordul Kearsey, domnul despre care ne-a spus că a fost colonelul regimentului. Se pare că e foarte dornic să ștergă stigmatul de pe numele lui Sembur, or asta e tot ce mă interesează pe mine.

Trei zile după aceea, Vernon Quayle m-a uimit apărind în sufragerie după cină. Nu mai făcuse niciodată asta. Stăteam cu Eleanor lângă ușa cu două canaturi și savuram aerul răcoros al serii. În fața mea era o măsuță și lipeam în album niște poze și niște scurte articole care mă interesau, decupate din *Country Life* și *Vanity Fair*. Eleanor avea un gherghef în poală și niște jurubițe de mătase într-o cutie pusă la îndemână, cu care broda un model floral pe un șal de mătase.

Aveam întotdeauna grijă ca atât Eleanor cât și eu să ne dedicăm unei activități când stăteam împreună după cină. La început, după ce a venit acasă, făcusem eforturi epuizante de a întreține o conversație, în care intervenția ei era aproape minimă. Acum puteam schimba câteva cuvinte despre tot felul de fleacuri, după care lucram fiecare în tăcere, ceea ce îmi lăsa răgazul să mă gândesc la ce să mai spun în continuare.

Am tresărit amîndouă cînd s-a deschis ușa și Vernon a pășit înăuntru. Eleanor a zis: „Oh... Vernon”. M-am căznit să-i zîmbesc, însă fără să-l mai salut, întrucît ne despărțisem în sufragerie cu nici o jumătate de oră în urmă. A împins un fotoliu ceva mai înainte ca să stea cu fața la ușa dublă, a ignorat-o complet pe Eleanor, și-a rezemat bărbia pe minile împreunate și m-a privit câteva clipe curios, după care a spus cu glasul lui armonios:

– Din câte am înțeles, cînd ai locuit în Smon T'ang ai fost de câteva ori în Tibet.

L-am privit uimită, după care, cu meticulozitate, am pus pensula la loc în borcanul cu lipici și m-am șters pe mîini.

- Da, domnule Quayle. Noi îi ziceam Bod.

- Deduc că traseul vostru trecea prin Pasul Chak, și nu prin Sharba sau Kore?

Eram și mai uluită.

- Da, Pasul Chak nu e atât de înalt ca celelalte două. Spuneți-mi, cum de știți, totuși, de existența lor, domnule Quayle?

- Am fost în Tibet, a zis el cu un aer distrat, de parcă ar fi pomenit de Winchester.

- Ați fost? Pesemne că tonul și cuvintele mele sunaseră nepoliticos, deși nu aceasta fusese intenția mea. Pur și simplu nu mi-l puteam imagina pe acest englez subțire și alb la față, de o vîrstă incertă, călătorind în ținutul Bod.

Eleanor a spus foarte aferată:

- Oh, cum nu ți-am spus, Jani? Vernon a călătorit foarte mult. A fost în India, China, Egipt, Indiile de Vest, în enorm de multe locuri.

- Îmi pare rău dacă am spus ceva nelalocul lui. M-am adresat amîndurora. Pur și simplu am fost surprinsă, fiindcă foarte puțină lume a fost în Tibet. În fond, nu există drumuri, nici mijloace de transport, așa că e foarte greu de călătorit pe acolo, în special la altitudini mari.

Buzele flasce ale lui Vernon Quayle s-au strîmbat disprețuitor:

- Cînd corpul ascultă de minte, nu e nici o problemă, a zis el distant. Eu am intrat în Tibet pe ruta principală, la nord de Darjeeling. Nu cunosc zona pe unde ai călătorit tu.

- Nici eu n-am știut-o niciodată prea bine, domnule Quayle. Urmam doar vechiul traseu comercial spre Magyar și ne întorceam tot pe-acolo.

- Înseamnă că ai trecut la cîțiva kilometri de Choma La, marea mănăstire de acolo.

- Da, am văzut-o de pe creasta pe unde merge poteca. Este în celălalt capăt al unei văi largi și pare construită parțial în munte.

- N-ai fost niciodată înăuntru?

- Oh, nu, domnule Quayle, am spus eu, zimbînd cu jumătate de gură. Nu mi s-ar fi dat voie, decît dacă o cerea Marele Lama.

A privit lung spre grădină.

- Ce știi despre Choma La?

- Mai nimic, doar că e importantă. Și probabil că este, din moment ce Dalai Lama se duce acolo o dată pe an, pentru o festivitate specială.

A închis ochii pe jumătate.

- Nu se poate, însă, ca atunci cînd mergeai spre Magyari cu camarazii tăi și ați văzut mareașta mănăstire, să nu se fi vorbit despre ea, să nu se fi făcut comentarii, să nu-ți povestească ce știu despre ea!

Am stat să mă gîndesc, încercînd să-mi amintesc, însă în cele din urmă am scuturat din cap:

- Așa o fi fost, însă acum nu-mi mai aduc aminte nimic. Presupun că eram atît de preocupată de iacii mei, încît n-am prea dat atenție probabil la ce se vorbea.

Fără nici un alt cuvînt, Vernon Quayle s-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră. S-a așternut tăcerea timp de vreo jumătate de minut după ce ușa s-a închis, iar apoi Eleanor a zis vag:

- Poate n-ar strica să folosească un verde mai pal pentru frunzele din modelul ăsta.

Avusesem întotdeauna grijă să nu fac nici o aluzie la sentimentele mele față de Vernon Quayle, sau să pun vreo întrebare despre el, însă acum nu m-am putut abține să nu spun:

– Eleanor, ce ciudat. De ce crezi că m-a întrebat domnul Quayle despre Choma La?

S-a îndreptat de spate, frecându-și degetele de parcă i-ar fi amorțit.

– Oh, are nenumărate preocupări, a zis ea, cu ochii pironiți în sus ca și cum ar fi făcut un efort de memorie. Studiază științele naturale, astronomia, matematica, metafizica... enorm de multe subiecte, zău, dar pe mine toate problemele astea mă depășesc, Jani.

– Oh, de ce spui asta?! Și tu ești om de știință.

– Da. Se cheamă că mai făceam și eu câte ceva de mîntuială. Însă cunoștințele lui Vernon sînt absolut remarcabile. Înțelege atît de mult, încît nici chiar oamenii ceva mai deștepti nu pot pricepe. Există orizonturi ale minții... orizonturi ale minții, Jani, care... Vocea i s-a stins, am văzut că i se umpluseră ochii de lacrimi. A continuat agitată. Colecționează lucruri frumoase. Știi? Conțin frumusețe, înțelegi, o calitate de neînchipuit, dar cu o putere reală. Toace este de neînțeles este puternic. Lumina și întunericul, ordinea și haosul, binele și răul. Depinde de înțelegere cum să... cum să absorbi și să dirijezi forța...

S-a oprit brusc la mijlocul frazei, s-a așezat pe scaun și și-a privit fix mîinile, încleștate una de cealaltă în poală. Am alergat la ea și am cuprins-o pe după umeri, lipindu-mi obrazul de al ei. Era rece. Nu pricepusem izbucnirea ei stranie și dezlinată, însă ceva din atitudinea ei mă umplea de groază.

– Eleanor, Eleanor dragă, am șoptit eu, știu că ești nefericită, știu eu. Te rog vorbește cu mine, spune-mi cum te pot ajuta. E cumva...? Am ezitat, după care m-am repezit fără să mă mai gîndesc: E cumva de vină soțul tău? Ți-e teamă de el? Te duc undeva departe, plecăm numaidecît, dacă vrei. Dar trebuie să-mi spui, trebuie să vorbești.

Am simțit că se mișcă. A întors capul și când m-am uitat în ochii ei gri-verzi care fuseseră cîndva atît de senini, mi s-a părut că departe, în adîncurile lor, o vedeam pe Eleanor cea de odinioară, privindu-mă cu o rugămintă disperată. După care, a clătinat rar din cap:

– Nu, a zis ea cu blindețe, nu tu, Jani. Nu vreau să te trag în jos.

A închis ochii. După cîteva momente, a oftat, i-a deschis din nou și și-a luat ghergheful.

– Ce părere ai? a zis ea, încrețindu-și fruntea. N-ar fi mai bine să folosesc un verde mai pal pentru frunze?

După zece zile de la această întîmplare, cu cîteva minute înainte de amiază, eram la mine în birou cînd m-am trezit cu Vernon Quayle. Biroul era locul meu preferat și mă deranja că venea nepoftit.

Eram totodată surprinsă, fiindcă nu mai călcase niciodată aici, nefăcînd decît să arunce o simplă privire înăuntru în prima zi cînd îl plimbaser prin *Merlin's Keep*. Am pus tocul jos, m-am ridicat în picioare, am afișat zîmbetul politicoș, pe care i-l arătam întotdeauna soțului lui Eleanor, și am zis:

– Poftiți, vă rog, înăuntru, domnule Quayle. Vă pot fi de folos cu ceva?

La început nu mi-a răspuns, uitîndu-se doar la mine. În alte dăți, privirea lui era absentă sau se uita prin mine ori peste mine, însă acum nu era așa. Ochii, aidoma unor picături de ploaie cenușii, se uitau fix în ai mei, și brusc am sesizat cît de mari erau pupilele lui. Privirea era atît de tulburătoare, înch pe moment am amețit, însă am izbutit într-un fel să nu cobor pleoapele, căzîndu-mă să-i zîmbesc silit.

În cele din urmă, a zis:

– Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai putea ajuta o jumătate de oră, Jani.

Mi-am ascuns mirarea și am spus automat:

– Sigur că da, domnule Quayle. Vreți chiar acum?

– Da. S-a întors să plece. În Camera rotundă, dacă vreți.

Am clipit cu ochii pironiți la cadrul ușii pe unde ieșise și am ascultat, vrînd să-i aud pașii. Nimic. În viața mea nu înțilnisem vreun bărbat sau vreo femeie care să se miște fără nici un zgomot, ca Vernon Quayle. Am închis registrele de socoteli, le-am pus bine într-un sertar, am făcut ordine pe masa de lucru, mi-am luat carnetul de notițe și un creion, după care am pornit în sus pe scări, cu o vagă senzație că ceva nu-mi plăcea.

Știam că Eleanor era în camera ei, unde se odihnea înainte de masa de prînz, ceea ce nici n-ar fi visat să facă înainte de apariția în viața ei a lui Vernon Quayle, cînd avea o energie nelimitată. Neliniștea mea nu izvora din teama că ar fi plănuit cumva să-mi facă avansuri, fiindcă eram absolut sigură că nu simțea nimic pentru mine, avînd dubii totodată că femeile l-ar fi atras în vreun fel. Eram aproape sigură, deși nu îmi plăcea să mă gîndesc la asta, că de cînd venise la *Merlin's Keep* nu o vizitase niciodată pe Eleanor în dormitor. Nu știam cum să-mi explic această stare de jenă, însă era foarte reală, sporind pe măsură ce urcam treptele spre Camera rotundă, unde am bătut la ușă și am intrat cînd Vernon Quayle m-a poftit înăuntru.

N-aș fi crezut niciodată că o cameră pe care o știam putea fi într-atît de schimbată. Prima impresie a fost de grație și delicatețe, întrucît cele patru ferestre lăsau razele soarelui să scalde suav pereții curbați. Pardoseala era din dale albe, mobila simplă și stranie, dintr-un lemn negru lucios, fără tapiterie. Erau acolo două fotolii, o banchetă lată cu spătar înalt și brate, un taburet cu șezutul octogonal, un birou semicircular, cu partea de deasupra din piele neagră.

Pe două laturi ale camerei erau montate rafturi pentru sute de cărți, multe dintre ele destul de vechi, după starea scoartelor. Pe o altă latură se afla o masă curbată cu o chiuvetă și un robinet lung, care se putea roti deasupra. Pe această masă, care semăna cu un fel de banc de lucru, erau câteva retorte, niște stelaje cu eprubete și un arzător Bunsen. Deasupra, pe niște rafturi, erau puse zeci de sticle cu pulberi și substanțe de diferite culori. Pe cea de a patra latură a camerei fusese amplasat un stelaș cu niște suluri de pergament, iar lângă acesta, pe perete, atârna o hartă a cerului, ce părea foarte veche. Pardoseala, în centru, era neacoperită, însă de jur-împrejurul pereților se aflau carpete lungi, cu modele ciudate, în stil oriental, și cu culori calde și strălucitoare.

Mai erau și altele, multe altele, căci această Cameră rotundă era foarte spațioasă, însă n-am putut cuprinde totul dintr-o dată, fiindcă mă tulbura ceva. M-am uitat încet în jurul meu, căutând cauza, cu o senzație de agitație din ce în ce mai mare. Și, pe urmă, m-am dumirit, în clipa în care mi-am amintit cum zîmbise Vernon Quayle cînd văzuse prima oară Camera rotundă. Cum am spus deja, încăperea propriu-zisă nu era simetrică, ci avea forma unui cere oarecum strîmb. Am observat acum că această structură se repeta peste tot. În mobilier, în decorațiuni, deslușeai o distorsiune clară.

Între rafturi, pereții erau albi cu un desen aparent simplu, din niște linii negre care se repetau. Însă forma alcătuită de aceste linii te deranja la ochi, întrucît nu respecta ideea de două sau trei dimensiuni, creînd o iluzie optică tulburătoare. Scaunele stăteau destul de drept, dar aveau parcă ceva asimetric în fiecare direcție. Partea de sus a biroului nu era propriu-zis un semicerc, dar nici nu puteai spune că ar fi semănat cu altceva. Am avut aproape certitudinea că această suprafață nu era perfect netedă, și același lucru se putea spune

și despre rafturi, dar nu-mi puteam da seama cât de mult mă înșelau totuși ochii. Când m-am uitat la una dintre carpete, am observat că era ușor îngustată la capăt, dar nu în mod egal, și că nu fusese tăiată așa, ci ținută înadins de la bun început.

Nici un lucru din Camera rotundă nu părea perfect rotund, pătrat sau drept, ori cu vreo formă simetrică. Aceasta lipsă de simetrie care predomina în camera lui Vernon Quayle nu era deloc plăcută sau artistică. Efectul creat era de urîțenie nocivă care îți zgîndărea simțurile, bucurîndu-se parcă de rău pe care li-l făcea.

— Stai jos, te rog, a zis Vernon Quayle.

După ce am luat loc, a tras de un șnur, acoperind două dintre ferestre cu draperii. Acestea erau bleumarin, cu un model triunghiular auriu, dar și de data asta modelul păcălea ochiul și îți tulbura simțurile. Mi-am amintit de priceperea artistică a lui Eleanor, de bunul ei gust pentru care o învidiam, și m-am întrebat cum de putea suporta să stea într-o asemenea cameră sau cum era posibil ca un om să aleagă să trăiască printre asemenea forme monstruoase. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Vernon Quayle a spus:

— Dacă vrem ca mintea să se elibereze de emoții și să devină cu adevărat obiectivă, trebuie să o antrenăm să nu țină seama de trivialitățile exterioare.

S-a dus să deschidă un dulăpior.

Nu prea înțelegeam ce voia să spună și pesemne că n-aș fi priceput chiar nimic, dacă n-aș fi auzit vorbindu-se atât de mult despre călugări și lama în cei șapte ani petrecuți în Simon T'ang. Știam că aceștia săvârșeau tot felul de rituri și practici pentru a-și elibera mintea de preocupările legate de lumea materială, însă asta viza sporirea și elevarea elementului spiritual al ființei lor, or eram aproape sigură că nu același lucru s-ar fi putut spune despre Vernon Quayle.

S-a întors de la dulăpior și, când am văzut ce ținea în mână, am înghețat, iar părul mi s-a făcut măciucă. Avea în mână o tavă rotundă, încrustată cu un mozaic alb cu negru. Pe tavă, se afla un castronel din sticlă, iar lângă acesta un clondir lung cu un lichid negru ca tușul. A pus tava pe birou, s-a așezat, a turnat lichidul negru din clondir în castron și, întinzându-se peste birou a pus castronul în fața mea.

– la castronul în mână, te rog, a zis el, cu gândurile parcă în altă parte, și uită-te la suprafața lichidului. Nu face nici un efort mental. Pur și simplu privește.

M-am îndreptat de spate, cu toți mușchii încordați, mi-am încheștat degetele de brațele fotoliului și când am izbutit în fine să-mi recapăt glasul, am rostit răgușit:

– Nu!

– Poftim? Ochii aceia cenușii și pali erau la fel de reci ca de obicei, vocea lui suna la fel de melodios, numai că buzele flasce se încordaseră momentan.

– Nu, domnule Quayle, am repetat eu cu îndărătnicie. Asta făceau în Galdong, ca să pună Oracolul în stare de transă. N-am de gând să mă las hipnotizată sau cum s-o fi numind chestia asta, parcă mesmerism.

– Hipnotizată? Și-a petrecut degetele prin părul rar și argintiu, și am văzut disprețul întipărit pe chipul lui alb ca varul. Franz Mesmer a fost un șarlatan ignorant, un novice care... S-a oprit, a ridicat din umeri și a făcut un gest molatic spre castron. Dar hai să începem. Nu-i decît un mijloc pentru a spori memoria. Vreau să aflu mai multe despre Choma La și am convingerea că știi mai mult decît îți poți aminti acum. Lichidul negru oferă minții un punct de concentrare, permițînd astfel ca porțile memoriei să se deschidă prin întrebări bine puse. Este o simplă operație științifică, absolut inofensivă.

– Științifică? m-am holbat eu la el.

– Oh, da, a zis el, încetișor. Oh, da, Jani. Științifică. Orice ar spune neghiobii înguști la minte, care alcătuiese manualele.

M-am ridicat în picioare; inima îmi bătea puternic.

– Face și Eleanor asta? Ai pus-o și pe ea să se uite în tuș?

I-a pierit din ochi orice crîmpei de viață și am simțit că mă înfior sub privirea lui, însă am continuat să mă țin tare, deși simțeam că transpirasem pe frunte.

– Ești impertinentă, a zis el, în cele din urmă. Nu te privește pe tine ce face soția mea. Ia castronul, te rog.

Am scuturat din cap.

– Nu vreau să te jignesc, dar eu asta nu fac. Urăsc orice lucru de genul ăsta. Nu-mi place să văd oameni în transă sau făcînd profeții ori chestii ce par că țin de magie. Am avut parte de toate astea în Smon T'ang și cred că e vorba de ceva rău și nesănătos.

Vernon Quayle a ridicat ușor din umeri.

– Te credeam suficient de inteligentă, încît să nu folosești cuvinte goale cum ar fi „rău”. Prea bine. N-am să te forțez.

M-am îndreptat spre ușă, am pregetat un pic, încercînd să născocesc ceva potrivit de spus, dar degeaba. Nu aveam de gînd să-mi cer sezuze fiindcă îl refuzasem.

În zilele care au urmat, m-am tot întrebat dacă Vernon Quayle avea să se arate ostil față de mine, însă atitudinea lui nu s-a schimbat. În cea mai mare parte a timpului, mă ignora, exact cum ignora pe toată lumea, nu cu o grosolanie deliberată, ci ca și cum n-ar fi observat nimic din ceea ce era în jurul lui.

Îl uram acum pe acest om. Știam că era o mare greșală din partea mea, dar pur și simplu nu mă puteam abține. Eram absolut convinsă că, într-un fel, dobîndise o putere aproape totală asupra lui Eleanor, încătușîndu-i mintea cu lanțuri pe care ea nu le putea rupe. Auzisem de mesmerism și de

hipnotism, dar nu știam prea multe despre ele, în afară de faptul că erau niște modalități de a crea stări de transă. Poate că Eleanor fusese supusă treptat, în acele săptămîni petrecute în Grecia, înainte de a se mărita. Un lucru era cert – Vernon Quayle era răspunzător de sfîșiетоarea ei schimbare. Cînd îmi aminteam de Eleanor așa cum era cînd am venit prima oară la *Merlin's Keep*, puternică și vioaic, pusă oricînd pe rîs, gata oricînd să se bată, impulsivă, caldă, afectuoasă, nu puteam să-mi stăpînesc ura pe care o resimțeam față de omul care făcuse din ea o cochilie goală.

Nu știu dacă Vernon Quayle s-a decis să se descoțorească de mine fiindcă am refuzat să-i dau ascultare în Camera rotundă, ori fiindcă simțea că îl uram. Lovitura a venit într-o seară cînd o convinsesem pe Eleanor să joace crochet cu mine pe pajiște, după cină. Era o zi la sfîrșitul lui august, iar soarele mai lumina încă vîrfurile copacilor, spre vest, cînd Vernon Quayle a ieșit din casă, pășind agale, ca de obicei, cu mîinile la spate; a traversat pajiștea și a venit spre locul de unde o priveam pe Eleanor, care se pregătea să lovească în minge. Nu băgase de seamă prezența lui și, cum nu voiam să se sperie, i-am șoptit încetîșor „Eleanor”. A ridicat privirea, a tresărit ușor, după care a început să-și muște buza cu nervozitate.

Vernon Quayle s-a oprit la cîțiva pași, m-a privit și a spus, ca și cum ar fi făcut o remarcă despre vreme:

– Am ajuns la concluzia că este neconvenabil pentru noi să te reținem aici la *Merlin's Keep*, Jani. Te rog să ai amabilitatea de a pleca în două-trei zile.

Eleanor arăta acum ca o stafie și cred că nici eu nu aveam o mîtră mai brează, căci înghețasem sub efectul șocului suferit. Încercînd să mă stăpînesc, mi-am adunat mîinile și am încercat să vorbesc calm:

- Nu înțeleg, domnule Quayle. De ce vrei să plec?

- Nu ai căderea să îmi ceri motivele acestei hotărâri, a zis el, fără nici o umbră de minie sau malițiozitate, însă îți voi face favoarea de a-ți răspunde, foarte simplu, că atitudinea ta în administrarea gospodăriei nu este satisfăcătoare.

Eleanor stătea cu capul plecat și cu ochii închiși. Strângea atât de tare croșa de crochet, încât încheieturile degetelor se făcuseră albe ca varul. M-am uitat din nou la soțul ei și nu am izbutit să-mi astîmpăr tremurul din glas, cînd am spus:

- Eleanor și tatăl ei m-au luat la ei acum trei ani, domnule Quayle. Sînt mulțumită să fiu ce dorește Eleanor - servitoare, camaradă sau prietenă. Dacă sînteți de părere că munca pe care o desfășor aici nu este suficientă pentru a mă întreține, am un mic venit din care pot plăti...

- Nu! a țipat Eleanor, spart și răgușit, iar eu am simțit că mi se rupe inima de durere. Nu, nu, nu!

Soțul ei s-a uitat la ea și a zis „Eleanor”. Eleanor ținea acum ochii deschiși și, încet, și-a întors capul să-l privească. Înflăcărarea a părăsit-o, s-a înmuiat la trup și i-a căzut croșa din mină. S-a așternut tăcerea. Vernon Quayle s-a uitat iarăși la mine și a spus:

- Prezența ta nu mai e necesară aici din nici un punct de vedere, Jani. Eleanor fiind acum măritată, nu mai are nevoie de o camaradă sau de o prietenă. I-a venit mintea la cap și s-a lăsat de botanică, în care bijbiie jalnic, așa că nu-i mai e de trebuință o secretară. Cît îi privește pe servitorii din casă, îi vom conduce așa cum se cuvine.

În afara incidentului din Camera rotundă, evitasem întotdeauna orice divergență cu Vernon Quayle, întrucît era soțul lui Eleanor, însă acum mă vedeam silită să îl înfrunt, dacă voiam să-mi țin promisiunea de a nu o părăsi niciodată. Mi-am înfipt bine călcîiele în iarba moale, m-am îndreptat de spate și am spus rar și politicos:

- Scuzati-mă, domnule Quayle, însă în casa asta, Eleanor a fost cea care m-a poslit. Așa că numai Eleanor îmi poate spune să plec din casa ei.

Ochii aceia cenușii și sinistri mă sfredeleau pînă în adîncul sufletului.

- Eleanor? a zis el, înecetșor.

Pe chipul ei se citea un zbucium cumplit. După care a rostit aspru și cu patos:

- Pleacă, Jani, n-are nici un rost. Nu se poate să mai rămîi aici. Ochii ei superbi s-au fixat brusc asupra mea cu o licărire sălbatică. Pleacă! a strigat ea din nou. Nu vreau să mai stai aici! Pleacă, Jani! Fie-ți milă, *pleacă* acum cînd îți spun eu!

Apucîndu-și fusta să nu se împiedice în ea, Eleanor s-a întors și a pornit în fugă spre casă, împleticit, cu mîna la față.

- Țin să-ți atrag atenția, a spus Vernon Quayle, cu calm, că prelungirea șederii tale aici și orice alte obiecții din partea ta o vor face pe soția mea să sufere și mai mult, fiind clar că prezența ta îi provoacă tristețe și supărare.

Am înțeles atunci că eram înfrîntă, că omul acesta o ținea în mîna pe Eleanor ca pe o marionetă neajutorată, ea fiind cea care ar fi trebuit să plătească pentru orice nesupunere sau sfidare de-a mea. Nu m-am ferit să-mi arăt antipatia și ura cînd i-am spus:

- Ești mulțumit dacă plec pînă mîine la prînz?

- E foarte bine, a zis el, răsucindu-se pe călcîie și pornind spre grădina cu trandafiri.

Am pus la loc ciocanele și mingiule de crochet, după care am intrat în casă și am coborît în sala servitorilor să-i spun doamnei Burke că urma să plec.

Femeia a clătinat din cap, amărită:

- Știam eu, domnișoară Jani. Mă așteptam să se întîmple așa. Ăla e un diavol, Dracul gol, asta e. Să fi fost și eu un pic

mai tinără ca să mă pot angaja în altă parte, păi mi-aș fi luat tâlpășița cît ai zice pește.

– Oh, sper să nu faci asta niciodată, am zis eu, întristată. Nu pot suporta gîndul că domnișoara Eleanor ar rămîne singură de tot, fără nici unul dintre noi, cei care am fost aici dinainte.

Mi-am petrecut restul serii, precum și două ore înaintea micului dejun, a doua zi, sortîndu-mi lucrurile și împachetîndu-le în cele două cufere pe care mi le cumpărase domnul Lambert, cînd fusesem prima oară în străinătate cu Eleanor. Uimitor cît de multe strînsesem pe timpul șederii în Larkfield: cîte haine, cărți și lucruri personale îmi cumpărasem din alocația pe care domnul Lambert și Eleanor mi-o oferiseră pentru munca pe care o făceam.

M-am gîndit la ziua cînd venisem la *Merlin's Keep*, îmbrăcată cu fusta mea zdrențaroasă, cu pălăria de pai și încălțată cu cizmele alea prăpădite, prin care îmi ieșeau degetele afară. Aici, mi se oferiseră daruri splendide și minunate, acordîndu-mi-se încredere, afecțiune, educație, primind de lucru, or nimic din toate astea nu mi se putea lua înapoi. Însă aici, unde îmi aflasem fericirea, acum o pierdusem, și simțeam că niciodată n-aveam să mai pot fi cu adevărat fericită; cum aș fi putut vreodată să nu mă mai gîndesc la Eleanor și la ceea ce ajunsese ea acum?

Potrivit unui plan pe care îl ticluisem în timpul nopții, m-am dus pînă la ferma lui Stafford și m-am întors în camera mea înainte de micul dejun. Doamna Burke a trimis-o sus pe Bridget cu o tavă, dar n-am putut decît să ciugulesc un pic, pentru că n-aveam deloc poftă de mîncare. Am rugat-o pe Bridget să-mi dea de știre în clipa cînd domnul Quayle urca în Camera rotundă și, de îndată ce fata mi-a bătut la ușă să mă anunțe, am coborît și am zăbovit o oră să fac

ordine în biroul meu și în fosta cameră de lucru a domnului Lambert.

Am luat toate manuscritele și desenele pe care le aveam de la Eleanor, precum și lucrările neterminate ale domnului Lambert. Știam perfect că n-aveam nici un drept să fac asta, dar simțeam cu durere că, dacă aceste lucruri ar fi rămas în grija lui Vernon Quayle, le-ar distruge, iar eu pur și simplu nu puteam îngădui așa ceva.

După ce am împachetat totul într-o valiză, l-am chemat pe tânărul William și l-am pus să o care jos în hol, împreună cu restul bagajelor. Mi-am luat la revedere de la servitori, inclusiv de la moș Dawson și de la ajutoarele lui, dar nu și de la Thorpe, noul majordom angajat de Vernon Quayle, după care m-am dus la grajduri și am stat zece minute de vorbă cu Nimrod și cu ceilalți cai, luându-mi rămas-bun și de la ei. Tânărul William a înhămat-o pe Sally la cabrioletă și ne-am întors împreună pe jos pînă la ușa de la intrare. Am intrat în casă, m-am dus sus în camera mea, mi-am pus pălăria și mănușile, după care am pornit pe culoar spre camera lui Eleanor, unde am bătut la ușă. În tot acest răstimp am fost foarte lute, rece și dură cu mine însămi; altminteri aș fi plîns în hohote.

Cînd Eleanor a răspuns, am intrat în odaie și am găsit-o stînd pe un scaun lingă fereastră, cu un pahar cu lapte pus pe o măsută la îndemînă. Purta un capot bleumarin încheiat pînă la gît, cu părul acela roșu și lung despletit pe spate și foarte palidă la față. Din nou m-a năpădit un val de furie, milă și totală neputință. Abia m-am abținut să nu izbucnesc în plîns, însă am reușit să schițez un zîmbet, în timp ce mă apropiam de ea.

Jani, a zis Eleanor. Ce bine-mi pare că ai venit să-ți iei la revedere. Mi-era teamă că... n-ai să vrei s-o faci.

Mi-am scos mânușile, i-am luat între palme mîna rece și m-am aplecat s-o sărut pe obraz.

– Să nu-ți treacă prin minte niciodată așa ceva. Mă voi gîndi la tine în fiecare zi. N-am venit doar să-mi iau rămas-bun, Eleanor dragă, am vrut să-ți mai mulțumesc o dată pentru tot. Am crescut fără mamă sau surori, dar tu le-ai ținut locul perfect, fiindu-mi, în același timp, și cea mai dragă prietenă pe lumea asta.

Buzele au început să-i tremure și a întors privirea. După cîteva clipe, a zis:

– Ai să reușești să te descurci, Jani? Ai să ai din ce trăi?

– Am să mă descurec de minune, prostuțo. Gîndește-te numai cu ce-am apărut eu aici. Acum am un venit de o sută de lire pe an din ce mi-a lăsat moștenire tatăl tău și am învățat să fac atîtea lucruri, încît n-am de ce să mă frămînt.

– Și unde ai să te duci?

– Oh, am aranjat deja. Știi căsăța dinainte de a ajunge la ferma lui Stafford?

– Unde a locuit tatăl lui Tom Stafford?

– Exact. De cînd bietul om a murit anul trecut, casa era goală. Nu sînt decît două camere, una sus și una jos, și o bucătărie, dar pentru mine e suficient. Am fost la domnul Stafford azi-dimineață, și a zis că mi-o închiriază cu doi șilingi pe săptămînă. Stringînd-o tare de mînă, am continuat: Dacă ai vreodată nevoie de mine, trimite-mi vorbă, draga mea. Nimeni și nimic nu mă va împiedica să vin la tine.

Și-a lipit obrazul de mîna mea, rîzînd straniu.

– Jani a mea cea aprigă, care i-a dat un pumn în nas lui Alice Babana, cînd l-a vorbit de rău pe prietenul ei, Domnul. Mai ții minte cînd mi-ai povestit asta, în prima zi?

Am încuviințat din cap.

– Am crezut că o să mă izgonești din cauza asta.

- Mai repede aş fi aruncat tot aurul din lume, Jani, decât să te alung pe tine. Nu există preţ pentru asemenea prietenie. Numai tu mi-o puteai oferi, aşa cum i-ai oferit-o şi Domnului, atunci.

I-am lăsat mîna şi am bîjbîit după încuietoarea lanţului pe care îl aveau la gît, sub gulerul de la rochie.

- Mai ţi minte ce mi-a lăsat în dar, Eleanor? Medalionul de argint purtînd steaua de aur şi poemul în hindi?

Cîteva momente, o întrezărisem parcă pe Eleanor cea dinainte, însă acum toată însufleţirea de pe chipul ei a dispărut, de parcă energia şi forţa i s-ar fi scurs din mădulare.

- Mda, parcă mi-aduc aminte de ceva în sensul ăsta, a zis ea confuz, frecîndu-şi tîmpla. Despre ce era vorba în poemul acela? În ultima vreme am început să cam uit.

Ținînd în mînă medalionul şi uitîndu-mă la el, am recitat traducerea versurilor, pe care le păstrasem vii în memorie:

Iată un suvenir care să-ţi amintească de un prieten

Poate n-o să-ţi poarte noroc

Şi nici n-o să te ferească de ursită

Sau de vreun duşman

E doar ca să-ţi aduci aminte

Păstrează-l pînă cînd un prieten are nevoie de el

După care oferă-l bucuros şi vezi-ţi de drumul tău.

Am luat mîna lui Eleanor şi i-am pus în palmă medalionul cu lanţul.

- Poartă-l, te rog, de dragul meu, din cînd în cînd, i-am şoptit eu.

- Oh, Jani...

Uşa s-a deschis şi în cameră a intrat Vernon Quayle.

- Bună dimineaţa, draga mea, a zis el. Bună dimineaţa, Jani. Văd că te pregăteşti de plecare.

- Bună dimineaţa, domnule Quayle, i-am răspuns eu, sec.

sperînd că avea să plece, pentru că n-aveam de gînd să-mi iau la revedere de la Eleanor în prezența lui. Spre marea mea dezamăgire, a închis însă ușa, pășind spre mijlocul camerei. Eleanor nici nu se clintise. Ținea în continuare mîna întinsă cu medalionul în palmă, de unde lanțul atîrna un pic. Vernon Quayle s-a oprit, ridicînd ușor sprincenele argintii:

– Ce-i asta, Eleanor?

Am răspuns cu în locul ei:

– E un mic cadou de la mine, domnule Quayle.

– Pot să văd și eu? A întins mîna și cînd a luat medalionul din palma lui Eleanor am observat un tremur pe fața lui albă ca varul și am auzit un șuierat scurt, ca și cum i s-ar fi tăiat răsufarea. A ridicat medalionul destul de neîncrezător, ca și cum era să-l scape, dar s-ar fi abținut. Pe urmă, l-a pus pe masă, privindu-l lung, în timp ce își freca încet mîinile, de parcă s-ar fi spălat.

Niciodată nu-l văzusem atît de emoționat la față, deși nu prea-mi dădeam seama care era motivul acestei stări. Ținea buzele strînse și ochii mișiți. Cînd a încetat să-și mai frece degetele, coborîndu-și mîinile de-a lungul corpului, se vedea că îl copleșise un calm extraordinar. Atitudinea asta mi-a amintit la un moment dat de încremenirea lui Rild, cînd stăteam în fața lui ultima oară la mănăstirea Galdong și el îmi vorbea despre lucrurile care aveau să se întîmple.

Brusc, Vernon Quayle a scos un sunet urît din gît, ca și cum și-ar fi tras zgometos răsufarea, și mi-au trebuit cîteva secunde pînă să-mi dau seama, înfiorată, că de fapt ridea. După cîteva momente s-a oprit. Încordarea i-a dispărut de pe față, iar trupul i s-a relaxat. Fără să-și ia ochii de la medalion, a zis:

– De unde e chestia asta?

– L-am primit de la un prieten, am zis eu.

- Și, înainte de el, cine l-a avut?

- Știu doar că și el îl avea de la o prietenă.

- Daaa, a făcut Vernon Quayle, cu capul aplecat spre umăr.

Chiar așa. Un talisman eficace. Când o să vrei să găsești pe cineva, vino la mine cu acest medalion.

Rostise atât de degajat cuvintele acelea ciudate, încît am crezut că nu auzisem bine și am spus:

- Poftim?

A scuturat din cap:

- Sînt sigur că îți vei aminti ce am spus, cînd va veni vremea.

- Dar... nu înțeleg ce vrei să spui.

- E vorba de ceva ce ne rămîne amîndurora de descoperit.

Și, arătînd cu capul spre medalion: Ia-l cu tine, te rog. Eleanor este foarte impresionată de bunătatea ta, însă darul este... nepotrivit.

Instinctul mă îmboldea să-l contrazic, să insist ca Eleanor să decidă singură. Numai că ea stătea cu capul plecat, iar părul acela superb îi acoperea fața aproape complet. Mi-am amintit ce se întîmplase deunăzi, cînd făcusem o mică tentativă de a-l înfrunta pe Vernon Quayle, or nu voiam ca Eleanor să se necăjească iară.

Am luat medalionul cu lanțul și le-am pus în poșetă. Nu voiam să mi-l atîm la gît și să mi-l bag sub rochie, cu bărbatul lui Eleanor de față. Am spus: „La revedere, domnule Quayle”, după care m-am dus s-o sărut încă o dată pe Eleanor. „La revedere, Eleanor”.

A murmurat ceva stînd cu capul în jos, dar n-am prea înțeles ce-a spus. Pe urmă, m-am întors și am ieșit din cameră fără să privesc înapoi, fiindcă mi-eta peste puteri s-o fac.

11

Într-o săptămână am făcut din Withy Cottage un cămin foarte plăcut. Se prea poate ca această casă unora să li se fi părut mică, dar eră mai mare decît cea în care locuisem mai bine de jumătate din viață. Cînd murise taică-său, Tom Stafford vînduse toată mobila – „niște vechituri nenorocite” – cum zicea el. N-a trebuit, însă, să cheltuiesc prea mulți bani ca să adun tot ce aveam nevoie.

Multă lume îmi bătea la ușa, cu urări de bine; cînd era vorba de doamne, puteam să le poftesc înăuntru. Cînd a venit în vizită David Hayward, l-am invitat la fermă, în salonașul doamnei Stafford. Vicarul și încă vreo două-trei persoane nu prea priveau cu ochi buni hotărîrea mea de a locui de una singură, însă David și Rosic susțineau că nimeni nu mă vorbea de rău.

Nu aveam dușmani în Larkfield, ceea ce le datoram, desigur, domnului Lambert și lui Eleanor, și în orice caz urbeau nu uitase nici o clipă că eram o prințesă indiană, poveste ce

căpătase un nou suflu în ultimele săptămîni, așa că avusesem parte de alt tratament decît oricare altă fată de prin partea locului.

Aveam o bucătărioară în care îmi pregăteam micul dejun și prînzul, iar seara luam cîna cu familia Stafford, în bucătăria mare. N-aveam timp să mă plictisesc. Am început să-l ajut mai des pe David Hayward și, bucuroasă, aș fi dat o mină de ajutor și la fermă, numai că domnul Stafford nici nu voia să audă de așa ceva, neconcepînd că aș fi putut face vreo muncă grea sau ceva ca să mă murdăresc. Mă considera specialistă la animale și părea foarte încîntat cînd dădeam o raită prin fermă cu el și îi spuneam dacă animalele sînt sănătoase sau dacă vreunele aveau cumva nevoie de îngrijiri.

Cu cheltuieli atît de mici, puteam trăi foarte confortabil folosind venitul provenit din suma lăsată moștenire de domnul Lambert, însă în același timp, simțeam că trebuia să iau măsuri pentru viitor, consacîndu-mă unei activități sigure.

Într-o după-amiază, am vorbit despre acest lucru cu David Hayward. Ședeam pe niște baloți de fîn în grajdurile de la Gratton Dene, după ce ne căzrisem cinci ceasuri s-o ajutăm pe Molly, o splendidă iapă murgă, să fete un minz, timp în care ne tot ciondănisem cum ni se întîmpla adesea cînd lucram împreună. Acum terminasem treaba. Cum mica viețuitoare păroasă se ridicase deja pe piciorușele subrede și sugea de la maică-sa, un animal masiv care cîntărea aproape o tonă, ciorovărala noastră, pornită din grijă și frămîntare, încetase și ea.

Dezbrăcat pînă la brîu, David își masa brațele învinețite și dureroase. Domnul Rooke, proprietarul, se dusese să-i spună nevestii-sii să ne pregătească ceva de mîncare, că nu mai mîncasem nimic de la micul dejun. Eram udă leoarcă, bluza și pantalonii de călărie mi se lipiseră de corp. Nu făcusem

efortul fizic de care avusese parte David, dar împărtășisem ceasuri la rînd agitația și teama lui Molly, care din cînd în cînd se rezemase aproape cu toată greutatea pe mine, ca și cum ar fi vrut să mă pună la încercare și să se convingă că n-aveam s-o părăsesc.

Încheindu-se la cămașă, David mi-a zîmbit istovit, dar mulțumit:

- Dacă Rooke are acum un mînz și o iapă teafără, ție trebuie să-ți mulțumească. Fără tine, n-aș fi izbutit niciodată s-o fac pe Molly să se relaxeze. Este o iapă uimitor de puternică.

- Ai avut multă răbdare cu ea, am zis eu, cu toată sinceritatea. David, crezi că aș putea învăța să devin medic veterinar?

- Ar trebui să birui o mulțime de prejudecăți, a spus el, vorbind rar și apăsător. Dar ai fi un veterinar excelent. Jani. Problema e că ar trebui să te duci la colegiu să studiezi temeinic și asta durează șapte ani.

- Oh. Eu nu vreau să plec de aici.

- Te-ăr interesa să ai un partener? a întrebat el, cu gravitate.

- Pe tine? Dar eu nu fac, de fapt, nimic, David. Oh, știu că e de folos să fiu de față și să vorbesc cu animalele cînd situația e dificilă, dar n-am nici un fel de calificare și n-aș putea... în fine, n-aș putea accepta bani pentru așa ceva.

- Eu m-am referit la un partener permanent, a adăugat el, ștergîndu-se pe frunte cu brațul. Vrei să te măriți cu mine, Jani?

Mă mai întrebasese de nenumărate ori, însă de data asta știam că nu glumește. În mod straniu, nu eram uimită și nici jenată de cuvintele lui, doar un pic mîndră și un pic tristă totodată. Î-am răspuns numai decît:

- Oh, David... știi și tu că nu mă iubești.

- Dacă te iubesc? Ei, e cam greu de definit, Jani. Îmi place să fiu cu tine, mă simt absolut în largul meu alături de tine și nu există ființă pe care să o respect mai mult decât pe tine.

- Dar o iubești pe Eleanor, am zis eu, cu blindețe.

- Nu, a negat el, un pic cam tăios. Să nu mai spui asta. Eleanor e acum măritată.

- Iartă-mă, n-am vrut să te supăr.

- Nu m-ai supărat, Jani dragă.

Bibiia în continuare cu degetele, căznindu-se să se încheie la o manșetă, dar mâinile îi erau încă amorțite și înțepenite de la atâta efort. Chipul lui plăcut, cu trăsături greu de descris, era tare gânditor când a spus:

- Nădăjduiesc și cred că alături de mine te simți mulțumită și liniștită, sentimente pe care le am și eu în compania ta. Avem oare nevoie de mai mult? Crezi că dragostea înseamnă și altceva?

M-am ridicat și m-am dus să-i închei nasturele de la manșetă. Aplecându-mă peste balotul de paie pe care stătea, medalionul de argint primit de la Domnul mi-a alunecat afară din bluză, rămânând atârnat pe dinafară.

- Da, am zis eu, cred că dragostea înseamnă ceva mai mult, David, și sînt convinsă că în sinea ta știi și tu asta.

M-a studiat cu curiozitate, după care m-a luat de mînă. Stăteam foarte aproape unul de celălalt și simțeam mirosul de acid fenic cu care își dezinfectase brațele și umerii.

- Poate ai dreptate, Jani, a zis el, dar mă întreb de unde știi tu că dragostea înseamnă ceva mai mult? Zimbînd galeș, ridică cealaltă mînă și atinse medalionul cu degetul. Știi, uneori am avut strania senzație că Jani Burr e îndrăgostit de Domnul acela misterios.

De uimire, mi s-a tăiat răsufarea și mi-a venit să rîd, dar

fără să vreau am simțit că mă fac roșie ca focul și îmi ard
obrajii. Trăgându-mi mina, m-am rătoit la el:

– Oh, nu fi caraghios, David!

Înima îmi bătea nebunește. M-am răsucit pe călcie și
mi-am dat seama că pentru prima oară în viață îmi ieșisem
din fire.

Tochmai când mă gindeam la asta, l-am auzit pe David
spunând pe un ton acuzator:

– Ai făcut o criză de nervi.

– Prostii! M-am învățat în loc și l-am privit furioasă, în
timp ce-mi băgam medalionul la loc sub bluză. Eu nu fac
niciodată crize de nervi. Și, oricum, află că n-aveam decât
doisprezece ani când l-am întâlnit pe Domnul; m-a făcut
mincinosă, iar eu i-am tras un șut; nu i-a plăcut de mine, dar
nici eu nu m-am sinchisit să-l întreb *cum îl cheamă*, așa că...

David a ridicat amândouă mâinile, într-un gest de cedare
cu palmele înainte:

– Pace, Jani, pace, n-am vrut să te necăjesc.

– Nu sînt deloc supărată, am început eu furioasă, dar după
aceea starea de agasare m-a părăsit brusc și l-am privit din ce
în ce mai alarmată: Ba da, sînt. Sînt înfierbîntată toată și
stîmjenită! Oh, David, sînt oare chiar atît de proastă?

– Încît să te îndrăgostești de Domnul? a continuat el
întrebarea mea, rîzînd, și a scuturat din cap. Dumnezeu știe,
Jani. Presupun că o fetiță poate idolatriza un bărbat, făcînd
din el un erou. *

– Nu, sînt convinsă că nu așa m-am gîndit la el.

David a înălțat din umeri, încurcat, și s-a ridicat în picioare:

– Atitudinea asta e cam fără sens, Jani. Nu prea cred să se
mai ivească ocazia de a-l mai întîlni vreodată.

– Asta e și părerea mea. Sînt sigură că aș fi tare tulburată,
însă... aș vrea să-l văd, David. M-aș bucura numai și să-i afl
numele.

Nu știam pe atunci cât de curînd aveam să aud acel nume, numele demonului din spinarea calului negru, care mă salvase de la moarte într-o peșteră de pe vârful Pasului Chak.

În a treia săptămînă din septembrie, eram în mica mea grădină, într-o dimineață după micul dejun și curățam de uscături un tufiș de zmeură care tocmai făcuse fructe, cînd a apărut călare unul dintre băieții de la grajdurile maiorului Elliot. În timp ce flăcăul descăleca, m-am dus și eu la poartă și l-am salutat pe Bruno, un cal murg cu o pată albă pe piciorul stîng din față. Băiatul și-a dus mîna la șapcă în semn de salut și mi-a întins un plic.

— O scrisoare de la maior și mi-a zis să aștept să-mi dați și răspunsul, domnișoară.

Iată conținutul scrisorii:

Dragă Jani,

Sir Charles și lady Gascoyne sînt în Bournemouth și ți-ar fi recunoscători dacă ai consimți să-i primești. Propun să vin cu ei la tine pe la ora trei, azi după-amiază, dacă ți convine, sau la oricare altă oră propui tu.

Am onoarea să rămîn umilul tău servitor,

J. R. Elliot (Maior).

Am citit scrisoarea din nou. Maiorul nu făcea risipă de cuvinte. Am presupus că era ceva legat de preocupările sale referitoare la Sembur, însă habar n-aveam cine puteau fi sir Charles și lady Gascoyne sau de ce țineau neapărat să se vadă cu mine. Nu era prima oară cînd simțeam o mare afecțiune pentru maiorul Elliot. Nu mă rugase să mă duc la el acasă pentru această întîlnire, ci prefera să-i aducă în mica mea locuință pe acești oameni de vază.

Am dat fuga înăuntru, am scris un bilet scurt, în care im exprimam fericirea de a-l primi pe maior împreună cu musafirii săi la ora trei și l-am trimis pe băiat înapoi cu mesajul. Am hotărît cu fermitate să nu încep să făuresc tot felul de ipoteze și presupuneri referitoare la sir Charles și la lady Gascoyne, după care mi-am petrecut cea mai mare parte a ceasurilor următoare făcînd tocmai asta.

La ora două, totul în Withy Cottage sclipa de curățenie, iar pe mine mă durea îngrozitor capul. Mi-am dus niște apă caldă în dormitor, am făcut o baie în ligheanul din spatele draperiei pe care o atinasem într-un colț al odăii, după care mi-am pus o rochie curată și m-am pregătit de așteptare.

La ora trei și un minut, maiorul Elliot a apărut călare pe Hero, urmat de cea mai frumoasă trăsură a lui. N-am mai așteptat să bată la ușă, și am deschis numaidecît, salutîndu-l în timp ce descăleca. Aplecîndu-se deasupra mîinii mele, a zis:

– Bună ziua – ah – Jani. Eu n-am să rămîn. Vezi tu, chestiunea asta nu prea are legătură cu R.S.M. Burr. E mai degrabă o problemă colaterală care s-a ivit. Ceva personal între tine și familia Gascoyne. Or să-ți explice ei despre ce e vorba. Ah, aici erați, sir Charles.

Lacheul îi ajutase pe un domn și o doamnă să coboare din trăsură. Maiorul s-a înclinat din nou în fața mea și a zis:

– Alteță, dă-mi voie să ți-i prezint pe sir Charles și lady Gascoyne. După care s-a întors spre oaspeți: sir Charles, doamnă, permiteți-mi să vă prezint pe Alteța sa maharani din Jahanapur.

Eram surprinsă și jenată, pentru că îi prezentase întii pe ei, ceea ce dovedea că eu eram de rang mai mare. Tocmai cînd mă pregăteam să fac o reverență, doamna a schițat și ea același gest. M-am întins repede s-o iau de mîină și, foarte tulburată, am spus: „Poftiți înăuntru, vă rog.”

A urmat cam un minut de ușoară derută, timp în care am dat mîna cu ambii musafiri, i-am îndemnat să intre în casă, i-am mulțumit maiorului Elliot, mi-am luat la revedere de la el, după care i-am poftit pe sir Charles și pe soția lui să ia loc pe canapeaua mică, dar confortabilă, cumpărată de ocazie de la Cranwood.

Am putut observa acum că sir Charles era un bărbat cam de șaizeci de ani, solid, fără să fie gras. Avea părul des și negru, cu suvițe cărunte. Fața era colțuroasă și aspră, iar pe falea lată mușchii formau mici umflături la încheietura maxilarelor. Ceva la el îmi amintea de leopardul de zăpadă, cu botul cenușiu, pe care îl salutaseam cîndva pe o potecă din Magyari. Poate și din cauza acelei mîndrii reci și încăpățînate, care i se citea în ochii de un albastru intens. Nevasta lui era mai tinărară decît el cu cel puțin zece ani. Avea ochi căprui, părul negru fără nici un fir alb și un nas subțire și înalt, care o făcea să semene cu un uliu. Totuși, în ochii ei deslușeau o mîhnire profundă și veche, care o făcea să pară bună și blajină.

— Vreți să vă aduc niște ceai, lady Gascoyne? am spus eu, foarte agitată. Din păcate, va trebui să vă las singuri cîteva minute ca să-l pot pregăti.

Nu mi-a răspuns imediat. Mă priveau amîndoi lung. Tresărind apoi ușor, lady Gascoyne a zis:

— Oh. Îți mulțumesc, dar aș prefera ca deocamdată să nu beau ceai. Alteță.

— Oh, vă rog să nu-mi mai spuneți așa. Am fost tare jenată cînd maiorul Elliot ne-a făcut prezentările.

Sir Charles a scos din buzunarul său de la redingotă un plic mare, l-a deschis, s-a ridicat în picioare și mi-a întins o fotografie cam de mărimea unei cărți poștale.

— Soția mea și s-a adresat cu titlul cuvenit, a zis el. Avea o voce profundă, destul de guturală și foarte fermă, o voce de om obișnuit să i se dea ascultare.

Mirată, am luat fotografia și m-am uitat la ea. Doi oameni în picioare, având în spate un bazin cu o arteziană și dincolo de acestea un zid acoperit cu viță albă. Bărbatul, de statură mijlocie, avea o față puternică și veselă; purta uniformă și era cu capul descoperit. Lângă el, ținându-l de braț și îmbrăcată cu un sari eram... eu.

Camera a început să se învartească cu mine; am încercat să-mi adun puterile, privind fix în jos și așteptând să-mi treacă amețeala. Când mi s-a mai limpezit privirea, am studiat fotografia un minut bun, după care am ridicat capul. Mă simțeam sleită și trasă la față.

– Tata și mama? am întrebat eu.

– Colonelul Francis Saxon și soția sa, maharani din Jahanapur, a zis sir Charles. Fotografia a fost făcută la scurt timp după nuntă. A apărut în *The Tatler*, în mai 1884. Dacă exista cumva vreo umbră de îndoială în privința veracității scrisorii lui R.S.M. Burr, asemănarea izbitoare dintre mama ta și dumneata constituie dovada supremă. Iertați-mă, dar v-ați făcut palidă, Alteță. Vreți, vă rog, să luați loc?

– Mulțumesc, domnule. Cu fotografia în mână, m-am dus spre micul fotoliu. Dar... vă rog, nu-mi mai pomeniți titlul nobiliar când îmi vorbiți.

– Cum doriți, a zis sir Charles, pe un ton nemulțumit. Și cum v-ar plăcea să vă spun?

– Aproape toată lumea îmi spune Jani. Am făcut efortul să-mi iau ochii de la fotografie. Sînteți din guvern, domnule? Maiorul Elliot mîi-a spus că, mai devreme sau mai târziu, ar urma să fiu contactată de unul dintre ministere.

Sir Charles s-a așezat din nou jos.

– Vizita aceasta este cu totul particulară, deși realitatea este că am fost diplomat toată viața și m-am pensionat doar de un an. În acest moment, consilierii Secretariatului de Stat pentru Afaceri Externe încearcă să decidă ce sfat ar trebui

să-i dea ministrului cu privire la această chestiune extraordinară care le-a fost semnalată pe neașteptate de către maiorul Elliot. Având în vedere că este implicat aici Ministerul de Război, în numele Armatei din India, iar la rândul său Departamentul pentru India este și el implicat în nume propriu, și cum toate ministerele sînt veșnic la cușite, cred că va trece probabil ceva timp pînă veți fi abordată oficial.

Am scuturat din cap:

– Nu vreau să fiu abordată în legătură cu statutul meu de... în legătură cu cine sînt. Vreau doar ca numele lui R.S.M. Bar să fie repus la loc de cinste.

– Asta se va face. Se ocupă Kearsley cu îndîrjire și el nu e genul de om care să renunțe ușor. Am vorbit personal cu el deunăzi și mi-a furnizat o informație, care nu se poate să nu vă intereseze. Chandra Ghose, individul care poartă răspunderea pentru uciderea părinților dumneavoastră, a murit acum doi ani la vînătoare, sfîșiat de un tigru care a izbutit să sară sub baldachinul din spinarea elefantului pe care călărea Ghose.

N-am simțit nici un fel de satisfacție, doar o vagă senzație de ușurare, la gîndul că nu mai trebuia să încere să-l aduc pe omul acela în fața justiției.

Sir Charles a continuat:

– A izbucnit imediat o revoltă populară în Jahanapur, dar Armata britanică a trimis un batalion care a restabilit ordinea. L-au instalat, totodată, la putere pe un om pe care Departamentul pentru India îl apreciază în mod deosebit. Numele lui este Mohan Sudraka – o rudă îndepărtată a mamei dumneavoastră, care a fost nevoit să fugă pe timpul domniei lui Chandra Ghose pentru a-și salva viața, întrucît se ridicase împotriva nenumăratelor măsuri opresive adoptate de Ghose. Sudraka este actualul conducător *de facto*.

Cînd am înțeles că sir Charles terminase ce avea de spus, am zis:

– Vă mulțumesc din suflet.

Nu mă prea interesa ce se întîmplase în Jahanapur. După o tăcere destul de lungă și de penibilă, am reluat:

– Iertați-mă, sir Charles, există însă un motiv special pentru care ați venit să mă vedeți?

A privit de jur-împrejur prin odaia mică, după care s-a uitat la mine pe sub sprîncenele negre:

– Un prieten care mai lucrează încă la Externe m-a pus la curent cu povestea lui Elliot, știind că pe nevasta mea și pe mine ne-ar interesa profund. Șovăind o clipă, a continuat: Numele nostru, Gascoyne, vă spune cumva ceva?

Am clătinat din cap, nedumerită:

– Nu-mi amintesc să aibă vreo rezonanță specială pentru mine, domnule.

Sotia lui s-a aplecat în față:

– Jani... nu ai un mic pandantiv, un medalion de argint cu o stea de aur pe el?

– Cum de ați... – m-am mirat eu, privind-o cu surprindere. A, desigur, v-a spus maiorul Elliot. Mi-am vîrît degetul sub gulerul rochiei și am tras de lanț, pînă am scos medalionul afară. La asta vă referiți... oh!

Ultimul sunet a fost un țipăt sugrumat, căci exact cînd țineam medalionul atîrnat de deget mi-am adus fulgerător aminte de ceva ce credeam că uitasem demult.

– Gascoyne! sigur că da, așa îl chema! Nu și-a rostit numele decît o dată, în fața lui Sembur, iar pe atunci eu eram tare bolnavă. Întotdeauna i-am spus Domnul, dar acum îmi amintesc. Căpitanul Gascoyne, parcă zicea, de la... de la Regimentul de Pușcași Gurkha.

În timp ce spuneam toate astea, am simțit o bucurie imensă, cum nu mai cunoscusem de cînd se întorsese Eleanor acasă.

o bucurie pe care n-aş fi putut s-o explic, însă în secunda următoare fericirea asta s-a spulberat, când sir Charles a spus cu voce joasă:

- Adam Gascoyne este fiul nostru... sau mai bine zis a fost fiul nostru. Nu ştim ce s-a mai întâmplat cu el.

Mă uitam la el prosteste, cu mina la gură:

- Vă e teamă că... poate a murit?

Sir Charles a încuviinţat din cap. Soţia lui a închis ochii, şi-a adunat toate puterile, după care i-a deschis din nou:

- Speram, a zis ea, că vei putea eventual să ne povesteşti câte ceva despre el.

Ţineam medalionul strâns în palmă, aşa cum îl ţineam când eram pe moarte în peşteră.

- Eu?! Dar, lady Gascoyne, asta se întâmpla acum şase ani!

- Jani, eu nu mi-am mai văzut fiul de peste unsprezece ani, a rostit ea încetisor.

Am clătinat din cap, şocată şi nedumerită.

- Groaznic! Dar... de ce nu l-aţi mai văzut?

- Ne-am certat, a zis sir Charles, cu asprime. Adam şi cu mine ne-am certat.

Îi priveam cutremurată:

- Adică v-aţi certat atât de rău, încât a plecat şi de-atunci nu s-a mai întors? Oh, dar aşa ceva nu se poate. Când cineva are norocul să facă parte dintr-o familie, cum să...

Mi-a pierit vocea, dându-mi seama că de fapt îmi criticam musafirul.

- Vă rog să mă iertaţi, am adăugat.

- Vorbeşti de familie?! a exclamat sir Charles, rîzînd sec. Cred că eşti cam naivă, copila mea. Jumătate din familiile de vişă din ţara asta sînt în război civil.

- Nu, Charles, a zis nevasta lui, cu calm. Cîteva, poate, ceea ce e o mare ruşine pentru ele.

Ridicînd din umeri, sir Charles a continuat:

– Sîntem o rasă beligerantă, draga mea. Și trăsătura asta ne-a adus bogăție și putere, fără a le dărui, însă, familiilor fericirea. Totuși, a spus el, uitîndu-se la mine, eu am dorit ca Adam să intre în serviciul diplomatic, ceea ce el nici nu voia să audă. A fugit de la școală, a fost marinăr cîțiva ani, după care s-a angajat ofițer în Armată și, din cîte am auzit, a făcut treabă bună. Însă a renunțat și la asta... cînd a fost, Mary? În iunie 1899, exact, acum patru ani. A vîndut totul și a plecat în America de Sud, să se ocupe de creșterea cailor, cred. Pe urmă, s-a mutat în Caraibe în 1901, iar de atunci n-am mai auzit de el.

Mă simțeam parcă buimacă și nu prea reținusem mare lucru din ce îmi povestise sir Charles. Am desfăcut lanțul, am luat medalionul în palmă și am zis:

– Cred că nu se poate ca, în toți acești ani, Domnul – adică fiul dumneavoastră – să nu fi venit deloc acasă în Anglia?!

– Adam i-a mai scris mamei-sii din cînd în cînd, a zis sir Charles, morocănos. Părea dintr-o dată foarte obosit. Dar dacă s-o fi întîmplat să mai vină în Anglia, noi nu l-am văzut. L-am putut urmări atîta timp cît a fost în armată, firește.

Punîndu-și mîna peste mîna soțului ei, lady Gascoyne a rostit cu blîndețe:

– Charles, fă-mi te rog o plăcere. Du-te și te plimbă prin grădină cît mai vorbesc eu cu Jani.

Încuviinșînd nu prea bucuros, sir Charles s-a ridicat în picioare. Cînd m-am ridicat și eu să-i deschid ușa, s-a oprit și m-a privit cu o tristețe infinită:

– Ai să-ți faci o părere răoasă despre mine, draga mea, a zis el, și pe bună dreptate. Ca să încerc să-mi atenuez vina nu voi spune decît că mîndria mea prostească și încăpățînată nu își află egal decît în mîndria nemălințînită a fiului meu.

Cînd am închis ușa în urma lui, lady Gascoyne a bătut ușor cu palma în canapea:

- Vino să stai lingă mine, Jani.

M-am dus lingă ea și i-am pus medalionul în mînă:

- Luați-l dumneavoastră. Cunoașteți traducerea versurilor?

- Oh, da, a zis ea, cu un zîmbet stins. L-am primit cînd eram cam de vîrsta ta de la bărbatul pe care îl iubeam. Nu ne-am putut căsători, fiindcă se considera că nu era o partidă potrivită pentru mine. A plecat și nu l-am mai văzut niciodată de atunci. După 15 ani, l-a fost ucis într-o ambuscadă la frontiera de nord-vest.

A amuțit, privind pierdută la medalionul din palmă. Nu știam ce să spun, dar după cîteva secunde a continuat:

- M-am măritat cu Charles. Ca soție de diplomat, am locuit cu el în cîteva țări. A fost un om plin de succes și am învățat să-l respect, să-l admir... da, și chiar să-l iubesc, în ciuda defectelor sale. Ridicînd ochii, m-a privit cu un aer mirat și cam sfios. Îți dezvălui niște secrete pe care nu le-am spus nimănui, Jani, și nu-mi dau seama de ce.

- Vă rog să credeți că nu le voi împărtăși nimănui, lady Gascoyne, m-am grăbit eu s-o liniștesc.

- Nu-i nevoie să mă asigur de toată discreția ta, a spus ea, cu un mic gest de nepăsare. Între noi două există o relație specială. Am senzația că te cunosc parcă de multă vreme, a zis ea oftînd, cu un zîmbet palid. Întotdeauna mi-am dorit să am o fată. Iar acum mă gîndesc că mi-ar fi plăcut să fie exact ca tine. Adam a fost, însă, singur la părinți; după ce l-am născut n-am putut să mai am copii.

- Fiul dumneavoastră este un om dîrz și minunat, am zis eu. V-a povestit maiorul Elliot cum mi-a salvat viața și m-a adus teafără în India?

– Oarecum, Jani. Însă, într-o bună zi, mi-ar plăcea să-mi povestești tu totul, cu toate amănuntele, fie ele cât de ne semnificative; pentru mine orice detaliu contează enorm, fiindcă Adam e băiatul meu.

– Da, cu dragă inimă.

A amuțit iarăși, învăluită în propriile-i gânduri, după care a zis brusc:

– Charles și Adam nu seamănă deloc, dar au în comun o singură trăsătură – mândria excesivă. O mândrie nesăbuită și îndârjită. Charles pretindea ca Adam să-l asculte fără să criească, dar Adam nu voia, așa că se enervau și se încăpățâneau din ce în ce mai rău... iar mie mi se rupea inima văzându-i, pentru că de fiecare dată când încercam să aplanez scandalul, fiecare credea că îi țin parte celuilalt.

Avea ochii înlăcrimați și mi s-a făcut tare milă de ea. Mi-am amintit de mândria și aroganța pe care le văzusem la Domnul. Erau vizibile pînă și în felul cum stătea în șa pe Flint, superbul lui cal negru; deslușeau aceste trăsături de caracter în ochii aceia reci și semeți, care mă duceau cu gândul la leopardul de zăpadă. Știam acum că avea ochii tatălui său: mi-au revenit, totodată, în minte nasul subțiratic și expresia aceea crîncenă de șoim, pe care le moștenise de la maică-sa, deși acum trăsăturile ei se îmblînziseră, după atîția ani de suferință.

Ce spusese Oracolul? *E născut din șoim și leopardul de zăpadă, dar cu toate acestea amîndoi se tem de el...*

Dînd parcă glas gândului meu, lady Gascoyne a zis:

– Mă întreb uneori dacă nu ne-a fost amîndurora un pic... teamă de Adam. Teamă, adică, de patosul din el, de voința aceea de oțel de a face cum îl taie capul, ne cedînd niciodată, nefăcînd nici un compromis. A închis ochii cîteva clipe. Sau poate mi-era teamă *pentru* el. Viața îi frînge întotdeauna pe cei care nu știu să se plece. Ridicînd palma, s-a uitat la

medalion: I l-am dat în ziua în care a venit să-mi spună că pleacă. Sînt sigură că ai aflat ce spune poemul, Jani. *Iată un suvenir care să-ți amintească de un prieten...* M-am rugat să simtă întotdeauna că eram prietena lui, însă mi-e teamă că n-a fost să fie așa. Mi-a spus că și-a dat seama că, din cauza lui și a lui taică-său, eram permanent nefericită, așa că hotărîse să plece de-acasă.

Gura i s-a schimonosit de parcă era gata să izbucnească în plîns, și și-a șters o lacrimă cu dosul mîinii.

– Oh, Jani, cît suferim noi din cauza bărbaților. Și asta nu fiindcă nu le-ar păsa, ci fiindcă habar n-au.

Am luat-o de mină, încercînd să mă gîndesc ce să-i spun și simțindu-mă tare stingherită.

– Dar purta medalionul primit de la dumneavoastră, am rostit eu în cele din urmă. Și să știți că are o mare capacitate de blîndețe și bunătate. S-a purtat tare frumos cu mine, cînd am fost bolnavă, lady Gascoyne.

– Înseamnă că ai exercitat o influență bună asupra lui, a zis ea, cu un rîs tremurat. Minte proastă de femeie, să mă aștept ca fiul meu să-și dea seama cît de mult mă frămînt pentru el. Pesemne că băieții nu sînt așa. Trăgînd adînc aer în piept, a făcut efortul să-și vină în fire: Iartă-mă, draga mea, cred că te-am deranjat nepermis de mult.

– Nu, vă rog, nici gînd. Sînt plină de compasiune și înțelegere și aș vrea să vă pot ajuta, dar nu știu cum.

– Mă agăț și eu ca înecatul pînă și de un pai, Jani. Dar hai să-ți explic. Cînd Adam a plecat de-acasă, Charles a declarat că nu-i va permite să se întoarcă niciodată, iar pînă acum citeva luni soțul meu a rămas neclintit în hotărîrea lui. Am știut și am acceptat situația asta zece ani. Mai știam, de asemenea, din scrisorile sporadice primite de la Adam, că fiul meu nu va încerca niciodată să se întoarcă, decît invitat de tatăl său să o facă. Mi-a fost greu să îndur așa ceva, însă am avut tăria să rezist atîta vreme cît am primit vești de la Adam,

sau în legătură cu el, din cînd în cînd, mulțumindu-mă doar să-l știu în viață. Dar sînt trei ani, Jani, de cînd n-am mai aflat nimic despre el. Trei ani.

– Lady Gascoyne, îmi pare nespus de rău. Sînt și eu teribil de îngrijorată și neliniștită, la gîndul că i s-ar fi putut întîmpla ceva, dar îmi dau seama că pentru dumneavoastră e de o mie de ori mai groaznic. Și, din cauza acestei lungi tăceri, soțul dumneavoastră a început să... fie mai preocupat de soarta lui Adam?

Și-a dus mina la gît, înghițind cu greu:

– Nu, dragă. Motivul e faptul că, acum două săptămîni, medicul, un specialist de pe Harley Street, l-a informat că are diabet, boală care în doi ani i-ar putea fi fatală.

Am tresărit absolut șocată:

– Oh! Of, Doamnă, nu știu ce să spun, lady Gascoyne. Îmi pare rău, îmi pare teribil de rău.

– Îți mulțumesc, Jani. Cred că, simțindu-și sfîrșitul atît de aproape, Charles și-a dat seama cît de mult a irosit în viață, cît de mult s-a irosit și din viața mea, din cauza unei dispute inutile și a unei mîndrii prostest. Nu uita că Adam nu e numai fiul meu, ci și fiul lui Charles. Soțul meu și-a ascuns întotdeauna sentimentele, dar sînt convinsă că, după plecarea fiului nostru, a simțit și el adesea un gol în suflet, ca și mine.

– Și acum vrea să-l găsească pe Adam? Să-l roage să vină acasă?

– Da. Ca să nu rămîn... absolut singură, cînd îi va veni sorocul. Dar și pentru inima lui. Vrea să se împace cu Adam. Cînd am auzit de tine, Jani, cînd am aflat povestea ta, Charles s-a gîndit că poate pe durata acelor lungi zile de călătorie, prin munți și defilee pustii, Adam ți-a spus niște lucruri pe care altmînter nu le-ar fi spus nici unui adult. A dat poate glas gîndurilor și planurilor de viitor, simțind că orice spunea nu însemna oricum nimic pentru tine.

Am clătinat încet din cap:

- Nu. Din păcate nu mi-a povestit nimic despre el. L-am întrebat odată despre medalion și mi-a spus că îl primise de la o doamnă. Nu știam că era vorba despre dumneavoastră, mama lui. Atît însă.

- Mă bucur că îl purta, zise ea încetîșor. Dovedește că însemna ceva pentru el. Am apelat la agenți de investigație, atît în Caraibe cît și în America, încercînd să dăm de cineva care îl cunoaște acolo sau care a lucrat cu el, cineva care să ne poată spune ce intenționa să facă în continuare, unde avea de gînd să se ducă, dar n-am obținut nici un rezultat. Pur și simplu... parcă a dispărut.

Și-a scos o batistută din buzunar și s-a tamponat la ochi.

- Cum îți spuneam, Jani, mă agăț și eu de un pai, ca înecatul. Vrei să faci ceva pentru mine?

- Orice îmi stă în putință, lady Gascoyne.

- Te rog, gîndește-te azi bine, încearcă să-ți amintești de călătoria făcută cu Adam și permite-mi să vin mîine din nou pe la tine. Poate facem o plimbare prin pădure amîndouă, și îmi povestești toate amănuntele, fie ele cît de neînsemnate, pe care ți le-ai amintit. Și poate... vocea i s-a stins... poate aflăm cumva ceva de folos investigațiilor noastre. Am strania senzație, Jani, că într-un fel ești în continuare legată de Adam al meu. E doar o speranță prostească, presupun, dar eu tot mă agăț de ea.

S-a ridicat în picioare, iar eu am făcut la fel.

- Bietul Charles, a zis ea, oftînd. Ce mult s-a schimbat acum și cît de răbdător a devenit. Presupun că sîntem eu toții la fel, noi, ființele omenești. Întotdeauna ne învățăm minte prea tîrziu.

Sir Charles stătea în picioare lîngă gardul viu pitic de la marginea grădinii, cu pălăria în mînă, și se uita la forfota albinelor din jurul stupului de paie, în formă de piramidă, aflat pe cealaltă parte a tufelor. S-a întors pe jumătate, auzindu-ne, și, zîmbindu-ne cam somnoros, a zis:

- Știți, mi-am amintit de bunică-mea, care respecta întotdeauna vechiul obicei de a povesti totul albinelor. Ai auzit de așa ceva, Mary? Dar tu, Jani?

Cum amîndouă i-am răspuns negativ, a continuat:

- Se zice că obții mai multă miere de la albine, dacă le tot povestești despre problemele legate de gospodărie. Oh, da, și trebuia să ai în mînă o cheie, am uitat de ce. Mi-aduc aminte de bunică-mea stînd în picioare lîngă stup, cu cheia în mînă, și povestind albinelor toate noutățile despre familie. S-a freat cu degetul la ochi. Ei bine, presupun că asta a făcut și soția mea, Jani, numai că ea ți-a povestit ție, și nu albinelor, a continuat el, privindu-mă tăios, cum făcea uneori și Domnul. Ți-a spus absolut totul?

Privindu-l în ochi, i-am răspuns:

- Totul, domnule.

N-am mai adăugat nimic, pentru că brusc am înțeles ceva din felul lui de a fi și mi-am dat seama că nu i-ar fi plăcut să rostesc cuvinte de compătimire sau să dau glas vreunor speranțe deșarte.

S-a uitat la mine în tăcere, cîteva secunde, după care mi-a suris cu afecțiune, spunînd:

- Ești o fată bună. Ei bine, și care e rezultatul?

- Lady Gascoyne va veni și mîine pe la mine, iar eu îi voi povesti tot ce izbutesc să-mi mai amintesc.

- Înțeleg. Hmm. Da, presupun că v-aș cam încurca. E mai degrabă o întîlnire între femei. Dar aș fi teribil de încîntat să te revăd, tinăra mea doamnă, și să mai stăm de vorbă. Plecăm acasă mîine seară, cu trenul. Vrei să vii să ne faci o vizită la Londra? Să stai poate cîteva zile la noi?

M-am uitat la lady Gascoyne, care a spus:

- Te rog, Jani.

Sir Charles a zîmbit cu tristețe:

- Cînd m-am retras din diplomație, am descoperit amîndoi

că avem sute de cunoștințe, datorită specificului serviciului, dar numai câțiva prieteni, așa că ni se întâmplă acum uneori să ne simțim tare singuri.

— Mulțumesc, am zis eu, mi-ar plăcea să văd Londra. Singura parte pe care o cunosc din acest oraș este drumul de la Orfelinatul de fete Adelaide Crocker până în Parcul Southwark.

— Sînt sigur că îți putem arăta locuri mult mai plăcute, a spus el, rîzînd.

— Pot să vă scriu peste două-trei săptămîni, cînd mi-am mai aranjat din treburi?

— Sigur că da. Mary îți va da adresa cînd vine mîine în vizită.

Brusc, eram tare încîntată și răsufлам parcă ușurată. Mă atașasem de sir Charles și de lady Gascoyne și mă simțeam bine cu ei acum, însă totodată mă gîndeam cu bucurie la posibilitatea de a pleca un pic din Larkfield și de a scăpa de umbra lui *Merlin's Keep*. De cînd plecasem de-acolo, nu primisem nici o veste de la Eleanor, ceea ce însă nu mă mira defel. Doamna Burke, care a trecut pe la mine de vreo cîteva ori, n-a putut decît să-mi spună, cu tristețe, că la *Merlin's Keep* nu se schimbasesc nimic, în afara faptului, poate, că în casă domnea o atmosferă tot mai sumbră, ca de mormînt.

Dacă mă duceam la Londra, era limpede că aveam să mă întorc tot aici. Eram prevenită acum în privința lui Vernon Quayle, avînd în vedere că încercase să mă bage în transă cu vasul de cristal plin cu cerneală; eram însă în stare să-mi stăpînesc frica pe care mi-o stîrnea, poate și fiindcă îndeletnicirile lui nu mi se păreau atît de stranii, cum i s-ar fi părut unei persoane care n-a crescut într-o țară unde Lama și demonii, magia și profetia fac parte din viața de zi cu zi. Da, voiam să mă întorc înapoi și să încerc, poate, s-o văd pe Eleanor, să fac efortul de a o readuce la viață, să mă străduiesc să-l înfrunt pe Omul de Argint, pentru a salva sufletul ei. Nu

strica însă ca, mai întâi, să plec un timp, să-mi mai limpezesc gândurile.

Lady Gascoyne m-a luat de braț. Am pornit spre poartă și, afară, ne-am îndreptat spre trăsură care aștepta la marginea drumului. Sir Charles venea după noi. Când vizitiul i-a deschis portiera, lady Gascoyne a spus:

– Întoarce-te un pic, Jani.

Mirată, m-am întors cu spatele. Și-a trecut mâinile peste creștetul meu, ținând între degete lanțul de care atârna medalionul, pe care mi l-a prins la gît.

– Oh, nu, vă rog, am zis eu. Păstrați-l dumneavoastră, lady Gascoyne!

M-a răsucit spre ea, și-a pus mâinile pe umerii mei și mi-a suris:

– L-am dăruit cîndva, ca suvenir, și ți-a fost apoi dăruit ție de către Adam, așa că îl vei dăruia și tu unui prieten, cînd va veni momentul. La revedere. Pe mîine, draga mea.

Am petrecut cu privirea trăsură, ținînd în palmă medalionul. Eram tare bucuroasă că îl purtam în continuare la gît, iar în mintea mea se învîlmășeau nenumărate gânduri și sentimente în același timp. Adam Gascoyne. Așadar, acesta era numele Domnului. Știînd cum îl cheamă, îl simțeam parcă mai aproape, și îmi părea bine. Însă el dispăruse. De trei ani i se pierduse orice urmă. Poate că – m-am căznit să rostesc cuvîntul în gînd – poate că murise. Însă nu-mi puteam închipui și nu-mi venea să cred că era posibil așa ceva.

Pe tot parcursul zilei, în vreme ce-mi vedeam de treburi, m-am gîndit mereu la Domnul, din momentul cînd îl întîlnisem prima oară pe drumul spre Yamun, apoi pe durata urmării, în timp ce urcam spre Pasul Chak; mi-am amintit, de asemenea, de viscolul acela cumplit, de moartea lui Sembur, de boala mea și de călătoria înapoi spre Galdong și pe urmă, în continuare, pînă la Gorakhpur, de care se lega ultima mea amintire referitoare la Domnul – cînd mă ridicase aproape

leşinată din căruţă şi mă dusesese la spital. Voiam să-mi amintesc cât mai mult posibil ca să am ce-i povesti lui lady Gascoyne, şi am constatat că nu mi-era deloc greu; amintirile îmi reveneau năvalnic, limpezi şi vii, aducînd cu ele un păienjeniş de emoţii şi senzaţii, care mă impresionau profund.

Înainte de a mă duce să cinez la fermă, mi-am pus pantalonii şi am plecat călare pînă la David Hayward. Domnul Stafford îmi dăduse voie ca, din cînd în cînd, să iau docarul lui, sau pe unul dintre cei doi cai pe care îi folosea în tandem la trăsuri. David a ascultat ce i-am povestit, fără să comenteze, după care a încuviinţat satisfăcut, dînd din cap.

— Îţi va prinde tare bine să pleci un timp, Jani. O să-mi fie dor de tine, fireşte, dar sînt convins că te vei întoarce de acolo cu forţe proaspete.

— Mă simt... în fine, un pic vinovată că o las aici pe Eleanor. Mă gîndesc, adică, nu care cumva să aibă nevroză de mine cît timp sînt plecată.

— Vernon Quayle face legea la *Merlin's Keep*, a spus David cu tristeţe. Eleanor nu va avea nevoie de nimeni. David a întors privirea: Uneori îmi vine să-i rup gîtul porcului ăla.

Îi dădeam întru totul dreptate. De cîte ori nu-mi imaginasem şi eu că Vernon Quayle cădea de pe cal şi îşi frîngea gîtul, deşi mă străduiam să nu-i doresc aşa ceva. Acum, însă, am zis supărată:

— David, nici să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva! Cum să te gîndeşti că ai putea rupe gîtul cuiva?!

— Nu cuiva, a spus el, rîzînd. Doar lui Quayle. Ar merita efortul, dacă aş şti că Eleanor şi-ar reveni.

— Încetează, David, te rog. Te-ar înhăţa şi te-ar spînzura pentru aşa ceva.

— Nu-ţi face griji. Nu sînt o fire violentă, Jani, a zis el, ridicînd amărît din umeri. Şi, uneori, chiar îmi pare rău că nu sînt aşa. Ce crezi e-ar face cu Quayle un tip ca Domnul tău?

– Dacă nu termini cu prostiile, mă duc direct acasă, m-am grăbit eu să spun.

– Bine, bine, iartă-mă. Hai să stai de vorbă cu un terier care s-a infectat la o labă. Se face bine, dar e tare trist și sînt convins că tu îl poți înveseli.

Am fost agitată toată noaptea, trecîndu-mi prin minte o mulțime de gînduri. Dimineată, mi-am pus niște haine vechi și un halat și m-am dus să muncesc la grajduri pînă am căzut istovită – am țesălat caii, le-am curățat picioarele, cercetînd cu atenție să văd dacă n-au umflături la copite sau dacă nu se cojesc. Domnul Stafford se tot uita la mine, ținînd dezaprobat și spunînd că „asta nu-i treabă pentru o doamnă“.

Trăsura maiorului Elliot a adus-o pe lady Gascoyne la scurt timp după ora trei, iar de data asta am făcut ceai pentru amîndouă. Pe urmă, mai bine de un ceas, i-am povestit pe îndelete tot ce îmi reamintisem despre acele săptămîni petrecute cu Domnul. Și, pe măsură ce vorbeam, îmi reveneau în minte tot mai multe amănunte, constatînd că adesea îmi puteam aduce aminte de conversații întregi, aproape cuvînt cu cuvînt. Pentru a da mai multă autenticitate povestirii mele, am recurs uneori la accentul cockney și la felul de a vorbi pe care îl aveam atunci, demult.

Lady Gascoyne asculta ca un copil care aude un basm, cu buzele întredeschise, cu scîlpiri în ochi, sorbind fiecare cuvînt. Uneori, rîdea încîntată, alteori ochii i se umpleau de lacrimi sau pe chipul ei, dintr-o dată încordat, se ivea o expresie de îngrijorare profundă. N-am îndulcit nici un detaliu ca să o menajez cumva. I-am povestit de perioada cînd Domnul a fost arogant, aspru, furios, și i-am povestit și de momentele cînd s-a arătat blind, prietenos și înțelegător.

Cînd în sfîrșit am isprăvit și n-am mai avut nimic de adăugat, a rămas multă vreme uitîndu-se pur și simplu la mine, cu un fel de mirare plină de bucurie:

— Oh, Jani, mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet, a șoptit ea. După atîta amar de ani, mi l-ai adus parcă pe Adam în carne și oase. I-am citit scrisorile de sute de ori... dar n-am decît vreo zece și în ele nu e mare lucru. Astăzi, m-ai ajutat să-l văd parcă aievea.

— Greu de înțeles cum a putut să fie atît de crud și să nu scrie decît arareori, cînd am văzut cît poate fi de atent și de grijuliu.

— Jani, rar se întîmplă ca un fiu să-și dea seama cît de mult înseamnă pentru femeia care l-a adus pe lume. Băieții pleacă fericiți la război, se cațără pe munți sau caută aventura în nenumărate feluri, fără să înțeleagă niciodată nesfîrșita durere a femeii care așteaptă vești de la ei.

La patru și jumătate, cînd s-a întors trăsura să o ducă înapoi la Bournemouth, am zis:

— Vă rog, lady Gascoyne, dați-mi și mie de știre dacă primiți ceva de la Adam. Mă rog ca veștile să fie bune.

— În mulțumesc, Jani. Într-un fel, mi-ai dat noi speranțe. Abia aștept să vii să stai cu noi la Londra.

În săptămîna care a urmat, n-am prea fost în apele mele. Deși impulsivă din fire, nu sînt genul de om care să treacă repede de la o stare la alta, fiind întotdeauna destul de optimistă și avînd obiceiul de a da grijile la spate sau a le uita. Acum, descopeream că eram teribil de emoționată, deși nu-mi dădeam seama de ce, și oarecum melancolică din motive absolut necunoscute. Mai presus de toate, aveam teribila senzație că trebuia să fac ceva, că iroseam timpul cînd era de făcut ceva foarte urgent, deși nu știam ce anume.

În a zecea zi după plecarea la Londra a lui sir Charles și a lui lady Gascoyne, noaptea am visat că traversam călare,

mergînd lent, o cîmpie lată sub un cer fără lună și stele. Nu vedeam nimic, decît o fișie argintie la orizont, o panglică ce mi se așternea în fața ochilor, cu niște piscuri zimțate, delimitînd pămîntul de cer și conturînd lanțul muntos spre care călăream.

Nu vedeam pămîntul pe care pășea calul și călăream cu ochii aproape închiși, bazîndu-mă numai pe auz. Îl căutam pe Domnul și încercam să-i aud vocea. Continuînd să tot călăresc așa, am început să aud un sunet, la început ca o șoaptă, pe urmă din ce în ce mai tare. Era un glas care îngîna la nesfîrșit aceleași silabe fără sens, dar spre marea mea mîhnire nu era vocea Domnului. Și, totuși, glasul acela mi-era cunoscut și mă căzneau să-mi dau seama al cui era.

Pe urmă am început să aud cîntul acela ca o mantra, cu modulații lente și schimbătoare: ...*smanap-oten-tali... manap-oten-talis... napoten-talisma... apoten-talisman... apoten-talisman... a potent talisman*¹...

Vocea lui Vernon Quayle, melodioasă și frumoasă.

M-am deșteptat tresărînd groaznic și am rămas lungită, rezemîndu-mă în cot; inima îmi bătea nebunește. Ce spusese? Ce spusese în ziua cînd plecasem de la *Merlin's Keep*?

Medalionul. Cînd îl luase, se înfiorase, după care se purtase foarte ciudat, atitudinea lui amintindu-mi de Rild, Marele Lama. Îmi pusese niște întrebări, iar apoi spusese: „Un talisman eficient”. Și încă ceva. Dar ce? Cînd îl rugasem să fie mai explicit, îmi replicase: „Sînt sigur că îți vei aminti ce am spus cînd va veni vremea”.

Deci, ce? Ce anume?

Stăteam acum pe pat în capul oaselor, cu pumnii încheștați și lipiți de temple, concentrîndu-mă plină de furie. Pe urmă mi-am amintit. *Un talisman eficient. Cînd o să vrei să găsești pe cineva, vino cu el la mine.*

¹ un talisman eficient (engl.) – nota trad.

12

In zori, eram tot trează și într-un fel cam năucă de cap. Cum să fie posibil ca Vernon Quayle „să găsească” o persoană pe care o cauți, în cazul meu pe Domnul? Doar un prost naiv ar fi putut crede o asemenea absurditate. Nu era însă mai puțin adevărat că doar un prost naiv ar fi putut crede că Oracolul din Galdong avea darul de a prevedea venirea demonului străin care îl căuta pe Sembur, sau că Rild îmi spusese despre femeia în roșu, care avea să-mi fie prietenă și despre Omul de Argint, care avea să-mi fie dușman.

Cît trăisem printre lo-bas în Smon T'ang, văzusem cu ochii mei toate astea și chiar mai mult. Cei de-acolo socoteau că aceste înzestrări sau puteri erau absolut firești, așa cum și nouă, în Anglia, ni se pare firesc ca un om să aibă talent la pictură, la muzică sau la orice altfel de îndeletnicire artistică.

Hotărâsem de multă vreme că Anglia era țara mea și adoptasem uzanțele, obiceiurile și atitudinile de aici, așa cum îmi fuseseră insuflate de domnul Lambert și de Eleanor.

Privind în urmă, traiul pe care îl dusesem la Smon T'ang mi se părea primitiv, în ciuda neconținutelor eforturi ale lui Sembur de a rămâne amîndoi „hinglish”. Însă știam, totodată, fără putere de tăgadă, că printre cei din neamul lo-bas, precum și în rîndul populației din Bod, ceva mai la nord, nu puțin erau cei înzestrați cu însușiri și aptitudini care, în lumea noastră mai civilizată, se pierduseră cu totul sau se mai atenuaseră. Doar după ce apăruse Vernon Quayle mi se mai întîmplase, uneori, să simt că poate și în lumea noastră apuseană mai existau cîțiva oameni, foarte puțini la număr, care cunoșteau vechile taine, înțelegeau misterele străvechi și aveau capacitatea de a minui puteri în care noi nu mai credeam.

La ora patru în acea după-amiază, îmbrăcată cu una dintre rochiile mele bune, am împrumutat docarul de la domnul Stafford și m-am dus la conacul *Merlin's Keep*, unde i-am dat lui Thorpe, tipul posac care îl înlocuise pe Mayes, cartea mea de vizită, din lotul pe care mi-l făcusem recent, întrebînd dacă domnul și doamna Quayle erau acasă. Servitorul s-a întors după nici un minut și m-a poștit în salonul pe care îl cunoșteam atît de bine. Alb la față, cu părul argintiu, cu ochii cenușii și cu buzele flasce, Vernon Quayle s-a ridicat în picioare, înclinînd ușor din cap:

– Prin urmare, ți-ai adus aminte, a zis el.

Fusesem hotărîtă să-mi păstrez calmul și să rămîn impasibilă, însă aceste prime cuvinte m-au uimit:

– Mă așteptai, domnule Quayle?

A mișcat din buze, gest în care învățasem să deslușesc un zîmbet:

– La modul general, da. Te-au vizitat soții Gascoyne, care își caută fiul de care nu mai știu nimic – tipul care te-a făcut să pleci din Smon T'ang. Era logic să presupun că acesta a fost momentul cînd ți-ai amintit de ce ți-am spus.

... De unde știi de sir Charles și de lady Gascoyne? am întrebat eu, făcând ochii mari.

... Nu e nici un mister. Maiorul Elliot discută cu doamna Elliot când iau masa. Servitorii aud și birfesc cu servitorii din alte case, iar Thorpe îmi transmite birfele.

... Oh!

... Ai venit să mă rogi să-l găsec pe Adam Gascoyne?

... Da, am zis eu sec și concis. Politețea formală nu avea ce căuta în relația dintre mine și Vernon Quayle. Nu venisem să mă milogesc în fața lui. Făcea cum voia el, ca să-i convină lui, or marea mea îndoială venind aici fusese exact asta. De ce să-i convină lui Vernon Quayle să-l găsească pe Domnul?

... Prea bine, a zis el. Hai să încercăm. N-am analizat încă minuios această chestiune. Este perfect posibil ca Adam Gascoyne să fi murit, ceea ce se poate lesne stabili. Dacă trăiește însă, problema se complică, întrucât lumea e mare. Oricum, poate că avem noroc. Înclin foarte mult să cred că e în viață, avînd în vedere că am cunoștință de unele fapte ce vor urma, la care sînt aproape sigur că va participa și el. Mergem în Camera rotundă, dacă vrei.

Am ieșit prima din salon și am început să urc spre etaj; aveam nervii încordați și, derutată cum eram, mă întrebam pe unde era Eleanor și încercam, totodată, să descifrez sensul cuvintelor lui Vernon Quayle. Cînd am ajuns la treptele care duceau sus, la Camera rotundă, mi-a zis „Lasă-mă pe mine“, lăsînd-o înaintea ca să descuie ușa.

Camera era foarte însorită, așa încît prima impresie a fost plăcută. Dar cînd ochiul începea să sesizeze micile disproporții prezente pretutindeni, urîșenia generală devenea vizibilă și încăperea parcă se răcea. Vernon Quayle mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul pe care stătusem și prima oară, el îndreptîndu-se spre o banchetă lungă și curbată la fel ca

peretele lângă care era așezată. Pe un raft în spatele banchetei erau nenumărate flacoane astupate, din sticlă transparentă, în formă de picătură, toate ușor strimbe. În chip de etichetă, pe fiecare era marcată, cu vopsea neagră, o hieroglifă sau un fel de literă, dintr-un alfabet necunoscut mie.

Vernon Quayle a dat jos câteva sticlule și le-a destupat pe rând, scoțind câte un pic din pulberea dinăuntru, cu o pensetă lată, și punând această combinație de prafuri într-un mojar din marmură neagră. Cu ce luase din vreo zece flacoane n-are fi putut acoperi nici cât o monedă pe fundul mojarului. S-a apucat să macine amestecul acela cu un pisălog, pentru a obține o pulbere și mai fină, iar zgomotul mă zgâria atât de rău pe nervii întinși la maximum, încât am simțit nevoia să vorbesc ca să elimin cumplita încordare, așa că am rostit primul lucru care mi-a trecut prin minte:

– Mă tot întreb ce aveți în sticlulele acelea, domnule Quayle.

– Preparate din elemente esențiale provenite din ierburile, plante, insecte, animale, a zis el, cu un aer absent. Lucruri frumoase. Lucruri prețioase. Lucruri dotate cu o putere intrinsecă sau care au dobândit această putere într-un fel sau altul.

– Oh. Dar seamănă cu niște prafuri obișnuite.

– Prafuri. Cenușă. Particulele de putere neînsuflețită au fost zdrobite sau arse, în fine, distruse în mod adecvat.

– Distruse?! Dar de ce?

Lăsând pisălogul din mână, a răsturnat picul acela de pulbere cenușie pe o lamelă de sticlă.

– N-are nici un rost să-ți răspund la întrebare, a zis el, având în vedere că nu ai cunoștințele necesare pentru a putea înțelege.

– Fie-mi scuzată ignoranța. Pot să te întreb ce vei face?

Se spăla pe mâini cu grijă în micul lavoar de laborator, alături la capătul banchetei, iar acum și-a întors ochii cenușii spre mine, privindu-mă disprețuitor, pe sub pleoapele grele.

- Ți-aș sugera să-ți stăpânești atât temerile, cât și curiozitatea. Doar nu-ți închipui că voi face aidoma lui Glendower, pe care Shakespeare l-a pus să pretindă că poate *chema spirite din vastele adâncuri*? Prostii.

- Nu... nu mi-am închipuit așa ceva, domnule Quayle. Dar sînt convinsă că prin studiile dumitale în domeniul științelor naturale ai putut explora zone de cunoaștere absolut neobișnuite.

- Ce frază discretă, exersată cu minuțiozitate, nu?! Ținea mâinile deasupra unei spirtiere, ca să se usuce, deși ar fi putut folosi un prosop. Întrucît ai firava speranță că te-aș putea ajuta să rezolvi o anumită problemă, rezisti tentației de a mă face iăcănit, ocultist, adorator al diavolului sau să-mi aplici cine știe ce alt epitet dramatic care ți-ar trece prin minte.

Privea gînditor în jos la flăcăriua albastră aproape invizibilă.

- Nu va fi chemat nici un spirit, te asigur. Hai să-ți spun ceva foarte simplu. Nu există spirite, demoni, îngeri, stihii, nu există nimic supranatural în Univers. Există doar energii și forțe, nici bune, nici rele, care pot fi folosite de cei care știu sau au îndemînarea de a le struni. Așa-nunfitele puteri supranaturale sînt de fapt acelea pe care savanții nu le pot explica, deoarece ei nu pot înțelege cauzele decît la nivelul materiei.

Înțelegeam doar foarte vag ce îmi spunea el, dar totuși mă treceau fiori reci pe șira spinării; în acel moment părea mult mai înuman decît înspăimîntătoarea creatură care ar fi încercat cu adevărat să invoce demonii. A luat lamela de sticlă, s-a așezat la birou, a pus-o jos și a atins cu degetul mica

grămăjoară de praf cenușiu. A băgat apoi degetul în gură, pe urmă l-a pus din nou pe pulberea de pe lamelă, a tras pe nas, ca și cum l-ar fi prizat, întâi cu o nară, după aceea cu cealaltă, repetind procesul de câteva ori, iar la sfârșit a răsturnat în palmă ce mai rămăsese din pulbere și a început să se frece tacticor pe mâini.

Mi s-a făcut greață și am avut senzația că în cameră se întunecase, deși razele soarelui pătrundeau în continuare prin ferestrele înalte. A pus deoparte lamela de sticlă, și-a împreunat mâinile pe birou și a zis:

– Acum, Eleanor mă va asista.

Am tresărit, repetind:

– Eleanor?! Vernon Quayle nu mi-a răspuns, continuând să privească parcă în gol. Avea un fel de detașare care m-a dus iarăși cu gândul la Rild, amintindu-mi cum stăteam în picioare în fața lui în marea mănăstire Galdong, așteptând.

Aproape că nici n-am fost surprinsă când ușa s-a deschis și în Camera rotundă a intrat Eleanor.

– Jani, tu erai, a rostit ea cu vocea stinsă, și în ochii ei apăru pentru o clipă iluzia unei mulțumiri, care a fost înlocuită însă numaidecât cu o expresie de îngrijorare și panică. Oh. De ce ai venit?

M-am ridicat, zîmbind, și am pornit spre ea să o sărut. Era îmbrăcată cu o rochie albă de în, cu corsajul bluzat, pe care erau cusute fișii de catifea bej. Avea fața palidă și părul lipsit de strălucire. Glasul lui Vernon Quayle m-a oprit:

– Nici un fel de atingere sau de contact, te rog, a zis el tăios. Orice tulburare emoțională poate dăuna problemei noastre. Ia loc, Jani. Eleanor, fii bună și așază-te și tu pe scaunul unde stai de obicei.

M-am supus îmbrănată. Fără nici măcar să pară resemnată, Eleanor s-a instalat în cel mai mare dintre cele trei fotoliu negre lăcuite, cu spatele la peretele vestie al Camerei rotunde.

Pentru prima oară, am remarcat că acest fotoliu era plasat pe o platformă nu tocmai circulară, cam la cinci centimetri de la sol, fiind montat pe roțile astfel încît să se poată învîrți.

Vernon Quayle s-a dus la unul dintre dulapuri, a scos de acolo tava, bolul și sticla cu lichidul acela ca tușul. Mi-am încheștat degetele unele de altele ca să nu-mi tremure mîinile și l-am urmărit cum turna lichidul în bolul de cristal, ducîndu-i-l apoi lui Eleanor. Fără să rostească nici un cuvînt, Eleanor a luat vasul și a privit fix suprafața tușului. Vernon Quayle stătea în picioare în fața ei, cu mîinile întinse înainte, cu degetele împreunate și palmele lipite. Respirația ei a devenit mai rară, tot mai rară, și pleoapele i s-au lăsat, închiziîndu-se pe jumătate. După cîteva secunde, a scos un oftat prelung și a închis ochii complet.

Vernon Quayle i-a luat castronul din mîini, iar acestea i-au căzut moi în poală.

– Acum va avea nevoie de medalion, a zis el, și am tresărit auzind ce ton normal avea. Am desfăcut lanțul de la gît și am ezitat:

– Pot să mă mișc? am șoptit eu.

– Sigur că da. Nu-și lua ochii de la Eleanor, iar vocea lui devenise irascibilă. Poți să vorbești și să te miști, doar dacă nu-ți interzic eu să o faci. Eleanor nu poate fi nicidecum tulburată.

M-am dus la el și i-am întins medalionul. Arătînd din cap spre Eleanor, mi-a spus:

– Dă-i-l direct ei.

Ținînd medalionul lingă mîinile ei inerte, l-am auzit rostind:

– Eleanor, ia acest medalion.

Eleanor a ridicat mîinile, a luat în palmele făcute căuș atît discul de argint cît și lanțul, fără să bîjbie deloc, după care a strîns degetele. Vernon Quayle a zis:

- Acest obiect a fost multă vreme în posesia unei persoane pe care vreau s-o găsesc. Ai înțeles?

- Da. Avea vocea monotonă și lipsită parcă de viață.

- Va trebui să te întorci în timp cu șase ani sau mai mult ca să cunoști acea persoană.

A urmat o tăcere ce mi s-a părut infinită, după care Eleanor a zis:

- Un bărbat. Tânăr. Brunet. Poartă uniformă și...

Vernon Quayle a întrerupt-o destul de brusc:

- El e. Acum, ocupă-te să-l cunoști.

Timp de cinci minute nu s-a rostit nici un cuvânt. Am văzut cum mâinile lui Eleanor se încheștau pe medalion, îi strîngeau; am zărit broboanele de transpirație de pe fruntea ei și de deasupra buzei. În cele din urmă Vernon Quayle a spus:

- Acum, întoarce-te la ziua de azi.

După alte cinci minute, Eleanor a spus: „Da”.

- Trăiește?

- Da. Aceeași voce anostă, dar fără nici un fel de ezitare.

În ciuda groazei care pusese stăpînire pe mine, am simțit un val de bucurie la auzul acestui cuvînt. Vernon Quayle a spus:

- Îl vezi?

O lungă pauză, după care:

- Nu.

- Vezi ce e în jurul lui?

- Nu.

- De ce nu vezi?

- Există o barieră.

- Ceva material?

- Nu. Negru. Puternic.

- Odihnește-te.

Trupul încordat al lui Eleanor s-a relaxat. Soțul ei s-a întors și cu multă grijă a luat o pereche de mănuși albe pe care a început să și le pună.

- Extrem de interesant, a zis el. Am dat peste o energie neașteptată care opune rezistență în fața clarviziunii lui Eleanor.

S-a dus la o hartă de pe perete, care înălța parcă un cer văzui noaptea cu diferite constelații, după care a consultat o carte cu coperte uzate din piele.

- Fii, te rog, atât de drăguță și trage toate cele patru storuri, a zis el. Se pare că trebuie să adunăm mai multă forță.

M-am ridicat și m-am dus să trag de cele patru șnururi groase care acționau storurile de la ferestrele înalte. Când am terminat, tot mai era un pic de lumină în cameră, parțial de la spirtiera pe care Vernon Quayle o mutase pe un soclu, iar restul de la niște dungi luminoase care se vedeau acum pe pardoseala cu dale, formînd un cerc mare cu raze ce porneau din centru spre circumferință. Vernon Quayle a tras în centrul cercului scaunul pe care stătea Eleanor, după care a început să îl rotească puțin, cu doi centimetri la fiecare mișcare, urmărind dungile luminoase. Pe harta cu stele se afla un cerc similar și mi-am dat seama că desenul de pe podea nu era altceva decît un compas uriaș, de care se folosea pentru a fixa cu precizie poziția lui Eleanor.

- Stai jos, mi-a zis el, și te rog să nu vorbești și să nu te miști pînă nu-ți dau eu voie.

M-am conformat dorinței lui. Și-a scos mănușile albe, cu grijă parcă să nu le atingă cu degetele. A aruncat mănușile pe birou, apoi s-a dus în spatele lui Eleanor și și-a lipit palmele de templele ei. La licărirea palidă și lugubră a spirtierei și în luminozitatea ce venea din pardoseală, am văzut ochii lui larg deschiși, iar ochii aceia nu mai erau mohorîți, ci semănau brusc cu doi tăciuni uriași, cu străluciri roșiatice.

Vocea lui melodioasă a rostit:

– Acum, Eleanor. Îl căutăm pe omul acela.

O bucată de timp, care mi s-a părut parcă un veac, nu s-a auzit nici un sunet. Nici măcar zgomotul respirației lor. După care Eleanor a zis:

– Văd ce e în jurul lui.

Vernon Quayle a zis:

– Aproape? Departe?

– Cred că... aproape.

– Există vreo mare între noi?

O lungă pauză, după care:

– Nu. Nici o mare.

– Descrie ce vezi.

– Un râu. Un râu lat. Mult fum. Multă circulație. Macarale.

– Un port. Fusesse mai degrabă o afirmație, decât o întrebare.

– Daaa... Cuvântul a fost rostit încet, cu o oarecare ezitare. Dar nu văd marca. Nu e pe-acolo.

– Prin urmare e un port fluvial.

– Da.

– Pe el îl vezi acum?

– Nu. E întuneric. Vocea i-a devenit târăgănată. Însă e și el acolo... deasupra locului acela subteran... cu butoaiile mari... iar în mână are colțul de elefant din care țîșnesc războinici... Ultimele cuvinte semănau mai degrabă cu o bolboroseală, ca și cum i s-ar fi scurs din mădulele toată puterea și acum era aproape sleită.

– Continuă, i-a spus Vernon Quayle.

– Nu mai am ce spune, a șoptit ea.

– Continuă.

Ceva s-a adunat parcă pulsînd în cameră, imperativ, intangibil, iar după o lungă tăcere Eleanor a zis cu o voce tremurîndă și îndurerată:

- Fluviul merge mai departe, trece printre cele două turnuri gotice... unde se află podul... coboară spre locul... spre locul unde cîndva demult trupurile zăceau în lanțuri... timp de trei marea.

- *Ajunge!*

Vernon Quayle și-a luat brusc mîinile de la tîmplele lui Eleanor și a prins-o de umeri, cînd a văzut că se clatină în scaun. La strălucirea aceea spectrală cu nuanțe bleu-verzui am deslușit limpede expresia triumfătoare de pe chipul lui, cînd s-a întors spre mine, rostind: „Storurile!”

Cînd am terminat să le ridic, l-am găsit așezat din nou la biroul lui în formă de semilună. Eleanor stătea moale ca o cîrpă, dar cu ochii deschiși. Am dat fuga și am îngenuncheat lângă ea, frecîndu-i mîinile înghețate. Zîmbindu-mi stins, mi-a șoptit:

- Mă simt bine, Jani, nu-ți face griji.

- Ba *nu* te simți bine! Furioasă, am întors capul spre Vernon Quayle: N-am știut că o vei folosi pe Eleanor ca... mediu.

Ridicînd din sprîncenele argintii, mi-a răspuns:

- Dacă prin acest cuvînt înțelegi o persoană care funcționează ca o cale de comunicare între lumea aceasta și lumea nevăzută, să știi că faci o mare greșală. N-am făcut decît să trasez liniile eterice care leagă acest talisman de proprietarul lui anterior, recurgînd în acest scop la energiile mentale substanțiale ale lui Eleanor. Și la ale mele, deopotrivă, care sînt cumva mai substanțiale, a adăugat el, privindu-și mîinile.

Mîhnită și descurajată, am tras aer în piept să spun ceva furioasă, nici eu nu știam ce, cînd Vernon Quayle a continuat:

- Sper că ești mulțumită de rezultatul acestui experiment.

- Poftim?! am țipat eu, uitîndu-mă urît la el.

– Dacă ai uitat cumva, îți amintesc că ne-am propus să aflăm pe unde se află prietenul tău.

Eleanor m-a strâns de mână și s-a ridicat în picioare. Ridicându-mă și eu cu ea, mi-a vîrît în pumn medalionul cu lanțul și a zis:

– Acum, mă duc să mă odihnesc un pic. La revedere, Jani.

– Oh, lasă-mă să te conduc în camera ta, te rog, Eleanor, draga mea.

A clătinat din cap:

– Nu, Jani, nu. La revedere. Și, întorcîndu-se, a ieșit cu pași rari din Camera rotundă, închizînd ușa.

– N-ar trebui să mai ai nici o dificultate acum, a zis Vernon Quayle.

Cu un mare efort, mi-am smuls gîndurile de la Eleanor și am încercat să-mi amintesc ce se spusese în acele minute stranie cînd Vernon Quayle trimisese o parte din ființa lui Eleanor într-o lume de umbre, în căutarea unui bărbat pe care ea nu-l întîlnise niciodată. În cele din urmă, am spus:

– Din păcate, domnule Quayle, nu-mi aduc aminte exact cuvintele ei. A pomenit ceva de un port fluvial și de un loc subteran, cu niște butoaie. Mi-am scormonit mintea, căznindu-mă să prind din nou vocea aceea lipsită de viață. Două turnuri... și un pod. Pe urmă ceva despre niște trupuri în lanțuri și trei marce.

S-a uitat parcă prin mine, plin de dispreț.

– Deducția este foarte simplă, desigur. S-a stabilit că nu există nici o mare între prietenul tău și noi, prin urmare se află în această țară. Singurul pod fluvial din apropierea unui pod cu două turnuri gotice, un pod care se deschide, este la Londra. Podul se numește Tower Bridge și se află peșemne foarte aproape de locul unde se găsește, în acest

moment, prietenul tău, căci altminteri Eleanor nu l-ar fi perceput.

- Oh!

Inima îmi bătea năvalnic, atât de neliniște, cât și de emoție. Aproape că mă speria gândul că Domnul putea fi așa de aproape. Mi-l închipuisem întotdeauna prin locuri foarte îndepărtate. Și cum era posibil să trăiască în același oraș cu părinții lui și să nu le dea nici un semn de viață?!

- Nu mi-am dat seama că Eleanor se referea la Tower Bridge. Am auzit de el, dar nu cunosc Londra.

- Aha. Află atunci că pe malul nordic al Tamisei, lângă Wapping Wall, s-a aflat cândva Docul Execuțiilor, unde erau omorâți piratii și cei care se sfădeau cu judecătorul Jeffreys, cel care condamnă oamenii la spânzurătoare. Plăcerea judecătorului ăsta era să stea și să bea într-o tavernă de pe malul fluviului, urmărind execuțiile. Cadavrele erau apoi date jos, legate cu lanțuri ca să fie mai grele și puse apoi pe plajă, unde erau lăsate timp de trei marea, considerându-se că după aceea oamenii erau morți de-a binelea. Făcînd o pauză, Vernon Quayle s-a uitat la mine oarecum curios: Văd că nu tresari la o asemenea poveste, cum ar face majoritatea tinerelor.

I-am răspuns aproape enervată, gândul fiindu-mi în altă parte.

- Am crescut printre niște oameni pentru care moartea nu este prea importantă, oameni care se poartă cu cadavrele la fel de sinistru ca judecătorul din poveste, domnule Quayle. Înseamnă că Adam Gascoyne ar putea fi în... în Wapping? Asta nu e cumva în East End, unde trăiesc oamenii foarte sărmăni?

- Poate că face pe misionarul, a zis Vernon Quayle, pe un ton sec. Oricum, nu cred că e cazul să-ți pierzi vremea cu speculații inutile. Mă gîndesc că un loc subteran cu niște

butoaie mari ar putea fi pivnița unei tavernе. Ridicându-se în picioare, s-a dus la ușă și a deschis-o, poftindu-mă să plec. Dacă memoria nu mă înșală, numele tavernei unde judecătorul Jeffreys își satisfăcea poftele era *The Red Cow*, deși mai sînt și alte circiuri pe malul fluviului, în acea zonă. Nu știu ce interpretare s-ar putea da remarcii: „colțul de elefant din care își nasc războinici”. Se prea poate ca semnificația acestor cuvinte să ți se dezvăluie în scurt timp, însă după opinia mea e vorba de un amănunt fără importanță. Și acum o să te conduc.

La o oră după ce am plecat de la *Merlin's Keep*, stăteam în salonașul doamnei Stafford împreună cu David Hayward. Mă aștepta deja acolo, pentru că îi spusese mai devreme că voiam să mă întîlnesc cu el.

Cînd am terminat de povestit, a oftat lung, cu un aer absolut perplex.

– Doamne, Jani, zău așa, pare atît de... ireal și de sinistru.

– Se prea poate, dar asta nu contează. Acum, nu-mi rămîne decît să aflu dacă Domnul este într-adevăr acolo, în locul acela de lîngă Tower Bridge.

– Le scrii părinților lui?

– Nu. Așa m-am gîndit inițial, dar pe urmă m-am răzgîndit; n-aș vrea să le dau speranțe deșarte, cînd s-ar putea ca toată tărășenia să fie doar o imensă gogoriță.

– Însă nici tu nu crezi asta, așa-i?

– Păi... nu știu ce să zic. Simt oricum că Vernon Quayle are niște puteri, în care foarte puțini oameni ar fi dispuși să creadă; și mă mai gîndesc totodată că... ar trebui să descifrez un fel de șaradă. Regret că nu-mi mai amintesc de multe dintre lucrurile spuse de Oracolul din Galdong, de lucrurile spuse de Rild, care nu-mi revin în memorie decît după ce s-au petrecut aieva.

- Fii cu băgare de seamă, Jani. Nu știi niciodată la ce te poți aștepta de la un om ca Vernon Quayle. Eleanor a rămas tot la fel?

- Din păcate, da. Mi-am dus palmele la ochi. De-aiia îl și urăsc atât de mult. O folosește pentru practicile lui oribile, storcând toată vîlaga din ea. David, dacă am să plec un timp să-l găsesc pe Domnul, să nu crezi că o părăsesc. Am lăsat minile în jos și l-am privit: am puternicul sentiment că toate aceste întâmplări și fapte fac parte din același tot. Simt că, dacă vreau să o ajut pe Eleanor, *trebuie* să-l găsesc pe Domnul, dar nu-mi cere să-ți explic de ce, fiindcă nu știu.

A întors capul și i-am văzut expresia încordată și fălcile înlestate.

- Cum ar putea cineva s-o mai ajute pe Eleanor?

- Nu știu. Nu-mi rămîne decît să îmi urmez instinctul.

Mă studia acum cu atenție:

- Da, a rostit el. Bine, am încredere în instinctul tău, Jani.

Două zile mai tîrziu, coboram în Waterloo Station, cu o valiză în mînă. Am luat de la gară o birjă închisită, care m-a dus la o adresă pe Grays Inn Road. Acolo, se afla un magazin unde se vindeau țigări și dulciuri, unde patroni erau un fost soldat și soția lui, domnul și doamna Bailey. Pînă la pensionarea în urmă cu cinci ani a soțului ei, care fusese soldat, doamna Bailey lucrase ca bucătăreasă, vreme de trei zeci de de ani, la Leydon Hall, casa din Lincolnshire a părinților lui David. O știa de cînd era mic, ținea enorm la ea și îi seria cam de două-trei ori pe an. Iar ea continua să-i trimită în fiecare an un tort de ziua lui și un puding de Crăciun.

David îi trimisese o telegramă, urmată de o scrisoare, așa că, atunci cînd am ajuns spre seară, ea și soțul ei mă așteptau. Locuiau deasupra prăvăliei, unde îmi pregătiseră și mie o odaie, cu mobilă bine lustruită, așternuturi albe ca zăpada și

foarte scrobite; într-un vas de sticlă roșu și verde, care părea la mare preț în casa lor, îmi pusese ră flori.

Doamna Bailey era durdulie și mămoasă, cocoloșindu-mă de parcă aș fi avut zece ani. Domnul Bailey, fostul sergent Bailey, avea un aer respingător, dar după ce am stat cinci minute în compania lui mi-a venit să-l strâng în brațe, pentru că după felul de a vorbi și după gesturile afectate era leit Sembur.

— Bine, atunci, domnișoară Jani. Ți-ai pus toate lucrurile frumoase la loc? Bun. Putem bea deci o cană de ceai. Conașul David e sănătos tu, așa-i? Nevesti-mii îi e mereu teamă că băiatul nu mănâncă destul. Ia așază-te acum frumos jos și fă-te comodă. Cu un gest curtenitor, a tras un scaun de sub masa de bucătărie, care sculpea de curățenie, mi l-a ținut să mă instalez, după care a strigat: Harriet! Hai încoace, draga mea. Domnișoara Jani a terminat. Mă ocup eu să închid prăvălia, cît aduci tu ceaiul.

Erau amândoi buni și blînzi și pesemne că m-aș fi putut bucura mult mai mult de acea seară petrecută cu ei, dacă nu aș fi fost atît de preocupată și neliniștită știind ce mă aștepta a doua zi. Au rămas vizibil uimiți, aflînd că aveam de gînd să mă duc la *The Red Cow*, în Wapping, pentru a-l căuta pe un vechi prieten, însă nu mi-au pus nici un fel de întrebări.

Îndesîndu-și pipa cu degetul înnegrit, domnul Bailey a zis:

— Nu se poate duce singură, Harriet. Știi cum e în Wapping. Lume proastă, plin de haimanale și derbedei.

— Oh, vă rog nu vă faceți griji, m-am grăbit eu să-i liniștesc. Iau o trăsură exact pînă la ușa tavernei. Și, oricum, nu sînt deloc speriată. Am stat într-un orfelinat din Bermondsey, așa că sînt deprinsă cu... oameni de felul ăsta.

- Te duci cu ea, Albert Bailey, a decretat doamna Bailey cu fermitate. Cum să mai dau eu ochii cu conașul David, dacă fata asta ar păși ceva?!

- Bine, dragă mea. S-a făcut.

Domnul Bailey s-a încruntat la mine, cum făcuse de atâtea ori și Sembur când se aștepta să-l contrazică, socotind că mă putea astîmpăra dacă făcea pe durul. N-aveam de gînd să-l contrazică, întrucît nu cunoșteam Londra și îmi părea bine să fiu însoțită de un londonez, însă intuiaam că domnului Bailey i-ar fi plăcut să simtă că a repurtat o victorie, exact cum făcea și Sembur, așa că am zis spășită:

- Prea bine, domnule Bailey.

A doua zi nu l-am mai lăsat însă să ciștige; am jurat că mai bine mergeam pe jos pînă în Wapping, decît să știu că la plecare nu voia să ia de la mine bani suficienți pentru birjă.

Dacă n-aș fi fost atît de încordată, călătoria cu birja m-ar fi fascinat în mod cert, pentru că tot drumul domnul Bailey mi-a arătat numai lucruri interesante. Am trecut huriind pe Holborn, pe urmă peste viaduct am intrat în Newgate, dincolo de marele dom al catedralei St. Paul, după aceea în continuare prin Cheapside și Poultry. Acum traficul era aglomerat, iar trotuarele erau înțesate de trecători care se îmbulzeau unii în alții. În apropiere de Banca Angliei am rămas blocați o vreme într-o îngrămădeală de birje, căruțe, harabale și trăsurile pe urmă, am cotit în jos spre Monument. După nici zece minute, am dat cu ochii de Tower Bridge și de Tower of London, însă nici n-am apucat să le privesc, că ne-am afundat numaidecît în altă lume - cu străzi înguste și sinistre, cu depozite înegrite de fum și locuințe jalnice.

Cîru vagabonzi, jigăriși și colestivi scurtau peste tot după ceva de mîncare. Cete de copii se jucau pe străzile pline de gunoarie jocuri pe care le știam și eu de la orfelinat: leapșa pe

ouate, șotron, v-ați-ascunselea. Cu hainele lor vechi și peticate, cîrpite, prea mici uneori, semănau pesemne tare mult cu mine cînd eram la Orfelinatul Adelaide Crocker, numai că pe noi acolo ne țineau foarte curate. Bărbați cu șorțuri de piele, îmbrăcați în salopete sau în pantaloni de catifea uzați, prinși cu bretele, își vedeau de treaba lor sau stăteau la taclale pe la colțuri. Femeile se strigau unele pe altele din pragul ușii sau de la fereastră, peste stradă.

Birja noastră îi făcea pe mulți să se holbeze prosteste, iar în scurt timp birjarul a început să injure și să plesnească din bici ca să-i alunge pe puștani care voiau să se agațe de spatele birjei. În cele din urmă a oprit, refuzînd să meargă mai departe.

— Hei?! a strigat domnul Bailey, indignat. Ce-nseamnă asta? De ce-ai oprit aici?

— Nu mă opresc, omule, mă întorc din drum, asta fac, a zis birjarul hotărît. Pușlamalele astea sînt în stare să mă lase fără roți. Dacă ar putea ar lăsa și caii ăștia fără picioare, zău așa.

Domnul Bailey îl făcea păduche mizerabil și îl amenința că îl învăța el minte imediat, cînd m-am hotărît să intervin.

— Vă rog, domnule Bailey, haideți să mergem pe jos în continuare. Uitați, strada asta se cheamă Wapping Wall, așa că nu mai avem mult de mers.

Priviți de vreo zece ținci — fetițe și băieți — am coborît din birjă. Domnul Bailey i-a plătit birjarului, spunîndu-i că s-a șters pe bot de bacșiș, după care, cu un gest galant și protocolar, mi-a oferit brațul. În cealaltă mînă avea un baston, care s-a dovedit curînd foarte util; aveam în urma noastră un alai de copii care țopăiau și ne dădeau tîrcoale, cîntînd și vorbind zeflemitor, unele fete maimușărindu-se exagerat.

— Uhuhu, uite-o pe lady Bosumflici!

— De unde ai pălăria aia, puicuțo?!

- La-la, tra-la-la-la...

Domnul Bailey a plesnit peste picioare cu bastonul vreo două obraznicături de băieți, însă nu se încumeta să procedeze la fel și cu fetele, care numai-decît au început să se apropie, topînd pe lângă noi, din ce în ce mai îndrăznețe. În orice altă împrejurare, incidentul mi s-ar fi părut de-a dreptul hazliu și m-aș fi amuzat pesemne copios, însă astăzi nu suportam agomotul și agitația. Fata cea mai mare din grup avea probabil 14 sau 15 ani, fiind aproape de înălțimea mea. Am așteptat pînă s-a apropiat fudulă de mine, bîlmăjind tot felul de prostii, după care am înșfăcat-o zdravăn de ureche.

A scos un fel de chelălăit de durere, la care ne-am oprit cu toți. Cei din jur amuțiseră uluiți. Am tras-o spre mine, mi-am azvîrlit bărbia în față, m-am uitat la ea amenințător și, scormonind în timp după glasul Janei Burr de pe vremea cînd era la Orfelinatul Adelaide Crocker, i-am zbierat în nas: „Uite ce e, puicută, dacă nu te astîmperi îți dau una peste bot de vezi stele verzi!”

Și acestea fiind zise, i-am dat un brînci și, la braț cu domnul Bailey, mi-am văzut de drum. În urma noastră, ceata de puștani încremenise. Am aruncat o privire spre domnul Bailey căruia îi căzuse pălăria pe sprîncene. Rămăsese și el cu gura căscată.

- Oh, pe onoarea mea, a zis el. Zău așa, domnișoară Jani, ești nemaipomenită! O față pe cînstel! Nici cu pușcă nu i-am fi putut învăța minte mai bine, a mai adăugat el, chicotind.

După încă vreo două minute de mers, am ajuns la colțul străzii, unde se afla circuma *The Red Cow*. Un grăsan cu un șorț impușit, cu un fel de cange în mînă, încerca să deschidă o trapă de lemn solidă, montată în pietrele zidului. Un tinerel plăpînd, cu picioarele goale și oribil de murdare, stătea și se uita la el, ținînd în mînă un colac de funie groasă.

- Scuzați, vă rog, a zis domnul Bailey, cu multă vervă,

după care a continuat cînd grăsanul s-a îndreptat de șale. Vorbesc în numele acestei tinere doamne. Se interesează de o persoană dispărută și avem toate temeiurile să credem că această persoană ar putea sta aici sau prin împrejurimi.

– Oi fi vreun copoi, te pomeni? a zis grăsanul, bănuitor.

– Nu. Doar îl căutăm pe tipul ăsta, atîta tot. E pentru tînăra doamnă de aici.

– Păi, cum ziceai că-l cheamă?

Domnul Bailey s-a uitat la mine. Așa că am spus:

– Adam Gascoyne. E brunet, cu ochi...

– N-am auzit în viața mea de el, a răspuns grăsanul, rînjind. Ce-a făcut? Te-a lăsat grea și a dat bir cu fugiții?

– Hai încoace după colț, pramatie spurcată la gură ce ești, și-ai să vezi pe urmă cum îți stă știrb complet, i-a susurat domnul Bailey.

– Încetați! am rostit eu tăios. Și în acel moment pe tinerele acela colestiv l-a apucat un acces de tuse, de-a ajuns să se rezeme de zid, gîlîind. Nu se știe de ce, dar cît a tușit am tăcut cu toții, după care, cînd l-am luat de braț pe domnul Bailey ca să-l trag de-acolo, tînărul a spus:

– Poate se referă la tipu' lu' Molly.

– Poate, a zis și grăsanul, aplecîndu-se să ridice chepengul. Ștergîndu-se la gură cu dosul mîinii, tînărul mi-a spus:

– E mai burjui, tipu' ăsta?

Am încuviințat din cap.

– Are cam treizeci de ani, părul negru.

– Ah, ăla e. A închiriat camera din dos, la *The Grapes*, cam acu' doi ani. La nici cinci minute de mers pe jos de-aici, a adăugat el, arătînd cu degetul. Toți îi zic Buff.

– Buff?!

– Haide odată, 'arold, a zis grăsanul iritat, iar tînărul s-a întors cu spatele.

- Crezi că e vorba de omul pe care îl cauți, domnișoară Jani? a întrebat domnul Bailey, în timp ce ne pregăteam să plecăm.

- Nu prea știu, am zis eu, neputinciosă. De ce să-și zică Buff? Sau de ce să locuiască într-un asemenea cartier? Și cine o fi Molly?

- Păi, un fel de prietenă, peșemne, domnișoară Jani, să nu-ți fie cu supărare. Tipu' lu' Molly, așa a zis flăcăul.

- În fine, măcar aspectul ăsta nu-i atât de dubios ca celelalte.

- Hm! a făcut domnul Bailey, dregându-și glasul. Nu, nu tocmai, mai ales când părerea asta vine de la o domnișoară. Dar, ce-i drept, nu orice fel de domnișoară.

Taverna împușită se înălța lângă o cală de lansare pe care răcea într-o rină o barcă cu vîsle tare rablagită, aproape de un inel de fier fixat într-o grindă acoperită de mușchi verzi. Apa din jur avea o pojghiță de jeg și murdărie. Pe lângă *The Grapes* se afla o potecă, avînd o balustradă înaltă pe partea exterioară.

- Stai un piculeț, domnișoară Jani, a zis domnul Bailey. A deschis ușa și am zărit înăuntru vreo doi-trei bărbați stînd în picioare la o teighea în formă de „L”. Dușumeaua era plină de rameguș.

Mi-am dat seama că domnul Bailey nu voia să intru și eu, dar în același timp nici nu se încumeta să mă lase singură afară. A rămas așadar în pragul ușii, strigînd spre un tip cu sorț murdar, care stătea în spatele teighelei:

- Ia zi, amice, stă pe-aici unul mai filfizon? Cică l-ar chema Buff, zicea flăcăul ăla.

- Se prea poate, a zis tipul, fără tragere de inimă. Dar cine se interesează?

- Cum adică „cine se interesează”?! s-a revoltat domnul

Bailey. Soră-sa, firește, a făcut el, arătînd cu degetul spre mine.

— Păi, asta-i altceva, nu crezi?! Smucind din cap într-o parte, circiumarul a zis: Ia-o pe cărare, ocolești pînă în spate, sui pe scări, prima ușă pe dreapta.

— Mulțam. Domnul Bailey a pășit înapoi, iar ușa s-a închis singură. Sper că n-am făcut rău zicînd că ești sora lui, a șoptit el, avînd în vedere cît de bănuitori sînt indivizii de teapa asta. Dacă le spui că ești soră cu el, se schimbă treaba.

— Cred că ai procedat foarte bine, domnule Bailey.

În afară de noi, pe cărare n-ar mai fi încăput nimeni altceineva. La jumătatea drumului, domnul Bailey s-a oprit brusc, încruntîndu-se:

— Scuză-mă, domnișoară Jani, dar vrei să vin și eu cu dumneata?

— Oh, nu, mulțumesc. Răspunsul îmi venise automat pe buze. Dacă era să-l găsesc pe Domnul, ceea ce îmi venea greu să cred, preferam să fiu singură cînd dădeam ochii cu el. Era aproape sigur că nu m-ar recunoaște, și în plus habar n-aveam la ce reacție m-aș fi putut aștepta din partea lui, cînd i-aș fi spus cine eram. Dar, mai ales, aveam o misiune de rezolvat din partea părinților lui și mi-era teamă să nu se infurie pe mine fiindcă intervineam astfel unde nu era treaba mea.

Frecîndu-se pe ceafă, cu un aer încurcat și amărît, domnul Bailey a zis:

— Domnișoară, nu prea se cade să intri singură în odaia acestui domn.

— N-am încotro, domnule Bailey. Oricum, fiți liniștit, n-am să pățesc nimic. Domnul acesta m-a îngrijit cînd eram bolnavă de difterie și am călătorit sute de mile împreună, prin pustietăți, așa că nu se poate spune că am fi niște străini.

— Doamne ajută, fie, atunci! a zis domnul Bailey, clătînînd din cap, resemnat.

Ne-am îndreptat spre capătul cărării și am cotit la stînga pe o terasă spațioasă de unde porneau în jos, spre apă, niște trepte de piatră acoperite cu buruieni. Cînd ne-am întors cu spatele la fluviu, am dat cu ochii de o ușă pe jumătate deschisă, de pe care vopseaua se jupuisese complet, bătută de vînt și de ploaie. În dreapta, dincolo de zidul scund și dărăpănat al terasei, din tavernă se deschidea o fereastră mare și boltită, care dădea spre fluviu. Deasupra ferestrei, se afla un balcon îngust, iar acolo, la o masă, stătea un bărbat în cămașă, cu spatele la mine. Făcea ceva cu mîinile pe masă, dar nu-mi dădeam seama ce.

Inima mi-a tresărit, cu un soi de încîntare temătoare, iar cîteva secunde bune mintea mi-a stat parcă în loc. Nu conta că nu-i puteam vedea fața. Știam prea bine buclele acelea negre, conformația capului său, umerii lași și puternici. Cînd răcusem bolnavă în peșteră și mai tîrziu, pe durata lungii noastre călătorii spre sud, îl privisem ore, zile, săptămîni în șir. Și acum, după șase ani, l-aș fi recunoscut pe Domnul dintr-o mie, fie și de la distanță.

13

M-am întors spre domnul Bailey și, fără să scot o vorbă, am încuviințat din cap. Și-a îndreptat ochii spre balcon, după care m-a privit zâmbind și mi-a arătat că-mi ținea pumnii. Privind în jur, s-a dus și s-a așezat pe un butoiș în colțul terasei murdare, după care și-a scos pipa și punga cu tutun.

Am tras adânc aer în piept, m-am îndreptat spre ușă întredeschisă, am intrat și am început să urc scările aceleasoioase. Ultimele trepte coteau la dreapta și se terminau cu un culoar îngust cu podea din scinduri goale și cu pereți afumați. La prima ușă pe dreapta, m-am oprit, mi-am pipăit pălăria să nu fie cumva strimbă, mi-am încheștat degetele tremurînde pe poșetă și am ciocănit la ușă.

- Da?! Intră, a strigat glasul lui, dinăuntru. Și a continuat să vorbească, în timp ce am deschis ușă și am intrat, numai că eram prea emoționată ca să aud ce spunea. Odaia era mică și spre deosebire de tot ce văzusem pînă aici, înăuntru era foarte

curat. În aer, plutea un iz slab de acid fenic. Într-un colț al camerei, se afla un pat de fier. Salteaua era cam infundată la mijloc. Pe pat era așternută o cuvertură de un roz pal.

În odaie, mai erau două scaune de lemn, o masă, un spălator cu un lighean mare de porțelan și o cană, precum și o draperie ce închidea un alcov lângă șemineu. Draperia era puțin trasă, așa că am putut constata că alcovul era folosit ca dulap. Vreo două-trei cămăși, un sacou, un mantou și niște pantaloni, toate aceste veșminte arătând destul de ponosite. Mai era acolo și un umeras pe care atârna o rochie albastră de bumbac, bine peticită și cîrpită. E a lui Molly, pesemne, m-am gândit eu, vag.

Stătea în dreptul ferestrei, pe care se zărea fluviul cenușiu, și făcea ceva cu mâinile. Pe masă, se aflau cîteva obiecte mici și albe. Apropiindu-mă, am văzut că erau piese de șah – ture, cai și nebuni, nefinisate încă. Fildeș. Mi-am amintit de cuvintele lui Eleanor: „...colțul de elefant din care țîșnesc războinici“. Domnul sculpta războinicii de la jocul de șah. Într-o mînă, ținea o regină sau un rege, iar în cealaltă un instrument de oțel. Răsucea piesa cu îndemînare, scoțînd așchii fine de fildeș și pipăind tot timpul cu buricele degetului mare zona pe care o sculpta. Pe urmă, am început să aud ce spunea.

Vorbea cu o intonație veselă, pe care nu i-o știam, fără să-și ia ochii de la piesa de șah:

– ... Auzi glasul celui drag! Iată-l, vine, săltînd peste coline, trecînd din munte-n munte...

Cuvintele mi-erau vag cunoscute, după care mi-am amintit de unde le știam. Erau din *Cîntarea Cîntărilor*, o carte din Biblie pe care Sembur, cam fără tragere de inimă, mă lăsase s-o citesc, doar după ce li atrăsesem atenția că nu putea fi nimic rău, din moment ce făcea parte din Biblie.

– ... Scoală, draga mea, și vino! Iarna a trecut, ploaia a încetat. Flori pe cîmp s-au arătat și a sosit vremea cîntării!

Domnul zîmbea cu gura pînă la urechi, privindu-și mîinile. Ți-a trecut bîzdicul, Molly? Dacă da, bagă mîna în buzunarul de la haina mea și ai să găsești acolo niște bănuți, cu care să cumperi bere și puding.

Am mai făcut un pas înainte, încercînd să vorbesc, iar în clipa aceea a întors capul și s-a uitat la mine, zîmbind în continuare, fără să se oprească din sculptat.

– Păi, zi ceva, fato, chiar dacă îmi spui „mai du-te dracu”, bă, Bufl”. A înclinat capul, iar mîinile i-au încremenit, în timp ce se uita la mine: Molly? Tu ești? A pus jos piesa de șah și unealta cu care lucra, după care s-a ridicat în picioare. Molly?

În clipa în care am înțeles despre ce era vorba, am simțit în tot trupul o durere sfișietoare. Ochii aceia albaștri nu se uitau la mine, ci dincolo de mine, oarecum într-o parte, fără să vadă însă nimic. Șocul, mîhnirea și groaza au pus stăpînire pe mine; simțeam o gheară arzătoare pe piept și în gît. Am auzit zgomotul făcut de poșetă cînd am scăpat-o din mînă, am simțit cum mi se schimonosește toată fața și mi-am prins capul cu mîinile, scuturîndu-l într-o parte și în cealaltă, ca și cum aș fi vrut să tăgăduiesc ce vedeam.

– Molly? a spus el, din nou.

În cele din urmă, din gîtlej mi-a ieșit un țipăt disperat:

– Oh, nu! Nu tu, Domnule, nu tu!

Încet de tot, și-a împins scaunul în spate și a făcut un pas spre fereastră, cu fața la mine, cu capul înclinat ușor pe spate și cu ochii pe jumătate închiși, de parcă ar fi fost complet nedumerit. Bazele lui au articulat cuvîntul „Domnul...?”, încet, cu un aer gînditor. După care a zis:

– Nimeni nu mi-a spus vreodată așa, în afară de...

Ochii aceia goi și pustii s-au făcut mari de tot, iar pe fața lui, mai palidă decît știam eu, s-a ivit brusc o expresie de mare incîntare.

- Jani! a exclamat el, rîzînd, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era adevărat. Ce minunat, micuța Jani Burr!

A întins amîndouă mîinile și, fără să preget nici o clipă, am alergat la el și m-am agățat de gîtul lui, lipindu-mi obrazul de pieptul lui. În ultimele zile de călătorie, cînd eram extrem de slăbită, înă ținuse adesea așa. Mi-a atins talia cu mîinile, după care l-am auzit rîzînd iarăși, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere, iar brațele lui m-au înconjurat cu afecțiune. Plîngeam, mă căzneau să nu plîng, tremuram din toate măduarele. L-am auzit spunînd:

- Doamne, cît sînt de prost, Jani. Mă așteptam să simt în brațe ființa aceea slăbușă, pe tine cea de atunci... cît timp a trecut? Da, șase ani. Dar ce mare te-ai făcut!

Scîncînd smiorecîit, am izbutit să spun:

- Îți ud toată cămașa.

- E o vechitură. Doar de-astea am. Și a rîs iar. De cînd venisem, risese mai mult decît se întîmplase în toate săptămînile acelea pe care le petrecusem alături de el. M-a atins ușor cu mîna pe braț, pe umăr, pe rochie, pe obraz, pe pălăria care mi se strîmbase pe cap și pe păr. Da, a zis el, te-ai făcut mare, Jani.

Cu părere de rău, am făcut un pas înapoi, m-am întors să iau poșeta de pe jos, am găsit o batistă și am început să mă șterg la ochi. Stătea perfect liniștit, ascultînd ca și cum mi-ar fi urmărit fiecare mișcare. Cînd am simțit că puteam vorbi, fără să-mi tremure vocea prea mult, am zis:

- Nici nu știi cît mă bucur că te-am găsit, Doamnă. Adică, domnule Gascoyne. Iartă-mă, sînt complet zăpăcită și îngrozitor de neajîtită că ai... că ai orbit.

- Stai jos, Jani. Nu, nu mișca scaunul, fiindcă trebuie să știu unde sînt toate obiectele în cameră. Așa, perfect. Ce te-a făcut să mă cauți? Și ce s-a mai întîmplat cu tine în toți acești

ani? Unde s-a dus accentul ăla caraghios pe care îl aveai? Dar, de fapt, cum naiba ai reușit să mă găsești?

Mi-am dus mîna la cap.

– Oh, Doamne! Sînt atîtea de povestit și atît de multe lucruri pe care vreau să le aud. Greu să te hotărâști cu ce să începi.

– Am timp cît e hăul, Jani. Oh, Dumnezeu, dar cum rămîne cu reputația ta? Tot uit mereu că nu mai ești un copil.

– Sînt cu cineva, care a rămas jos pe terasă, dar oricum nu contează, așa-i?

– Vrei să-l aduci sau s-o aduci sus?

– Nu, putem discuta mai degajat doar noi doi.

– Te-ai schimbat, a remarcat el, zîmbind, dar tot mai spui lucrurilor pe nume.

– Și tu te-ai schimbat. Nu mai ești atît... Am ezitat.

– Arogant? Trufaș? Înfumurat? a completat el, cu un zîmbet satisfăcut. Da, cred că m-am mai îndulcit un pic, ba poate m-am făcut chiar mai bun.

– Erai și tu foarte tînăr. Pe atunci, nu mi-am dat seama de asta.

– Eram groaznic de speriat cînd m-am trezit pe cap cu o fetiță ca tine, a zis el, chicotind. Mă vedeam soldat țănoș, și nu dădăcă la copii.

– Ce bun ai fost cu mine.

– Nici nu m-aș fi încumetat să fiu altfel, de teamă să nu-mi tragi iarăși vreun șut.

– Vai, dar mi-am cerut scuze.

– Așa e. S-a oprit, după care: Adineciori mi-ai spus pe nume.

– Da, ești domnul Gascoyne. Domnul Gascoyne sau și la gradul militar?

– Nu, deloc. Crezi că ai putea să-mi spui „Adam“?

– Am să încerc, am spus zîmbind de propria-mi reacție.

S-ar putea să-mi fie cam greu la început. De șase ani pentru mine tot „Domnul” ai fost.

Ochii aceia nevăzători au privit peste mine câteva secunde lungi, după care Adam a rostit încetșor:

– Sînt foarte măgulit că te-ai gîndit la mine, Jani Burr. S-a ridicat în picioare, luîndu-și scaunul. Orice ai spune tu, nu vreau să-ți periclitez buna reputație, așa că o să ieșim pe balcon. Așa voi putea continua să lucrez, în timp ce tu o să-mi povestești despre tine, iar traficul fluvial, precum și prietenul tău vor fi pentru ochii lumii garanția faptului că nu facem nimic rău. Haide, vino.

Mi-am scos pălăria și am ieșit după el pe balcon. Se mișca foarte sigur pe el. A pus scaunul meu de cealaltă parte a mesei, ca să stăm față în față.

– Pînă să-ți dai seama cine sînt, ai zis ceva de niște bere și puding? Ți-e foame, cumva?

– Păi, am avut o mică defecțiune de aprovizionare în dinunța asta.

– Pe Molly a apucat-o bîzdicul?

– Ah. Părea tare amărit. Mda, cam așa ceva. Pot ieși să iau ceva de mîncare, Jani, dar din păcate n-am cum să-ți ofer o masă ca lumea.

– Stai prost cu banii?

– Cam da, pînă ce termin setul ăsta de piese de șah, a recunoscut el, arătînd cu mîna spre piesele de fildeș. Săptămîna viitoare voi fi din nou bogat. Bătrînul Cheng Wu din Limehouse îmi dă pe ele două monede de aur de o liră.

– Ei bine, întîmplarea face ca azi să fii bogată, Domnule. Adică, Adam. M-am aplecat peste balustrada ruginită și am strigat încetșor: Domnule Bailey.

Smulgîndu-și pipa din gură, a sărit în picioare:

– Domnișoară Jani?

– Vrei să fii atît de bun și să încerci să ne găsești ceva de

mîncare? Niște pui rece, poate, și niște șuncă, brinză, pline. Las la alegerea dumitale. Oh, și niște bere, te rog, iar pentru mine limonadă sau suc.

– S-a făcut, domnișoară.

– Ia și pentru dumneata, domnule Bailey. Voi sta un timp cu domnul Gascoyne, aici. Ai bani?

– Mi-au mai rămas o grămadă de bani din ce mi-ai dat. Contează pe mine, domnișoară Jani. Și a plecat în pas vior.

– Soldat vechi. Ca Sembur, a zis Adam Gascoyne.

– De unde știi? m-am mirat eu.

– Vocca, a făcut el, ridicînd din umeri. Felul de a fi. Presupun că am căpătat un auz foarte fin. În fine... Îi mulțumesc frumos pentru ospitalitate, Jani. A așteptat, ascultînd în timp ce mă așezam jos, după care s-a instalat și el și a luat piesa de șah și unealta de sculptat. Doamne, cîte avem să ne spunem, a zis el, apucîndu-se de lucru. Începe tu, Jani. Dar începe cu începutul.

Știînd că nu mă putea vedea, nu m-am jenant să-l studiez minuțios. Cămașa peticită, descheiată la gît, era proaspăt spălată, iar cizmele uzate erau frumos lustruite. Slăbise un pic la față și avea părul ceva mai lung. Părea mai în vîrstă, dar nu chiar cu șase ani. Privindu-l, am spus:

– Ei bine... cînd m-am trezit în spitalul acela din Gorakhpur am constatat că îmi lăsase și medalionul.

Am întins mîna spre brațul lui, ca să-l fac să se oprească din lucru, am scos medalionul de sub rochie și i l-am lipit de degete:

– L-am purtat mereu de atunci și niciodată nu-ți voi putea mulțumi suficient că mi l-ai dăruit. A fost talismanul meu...

Fără să mă grăbesc, m-am apucat să-i spun povestea mea. A continuat să lucreze, întrerupîndu-mă din cînd în cînd cu cîte o întrebare, ascultînd cu mare atenție, pe chipul lui citindu-se rînd pe rînd uimirea, furia, îngrijorarea, veselia și tot

soiul de sentimente și emoții, pe măsură ce mi-am depănat viața din ultimii șase ani. Mi-aminteam cât de impasibil fusese cândva, iar reacția lui de acum mă bucura teribil.

După o jumătate de oră, s-a întors și domnul Bailey, aducându-ne un coș cu hrană rece, împreună cu niște farfurii și tacâmuri ieftine.

– Pe-astea le-am împrumutat, a explicat el. E un magazinăș tare drăguț lângă The Tower.

Mai adusese și o cană cu capac plină cu bere, o sticlă cu suc, niște pine proaspătă și caldă, o bucată de unt, piper, sare și un borcan cu murături.

– Domnule Bailey, ești nemaipomenit, l-am lăudat eu.

– Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară.

Își pironise ochii în tavan ca să fie limpede că nu se băga unde nu-i fierbea oala și nu și i-a coborât pînă ce nu i l-am prezentat pe căpitanul Gascoyne, moment în care a luat poziția de drepti, și-a lipit pălăria de piept în dreptul inimii, a făcut o mică plecăciune și a strigat:

– Să trăiți! Sînt sergentul Bailey de la Third Tower Hamlets.

– Ți-ai păstrat și dumneata rația cuvenită, sergent? a întrebat Adam. Domnișora Jani a primit o bună educație, așa că nu se încumetă niciodată să se așeze să mănînce pînă ce toți oamenii și caii de care răspunde nu au fost îngrijiți și hrăniți cum trebuie.

– Am onoarea să raportez, domnule, că mi-am păstrat rația cuvenită, de care sper să mă bucur jos, pe terasă.

– Foarte bine, sergent.

– Să trăiți! Domnul Bailey a pășit înapoi, a făcut stînga împrejur cu multă eleganță, și-a lipit zgomotos călcîiele, după care a pășit afară din odaie.

Ne-am luat mîncarea și băuturile pe balcon și, în timp ce am așezat friptura pe farfurii, am uns cu unt niște felii de

pîine și i-am turnat bere lui Adam, mi-am continuat povestirea. Dedesubt undele fluviului se izbeau de zidul tavernei. Dincolo de celălalt mal, într-o negură de fum, se zăreau macaralele din Surrey Docks, pe care le știam de pe vremea cînd locuiam la Orfelinatul Adelaide Crocker. Mici ambarcațiuni și șalande mergeau în sus și în jos pe fluviu, încrețind apele cenușii. De pretutindeni se auzeau zgomotele traficului fluvial, în timp ce soarele trecea agale peste brațele macaralelor ce sfredelneau cerul.

Cînd i-am povestit de scrisoarea lui Sembur și i-am citit copia pe care o adusesem cu mine, Adam Gascoyne a lăsat lucrul deoparte și m-a pus să i-o mai citesc o dată.

— Vasăzică ăsta era adevărul, a rostit el încetișor. Ce treabă urîtă. Mă bucur, însă, foarte mult pentru Sembur, fiindcă mi-a venit greu întotdeauna să cred în sinceritatea mărturisirilor lui. Sper ca povestea asta să nu te apese prea mult, Jani.

— Nu. La început am fost teribil de amărîtă, dar acum mi-a mai trecut. Sînt lucruri întîmplate demult.

— Bun așa. A chibzuit cîteva momente, după care a spus zîbind larg: Doamne Sfînte, cînd te gîndești că am îmbăiat o maharani și am învelit-o la culcare, fără să am habar!!!

Terminasem deja de mîncat cînd am ajuns să-i povestesc cum am plecat de la *Merlin's Keep* și m-am mutat în căsuța de la ferma lui Stafford, episod unde am sărit peste vizita lui sir Charles și a lui lady Gascoyne, continuînd să-i relatez direct cum am dat curs afirmației lui Vernon Quayle, care susținea că putea găsi o persoană dispărută, folosind medalionul pe care îl purtam. Am descris procedurile stranie, dar și prozaice din Camera rotundă, precum și deducțiile făcute de Vernon Quayle, pornind de la clarviziunile lui Eleanor. Am continuat apoi, povestindu-i cum David Hayward mă trimisese să locuiesc cîteva zile la soții Bailey, de unde puteam să-mi încep investigațiile, pe care izbutisem

să le încununez de succes mult mai repede decât mă așteptam.
- Am omis să-ți povestesc ceva, am încheiat eu, fiindcă
nu ți-am explicat ce mi s-a întâmplat de am ajuns să apelez la
un om ca Vernon Quayle ca să te găsească. Te rog, însă, lasă-mă
să nu-ți dezvălui încă despre ce e vorba, până ce nu-mi vei
spune și povestea ta, Adam. E... ceva separat de ce ți-am
spus până acum.

- Bine, dar întâi trebuie să-mi săgăduiești ceva, Jani. Pe
chipul lui se așternuse o expresie dură și gravă. Se apucase să
sculpeze o altă piesă de șah, însă acum a pus-o jos și s-a
îmbrăcat să mă ia de mână. Nu trebuie să mai ai niciodată de-a
face cu acest Quayle. Niciodată. Nu-i nevoie să-ți spun cât e
de periculos, mult mai periculos decât vipera din New Forest.
Cum ziceai că i-a spus Rild... Mîncăul de suflete, parcă? Sună
cam dramatic, dar nu-i departe de adevăr, presupun. Quayle
e un distrugător, Jani.

- Îi cunoști, cumva?

- Nu, a negat el, scuturînd nervos din cap. Însă în
călătoriile mele am întîlnit lucruri destul de ciudate. Ca și
une, de altminteri. Slavă Domnului că ai refuzat să te uiți în
bolul cu cerneală. Riscai să te subjuge, cum a pățit prietena
ta, Eleanor. Pur și simplu nu trebuie să te mai apropii de el.

- Nu-ți pot promite așa ceva. Vezi tu, e vorba de Eleanor;
trebuie să mă duc la ea, dacă o să aibă vreodată nevoie de
mine.

- Dar nu ai cum să o ajuți, Jani. Mă strîng ea acum tare de
mână, ca și cum în felul acesta ar fi putut percepe esența
sufletului meu cu ochiul său interior. Din păcate, cred că
Eleanor nu mai poate fi salvată. Doar dacă Quayle acceptă să
o lase în pace.

Am scuturat din cap cu încăpăținare:

- Așa s-ar fi putut spune și despre mine, cînd mă sufocam
și era să mor acolo în peșteră. Dar tu m-ai salvat, nu te-ai dat

bătut și nu ți-ai pierdut speranța de a mă vedea iar teafără, așa cum nici eu nu-mi pierd speranța de a o revedea pe Eleanor cea de odinioară. Îi datorez enorm. Enorm, Adam.

Îmi freca ușor încheieturile degetelor cu buricul degetului mare, așa cum făcea cu piesele de șah pe care le sculpta.

— Bine, Jani, a zis el în cele din urmă, foarte încet. Se pare că nu te poți schimba, asta e.

Răsufind ușurată că depășisem această controversă, am spus:

— Bun, deci, ne-am înțeles. Hai, acum e rîndul tău.

— Vrei să-ți povestesc? a întrebat el, rîzînd, și a pus mîna din nou pe fildeș și pe răzuitoare. Povestea mea e foarte anostă, în comparație cu a ta. Speram să pot rămîne la Gorakhpur pînă ce te mai întremăi un pic, însă am fost convocat la Calcutta, de unde m-au trimis înapoi în Tibet, însă în partea de răsărit, sus prin Darjeeling. Aveam cu mine doi tehnicieni și trebuia, chipurile, să facem o expertiză, însă în realitate ne-am dus acolo în recunoaștere.

A răsucit piesa de șah, pipăind-o cu grijă, după care a continuat:

— Presupun că urma să aibă loc o expediție înarmată, înspre nord. Guvernul cocheta de ani de zile cu ideea asta, temîndu-se de influența rusă în acea zonă.

S-a apucat din nou să sculpteze fildeșul, povestind mai departe:

— Am stat pe-acolo cîteva luni, spionînd și cercetînd terenul, după care m-am întors la Calcutta, m-am certat cu un general de brigadă, am fost postat în Egipt, m-am trezit participînd la cîmpirea Sudanului, am fost rănit ușor la Omdurman, am fost postat la Cairo, m-am luat la harță cu un general de divizie de pe-acolo, moment în care m-am gîndit că nu strica pînă la urmă ca Armata să-și vadă de treabă și fără mine.

Încruntându-se, mi-a arătat un nebun:

- Vezi vreo imperfecțiune, Jani? Parcă are un defect aici, pe îmbrăcăminte.

M-am uitat cu atenție:

- Da, dar e ceva foarte mic.

- Bun, să-l folosească la piesele negre. Apropo, fiindcă tot a venit vorba, ăsta e fildeş de la o femelă de elefant, cel mai bun fildeş pentru sculptat, mai ales dacă provine de pe coasta răsăriteană a Africii. De obicei, meșterii folosesc o menghină de mină, dar se pare că eu mă descurc foarte bine și fără așa ceva. Unde rămăsesem, Jani?

- Tocmai plecaseși din armată.

- Da, stai să mi-aduc aminte... pe urmă m-am dus la Santa Fé, să mă ocup de creșterea cailor. Am cumpărat o parte dintr-o crescătorie de cai, iar după un an am ajuns să avem o situație destul de înfloritoare. Aveam pe atunci doi parteneri sud-americani. Pe urmă, însă, sora lui Ramon a făcut o pasiune pentru mine, iar cum eu nu i-am răspuns la avansuri m-a acuzat că aș fi necinstit-o. Adam și-a azvîrlit capul pe spate, rîzînd cu poftă. După cîteva secunde abia, a putut continua: Ne așlam în Argentina, așa că frații ei n-aveau încotro și trebuiau să facă ceva, indiferent dacă o credeau sau nu, așa că am pîrs-o rapid cu trenul la Buenos Aires și am scăpat nescărmănat.

Chicotind amuzat, a pus jos răzuitoarea și a luat o pilă trianghulară dintr-o cutie pe care o avea la îndemînă.

- După aceea, am cutreierat un pic Caraibe, căutînd ceva de lucru. În cele din urmă, m-am stabilit în Haiti și m-am apucat să export lemn de mahon și de trandafir. Am avut tot felul de probleme, însă Haiti e un loc fascinant, așa că m-am simțit destul de bine acolo. A ridicat din umeri, continuînd: Pe urmă, am orbit.

Stătea acum un pic rezemat de spătar, ca și cum ar fi

privit spre cer în timp ce lucra. Am simțit din nou durerea și șocul pe care le avusesem când îmi dădusem seama la început că era nevăzător, iar vocea mea a răsunat șovăitoare când am întrebat:

– Cum s-a întâmplat?

– Dumnezeu știe, Jani. N-am avut nici un accident. Am făcut febră mare și am zăcut vreo trei-patru zile. Când mi-am revenit, orbisem. M-am dus la un medic francez în Cap-Haitien și la un medic american în Port-au-Prince, pe urmă am venit în Anglia și am consultat și aici un specialist. Americanul a zis că era absolut consternat, întrucât nu a găsit nimic în neregulă. Francezul a spus că s-ar fi putut să fie din cauza unei presiuni asupra nervului optic, determinată de cauze necunoscute. Englezul, la rîndul lui, a zis că toate astea sînt niște prostii și aiureli, fiindcă după părerea lui boala nervului optic se datora unui virus străin pe care îl luasem cine știe de pe unde. Am mai fost la încă vreo patru doctori, dar singurul lucru asupra căruia cu toții cădeau de acord a fost faptul că afecțiunea este incurabilă.

A ris din nou, fără nici urmă de amărăciune:

– Recunosc, mie de american mi-a plăcut cel mai mult.

– De cît timp ești în Anglia, Adam?

– Oh, cam de un an și jumătate. După vreo patru luni de la întoarcere am rămas leșter, așa că m-am dus la moș Cheng Wu. Vinde antichități și obiecte orientale de tot felul, ticălosul naibii. Am cumpărat adesea de la el, iar uneori i-am și vîndut niște lucruri, pe timpuri, Jani, cu mult înainte de a ne întâlni. În fine, mi-a găsit o locuință aici și mi-a zis că puteam învăța să sculptez fildeș. Bunicul lui Cheng Wu, pare-se, fusese orb și ajunsese mare meșter la așa ceva. Ei bine, din păcate nu cred să ajung cîndva la o asemenea măiestrie și nu știu deocamdată să lucrez în filigran, dar îmi ies piese de șah destul

de bunicele, pe care Cheng Wu le vinde unora convinși că au fost lucrate în China.

Și din nou și-a lăsat capul pe spate rîzînd cu poftă și umplîndu-mi sufletul de un straniu amestec de fericire și de durere.

- Am fost foarte norocos, a zis el. După o lună de cînd am venit aici, Molly m-a luat sub aripa ei. E irlandeză și are o căruță și un măgar, cu care merge să adune troace vechi. Face curățenie, îmi spală, se ceartă cu mine și nu vrea nici un sfanț pentru cît muncește, chiar și cînd aș avea să-i dau.

- Locuiește aici cu tine? am întrebat eu, amintindu-mi de rochia albastră de bumbac pe care o văzusem printre hainele lui. Nu se supără dacă mă găsește aici?

- Sincer să fiu, nu prea știu niciodată la ce să mă aștept din partea lui Molly. S-a apucat să șlefuiască piesa de șah cu o piță subțire și rotunjită. Are un magazin de vechituri lângă Mint, și o odaie deasupra, însă mai stă și pe aici cînd și cînd. Cam două-trei zile pe săptămînă, de obicei. E foarte mîrinimoasă și foarte bună cu mine. S-a oprit, ridicînd din sprincene: Nu ești o domnișoară care să se șocheze așa, cu una, cu două, Jani.

- Nu, nu prea. Am crescut la Smon T'ang, unde a te căsători era ceva foarte banal, apoi la Orfelinatul Adelaide Crocker, printre fete ca Alice Babana și Kate Sugativa, care făcuseră trotuarul.

Am șovăit, după care mi-am luat inima în dinți:

- Adam, mama și tatăl tău vor să te întorească acasă.

Mîinile i-au incremenit, fața i s-a făcut ca o mască, iar după cîteva momente a rostit sec și apăsător:

- Ce știi despre părinții mei, Jani?

- Cîeva de la Foreign Office i-a povestit tatălui tău despre scrisoarea lui Sembur, și oricum știa deja din rapoartele militare că tu ai fost cel trimis să-l aresteze pe Sembur. Au

venit la mine acasă. Oh, Adam, știu că te-ai certat demult cu tatăl tău, dar nu te-ai gândit niciodată ce multă suferință i-ai pricinuit mamei tale?!

A lăsat pila din mână și a luat răzuitoarea.

– Nu e treaba ta, Jani.

L-am luat de mână și am spus cu înflăcărare:

– Oh, ba da, este! Încetează cu răzuitul ăla și ascultă-mă bine, Adam Gascoyne! Mi-ai salvat viața și mi-ai dat medalionul tău, darul primit de la mama ta, *suvenir, de la un prieten*. Prin urmare, dacă ai fost sincer atunci, dacă sînterai cu adevărat prieteni, e și treaba mea ce se întimplă cu tine. Ai fost nesăbuit și nemilos, dar ce-a fost a trecut acum. Ai spus că nu te vei întoarce niciodată acasă, decît dacă te roagă tatăl tău. Ei bine, tatăl tău te roagă acum să te întorci acasă. Îți țineam în continuare strîns de mână. Adam, tatăl tău se stinge încetul cu încetul. Nu e pe patul de moarte, însă nu mai are mult de trăit. Te rog, du-te acasă, dacă nu de dragul lui, măcar de dragul mamei tale.

A urmat o lungă tăcere. Ochiii aceia nevăzători s-au întors spre fluviu; chipul lui era impenetrabil. În cele din urmă, mi-a acoperit mîna cu palma și a rostit gînditor:

– Ce rău îmi pare că nu te pot vedea.

Mi-au dat lacrimile.

– Te rog, Adam. O să faci ce te-am rugat?

– Nu vreau să fiu crud, Jani. M-am gîndit că era mai bine pentru mama să mă uite. Iar cînd mi-am pierdut vederea, am considerat că era mai bine să mă creadă mort, decît să afle că sînt orb și neputincios.

– Oh, Adam, nu fi prost, am șoptit eu și mi-am lipit obrazul de mîna lui. De ce nu poți să înțelegi ce e în sufletul unei femei? Cum ți-ai putut închipui că o mamă își poate uita fiul? Sau că ar prefera să te știe mort, decît orb?

A tăcut un timp, după care a oftat adînc:

- Întîi mi-ai udat cămașa pe piept, acum îmi faci leoarcă manșeta. Nu știu ce se întîmplă cu tine, Jani Burr. Sau Jani Saxon. Sau Alteța ta. În toate săptămînile cît am fost împreună, deși ai trecut prin atîtea greutăți, nu te-am văzut plîngînd decît o dată.

Am ridicat capul, m-am șters din nou la ochi, am ris printre suspine și m-am grăbit să-mi cer scuze, bilbîindu-mă. Adam Gascoyne nu știa ce se întîmpla cu mine, însă eu îmi dădusem seama brusc. Eram îndrăgostită și începeam să înțeleg că îl iubeam pe Domnul de multă vreme, înainte ca David Hayward să sugereze în glumă lucrul ăsta. Plîngeam de fericire, plîngeam de durere, de dor, de disperare, de gelozie sau de toate astea la un loc.

Am stat așa în tăcere o bucată de vreme și în cele din urmă a spus:

- Prea bine, Jani. Mă duc acasă, dacă vîi și tu cu mine. Voi avea nevoie de tine, mai ales la început.

- Adam, nu... nu le pot cădea așa pe cap părinților tăi.

- Nici vorbă de așa ceva. Eu sînt cel care insistă să fie așa, or dacă mă vor într-adevăr nu mi se pare o condiție prea greu de îndeplinit. Slavă Domnului, casa e mare și are servitori destui. În afară de asta, te-au cunoscut deja, așa că vor fi încîntați să locuiești acolo. Zău, Jani, chiar voi avea nevoie de tine. Or să mi se pară amîndoi niște străini după atîția ani și n-am să știu cum să le vorbesc, însă mă simt bine și degajat cu tine, așa că vei funcționa ca un fel de... catalizator. Tu te simți bine cu mine?

- Da, Adam, mă simt bine cu tine. Dar va trebui să mă duc mai întîi la părinții tăi, să-i previn. Am să merg la ei în după-amiaza asta, să le spun că te-am găsit. Va trebui să le aduc cumva la cunoștință că ți-ai pierdut vederea, și asta cu cît mai multă blîndețe și delicatețe, după care am să le spun că te vei întoarce acasă.

- Cu condiția să vii și tu cu mine.

- Da. Am să le spun și asta. Sper să nu fie nici o problemă.
Cînd vrei să te întorci acasă, Adam?

S-a strîmbat, crispat, luîndu-și parcă inima în dinți:

- Hai să isprăvim o dată cu toată povestea asta. Mîine dimineață? Vii să mă ici?

- Da.

M-am simțit dintr-o dată complet vlăguită și știam că, dacă puneam capul pe masă, aș fi putut adormi numaidecît.

- Ești obosită, Jani? a întrebat Adam.

- Mmm. Și fără să vreau am căscat cu poftă. Iartă-mă.
A rîs și s-a ridicat în picioare.

- Nici nu mă mir. Hai, merg pe jos cu tine și cu domnul Bailey pînă la Tower.

- Oh, dar cine o să te conducă după aceea înapoi?

- N-am nevoie de însoțitor, pot merge singur kilometri întregi.

Am luat coșurile în care fusese mîncarea și am spus:

- Trebuie să spăl vasele și să i le dau domnului Bailey să le ducă înapoi.

- Bine, vezi că e niște sodă pe bufet.

Am isprăvit repede, farfuriile fiind aproape curate. Am împachetat și am pus vasele în cele două coșulețe și m-am postat în fața unei oglinzi crăpate, să-mi aranjez pălăria pe cap. Oglinda lui Molly, am realizat eu cu o strîngere de inimă. Adam n-avea nevoie de așa ceva.

Exact cînd mă gîndeam la asta, ușa s-a deschis și în cameră a intrat o fată, cam de douăzeci și doi-douăzeci și trei de ani. Era ceva mai înaltă decît mine, cu o talie mică deasupra căreia se ridicau proeminenți sînii mari și umerii lați. Era urîcică, cu tenul roșu, dar avea ochi frumoși. Părul spălăcit și cenușiu era strîns la spate într-un coc, fixat sub o pălărie înclinată pe frunte, pe borul căreia stăteau prinse niște cireșe ponosite.

purta o rochie maro peticită, care se vedea că fusese revopsită. Dantela albă de pe corsaj, guler și mîneci era proaspăt spălată și călcată.

Rezemat de peretele de lângă fereastră, Adam a zis:

– Ah, Molly, m-ai iertat. Cînd simt că miroși a lavandă, știu că m-ai iertat. Jani, ea e Molly. Molly... Jani

A împins ușa închizînd-o și a rămas holbîndu-se la mine, întîi cu mîinile în șold, pe urmă cu degetele la frunte, privindu-mă întîi tăios și bănuitor, după care pe fața ei s-a întipărit un fel de regret plin de tristețe:

– Surioara, nu?! a zis ea, zvîrlind din cap. Păi, dacă tu ești sora lui, eu sînt Papa de la Roma în carne și oase. A înclinat capul pe spate, studiîndu-mă. Deci tu ești *aia*.

– Termină cu tîmpeniile tale irlandeze, Molly, draga mea. Cum adică ea e *aia*?

Molly l-a privit cu un dispreț plin de compătimire:

– 'geaba ai învățat atîta carte, Buff, că tare prost ai rămas, ca toți bărbații. Și s-a postat în fața mea. Ai venit să-l iei de aici, așa-i?

– Se întoarce la familia lui. Tatăl lui e grav bolnav.

– Păi, asta e, toți ne ducem într-o zi, a zis ea, ridicînd din umeri. Parcă îi pasă cuiva?!

– Cuiva îi pasă, Molly. Cuiva care și-a făcut mari griji pentru el, i-am spus eu.

Ochii i s-au umplut de lacrimi și s-a frecat la pleoape, furioasă pe slăbiciunea ei:

– L-am avut pentru mine un an și ceva, or chestia asta nu mi-o poate lua nimeni înapoi. Mă bucur însă că se întoarce printre ai lui. Cînd îl iei?

– Vin mîine dimineață, pe la zece.

– Bun, îl pregătesc să fie gata, cu toate lucrurile spălate și călcate.

– Îți mulțumesc, Molly.

– Mi-ai face amîndouă o mare favoare dacă ai înceta să mai vorbești despre mine ca și cum n-aș fi aici, a zis Adam, înțepat.

Molly a pufnit în ris și s-a dus foarte aproape de el.

– Știi ce, Buff? Vrei să-ți spun ce-o să fac? O să mă mărit cu Sid, care e mort după mine. De fapt, așa m-ai îndemnat și tu tot timpul. L-a luat de git, adăugînd: Însă tot tu rămii pe primul loc, Buff, lua-te-ar naiba să te ia.

S-a ridicat puțin, i-a tras capul în jos, l-a sărutat lung pe buze, după care s-a răsucit în loc și a ieșit țanțoșă din cameră. Adam și-a trecut degetele prin păr. M-am întors cu fața la oglindă să-mi pun pălăria, gîndindu-mă la Molly, gîndindu-mă că aș fi putut avea și eu viața ei, strîngînd boarfe și vechituri cu un măgar și o căruță, dacă n-aș fi avut norocul ca în urmă cu vreo șase ani să-l întîlnesc în New Forest pe domnul Graham Lambert de la *Merlin's Keep*.

Adam își punea un sacou ponosit. L-a încheiat, s-a dus la ușă, a deschis-o și m-a invitat să ies eu întîi. O întrebare la care mă gîndisem de cîteva ori, dar pe care nu i-o pusesem încă, mi-a venit din nou în minte:

– Adam, de ce ți se spune „Buff“?

A cugetat cîteva clipe, după care a pufnit în ris:

– Știi ce-i nostim?! Că aproape am și uitat de ce. Da, copiii mi-au zis așa, de la un joc de-al lor, în care Buff e un fel de Baba-oarba.

Trei ore mai tîrziu, în superbul salon al unei case care dădea spre Regent's Park, lady Gascoyne, albă ca varul zicea:

– Dar nu pot să mă duc la el, Jani? Nu pot merge acum la el, să-l aduc acasă?

Emoțiile zilei mă făcuseră inertă, iar în oboseala pe care o simțeam, cuvintele îmi veneau greu pe buze:

— Vă rog să nu faceți asta, lady Gascoyne. Nu va fi ușor pentru el și sînt sigură că cel mai bine e să vină aici din proprie inițiativă.

În picioare lângă fereastră și privind fix spre parc, sir Charles a spus:

— Ascult-o pe copila asta, Mary. Ea l-a găsit, ea a stat de vorbă cu el. Așa că ea știe mai bine cum trebuie procedat.

— Dar, Charles... e *orb*! Și locuiește într-un carier atît de oribil.

— Acum o oră i-ai fi mulțumit lui Dumnezeu că Jani l-a găsit în viață, indiferent de condiții. Vino-ți în fire, draga mea.

— Da, iartă-mă, Jani. Îți par probabil tare nerecunoscătoare.

— Nu, lady Gascoyne, nicidecum. Știu ce șoc a fost pentru dumneavoastră, ce bucurie și ce tristețe, totodată. M-am uitat spre sir Charles, cerîndu-i din priviri să mă susțină. Să nu credeți, vă rog, că sînt cumva impertinentă, însă dacă vreți ca Adam să fie fericit aici, nu trebuie să faceți prea mult caz de prezența lui în această casă. N-are nevoie de... atîta compasiune sau... afecțiune plină de duioșie.

Sir Charles a plecat de la fereastră și a venit lângă mine.

— S-a înțeles, a zis el, morocănos. Mary e soție de diplomat, așa că știe cum să se stăpînească, dacă trebuie, crede-mă. M-a privit îngrijorat. Și putem conta pe faptul că vei veni să locuiești definitiv aici?

Mi-am lipit degetele de frunte, încercînd să alin durerea de cap care mă cuprinsese:

— Da, o scurtă perioadă de timp, sir Charles, dacă sînteți de acord să mă primiți. Nu știu cît de mult exact.

— Sigur, sigur, nu te forțăm să ne promiți nimic. Deocamdată, îmi dai voie să-ți ofer trăsura mea ca să te întorci cu atît de răbdătorul domn Bailey pe Grays Inn Road? Vrei să vii înapoi diseară cu bagajele? Într-o oră îți putem pregăti deja camera. Sau vrei să trimit trăsura mîine dimineață?

— Prefer mine, vă rog, i-am răspuns eu. N-am decît o valiză la domnul Bailey. Peste o zi-două, va trebui să mă duc cu trenul la Larkfield să-mi aduc mai multe haine.

— Ne vom ocupa noi de Jani, Charles, a zis soția lui, foarte preocupată. Am să-i deschid un cont la Harrods și la croitoreasa mea, ca să-și poată face o garderobă aici la Londra.

— Sigur că da, Mary.

Nu voiam nicidecum să le rămîn obligată, dar am renunțat pe moment să-i contrazic. Eram prea obosită pentru așa ceva.

— Vă rog să trimiteți trăsura la timp, sir Charles. Pe la nouă, se poate? Am promis să fiu în Wapping la zece și nu vreau să întirzii.

14

Intre-o zi ciudat de mohorită pentru luna septembrie, l-am adus pe Adam Gascoyne acasă la părinții lui, în Chester Gardens, unde m-am instalat și eu.

Prima săptămână a fost un coșmar pentru toată lumea. Ne căzneau cu toții să fim perfect naturali, dar nu izbuteam decât să părem artificiali, stîngaci și studiați. Nu era vina nimănui. Pe Adam îl despărțea de părinții lui un abis de ani de zile. Plecase de lingă ei adolescent și se întorcea acum bărbat la aproape treizeci de ani, neavînd nici un chef să-și povestească peripețiile sau să pomenească de ceea ce i se întîmplase în trecut.

Cînd l-a salutat prima oară pe tatăl lui, i-a întins mîna și a zis încetîșor:

- Ești de acord să uităm trecutul, tată?

- Aș fi nespus de fericit dacă ai vrea, Adam, i-a răspuns str Charles.

Și, în timp ce mama lui se căznea să nu plîngă, pe de o

parte de bucurie, pe de altă parte de mîhnirea și de șocul pricinuite de hainele acelea curate, dar ponosite, de ochii lui goi și stinși, Adam i-a zis:

– Jani mi-a spus că am fost foarte crud, mamă. Iartă-mă.

Nici nu mi-aș fi putut dori un început mai bun, însă după aceea, brusc, parcă nu mai rămăsese nimic de spus, poate și datorită faptului că erau atîtea de spus. După primele două zile, m-am temut ca nu cumva Adam să simtă că traiul acolo era un calvar insuportabil, așa că l-am pus să-mi promită că n-o s-o șteargă tiptil noaptea și să dispară în mijlocul gloatei londoneze de joasă speță. După cît de greu s-a încumetat să-mi făgăduiască ce-i ceream, mi-am dat seama că ideea asta îi și trecuse prin minte.

Spre evidenta satisfacție a lui Adam, ne-am petrecut singuri cea de a patra zi; am plecat cu trenul pînă la Bournemouth, de unde am luat o birjă pînă la Larkfield să-mi aduc de la Withy Cottage un cufăr cu haine și lucruri. El purta un costum cumpărat de gata, pentru că cele pe care și le comandase nu erau încă terminate, însă asta nu m-a împiedicat să-i spun cu toată sinceritatea că arăta foarte elegant și chipeș, ceea ce l-a făcut să ridă.

Eram teribil de mulțumită de faptul că problema de care mă temusem cel mai mult dispăruse deja. Mă gîndisem cu groază că, poate din mîndrie, Adam n-avea să accepte să trăiască prea mult timp din generozitatea și averea părinților lui, dar aceasă situație fusese evitată. A doua zi după întoarcerea lui la Chester Gardens, sir Charles m-a chemat să citesc și să-i confirm lui Adam că primea o parte din averea lăsată prin testament de bunicul lui din partea mamei, care murise cu cincisprezece ani în urmă. Om foarte bogat, îi lăsase lui Adam o treime din bunurile sale, sub tutelă pînă la vîrsta de douăzeci și cinci de ani, pe care Adam acum o depășise deja, ceea ce îi permitea să fie independent financiar.

Sperasem că în ziua când ne-am dus la Larkfield să-l văd pe David Hayward și să i-l prezint lui Adam, însă ghinionul a făcut ca tocmai atunci David să fie plecat la Southampton, unde trebuia să supravegheze descărcarea și transportul unui cal de curse adus din Franța de un crescător din Bishops Tenby. Domnul și doamna Stafford ne-au oferit un prinz delicios la fermă, pe parcursul căruia m-au pus la curent cu ultimele birfe din Larkfield și m-au făcut să roșesc sfioasă pentru cât m-au lăudat lui Adam.

– Dacă ați vedea-o numai pe domnișoara Jani cum se poartă de frumos cu animalele, a zis domnul Stafford, mișcând din cap, cu un aer parcă enigmatic. Pe urmă, cu o expresie îngrozită, căci îi spusese unui nevăzător să facă ceea ce nu putea. Oh, Doamne Sfinte, n-am vrut... vă rog să mă iertați, domnule.

Adam a ris, absolut senin:

– Nu face nimic, domnule Stafford. De fapt, să știi că am văzut-o și am auzit-o pe Jani cum procedează cu animalele de nenumărate ori. Aveam un iac, cu care făcea lungi conversații.

– Un iac?! Ce-o mai fi și asta?

– E un fel de bou indian, cu păr lung.

– Aha! Și cum vorbea cu el, pe limbă străină?

– Întocmai, chiar așa. Și jur că iacul înțelegea tot.

– Păi, vreți să știți, domnule, că domnișoara Jani vorbește cu animalele noastre englezești în limbă străină și *ele* înțeleg?! Ce ziceți de asta, domnule?

Adam a scuturat din cap, cu un aer solemn:

– Mă depășește complet, domnule Stafford. Cred că e o tină ră extrem de inteligentă.

– Ohoho, asta în mod sigur. Când mi-aduc aminte de ziua aceea în care l-a ajutat pe domnul Hayward să aducă pe lume vițelul lui Mabel...

Înainte de a pleca pentru a prinde trenul de Londra, m-am interesat de Eleanor, dar nu știau nimic nou despre ea.

— Domnișoara Eleanor nu e acasă niciodată pentru nimeni, a zis doamna Stafford, nici măcar când se duce pe-acolo soția vicarului.

A doua zi i-am scris lui Eleanor, povestindu-i că îl găsisem pe Domnul, care se întorsese acum acasă în sinul familiei. Ar fi trebuit să-i scriu lui Vernon Quayle, întrucât datorită lui îl găsisem prietenul pierdut de atîția ani, dar n-am avut chef, știind în sinea mea cu amărăciune că oricum avea să vadă scrisoarea adresată lui Eleanor. I-am scris și maiorului Elliot, înștiințându-l că izbutisem să-i ajut pe sir Charles și pe lady Gascoyne să-și găsească fiul dispărut și că acum locuiam pentru un timp la ei, la Londra.

Scrisoarea trimisă lui David Hayward a fost mai lungă și mai amănunțită. În final, îi spuneam că mă simțeam vinovată că mă aflam atît de departe de Eleanor, însă că Adam avea nevoie de ajutorul meu, pentru a se acomoda cu părinții lui. Nu era chiar adevărul gol-goluf, pentru că am omis să-i spun că mă îndrăgostisem de Adam și nu mai voiam să mă despart de el; sau că, atunci cînd se rezema cu mîna de brațul meu, ca să-l ghidez, cînd ne plimbam, tinjeam să mă îmbrățișeze și să mă țină la pieptul lui, să mă sărute pînă mi se tăia răsufierea. Era o senzație nemaipomenită, ea și cum m-aș fi topit pe dinăuntru.

David mi-a răspuns prompt, spunîndu-mi că nu puteam face nimic pentru Eleanor și că trebuia să-mi scot din minte ideea că aș fi fost cumva vinovată față de ea. Îi părea rău că nu ne întîlnisem în timpul scurtei noastre vizite la Larkfield și spera să mai venim curînd pe acolo.

După primele zece zile petrecute la Chester Gardens lucrurile au început să meargă ceva mai bine și am ajuns cu toții să ne comportăm mai firește. Mi-am dat seama că timpul

era singurul răspuns la problema noastră. Pentru ca Adam să fie fericit aici, trebuia să găsim cu toții un suport de experiențe zilnice, fie ele cât de neînsemnate, dar care să ne fie comune și să ofere o sursă de conversație, dându-ne totodată sentimentul că aparținem unul altuia.

Cînd Adam și eu rămîneam singuri, se simțea întotdeauna bine și părea fericit să discute despre trecut, să-și amintească de săptămîinile petrecute împreună, să mă pună să-i povestesc despre viața mea în Smon T'ang și să se contrazică cu mine pe te miri ce subiect. Uneori aveam senzația că mă contrazicea înadîns, doar ca să-mi pună mîntea la contribuție și să mă facă să formulez o opinie proprie.

Era jenant pentru mine să constat că se simțea mult mai degajat cu mine, decît cu părinții lui, însă aceștia nu păreau supărați, cerîndu-mi chiar sfatul, îngrijorați, în legătură cu felul cum era mai bine să se poarte într-o situație sau alta, pentru a fi pe placul lui Adam. Ca o proastă, am fost teribil de lăsată, pînă ce mi-a trecut prin mîntea că, de fapt, nu contribuam defel la ameliorarea situației făcînd pe „Domnișoara știe-tot” și că ar fi trebuit să-l îndemn pe Adam să se apropie de părinții lui, în loc să acționez ca un intermediar.

În scurt timp, am obținut ca sir Charles să ne însoțească la ora de călărit prin parc, în fiecare dimineață. Și m-am străduit ca, în aceste momente, să-l las pe el să-l călădzească pe Adam; am fost teribil de bucuroasă cînd am văzut că începeau să stea de vorbă mult mai dezinvolt, călărind alături, ba mai mult chiar că ajunsese să le facă plăcere să meargă așa în tăcere, fără să se simtă obligați să facă conversație.

Nu era simplu să găsească idei pentru îmbunătățirea relației dintre Adam și părinții lui și n-am dormit aproape o noapte întreagă căutînd să născocesc ceva ca lady Gascoyne să mi se alăture. În cele din urmă, după multe ezitări, i-am sugerat lui

Adam să se apuce iarăși de sculptat în fildeș, pentru simpla plăcere de a face ceva frumos folosindu-și mâinile. A acceptat ideea cu încântare, însă a rămas surprins când a aflat că o poftisem și pe mama lui să vină cu noi la Limehouse, să vadă magazinul cu mărfuri orientale al lui Cheng Wu și, poate, unul dintre splendidele seturi de piese de șah făcute de fiul ei.

Pe tot parcursul călătoriei cu birja pînă acolo, Adam a încercat să o pregătească pe mama lui să nu aibă un șoc cînd va intra în contact cu miasmele neplăcute și înfățișarea sordidă a cartierului Limehouse, să nu se sperie de batjocurile și zeflemelele la care am fi putut fi supuși acolo și nici de mizeria din prăvălia lui Cheng Wu, în ciuda calității obiectelor expuse acolo. Grijuliu și preocupat să nu o supere, Adam a luat-o de mîină și a ținut-o așa tandru pe Commercial Road și mai departe, spre Regent's Canal Dock. Lady Gascoyne era absolut fericită, cum n-o mai văzuse niciodată.

Cheng Wu, un bătrîn cu o barbă ca o măturiță, nu s-a arătat nicidecum surprins cînd Adam a intrat în magazinul lui ticsit de marfă însoțit de două doamne foarte elegante, pe care i le-a prezentat. Pentru lady Gascoyne, ce vedea acolo era o altă lume; stătea și privea în jurul ei, stupefiată, clătînînd cîteodată din cap și rîzînd ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

Știam de la Adam că bătrînul chinez era din Chungking, așa că atunci cînd mi-a făcut o plecăciune, am rostit cîteva cuvinte pe care le învățasem pe cînd mă tocmeam cu oamenii galbeni la Magyari, presupunînd că acesta era dialectul pe care îl vorbea și el. Fără să-și poată stăpîni licărirea de mirare din ochi, mi-a răspuns politicos în același grai, întrebîndu-mă de unde îl învățasem.

I-am explicat că umblasem și călătorisem mult prin ținutul Bod, după care am continuat, însă, în engleză, spunînd că nu

voiam să-i răpesc din timpul pe care trebuia să și-l consacre negocierilor cu domnul Gascoyne. Cînd a început să stea de vorbă cu Adam, am tras-o pe mama lui deoparte și i-am arătat ceva dintre seturile de piese de șah sculptate de fiul ei. Aveai ce vedea în prăvălia lui Cheng Wu – felinare colorate, dragoni de hîrtie, bețigașe chinezești, idoli de alamă, fildeșuri sculptate în filigran, pietre mari colorate montate în inele și brățări, azec, porțelanuri pictate de mînă, dulăpioare cu cutii colorate, jaduri sculptate și chibrituri cu nuanțe strălucitoare.

Brusc, l-am auzit pe Cheng Wu rostind cu vocea lui clatată:

– Prin urmare, vrei să cumperi fildeșul, domnule Buff?

– Da, în regulă, i-a răspuns Adam. Dar dacă îți fac vreun set de piese de șah, bate-ți capul să scoți ceva pe el, boșorog nemernic ce ești! Chiar dacă nu stau în banii ăștia, pricepi?

– Ah, domnule Buff. Domnule Buff, cum poți să vorbești așa după toată mărinimia pe care ți-am arătat-o cînd zeița norocului și-a întors capul de la tine?! Hai, îți dau o liră de aur.

Adam se pregătea să accepte, cînd am spus tăios:

– Stai un pic, Adam!

M-am postat în fața lui Cheng Wu și am avut senzația că mă întorsesem în timp cu șapte ani, stînd nas în nas cu unul dintre oamenii aceia galbeni din tîrgul de la Magyari. I-am zîmbit, privindu-l în ochi, și am rostit pe un ton plin de scuze:

– Haideți să discutăm noi doi, întii, onorate domn.

O clipă, mi s-a părut că deslucșese în ochii lui un fel de prudență combinată cu presimțirea unei plăceri, după care mi-a zîmbit și mi-a spus pe chinezește:

– Să vorbim pe limba mea, domnișă fermecătoare, e cea mai bună limbă pentru tocmeli.

– Ai putea avea dumneata inimă să pui o copilă neajutorată într-o situație atît de nefavorabilă? am întrebat în engleză,

scuturînd din cap. Dar dacă dorești, putem discuta în limba din Bod.

– Ai bunătatea și iartă-mi nemerituoasa persoană care nu cunoaște acest grai excelent.

– Atunci, vom vorbi în engleză, onorate domn. Din păcate, nu cred ca slaba mea elocință să poată obține un preț bun pentru prietenul nostru, domnul Bufl, știut fiind ce talentat ești la afaceri și cît de convingător în argumente. De aceea, am să mă bizui pe bunătatea și pe generozitatea dumitale.

– Inima mi se umple de teamă, domniță dragă, căci simt că am în fața ochilor o ființă ce se va pricepe să tragă pe sfoară persoana-mi anostă și naivă.

Ne-au trebuit astfel cinci minute de amabilități ca să ajungem la subiectul plății pe care i-o datora lui Adam și alte zece minute de tocmeli politicoase, pînă să ne dăm seama amîndoi că ajunsesem la punctul confruntării finale, cînd trebuia să recunoaștem cu tristețe că mai bine ne dădeam bătăuți unul în fața celuilalt. Pentru mine, semăna cu vremea cînd mă tîrguiam la Magyari, și mă amuzam copios. Deși vorbeam englezește, foloseam formele și structurile limbilor în care fiecare învățase arta negustorească, așa că vorbele și frazele noastre erau pline de înflorituri și ornamente. În tot acest răstimp, Adam și mama lui, braț la braț, n-au scos o vorbă, urmărindu-ne cu atenție.

În final, Chêng Wu a zis:

– Prin urmare, ne-am înțeles, domniță dragă, și sînt nevoiți să acceptăm această mare pagubă. Domnul Bufl va primi fildeșul pe socoteala mea, ca și înainte, iar onorariul convenit pentru fiecare set complet va fi de patru lire și opt șilingi; fildeșul brut va fi luat de domnul Bufl sau de reprezentantul lui de la această prăvălie, iar toate resturile și căzăturile rezultate îmi vor fi înapoiate.

— Cursa cu birja dus-întors se plătește jumate-jumate, i-am corectat eu.

Și-a rostogolit ochii, pironindu-i în tavan, a ridicat din umeri, a încuviințat, a făcut o plecăciune și s-a întors cu spatele, spunind:

— Aduc fildeș pentru două seturi.

Cînd a dispărut în camera din dos, m-am uitat la lady Gascoyne.

— Iertați-mă, am șoptit eu. Ar fi trebuit să mă descurc mai bine, numai că hoțomanul ăsta știa de la bun început că Adam era dispus să accepte aproape orice condiții.

A încuviințat din cap, cu buzele strînse și țuguiate, fără să scoată o vorbă. Și Adam avea o expresie încordată. Am simțit că mi se taie picioarele, dîndu-mi seama că încercînd să fac pe deșteapta, mă dădusem, de fapt, în spectacol. Am luat un pachet cu bucăți de fildeș de la Cheng Wu, i-am urat 'o zi bună și am ieșit în stradă, unde ne aștepta trăsura. Cînd vehiculul s-a pus în mișcare, am început să-mi cer scuze, însă nici n-am apucat să rostesc primele cuvinte că Adam s-a prăvălit în colțul banchetei, izbucnind în hohote de rîs. Am văzut că și umerii lui lady Gascoyne se scuturau și că îi dăduseră lacrimile, rîzînd cu poftă.

— Ah, Jani! a făcut Adam, ai fost minunată! Chiar și fără accentul cockney, ai rămas la fel de nostimă. Nu-i așa că fata asta e o comoară, mamă? Pun rămășag că Cheng Wu n-a avut parte de o tocmeală ca asta de ani de zile.

Inițial, am fost indignată pentru că le părusem caraghioasă și nostimă, dar după aceea m-am trezit rîzînd cu ei. Seara la cină, conversația s-a desfășurat mai natural și mai dezinvolt decît în toate zilele de pînă atunci. Cel mai mult au vorbit Adam și mama lui, care se întreceau unul pe celălalt să-i povestească lui sir Charles călătoria noastră din acea zi, dar mai ales înțîlnirea mea cu Cheng Wu.

Mai târziu, când am rămas singuri câteva minute, sir Charles mi-a mulțumit pentru tot ceea ce făceam ca Adam să se reintegreze în sinul familiei. Așa că în acea seară m-am dus la culcare mult mai încrezătoare, fără să simt că mi se strânge inima la gândul calvarului de a doua zi.

Un timp, am stat lungită în pat, visînd cu ochii deschiși. Încercam să-mi imaginez cît de minunat ar fi fost dacă Adam s-ar fi îndrăgostit de mine și mi-ar fi cerut să mă căsătorească cu el. Știam că așa ceva n-avea să se întîmple; eram convinsă acum că pentru el eram fetița nostimă, pe jumătate indiană, pe jumătate „cockney” pe care o cunoscuse în Simon T'ang. Într-un fel mă și bucuram că era așa, fiindcă altminteri știam că aș fi putut ajunge, cu mare părere de rău, să-i întorc spatele lui Eleanor sau să uit ce pățise. Or nu mi-aș fi iertat niciodată dacă o uitam pe Eleanor.

Știam că, în cele din urmă, aveam să mă întorc în Larkfield și să aștept... să aștept, nu conta cît de mult, să vină vremea cînd Eleanor va avea nevoie de mine. Poate că momentul acesta nu avea să vină niciodată, numai că eu trebuia să fiu pregătită pentru această eventualitate. Într-o bună zi, se putea ca Eleanor să fie liberă și să scape. Era posibil ca Vernon Quayle să moară, sau să se descotorosească de ea, iar atunci mă puteam duce la ea s-o ajut să se însănătoșească. Așa că n-ar fi fost bine dacă Adam s-ar fi îndrăgostit de mine. Nu puteam accepta ca el, sau oricare alt bărbat, să-și asume o obligație ce îmi aparținea numai mie – aceea de a-i răsplăti cum se cuvenea pe Eleanor și tatăl ei pentru mărinimia pe care mi-o arătaseră.

Cu fiecare săptămînă ce trecea, în casa din Chester Gardens înflorea, încetul cu încetul, o atmosferă cu adevărat familială. Am început să primim și să facem vizite și, chiar dacă lui Adam i se păreau plictisitoare, se pricepea să nu arate cît îl deranjau. Mergeam adesea la teatru, la operă sau la con-

cort, uneori toți patru, alteori doar Adam cu mine. Cît de fericite și frumoase ar fi fost pentru mine acele zile, dacă undeva în subconștient nu m-ar fi obsedat în permanență silueta lui Eleanor căzută pradă unei asemenea sorți jalnice. Chiar și așa, îmi creștea inima de bucurie văzînd că Adam se mai rotunjise la față și căpătase culoare în obraji, fiind din ce în ce mai vesel și mai mulțumit.

În noiembrie, după ce a obiectat mai întîi că era o pierdere de timp, a acceptat totuși să se interneze două zile pentru un control la ochi. Raportul medical întocmit de medicii specialiști se întindea pe două pagini, însă în esență opinia lor era că nervii optici se atrofiaseră din cauze necunoscute. Cînd i l-am citit, Adam a rîs, a ridicat din umeri și a zis că ăsta era limbajul medical pentru „habar n-avem despre ce e vorba”.

Pe cît posibil, încerca să nu se arate afectat de faptul că era orb. Mai făcea cucuie și vinătăi, uneori mai cădea, dar nu lua în seamă aceste inconveniente. Ne învățasem ca, atunci cînd se împiedica și cădea, să nu ne repezim să-l ajutăm să se ridice sau să-l compătimim, ci să ne prefacem că nu se întîmplase nimic. Ne-am obișnuit, de asemenea, să fim îndurători cu el la masă și să așteptăm să se căznească singur să-și taie carnea, bîjbîind. Desigur, era un spectacol înduioșător și am fi plîns întristați privindu-l, dar știam foarte bine că lui nu-i plăcea să se autocompătimească deloc.

Nu l-am auzit decît o singură dată referindu-se la faptul că era orb. Îl scosesem la plimbare cu cabrioleta și, cînd am terminat, pe lîngă cazarma de pe Albany Street, ne-am întîlnit cu o fanfară. Mica noastră iapă, o creatură cam sperioasă, a tresărit violent și a încercat să țîșnească înainte, dar am ținut-o bine și am început să-i vorbesc, alintînd-o în graiul lo-bas. Cînd a revenit liniștită la pas, Adam a spus gînditor:

~ Se pare că am trecut prin niște momente cam periculoase, adineauri. Noroc că mînai tu. Pe urmă, după o

scurtă pauză: Doamne, cât de mult aş vrea să te pot vedea, Jani.

În decembrie, am primit o scrisoare foarte oficială din partea unui domn R.G. Milner, un parlamentar subsecretar de stat la Foreign Office. Fusese dactilografiată, iar în ea domnul Milner spunea că îi fuseseră aduse la cunoştinţă anumite chestiuni legate de persoana mea şi de statul Jahanapur şi că mi-ar fi recunoscător dacă aş avea bunăvoinţa de a-i face o vizită la biroul lui de la Whitehall, la ora unsprezece în dimineaţa zilei de vineri, 11 decembrie, pentru a discuta despre aceste probleme.

I-am citit lui Adam scrisoarea în timpul unei scurte plimbări prin parc, înainte de micul dejun.

– Arată-i-o tatei, Jani, şi cere-i sfatul. E diplomat de carieră şi ştie cum se procedează în astfel de situaţii.

Sir Charles a citit scrisoarea la micul dejun, după care a ridicat privirea cu o licărire în ochi:

– Aşadar, asta le e tertipul?! Păi, hai să le dăm o lecţie. Îmi permiţi să mă ocup de această chestiune, Jani?

– Oh, da, cum să nu, sir Charles. Ți-aş fi profund recunoscătoare.

– Confirmi că nu doreşti nicidecum să îţi ceri drepturile în calitate de maharani a statului Jahanapur?

– N-am nici cea mai mică intenţie de a-mi revendica aceste drepturi.

– Prea bine. Te rog, însă, nu pomeni de asta absolut nimănui, fără să te consulţi în prealabil cu mine.

M-am învoit oarecum nedumerită. Lady Gascoyne a zis:

– Parecă te-ai pregăti de luptă, Charles.

– Chiar asta şi fac, scumpa mea, a zis el chicotind ameninţător, după care şi-a băut şi restul de cafea, s-a scuzat şi a ieşit iute din cameră.

- Tata pare pornit rău, a remarcat Adam. Știu eu pe cineva care ar trebui să fie cu ochii în patru.

După o jumătate de oră, sir Charles a apărut pe balconul lung care dădea spre parc, unde eu îi citeam lui Adam, în timp ce el sculpta niște piese de șah. Avea în mână o hîrtie.

- Vrei să-ți arunci ochii pe asta, Jani dragă? m-a întrebat el și s-a așezat lângă mine, zîmbind.

- Adam, e o scrisoare adresată domnului Milner. O citesc cu glas tare.

Stimate Domn,

Sînt în posesia scrisorii jignitor adresate domnișoarei Jani Burr, și nu domnișoarei Jani Saxon, Alteța sa maharani a statului Jahanapur, al cărei secretar particular am onoarea să fiu.

Vă informez prin prezenta că Alteța sa nu va veni la biroul dumneavoastră în ziua propusă și, de fapt, în nici o altă zi. Dacă aveți de discutat ceva cu ea, puteți să o vizitați la această adresă, la ora patru și jumătate după-amiază, marți, 15 decembrie.

Alteța sa a avut amabilitatea de a-mi permite să vă informez că va amîna intentarea acțiunii legale, pe care avea de gînd să o inițieze, pînă ce vă va primi în audiență la data menționată mai sus.

*Cu onoare, rămîn al dumneavoastră
unul servitor,*

*Charles Gascoyne, Bart., K.C.V.O.,
G.C.S.I., C.B.E., F.Z.S.*

*Secretar particular al Alteței sale
maharani a statului Jahanapur.*

Am ridicat ochii de pe scrisoare, încremenită de admirație. Adam a izbucnit în rîs și a spus:

– Splendid, tată! Dar explică-ne și nouă, te rog.

– Sigur că da, băiatul meu drag. Este absolut limpede din scrisoarea lui Milner că India Office sau Foreign Office sau amîndouă la un loc n-au nici un chef ca revendicările lui Jani, în privința tronului din Jahanapur, să ducă la cine știe ce răskoale și tulburări. Nu încapе îndoială că sînt foarte mulțumiți cu actualul conducător, Mohan Sudraka, și nu vor să-și asume riscul de a tulbura o situație politică deja stabilă. Prin urmare, încearcă să diminueze autoritatea revendicărilor lui Jani, să o intimideze, făcînd-o să renunțe. De aceea, de fapt, Milner i s-a adresat cu „domnișoară Jani Burr” și i-a cerut să se deplaseze personal ca să stea de vorbă cu el. Jani ar fi teribil de dezavantajată pe propriul lui teritoriu, la Whitehall. Așa că n-am făcut decît să-l pun pe ticălosul ăla să aștepte și să-i dau ceva la care să se gîndească.

Sir Charles chieotea, însă arăta ca un leopard gata să se repeadă la pradă.

– Or să dea înapoi, desigur. Adică, îți vor face o ofertă, Jani, dar cînd vor vedea numele meu pe scrisoare își vor da seama că vor avea de furcă și vor începe să reevalueze situația.

– Poate că doar... mă vor ignora acum, am zis eu.

– Oh, nu, a zîmbit el, mijindu-și ochii. Sînt îngrijorați, Jani. Din fericire, puterea judecătorească este deasupra puterii executive, or ultimul lucru care le-ar trebui lor acum ar fi ca o instanță să declare că tu ești conducătorul de drept al statului Jahanapur. Acum, o să așteptăm să vedem ce-o să se întîmple. Ascultă-mă pe mine, nu va trebui să așteptăm prea mult, ai să vezi.

A avut dreptate, pentru că răspunsul la scrisoarea lui a sosit numaidecît, cu următoarea poștă. De data aceasta îi era adresat domnișoarei Jani Saxon, iar sir Charles a tras un chiot de bucurie cînd i-am arătat-o:

— Aha, l-am prins pe neobrazatul ăla! a exclamat el. Prin faptul că ți s-a adresat cu „Jani Saxon” recunoaște implicit că Francis Saxon este tatăl tău, de unde decurg toate celelalte.

În scrisoare se spunea că domnul Milner a primit comunicarea făcută de secretarul meu particular și că ar fi foarte fericit să-mi îndeplinească dorința, fiind gata să mă viziteze la momentul care îi fusese propus.

— Tată, a zis Adam, te rog mult să mă lași și pe mine să fiu de față când tu și Jani veți discuta cu tipul ăsta. Oh, dar stai așa — poate ți-aș subrezi cumva poziția, nu crezi?!

— Nicidecum, băiete, a făcut sir Charles, frecându-și palmele încântat. Ne poți fi de folos, derutându-l. Te-ar deranja dacă ți-ai pune ochelari fumurii? Nu? Atunci, o să te plasăm undeva lateral, lângă el, ca să îi dai pur și simplu senzația că îl privești în tăcere. Un om misterios. Nici măcar nu te vom prezenta.

— Tată, ce vulpe bătrână ești, a zis Adam rîzînd. Mă duc eu Jani azi să-mi cumpăr niște ochelari negri, cea mai sinistră pereche pe care o vom găsi.

Domnul Milner s-a dovedit a fi un bărbat cam la vreo patruzeci și ceva de ani, blond, cu părul cam rar, îmbrăcat foarte sobru; căra după el o șervietă neagră, pe care și-a pus-o pe genunchi, fiind gata parcă în orice clipă să o deschidă, deși a renunțat s-o facă. Aven un fel de a fi plăcut, dar molatic, de parcă toată povestea asta ar fi fost o chestiune neînsemnată, pentru care nici nu merita să-ți dai osteneala.

„Audiența”, așa cum insistă să o numească sir Charles a avut loc în salon. Domnul Milner a fost poftit să ia loc pe un fotoliu în mijlocul camerei. Sir Charles și eu mine ne-am instalat de o parte și de cealaltă a marelui șemineu, cu fotoliile pe jumătate întoarse, astfel încît privirile noastre să conveargă

spre domnul Milner. Adam stătea neclintit pe un scaun cu spatează dreaptă, cu spatele la fereastră, într-o poziție de unde domnul Milner îl putea zări cu coada ochiului – o figură sinistrală, cu niște ochelari fumurii cu ramă de metal, care îi schimbau fața și îi dădeau un aer artificial, ca de mască.

Domnul Milner a sporovăit câteva minute, fără să spună de fapt nimic, afirmând că guvernul Majestății sale studiase o anumită scrisoare scrisă pare-se de un presupus criminal, un fost-soldat pe nume R.S.M. George Burr. Se oprea des, ca și cum s-ar fi așteptat la vreun comentariu; noi însă ne uitam pur și simplu la el, fără să-i dăm nici un pic de ajutor. Feli molatic de a fi s-a preschimbat într-o atitudine parcă silită și prefăcută, când s-a apucat să rezume ceea ce el numea concepția guvernului în această privință. Când s-a oprit în cele din urmă, am rămas privindu-l în continuare, fără să scoatem o vorbă.

După o lungă pauză, domnul Milner mi-a adresat un zîmbet glacial, spunându-mi:

– Am autorizația să analizez orice comentariu ați dori să faceți, domnișoară Saxon.

Așa cum fusesem instruită, am continuat să privesc fix peste creștetul domnului Milner.

Sir Charles a zis:

– Un comentariu apropo la ce, domnule? Ți-ai irosit zece minute pentru a spune că s-ar putea ca guvernul să tăgăduiască revendicarea Alteței sale de a fi odrasla colonelului Saxon și a soției sale, maharani a statului Jahanapur, fiind gata așadar să nege că ea ar fi acum maharani de drept. Dacă acesta este punctul de vedere al guvernului, atunci dați-ne voie să-l punem la încercare în instanță judecătorească, așa cum ne-am și pregătit de altminteri. S-a ridicat în picioare, plecându-se ușor în direcția mea: Nu văd utilitatea de a mai prelungi această audiență, Alteță.

Am înclinat din cap. Domnul Milner a zis:

- Ah, stați așa, vă rog, sir Charles. Tocmai voiam să o înfombez pe domnișoara Saxon că princiala preocupare a guvernului este aceea de a evita orice posibilă fărâmițare sau disensiune în Jahanapur și în statele învecinate. Am discutat, apăsător, pretențiile domnișoarei Saxon la tronul statului Jahanapur cu actualul conducător.

- Actualul conducător ilegal, a zis sir Charles, dar te rog continuă.

- Cu prințul Mohan Sudraka, a zis domnul Milner. Este un bun conducător, foarte cooperant și totodată deosebit de generos. De fapt, este dispus să răsplătească substanțial serviciile domnișoarei Saxon, în cazul în care aceasta va avea înabilitatea de a evita să se creeze probleme printr-o eventuală dispută asupra tronului în Jahanapur. Această ofertă este făcută fiindcă a pune cumva la îndoială drepturile care i se cuvin, firește.

- Domnule, dorești cu tot dinadinsul să fii jignitor? a zis sir Charles, pe un ton înțepat.

- Nicidecum. Domnul Milner începea să se uite din de în ce mai des și cu o jenă sporită la figura tăcută și sinistrală a lui Adam. N-aș putea spune că o recunoaștere sub forma sumei de cincizeci de mii de lire ar putea fi considerată o insultă.

Mi-am stăpinit cu greu emoția. Până atunci, grija mea fusese să par trufașă și imperturbabilă. Acum, mi se făcuse brusc groaznic de frică. Sir Charles devenea treptat roșu ca racul. Am aflat ulterior că izbutea să se înroșească așa, ținându-și respirația și contractînd mușchii stomacului.

- Cincizeci de mii de lire? a repetat el, ca și cum nu-i venea să creadă că auzise bine. Dragul meu domn, așa cum amîndoi știm prea bine, venitul anual al conducătorului statului Jahanapur se ridică la aproximativ un milion și două sute cincizeci de mii de lire. Oare omul ăsta chiar încearcă, iertați-mă. Altfel, să o cumpere cu salariul pe două săptămîni?!

Un timp nu am mai fost în stare să urmăresc conversația. Auzeam cuvintele, însă nu le pricepeam sensul și aveam senzația că visam, așa cum se întâmplase uneori în aerul tare și curat din trecătorile muntoase de la mare altitudine. Când mi-am mai revenit, sir Charles spunea:

– Prea bine, domnule. Se prea poate ca de dragul poporului ei din Jahanapur și pentru a evita orice disensiune, Alteța sa să nu țină seama de sfatul meu. Însă, dă-mi voie să declar răspicat că o voi îndemna *să nu* facă acest mare sacrificiu care i se cere și *să nu* renunțe la drepturile ei în condițiile pe care tocmai le-am acceptat de comun acord.

– Nu le-am „acceptat“, domnule, le-am „discutat“, s-a grăbit domnul Milner să spună. Trebuie să obțin autorizația finală de la Minister.

– Te privește, a zis sir Charles, pe un ton rece. Și, te rog, fără grabă. Cu cât îmi lași mai mult timp să o conving pe Alteța sa cum e mai bine să procedeze în interesul său, cu atât voi fi mai mulțumit.

– Ah... deci așa. Și cam pe când aș putea afla decizia sa, sir Charles?

– Atunci când va exista și hotărîrea Ministerului, domnule. Permite-mi să recapitulez ce se cere. În primul rînd, suma de două sute de mii de lire sterline să fie plătită la ordin Alteței sale în termen de treizeci de zile începînd de azi, exclusiv în beneficiul său, plata fiind garantată de guvernul britanic, în cazul în care actualul conducător din Jahanapur nu-și onorează obligațiile. În al doilea rînd, guvernul să recunoască legitimitatea revendicării formulate de Alteța sa. În al treilea rînd, guvernul se va ocupa ca nevinovăția lui George Butt, Regimental Sergeant-Major, să fie declarată oficial în *London Gazette*, să fie decorat postum pentru devotamentul cu care și-a făcut datoria, iar rămășițele sale pămîntești să fie

...într-un cimitir militar pe care îl va alege colonelul regimentului, unde să fie înhumate cu onoruri militare. În al patrulea rând, renunțând la toate drepturile și la autoritatea ce i se cuveneau ca suverană a statului Jahanapur, Alteța sa își va păstra titlul și va putea, dacă va dori, să aibă dreptul oficial de a fi cunoscută lumii ca Prințesa Jani din Jahanapur, formula de adresare folosită fiind Alteța.

Domnul Milner și-a înăbușit un oftat și s-a ridicat în picioare.

— Ați formulat totul foarte succint, sir Charles. Sînt aproape sigur că protocolul va fi întocmit într-o zi-două.

Sir Charles și-a permis un zîmbet mîndru:

— Și eu sînt la fel de sigur în această privință, domnule.

După ce domnul Milner și-a luat rămas-bun ceremonios și a fost condus din cameră, am sărit în picioare și am alergat la sir Charles, panicată:

— Oh, nu pot, efectiv nu pot! Atîția bani -- nici n-aș ști ce să fac cu ei. Habar n-aveam că urma să spuneți toate astea... Și brusc am început să plîng.

Sir Charles m-a îmbrățișat, bătîndu-mă afectuos pe spate.

— Haide, fetița mea, fii cuminte, n-ai de ce să te temi. Faptul că vei avea o mulțime de bani și un titlu nobiliar nu te va schimba defel. Nu ești tu omul care să se schimbe dintr-atîta. Acum, ascultă-mă bine, draga mea. Tot ce-am făcut e pentru a ne asigura că vei primi o parte din ceea ce ți se cuvine. Banii îi poți folosi sau îi poți risipi, cum dorești, principalul e că îi vei avea. Titlul, la fel, îl folosești sau nu, cum dorești tu. Cred că vor fi momente cînd îți va conveni de minune să faci uz de el, avînd în vedere că ești pe jumătate indiană, iar noi sîntem o națiune de snobi. Adam băiete, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ți ochelarii ăia oribili. Nu știu ce efect au avut asupra lui Milner, dar pe mine mă bagă în sperieți.

Din cealaltă parte a camerei, s-a auzit glasul lui Adam:

– Chiar crezi că Foreign Office va înghiți gălușca asta?

– Nici nu mă îndoiesc, a rostit sir Charles peste creștetul meu. Aș fi putut obține o sumă de două ori mai mare, dacă nu mi-ar fi fost teamă ca Jani să nu izbucnească în plâns, dintr-o clipă în alta. Însă e mai bine așa, fiindcă tipul e convins că s-a descurcat excelent pe latura financiară, așa că n-or să crîcnească la cererile auxiliare.

– Ah, da, e foarte bine așa, a zis Adam. Cererea referitoare la Sembur contează cel mai mult pentru Jani. Tată, ești un om nemaipomenit, a adăugat el, rîzînd cu poftă. Oh, și mai termină cu smiorcăiala, Jani. Știu eu că plîngi de ciudă că te-a întrecut altcineva la tîrguiești și negocieri, da-da.

Crăciunul a fost pentru mine o perioadă senină și întunecată totodată. N-am primit nici o felicitare de la Eleanor și mă gîndeam la ea cu inima îndurerată, dar eram nespus de fericită să stau acum la masă cu familia Gascoyne și să-i aud discutînd dezînvolt și afectuos. În ultima vreme, Adam ieșise mai des cu tatăl lui, uneori la un club în Pall Mall, alteori în City, cu probleme de afaceri. Cîteodată pleca și de unul singur, cu cîte o birjă elegantă, și lipsea cîteva ore. Mi-am dat seama, cuprinsă de gelozie, că își luase poate o amantă, și îmi părea tare rău că nu eram eu aceea. Felul în care gîndeam era absolut șocant pentru mine, însă în ceea ce-l privește pe Adam, descoperisem că eram complet lipsită de modestie și că îl doream fără nici o rușine.

Oricum, îmi plăcea tare mult cînd Adam se ducea încolo și încioace cu tatăl lui, pe de o parte fiindcă lucrul acesta dovedea că dăduseră complet uitării tot trecutul, pe de altă parte că în felul ăsta puteam sta mai mult cu lady Gascoyne, care tînjea după compania cuiva. M-am simțit adesea vinovată

pentru faptul că atât sir Charles cât și Adam mă tratau ca pe un membru al familiei, fără să fie însă în stare să manifeste aceeași dezinvoltură și față de lady Gascoyne.

Am discutat cu ea o dată această problemă, în timpul Crăciunului, când eram în camera ei, cosind la repezeală tivul de la rochia cu care era îmbrăcată. Spre marea mea ușurare, a zâmbit fără resentiment și a zis:

- Nu te frământa pentru asta, Jani. Nici nu știi cât de fericită sînt că ai izbutit să-i apropii pe Adam și Charles.

Cu tivul întins peste încheieturile degetelor, am spus rar:

- Cînd ați fost la Withy Cottage, mi-ați spus că sir Charles e bolnav. Știu că nu e bine să discutăm despre așa ceva... dar chiar e atât de bolnav pe cît credeți? Adică, sigur, uneori pare obosit, dar nicidecum grav bolnav.

- Știu. Vorbise pe un ton liniștit, dar ferm, mîngîindu-mă pe obraz. Nu există leac pentru boala lui, Jani. Doctorii spun că Charles are diabet de multă vreme. Sperăm... pentru o clipă vocea i-a pierit, după care a continuat cu calm: sperăm să mai aibă de trăit doi ani, dar s-ar putea să nu fie decît ceva luni.

Cîteva momente n-am putut coase, fiindcă ochii mi se împăienjiseră de lacrimi și mi se pusese un nod în gît. În cele din urmă, am șoptit:

- Îmi vine să plîng, dar mi-e rușine de dumneavoastră. Sînteți atât de dîrză.

- Nu sînt dîrză, a rostit ea pe un ton istovit, doar resemnată, Jani. Mi-am petrecut viața încercînd să mă resemnez în fața inevitabilului. Am avut o viață confortabilă, dar nu deosebit de fericită, ceea ce sînt convinsă că e și vina mea. Căci ciudat! În aceste ultime luni am fost mai fericită cu Charles ca niciodată. Cît timp irosit, Jani. Ești îndrăgostită de Adam, draga mea?

Deși întrebarea venise pe neașteptate, nu m-a luat complet

prin surprindere, intrucît fiind femeie lady Gascoyne observase, peşemne, de multe ori cum mă uitam la Adam.

– Da, da, îl iubesc, am zis eu. Cred că îl iubeam de mult, însă nu mi-am dat seama cu adevărat decît atunci cînd l-am găsit în taverna aceea din Wapping.

Am rupt aşa cu dinţii şi m-am ridicat în picioare.

M-a strîns cîteva clipe la pieptul ei, după care s-a tras înapoi. Ochiul îi străluceau de lacrimi:

– Oh, nici nu ştii cît de mult mă bucur, draga mea. Adam te iubeşte şi el? O să te ceară de soţie?

Am zîmbit forţat:

– Cred că ţine la mine, doar atît. Oricum, n-ar merge, lady Gascoyne. Nu sînt liberă complet.

– Cum adică? a făcut ea, crezînd că poate nu auzise bine.

– Din cauza lui Eleanor. Ştiu că vă vine greu să înţelegeţi, dar ea trebuie să conteze prima. Ea mi-a dat totul. Oh, vă rog, vă rog din suflet să nu-i spuneţi lui Adam.

A clătinat din cap, foarte tulburată:

– Sigur că n-am să-i spun. Dar, Jani, nu-ţi rata viaţa pentru nimic în lume, copila mea. Fii ceva mai egoistă.

Mi-am făcut de lucru, punînd la loc acul, aşa şi degetarul, aproape supărată pe ea; şi-aşa simţeam că eram egoistă şi nu mai aveam nevoie de încurajări din partea ei.

– Vă gîndiţi că poate într-o bună zi Adam mă va dori, lady Gascoyne, dar nu e aşa. Întotdeauna se va gîndi la mine ca la fetiţa aceea urîcică, tunsă scurt şi costelivă.

După o scurtă tăcere, lady Gascoyne a spus:

– Îţi promit că n-am să-i spun nimic lui Adam. Însă ştiu bine un lucru. Vreau să devii fiica mea, Jani, aşa că nu-mi interzice să sper că va fi aşa.

Prima zi de Crăciun a căzut într-o vineri. Duminică seara, cum era stabilit, m-am dus cu Adam în Wapping. Acolo,

ne-am întâlnit cu Molly și cu proaspătul ei logodnic, un vlăjgan jovial, dar sărac cu duhul, și i-am dus la un local din apropiere, unde se servea plăcintă de țipar. Ca dar de nuntă, Adam le-a oferit cincizeci de lire de aur așezate frumos într-un șanțuleț de jar-împrejurul unei potcoave de lemn, pictată cu vopsea aurie.

Întîlnirea n-a fost nicidecum o reușită. Deși ne-am îmbrăcat foarte modest, tot făceam notă discordantă în mediul acela. Molly a chemat pe cîțiva să-l salute pe vechiul lor prieten, Buff, însă oamenii erau stînjeniți și n-au zăbovit prea mult. La despărțire, Molly a zis: „Păi, mulțam pentru tot, dar să nu mai vii pe-aici, Buff”. Mi-a făcut cu ochiul, prietenește: „Doar dacă rămîi lefter ca înainte, dar nici atunci n-ai mai avea nevoie de mine”.

Două zile mai tîrziu, în marele salon al casei din Chester Gardens, în prezența lui sir Charles, a domnului Milner, a unui jurist guvernamental, a avocatului lui sir Charles, a unui reprezentant legal al Alteței sale Prințul Mohan Sudraka, a lui lady Gascoyne și a lui Adam, am semnat un impresionant document legal, prin care renunțam la orice pretenție asupra statului Jahanapur. Cu același prilej, deveneam posesoarea unei averi imense.

A doua zi, m-am dus cu sir Charles la Coutts Bank, pentru a autoriza Departamentul de administrație a fondurilor să investească în numele meu. În ziua următoare, 31 decembrie, întreaga familie a mers cu mine pe celălalt mal al fluviului, la Orfelinatul de fete Adelaide Crocker. Acolo ne-am întâlnit cu miss Callender, care m-a recunoscut numaidecît, oarecum spre mirarea mea; entuziasmul pe care i-l provoca această vizită scasteptată din partea unei familii nobiliare a făcut-o să-și piardă calmul obișnuit.

Ne-a plimbat prin toată clădirea și, deși Adam nu putea vedea nimic, mi-am dat seama că intuia sărăcia înspăimîntătoare

care domnea acolo, mai ales ținând seama de tăcerea încordată sau de murmurul părinților lor. Cînd ne-am întors în biroul ei, i-am spus lui Miss Callender că am luat măsuri ca orfelinatul să primească anual suma de o mie de lire. Alarmată, am văzut-o cum se reazomă de peretele scorojit, cu fața îngropată în mîini, plîngînd de emoție. Le-am făcut semn numaidecît lui sir Charles și lui Adam să iasă afară, după care am ajutat-o pe lady Gascoyne să o alune și să o înveselească pe Miss Callender.

Douăzeci de minute după aceea, cînd am plecat, era plină de recunoștință, numai că eu mă simțeam ca o mare farsoare. Aveam senzația că făcusem ceva care nu mă costa absolut nimic, mult mai puțin decît mă costase, în acea zi de vară în New Forest, cînd i-am oferit un sandviș cu slănină rîncedă unui om sleit de puteri.

La miezul nopții, am întîmpinat Anul Nou stînd în picioare la balconul lung care dădea spre parc, bine înfășurați să nu ne fie frig și cu urechile ciulite să auzim în depărtare sunetul tradițional venit de la Big Ben din Westminster. Îmbrățișîndu-ne rînd pe rînd, am avut plăcerea ca Adam să mă țină în brațe cîteva clipe, prima oară după ziua aceea în camera dosnică din taverna The Grapes, în Wapping. Nu mi-a trecut prin minte atunci că intram în anul pomenit de Oracol, cu peste șase ani în urmă.

Anul Dragonului de pădure. Curînd, urma să am toate motivele să-mi amintesc de acest lucru.

15

In a doua săptămână din ianuarie, la invitația lui David Hayward, Adam și cu mine am luat trenul pînă la Bournemouth, să petrecem cîteva zile la Larkfield. Era stabilit ca eu să locuiesc la ferma soților Stafford, întrucît în căsuța mea era frig și nu se mai umblase de mult, iar Adam să stea la David. Cei doi bărbați nu se cunoșteau, însă, din clipa în care s-au salutat, am intuit o mare armonie în viitoarea lor relație. Aveau firi foarte diferite, dar cu toate astea a existat de la bun început o simpatie reciprocă, naturală și dezinvoltă, care mi-a umplut inima de bucurie.

Una dintre primele noastre datorii era aceea de a-i face o vizită mamei Elliott, pentru a-i povesti ce se mai întîmplase între mine și Foreign Office și pentru a-i mulțumi totodată, avînd în vedere marele ajutor pe care mi-l dăduse de la bun început. Am fost, de asemenea, pe la familia Wheeler, la vicariat, și pe la alți vechi prieteni de-ai mei, însă, la sfatul lui David, n-am încercat să o vizităm pe Eleanor.

— Ți se va spune pur și simplu că nu este acasă, a zis el, pe un ton trist. De luni de zile, Eleanor n-a mai primit musafiri și nici n-a mai ieșit din casă. Dacă n-ar fi doamna Burke, nici n-aș ști dacă mai e în viață.

Eram cu toții la masă în bucătăria doamnei Stafford când a spus asta și am simțit că mîncarea îmi cade ca un bolovan în stomac. David mi-a aruncat rapid o privire, zicînd:

— N-are nici un rost, Jani. Am renunțat la orice speranță și așa ai face și tu, dacă ai sta mai mult în Larkfield. Dacă treci zilnic pe lângă conacul *Merlin's Keep*, dacă vezi clădirea privind din cealaltă parte a văii, dacă dai nas în nas cu urîciosul ăla de servitor... nu se poate să nu te gîndești la biata Eleanor și să nu înțelegi că nu există nici o posibilitate de a o ajuta.

— Vrei să pleci de aici, David? l-a întrebat Adam.

— Cred că voi fi nevoit. Simt că n-aș mai suporta o altă primăvară în Larkfield. Poate o să mă întorc la Lincolnshire. Adam a dat din cap, gînditor.

Pe timpul șederii, am făcut vreo două excursii la Bournemouth să ne bucurăm de aerul marin și totodată fiindcă era o adevărată plăcere pentru Adam să asculte zgomotele mării, însă în restul zilelor l-am însoțit pe David. N-a trecut mult timp și mi-am pus iarăși pantalonii de călărie și șorțul gros de stambă, cu care umblam înainte, cînd îl ajutam. Adam obișnuia să stea în vreun staul sau în vreun grajd, lângă vreo cocină de porți sau afară pe cîmp, în aerul rece, așteptînd și ascultînd răbdător. David îngrijea animalul bolnav, în timp ce eu alinam biata făptură, ajutîndu-l, dacă mi-o cerea, să coasă, să taie, sau să spele plaga. Adam părea să nu se plictisească deloc.

Cînd era nevoie de forță, nu putea fi oprit să se alăture și el, iar într-o astfel de împrejurare s-a întîmplat ceva ciudat. Lucram într-o mică fermă care aparținea doamnei Fennel.

femeie văduvă, care de la moartea soțului încerca să se supodărească de una singură, fără nici un ajutor.

Citeva vaci de-ale ei mîncaseră lacome niște rapiță udă și mînceau de balonare, cu pîntecele groaznic de umflat pe partea dinăuntru. Trebuia să fie ținute mereu în mișcare și să nu fie lăsate să se lungească pe jos, în timp ce David se căznea să le degajeze gazele din stomac folosind un tub special. Cînd am ajuns acolo, doamna Fennel și singurul ei ajutor de la fermă împingeau și trăgeau de bielele vite încolo și înapoi, așa că m-am apucat imediat să le dau o mînă de ajutor.

Adam a rămas lângă poartă, îmbrăcat cu niște pantaloni mai vechi de flanel și cu un sacou de tweed, pe sub o scurtă de stofă. Tocmai se pregătea să-și aprindă un trabuc din cele pe care le fuma uneori – un soi ciudat, cu un fel de tub de treaciu la un capăt. Trăgeam de bot o vacă, folosind cel mai convingător discurs onorific în tibeana, cînd Adam și-a scos din gură trabucul neaprinș și a strigat:

– Pot să te ajut cu ceva, Jani?

– Da, i-am răspuns eu, gîfîind, s-o ții pe asta în picioare, plus o ajut eu un pic pe doamna Fennel. Dar mai bine scoate-ți haina, să nu te încingi.

A pus jos țigara pe stîlpul de la poartă, și-a scos numaidecît haina, șapca și sacoul, le-a așezat pe balustrada de sus, pe urmă a rămas neclintit, ascultînd. Am început să vorbesc, spunîndu-i ceva vacii, pentru a-i indica lui Adam direcția, fără a părea că o fac intenționat. Cînd s-a apropiat, i-am luat mîna și i-am pus-o pe cornul vacii.

– Sigur nu te deranjează, Adam?

– Să mă deranjeze?! Nici nu-ți închipui cît de bine e să simți că poți fi uneori de folos, Jani. Haide, spune-mi ce am de făcut.

A trebuit să tîrim de colo-colo vacile îndărătnice, cam o oră, pînă ce David a reușit să se ocupe de toate. L-am luat pe

Adam de braț și am pornit cu el pe pășune să-și recupereze hainele, când am constatat că trabucul și șapca dispăruseră. Când i-am spus, a crezut întâi că glumesc și pe urmă că cine știe ce creatură plecase cu ele.

– O fi vreo capră pe-aici, Jani, a zis el, teribil de amuzat.

– Nu, doamna Fennel nu are capre.

– Păi, atunci, hai să căutăm vreun cîine sau vreun cal, cu șapca pe cap și cu trabucul în gură.

Rămăsesem cu sacoul în mînă, absolut consternată.

– Adam, căptușeala de la sacou e sfîșiată într-un loc, imediat sub guler! Cine naiba a putut face așa ceva?

– Mda, teoria mea cu capra s-a dus de rîpă. Poate că sacoul avea deja căptușeala ruptă.

– Excluz. Înainte să-ți împachetez hainele pe care le-ai luat cu tine, m-am uitat bine la ele să văd dacă nu necesităz ceva reparații.

– N-am știut asta. Mă răsfeți prea mult, Jani.

– Probabil că ai agățat căptușeala cumva sau ai prins-o la vreun cui, după ce am plecat de-acasă.

– N-are importanță, oricum. Haide, te strigă David. Rîdea, îmbrăcînd scuria. E teribil de amuzant să vă aud cînd lucrați, a continuat el. Cine nu v-ar cunoaște, ar crede că vă ușiți de moarte.

Era adevărat, în situațiile cînd ne confruntam cu vreun caz dificil, pentru că încercam să ne vărsăm încordarea și grijile unul pe celălalt, pentru a rezerva animalului toată simpatia și afecțiunea de care eram capabili. Mi-am amintit cum fusese cu două zile în urmă, în grajdurile de la conac, cînd ne ocupasem de un cal de vînaătoare.

– Fir-ar să fie, Jani, n-o lăsa să se miște!

– Oh, nu te mai rățoi la mine! Eu îi spun doar să nu se miște, dar n-am cum s-o împiedic să nu se fișie.

- Păi, spune-i o dată să stea locului. Pot să mă trezesc oricând cu o copită în coaste.

- Sigur, dacă aş fi în locul ei aş avea chef şi eu să-ţi trag una în coaste! Împungi cu acul ca un cizmar cîrpaci. Pe urmă, în gratul lo-bas: Cuminte, prinţesa mea, cuminte. Mai ai răbdare puţin şi ai să vezi să n-o să te mai doară. Hai să-ţi povestesc despre o iapă pe care o chema Pulkî. Nu era de măsă, ca tine, ci un biet ponci din munţi care mă căra în spinare cînd eram mică...

- Cizmar cîrpaci, ai?! a ridicat vocea David, făcînd ultima sutură. După care a ieşit de-a buşilea de sub iapă, gesticulînd spre Adam: Ai mai pomenit aşa ceva, omule? Şi cînd te gîndeşti că la un moment dat am cerut-o de nevastă pe scorpia asta spurcată la gură!

Ne-am întors la Londra în ultima săptămînă din ianuarie, iar o dată cu întoarcerea noastră asupra mea s-a lăsat brusc o umbră neagră, pentru că în nici două săptămîni totul s-a schimbat. La început, Adam mi s-a părut cam rezervat, pe urmă au fost daţi cînd am simţit că îi era greu să-şi înăbuşe iritarea, iar în cele din urmă a ajuns să mă evite complet. Mie mi se părea totul schimbat. În realitate, doar Adam era schimbat, numai că el însemna totul pentru mine.

Sufeream, eram nedumerită şi din ce în ce mai agitată, fiindcă habar n-aveam ce făceam de îl necăjeam atît de mult. Cu mama şi tatăl lui se purta la fel de frumos ca înainte, ceea ce mă mulţumea nespus. Însă prietenia afectuoasă care se înfiripase între noi doi rămăsese acum doar o amintire. Şi-a luat obiceiul de a sta pînă tîrziu la club, iar acele absenţe inexplicabile cînd mă gîndeam cu gelozie că se ducea la vreo amantă au devenit mai frecvente. Foarte politicoasă, m-a lămurit că nu voia să-i mai citească şi cred că politeţea aceasta era mai rea decît orice, căci brusc aveam senzaţia că pentru noi nu

exista nici un trecut comun, -comportându-ne acum ca doi străini.

Sfârșitul a survenit într-o seară, în timp ce coboram spre salon, unde familia se reunea îndeobște și făcea conversație zece minute pînă ce majordomul, Laing, să între și să anunțe că cina era servită. De această dată, ușa era deschisă pe jumătate și, apropiindu-mă de ultimele trepte, am auzit brusc vocea lui Adam care le răspundea părinților lui, destul de înțepat și enervat:

- Nu sînt rău, și nici nerecunoscător. În ultimele luni, n-am făcut decît să mă străduiesc să fiu cît mai drăguț și mai amabil cu Jani, însă acum nu mai am puterea să o mai fac. Oh, da, e o persoană cu care îți face plăcere să discuți, e bună la suflet, desigur, însă nicidecum ideală, din punctul meu de vedere, ca tovarășă de viață, de zi cu zi. Îmi pare rău dacă se vede cît sînt de sîcîlit, însă efectiv n-am cum să-mi mai ascund sentimentele.

Mă oprisem la picioarele scărilor. M-am răsucit pe călcie și am urcat înapoi treptele, roșie la față de rușine și de durere. Ce proastă înfumurată am putut fi să-mi imaginez că îi plăcea să fie în compania mea! Pentru el, eram tot copila pe care o cunoscuse cîndva, iar în mintea lui rămăsesem așa cum mă văzuse atunci. În ultimele săptămîni pe care le petrecuserăm împreună, zîmbise adesea, rîsese, se amuzase cu mine și îi interesase aparent persoana mea. Acum, însă, îmi dădeam seama clar că încercase doar să-mi facă pe plac... și că ajunsese la capătul răbdării.

Cînd am ajuns în camera mea, eram lividă. M-am palmuit și m-am ciupit să mă colorez în obraji, am stat cîteva momente cu o batistă udă pe pleoape, după care am trase aer adînc în piept și am coborît din nou. Sir Charles și lady Gascoyne m-au înfîmpinat poate prea călduros, iar Adam a spus politicos:

- Bună seara, Jani, sper că ai petrecut o zi plăcută.

N-aș fi dorit pentru nimic în lume să se creadă că auzisem că să vreau ce spusese Adam despre mine, așa că am așteptat să terminăm aproape de mîncat, pentru a spune, cerîndu-mi într-un fel scuze:

- Știți, de cînd am fost la Larkfield, mă simt cam vinovată că am lipsit atît de mult de acolo. Cred că trebuie să mă duc curînd înapoi.

Sir Charles și soția lui s-au privit îngrijorați, după care lady Gascoyne a spus destul de nesigură, străduindu-se să nu se uite la Adam:

- Oh, Jani, nu ne-am gîndit că ai să vrei să pleci. Pentru noi făceai deja parte din familie.

- Așa am simțit și eu, am spus, zîmbindu-le amîndurora. De aceea am și stat mai mult decît ar fi trebuit, am completat eu, izbutind să rîd cam silit. Inițial, Adam a fost cel care m-a adus aici, fiindcă avea nevoie de o persoană să-l însoțească, însă acum e limpede că nu-i mai trebuie așa ceva și oricum simt și eu că ar fi momentul să încep să-mi pun în aplicare unele planuri pe care le am.

- Ce planuri, draga mea? s-a interesat sir Charles.

- Păi, David Hayward mi-a spus că spre sfîrșitul anului ferma familiei Catling va fi scoasă la vînzare. Este lipită de conacul *Merlin's Keep*, pe latura sudică. Este o fermă multifuncțională cam de șaptezeci de pogoane. Știu că nu pare prea mare, însă în regiunea New Forest nu e nevoie să ai prea multe pășuni, pentru că drepturile de pășunat sînt comune. Există acolo un conac foarte frumos, ferma propriu-zisă și trei case mai mici. Familia Catling vinde tot și urmează să plece în Canada, la fiul lor, așa că m-am gîndit să cumpăr eu proprietatea lor. Mi-ar plăcea enorm să am o astfel de fermă. Voi avea foarte mult de învățat, firește, însă sper ca domnul Stafford să mă ajute ori de cîte ori va fi nevoie.

A urmat o scurtă tăcere. Adam se concentra să amestece în cafea. Sir Charles, teribil de amărît, a spus:

– Bine, Jani, dar...

Soția lui l-a întrerupt și cînd s-a uitat la mine am văzut în ochii ei că înțelesese. Nu neapărat fiindcă și-ar fi dat seama că auzisem fără să vreau cumplitele cuvinte rostite de Adam. Ci fiindcă știa deja că îl iubeam pe Adam, dar că nu mă consideram liberă, nici chiar dacă el nu-ar fi răspuns cu aceleași sentimente. Acum indiferența lui era evidentă, or lady Gascoyne își dădea seama cît de dureros ar fi fost pentru mine să continuu să locuiesc la Chester Gardens.

– Da, Jani, ai dat dovadă de atîta altruism pînă acum, a rostit ea cu blîndețe. O să ne fie teribil de dor de tine, însă e vremea într-adevăr să-ți vezi și tu de viitorul tău.

Trei zile mai tîrziu, sir Charles și lady Gascoyne m-au condus cu trăsura la Waterloo Station. Eram toți tare amărîți, deși ne prefăceam că eram veseli, și abia așteptam să plece trenul ca să rămîn singură. Adam n-a venit cu noi. L-am văzut ultima oară imediat după micul dejun, cînd a venit să dea mîna cu mine, mi-a urât noroc în viitor și pe urmă a chemat o birjă să-l ducă la elub.

După două săptămîni de cînd mă întorsesem la Larkfield, aveam deja aproape senzația că nici nu fusesem plecată, doar că trebuia tot timpul să-mi găsesc ceva de făcut ca să nu simt golul acela dureros care îmi chinuia sufletul ori de cîte ori mă gîndeam la Adam. Domnul Stafford a venit cu mine la domnul Catling pentru a discuta despre ferma pe care intenționez să o cumpăr și, după o tîrguială lîncedă ca prin Hampshire între cei doi bărbați, s-a stabilit ca atunci cînd domeniul avea să fie scos la vînzare să am prioritate la cumpărare cu prețul de douăzeci de lire pogonul.

Familia Catling locuia de o viață în casa de la fermă. Conacul se afla pe un teren separat, fiind ceva mai mic decât *Merlin's Keep*, însă foarte bine pus la punct, fiind închiriat de șaisprezece ani unui domn din Africa de Sud, proprietar al unor mine de diamant, după cum zicea el. Avea case în diferite țări și închiriasc *Kimberley*, așa cum se numea casa aceasta, dar și toate celelalte, atunci când vizitase câteva zile ținutul, pentru a căuta mărturii despre stămoșii lui din Hampshire.

Kimberley era administrat de un agent și întreținut de doi angajați; personalul își sporea numărul pînă la opt persoane, ori de cîte ori proprietarul și soția lui veneau să locuiască acolo. Lucrul acesta nu se întîmplase decît de două ori, de cînd închiriasc casa, și de fiecare dată nu mai mult de șase săptămîni. Domnul Catling discutase deja cu agentul local, care era sigur că nu exista nici o dificultate în a-l convinge pe domnul din Africa de Sud să renunțe, contra unei sume modice, la contractul de închiriere încheiat pe douăzeci și unu de ani. Aș fi putut atunci cumpăra proprietatea liberă cu suma de două mii opt sute de lire.

- Și ce-ai să faci cu conacul ăla? m-a întrebat David Hayward. Nu-i prea grozav să locuiești singură acolo. Ca de altfel nici în casa de la fermă.

Ne aflam din nou la mica fermă a doamnei Fennel, căzîndu-ne să aducem pe lume un vițeluș.

- Nu știu încă. Oh, nu mă mai bombarda cu tot felul de latrebări și ocupă-te mai bine de vițelul ăsta. Am înghețat boacă, David.

- Ei bine, eu nu. Cu mina întinsă, bodogănind cu ochii lăchiși, se concentra să elibereze capul fătului. Vrei să mă sergi de transpirație, Jani? Și, cînd am luat un prosop să-l tamponez pe frunte, a continuat: Și mi-ai fi de mare ajutor

dacă i-ai spune păcătoasei ăsteia de vaci să coopereze cu mine și să nu-mi mai strivească brațul.

— Asta și făceam când ai început să trângănești despre ferma aia. Tu faci boacăna și pe urmă dai vina pe mine.

L-am frecat nervoasă cu prosopul pe spate, pe piept și pe față, după care am ocolit animalul și m-am dus să-i susur cuvinte dulci la ureche.

După câteva momente, David a spus:

— Bun... bun. Fă-o să stea relaxată în continuare. Știi ce, Jani?! De ce nu te măriți cu mine? În felul ăsta am avea ce face cu casa tipului din Africa de Sud.

— Nu.

— „Nu“ ce?

— Nu mă mărit cu tine.

— De ce?

L-am făcut cu ochiul vacii și am spus:

— Fiindecă nu te interesează decât banii mei, David Hayward, de-aia.

— *Ce-ai zis?!!!* a exclamat el. Fusesse un urlet de mânie și de revoltă. În clipa când David a ridicat capul peste coada vacii, cu ochii bulbucați de indignare, am simțit o zvicnire puternică în trupul animalului și am strigat „Ai grijă!“! Înăsa David n-a mai avut timp să se tragă înapoi, așa că s-a trezit cu vițelul peste el, răsturnându-se pe spate.

M-am lăsat în genunchi, prăpădindu-mă de râs, cu ochii la vaca obosită care se întorsese și își lingeă tacticos vițelul. David s-a tîrît de sub animal, s-a spălat pe brațe în găleata în care pusesem apă cu săpun, după care a venit și m-a ridicat în picioare. Eram în continuare moale ca o cîrpă.

— Bine că nu ne merge mai rău, a zis el, cu calm.

M-am oprit din râs, simțind că mă cuprindea o imensă tristețe. Cu capul rezemat de pieptul lui, am zis:

— Da, David, ai dreptate.

Am ridicat capul să mă uit la el și nu m-am ferit când s-a apăsătorit încet și m-a sărutat. Un sărut dulce și plăcut. Mi-a fost greu să nu mă gândesc că de fapt cel care mă săruta era Adam.

După câteva clipe s-a tras înapoi și a spus:

- Te mai gîndești la ce ți-am propus, Jani?

- Dar mai e și Eleanor.

- Eleanor s-a dus. Nu poți iubi toată viața o nălucă.

- Nu cred că ne putem controla iubirile, David. Bine, am să mă mai gândesc, după ce mă instalez cum trebuie la mine acasă.

O săptămîină mai tîrziu, am fost trezită în miez de noapte de niște bubuituri violente în ușa căsuței Withy Cottage. Am scîlărat un chibrit, am aprins lumînarea de pe noptieră și m-am uitat la ceasul de pe dulap. Era trecut de douăsprezece și jumătate. Mi-am tras pe mine un capot și m-am dus somnoroasă la fereastră. David nu mai apelase niciodată la serviciile mele noaptea, însă mă gîndeam că nu era exclus să o facă dacă se confrunta cu vreun caz dificil. Știam că îngrîjise un superb cal de vînațoare al maiorului Elliot; bietul animal își sucise piciorul, așa că trebuise pesemne să-l culce ca să-l scutească de durerile cumplite pe care le avea, însă și așa tot nu-mi venea să cred că s-ar fi încumetat să mă scoată din casă pe o noapte geroasă ca asta.

Am tras perdeaua și am crăpat puțin geamul; am simțit un fior de frig. Ninsese puțin și stratul de zăpadă era foarte subțire, ca un fel de pojghiță de gheață.

- Cine e? am strigat eu.

- Eu, David, a răspuns el, cu vocea încordată. Sînt rănit, Jani. Poți să mă ajuți?

- Cobor imediat. Cînd am ajuns la ușa din față, mă trezisem de-a binelea, fiind alarmată și complet nedumerită. Am tras zăvorul, am răsucit cheia în broască și, cînd am deschis larg

ușa, David s-a prăbușit peste mine. l-am zărit cabrioleta la marginea peluzei de iarbă de lângă casă.

- Iartă-mă, a murmurat el. Iartă-mă, Jani.

- Nu-i nimic, am șoptit eu, făcându-mi curaj. Așa, sprijină-te acum de mine și hai să mergem să stai jos. Când s-a prăvălit pe un fotoliu, am văzut că pe timplă avea o tăietură și o vinătăie care se umfla, iar din piciorul stâng, deasupra cizmei de cauciuc, îi picura sînge dintr-o rană adîncă.

Am dat fuga pînă la cabrioletă și am smuls din zbor trusa cu instrumente de pe banchetă, știind că puteam găsi acolo dezinfectante și bandaje. Când am intrat în casă, am aruncat un lemn pe focul aproape stins, după care am adus un lighican din bucătărie, i l-am pus lui David sub piciorul rănit și cu multă grijă i-am scos cizma. Cracul pantalonului era îmbibat de sînge. Cum lumînarea nu lumina suficient, am aprins lampa mare de pe masă.

- David, dragul meu, ce naiba ai făcut?

- Am încercat să-l împușc pe Quayle, a zis el, răgușit. N-a mers... tipul a ris... are pe dracu' în el.

Am simțit că mă albesc la față.

- David, nu se poate!!!

Și-a dus mîna la timplă:

- Ce să nu se poată, Jani? Nu prea pot judeca limpede.

- Lasă, îmi povestești mai tîrziu.

Am îngenuncheat din nou, răsucind cracul pantalonului ca să găsesc locul unde era rănit. Avea o scobitură ca o gaură lungă de cîțiva centimetri în pulpa gabei, cu cărnica mai degrabă sfîșiată, decît tăiată. Era limpede că avea să șchioapeze cîteva săptămîni, însă altminteri rana nu era prea gravă, cu condiția să nu se infecteze. Oflînd ușurată, am zis:

- Ține șervetul ăsta apăsat ca să oprești sîngerarea, eî timp încălzesc eu niște apă și pregătesc tot ce trebuie să te pansez. Poți?

A încuviințat din cap, s-a aplecat în față și a apucat prosopul împăturit, apăsându-l pe rană.

În următoarele douăzeci de minute, m-am căznit să curăț bine tăietura cu o soluție antiseptică, bandajând apoi rana cu tifon. Cu bucurie, mi-am amintit că de vreo doi-trei ani David făcuse regulat injecții cu o substanță specială, un vaccin antitetanos, cum îi zicea el, medicament recent descoperit. În tot acest răstimp, a zăcut rezemat de spătarul fotoliului, ca și cum ar fi dormit, așa că n-am vorbit deloc. Pe urmă, i-am curățat vinătaia și tăietura de la cap, folosind aceeași soluție dezinfectantă, un amestec preparat chiar de David. După aceea, am strâns totul și am făcut o cană de cafea, în care am amestecat niște coniac din sticla pe care David o avea întotdeauna la el, ca să se păstreze în formă când trebuia să lucreze ceasuri de-a rândul în nopțile de iarnă.

Focul ardea acum frumos, iar în cameră era cald. Până atunci stătusem în picioarele goale, întrucât îmi scosesem șosetele, care se udaseră când fusesem afară la cabrioletă, și le așinasem deasupra focului. Acum se uscaseră, așa că mi le-am pus și m-am instalat în celălalt fotoliu.

– David, trezește-te și bea-ți cafeaua.

– Mmmm? A deschis ochii, a clipit nedumerit, apoi s-a tras încet în capul oaselor, cu mîna la cap. Pe urmă, a coborît ochii spre piciorul bandajat. Îți mulțumesc, a zis el aproape șoptit. Mulțumesc, Jani. Doamne, ce fată bună ești.

M-am gândit în sinea mea că nu de aceeași părere ar fi și cei care ar vedea cabrioleta lângă casa mea, la unu noaptea, însă am preferat să tac. Mi-era teamă să nu plece valvîrtej. Până atunci, izbutisem să-mi stăpînesc temerile și îngrijorările, ocupîndu-mă de rănilor lui, însă acum ardeam de nerăbdare să aflu ce se întîmplase.

– Te doare capul, David? Ești în stare să-mi povestești ce s-a întîmplat?

A sorbit din cafea, dînd din cap.

– Da. Ahhh, ce bună e! Și-a întins piciorul spre foc. Parcă renasc. M-a privit cu ochii lui negri, în care desluseam o mare îngrijorare. Omul ăla, Quayle, e... protejat într-un fel, Jani. Nu se poate altfel.

– Oh, David, nu mai bate cîmpii aiurea. Sînt moartă de îngrijorare. *Povestește-mi.*

– Iartă-mă. Ei bine, bătrînul Elliot a trimis un băiat, pe la vreo unsprezece și jumătate, să-mi comunice că bietul cal era pe moarte și să mă roage să vin să-i grăbesc sfîrșitul. Așa că m-am dus la *Carlings* și am ajutat bietul animal să scape de chinuri, folosind pușca Webley, de care mă servesc în asemenea cazuri. M-a privit cam ciudat, după care a continuat, uitîndu-se în altă parte: În fine, am pornit spre casă pe drumul care trece prin spatele conacului *Merlin's Keep*. Știu că e mai ocolit, însă uneori noaptea o iau pe acolo. Fac așa, cred, fiindcă am senzația că sînt mai aproape de Eleanor. Și-a pironit ochii în foc, foarte crispat la față. Există un loc de unde poți vedea, peste zid, poteca dintre pomii fructiferi, care ducea spre casă. Și în acel moment am zărit-o acolo pe Eleanor.

– Eleanor? La miezul nopții în grădină?!

A încuviințat din cap. Cu mîinile tremurînde, a apucat mai bine cana de cafea:

– Era beznă, fără nici un pic de lună. De la fereastra mare a Camerei rotunde se revărsa o lumină puternică. Pajiștea strălucea parcă, iar pesemne că fereastra era camuflată într-un fel anume, pentru că pe iarbă se profila, luminos, conturul unei stele uriașe. O stea în cinci colțuri... cu niște forme negre și straniu în fiecare vîrf. Din nou și-a pironit ochii în foc. Eleanor stătea îngenunchată acolo n mijlocul stelei, Jani, cu brațele ridicate, cu părul despletit, și era goală pușcă...

– Cum?!!! Am sărit din fotoliu, vîrșind un pic de cafea, cuprinsă de o furie atît de turbată, încît nu mai puteam vorbi

coerent și mă hâlbuiam, oripilată de ceea ce auzisem. El ce? El co făcea, David? Eleanor...? Afară pe gerul ăsta, noaptea, goală pușcă?!

David a încuviințat, cu un aer trist.

— Poate că pe ea n-o mai afectează acum asemenea lucruri tămești, nu știu ce să zic. Însă îți înțeleg perfect reacția, Jani, fiindcă la fel am simțit și eu atunci. Îmi venea să-mi înfig degetele în gâtul lui Quayle... și să-l strâng pînă își dă duhul. Pe urmă, l-am văzut și pe el. Stătea în celălalt capăt al potecii, cu spatele la mine, urmărind-o pe ea. Un colț al stelei îi atîngea aproape picioarele. Avea pe el... Nu sînt chiar sigur, însă părea un fel de mantie scurtă argintie, iar în fiecare mîină ținea un fel de lamă de sabie sau o baghetă. Una era îndreptată spre cer, cealaltă spre Eleanor. Tras la față, David s-a uitat spre mine: Jani, aș putea să jur că am văzut un fel... de lumină neagră ieșind din vârful chestiei ăleia pe care o ținea îndreptată spre Eleanor.

Înima îmi bătea năvalnic în piept și am făcut efortul să mă așez la loc.

— Și ce-ai făcut? am șoptit eu.

A ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte cum m-am cățărat peste zid, nu știu decât că m-am trezit alergînd ca nebunul pe potecă, înspre Quayle. Pe urmă, pesemne că m-am împiedicat de vreo cracă pe întuneric.

— Dar nu sînt crengi atît de joase peste potecă, David.

— În fine... poate că am căzut și m-am lovit la cap. Sau poate a fost altceva. Acum aș fi în stare să cred aproape orice. Am rămas buimac cîteva clipe, după care m-am ridicat în genunchi. Quayle stătea în continuare cu spatele la mine. Știi unde țin eu arma — într-un rucsăcel cu niște cartușe. Aveam rucsacul pe umăr, așa că am scos pușca și am pus un cartuș în

încărcătorul armei. Și, Jani, crede-mă, nu-mi pierdusem mințile. Eram perfect lucid, știam ce făceam.

S-a înfiorat tot, de parcă ar fi avut friguri, după care a sorbit lung din cafeaua cu coniac, continuând apoi rapid:

– M-am ridicat în picioare. Am început să pășesc spre el, de data asta calm, cu pușca în mână, cu piedica trasă. Nu mai aveam decât vreo patru-cinci pași, când... pușca s-a descărcat parcă singură. Jur că n-am tras. Probabil că pășisem înainte cu piciorul stâng; glonțul mi-a slăbit parcă gamba. Am căzut din nou și l-am auzit pe Quayle scoțind un fel de sughiț oribil. Exact când îmi pierdeam cunoștința, mi-am dat seama că ridea.

Auzisem și eu cândva risul acela și, amintindu-mi, m-am cutremurat toată. David a pus cana jos și s-a frecat la ochi cu amândouă mâinile.

– Când mi-am revenit, zăceam acolo în întuneric, cu arma lângă mine. Nici urmă de Quayle, nici urmă de Eleanor sau de lumina din Camera rotundă. S-a rezemat pe spate și a închis ochii. Așa că am venit aici. Iartă-mă că am fost atât de surescitat la început, Jani, și că am vorbit despre Quayle ca și cum ar fi un fel de făcător de minuni. Gogorițele lui n-au nimic de-a face cu ce mi s-a întâmplat mie. Îmi ieșisem din fire, așa că la început am căzut... după care m-am împușcat singur în picior. Doamne Sfinte, halal comportare!

În ciuda căldurii din cameră, mi-era frig pe dinăuntru și stăteam ghemuită, gata să plîng:

– Oh, David, ce ne facem? Adică, există vreo posibilitate de a-l opri să se mai poarte atât de oribil cu Eleanor? Crezi că am putea merge la poliție? Nu există nici o lege împotriva vrăjitoriei?

David m-a privit pe sub pleoapele grele:

– Sint prea obosit ca să mă pot gândi acum, Jani. Și mă-e teamă că tot Eleanor va avea de suferit, dacă facem vreo mișcare împotriva porcului ăla. A privit în gol la ceasul de

deasupra căminului, câteva secunde, după care a tresărit alarmat: Oh, Doamne, se luminează de ziuă și eu am lăsat cabrioleta afară. S-a căznit să-și pună șoseta și cizma. Ajută-mă să mă sui în cabrioletă și după aceea mă descure cu.

Nu, David, termină cu prostiile. Mă îmbrac și îl aduc pe doctorul Porter. Ai să-i spui că ți-a scăpat arma și că te-ai lăpușcat din greșeală...

Ba nu, Jani, nu! m-a întrerupt el, furios. Ți-am pricinuit destule necazuri și, în plus, n-am nevoie de nici un doctor. A încercat să păsească cu piciorul rănit, șchipătînd prin cameră. Ahh, mi-a cam amorțit, dar nu-i nimic. O să am grijă să nu calc pe el vreo două-trei zile. Dacă apare vreo urgență, poate vii tu să mă iei și să mă duci unde sînt solicitat. M-a luat de mină, strîngîndu-mă tare, și m-a privit, cu un zîmbet cam strîmb și destul de neliniștit: Fii binecuvîntată, Jani. Acum, pune-ți cizmele și mantoul și ajută-mă să mă sui în cabrioletă. Mai vorbim despre Eleanor cînd am să fiu în stare să mă gîndesc la ea fără să-mi vină să omor pe cineva. Să ne rugăm lui Dumnezeu să existe cineva care să poată face ceva pentru ea.

Cînd m-am băgat la loc în pat, am stat trează multă vreme, la mîntea mea învălmășindu-se tot felul de gînduri. Cu eînt meditam mai mult la tot ce se întîmplase, cu atîit căpătăm parcă certitudinea că David spusese adevărul, cînd zisese că n-avea nici o putere în viața lui Vernon Quayle și că așa va fi mereu, atîita vreme cît omul ăsta o ținea ostatică pe Eleanor. Spre revărsatul zorilor, obosită cum eram, am ajuns să-mi spun că poate cel mai bine pentru David și pentru mine ar fi fost să ne căsătorim și să plecăm la el acasă în Lincolnshire, unde am putea încerca să uităm de toate suferințele și durerile noastre de aici. Mă întrebam dacă am fi izbutit să lăsăm tot trecutul în urmă, cînd am adormit buștean.

Deși am dormit foarte puțin, m-am trezit la șase și tocmai cînd îmi pregăteam micul dejun în bucătărie, m-am pomenit

cu poștașul, care mi-a adus o scrisoare de la lady Gascoyne. De când mă întorsesem, îmi scrisese deja de două ori, nu mai mult de vreo două pagini pline de noutăți și de birfe, însă altminteri niște scrisori afectuoase și pline de prietenie. Nu-mi dădeam seama prea bine dacă îmi făceau plăcere rindurile ei, deși savuram orice cuvânt despre Adam; știam că ar fi fost mult mai bine să las ca prietenia mea cu familia Gascoyne să se stingă încetul cu încetul.

De la primele cuvinte, această ultimă scrisoare m-a uluit.

Dragă Jani,

Omul acela îngrozitor despre care ne-ai povestit, Vernon Quayle, a fost ieri pe aici! Pfui! Am simțit că mi se face părul măciucă. Nu l-aș fi primit nici în ruptul capului, dacă nu m-aș fi gândit că vizita lui are cumva legătură cu tine. Așadar, Charles și cu mine l-am primit, după care ne-a întrebat dacă putea vorbi cu Adam. N-am văzut în viața mea un om care să pară atât de indiferent și totodată atât de sigur pe el.

Draga mea, din clipa în care Adam a intrat în cameră am simțit cum se zhrîlește din cauza acestui tip, deși, firește, nu-l putea vedea. Pe un ton care efectiv m-a înspăimîntat, Adam a spus: „S-a întâmplat ceva cu Jani?” Nemernicul, ăla cu mutră morbidă s-a mulțumit doar să se uite fix la el, cu un fel de privire stranie și goală, fără să răspundă, continuînd să rămînă așa și cînd Adam, iar apoi Charles l-au întrebat ce dorea. În cele din urmă, ochii aceia oribili s-au concentrat din nou, iar tipul a murmurat: „Așadar, vizitarea scumpei mele soții a fost corectă. Ți-ai făcut un dușman în Haiti, domnule Gascoyne.”

Îți dai seama ce-a putut să spună? Am fost sigură că tipul e absolut nebun. După cîteva clipe, Adam s-a războit la el: „Ce dorești, Quayle?” Tipul a zîmbit și i-a răspuns: „Ei

bine, să-ți redau vederea, domnule Gascoyne. Acum e lună nouă. Vei putea vedea înainte de a fi lună plină." După care, ne-a urut o zi bună și a ieșit din cameră, fără să aștepte să mai fie condus.

Adam și Charles au conchis că totul e o mare prostie și pesemne că au dreptate. Dar, oh, Jani, crezi că greșesc dacă mă agăț de firava speranță că fiul meu s-ar putea vindeca, recăpătându-și vederea? Chiar dacă lucrul acesta ar fi provocat de o creatură care îmi dă fiori reci pe spinare? Da, poate, sînt absurdă. Iartă-mi, te rog, divagațiile astea nesăbuite.

Cum mai merge cu demersurile tale de a cumpăra ferma familiei Catling? Sper că totul decurge cum trebuie...

Restul scrisorii consta în comentarii la scrisoarea mea din săptămîna precedentă și tot felul de bîrfe generale. Am parcurs rapid ultimele rînduri, după care am revenit la începutul scrisorii. Cred că în ziua aceea am citit scrisoarea de vreo zece ori, neputînd să-mi scot din cap ce scria acolo, nici măcar cînd am trecut pe la David să văd dacă avea nevoie de ajutorul meu. Rostic era acolo, paznic vigilant, și mi-a spus că domnul Hayward s-a rănit la picior și că era în pat, dar dacă ar avea nevoie să-l ajut în cazul vreunei intervenții urgente, ea îmi va da de știre.

Am răsuflet ușurată că nu trebuia să dau ochii cu David, fiindcă n-aveam deloc chef să-i povestesc despre scrisoarea de la lady Gascoyne. Adevărul era că simțeam un fel de emoție vinovată, un grîunte de speranță de care mi-era rușine, întrucît aveam senzația că răsărise dintr-un sol negru și nefiresc. Noaptea trecută, cînd David îmi depănase povestea lui despre triumful umilire la care era supusă Eleanor, eram în stare să-mi doresc ca pe Vernon Quayle să-l trăsnească o moarte fulgerătoare. Acum, deși îl uram în continuare și-mi era frică

de el, în mintea mea încolțise o iluzie ademenitoare, care mă făcea să nutresc o palidă speranță.

Știam că Vernon-Quayle avea cunoștințe, puteri și capacități cărora puțini din lumea apuseană le-ar da crezare și pe care cu atât mai puțini le-ar înțelege. Îl văzusem în Camera rotundă, când îl căutasese și îl găsisese pe Adam Gascoyne, îndeletnicindu-se cu vrăjitoriile lui, prozaic ca un tehnician sau ca un chimist, fără să-i pese că forțele de care se folosea erau într-un fel supranaturale. Cine știe... poate că într-adevăr îl putea face pe Adam să vadă din nou.

De bucurie că ar fi putut fi așa, simțeam că mi se înmoale picioarele, dar în același timp o groază imensă puneă stăpînire pe mine. Vernon Quayle nu era genul de om care să facă un bine cuiva, fără să pretindă ceva în schimb. Care era oare prețul de astă dată? Ce-ar însemna asta pentru Adam? Sau pentru Eleanor? Ori pentru mine?

După trei zile, când David și-a mai revenit și a trecut pe la mine, nu i-am pomenit nimic de scrisoare și nici n-am discutat despre ce pățise el la *Merlin's Keep* în noaptea când venise rănit să-mi ceară ajutor. Mi-a mulțumit, oarecum jenat, că îl îngrijisem, dar asta a fost tot. Ca și cum am fi vrut amîndoi să ne prefacem că nu se întîmplase nimic, asta poate fiindcă nu puteam suporta să ne gîndim la degradarea la care era supusă Eleanor.

A doua zi, pe la cinci după-amiaza, un tînăr mi-a adus un bilet. Mi s-a uscat gîtul văzînd scrisul lui Eleanor:

Dragă Jani,

Ți-aș fi tare recunoscătoare, dacă ai vrea să treci să mă vezi pe la opt și jumătate în seara asta.

Eleanor.

Scrisul era al lui Eleanor, însă cuvintele erau ale soțului ei, Vernon Quayle. I-am răspuns în grabă:

*Scumpa mea Eleanor,
Sigur că da. Abia aștept să te văd.
Cu dragoste, întotdeauna a ta,*

Jan.

I-am dat băiatului un peni și l-am trimis să ducă răspunsul, după care am hotărît că trebuia să-mi găsesc o preocupare pentru următoarele două ore, când urma să plec la *Merlin's Keep*, altminteri riscam să devin încordată ca un resort.

Mi-am luat niște hîrtie de scris și un toc și m-am așezat la masă să-i scriu o scrisoare lungă domnișoarei Callender de la Orfelinatul de fete Adelaide Crocker. I-am expus cîteva soluții, care după opinia mea, consolidată pe baza propriei experiențe cîpătate în acel orfelinat, puteau face mai ușoară existența fetelor de acolo. Am subliniat că era vorba doar de niște sugestii, pe care o rugam să le analizeze și i-am mulțumit calduros pentru bunătatea pe care mi-o arătase în anii cînd mă avusese în grijă.

Le-am scris o scrisoare lui sir Charles și lui lady Gascoyne, înșirînd alandala vrute și nevrute, după care, simțind un impuls subit, am scris o altă scrisoare, pe care n-avea s-o citească nimeni niciodată. Îi era adresată lui Sembur; îi povesteam foarte pe scurt că în Anglia avusesem parte de un mare noroc și că, în curînd, își va afla locul de onoare într-un cîmîtir militar, printre camarazii lui. Îi mulțumeam din toată inima, alături pentru mine, cît și pentru părinții pe care nu-i cunoscusem niciodată, lăudîndu-i curajul și devotamentul în tot ceea ce făcuse pentru mine; în final, îi spuneam că voi avea grijă ca această scrisoare să fie îngropată cu el, cînd își va găsi în cele din urmă locul de odihnă veșnică. Știam că acest lucru nu se putea întîmpla decît abia spre sfîrșitul primăverii, avînd în vedere că regimentul trebuia să trimită soldați la mormîntul de piatră din vîrfurile Pasului Chak, ceea ce era imposibil pe

timp de iarnă. Am hotărît să-i dau scrisoarea maiorului Elliot și să-l rog să aranjeze ca dorința mea să fie îndeplinită, întrucât simțeam că lucru acesta i-ar face mare plăcere.

Se prea poate să fi fost o tîmpenie să scriu o scrisoare lui Sembur, dar eu n-aveam această senzație. Poate că trăia și acum în altă lume, așa cum spunea reverendul Hubert Wheeler, sau poate continua să trăiască reîncarnat în altceva, așa cum ar fi spus probabil Rild. Știam, însă, limpede că ei continua să trăiască în mintea mea și că așa va fi atît timp cît voi fi pe această lume. Scrisoarea era doar un omagiu pe care i-l aduceam.

La ora opt, am pus tocul jos, mi-am dezmoțit degetele și m-am dus în dormitor. M-am spălat, mi-am aranjat părul, mi-am schimbat rochia, și la opt și douăzeci eram în docarul domnului Stafford, înaintînd pe alee spre conac. O lună ca de ceară își reflecta razele pale pe harnașamentul bine lustruit. Pe durata scurtului drum pînă la *Merlin's Keep* nu m-am întîlnit cu nimeni. Dar chiar dacă m-aș fi întîlnit cu vreun om din Larkfield, nu s-ar fi mirat deloc văzîndu-mă. O tinăra doamnă nu umblă singură după ce se înserează — nu însă și Jani Burr. Ea era altfel, desigur, fiind școlită de domnișoara Eleanor, or nimeni nu știa niciodată ce avea să facă Jani Burr în continuare. În mod straniu, pe locuitorii din Larkfield nu-i deranja, ba chiar părea a fi o bucurie pentru ei să aibă o prințesă indiană excentrică, crescută la ei în sat.

Urcînd treptele care mi-erău atît de familiare, spre intrarea în conac, am constatat că, fără să-mi dau seama, îmi scoseseam mînușa și trăseseam afară de sub corsajul rochiei medalionul de la Adam, pe care îl țineam strîns în pumn, așa cum îl strîngeam odată, demult, cînd zăceam delirînd în peștera din Pasul Chak.

În clipa aceea, mi-am dat seama cît eram de speriată.

16

In Camera rotundă domnea o liniște desăvârșită. Fusesem întâmpinată de Vernon Quayle, care mă condusesese numai decît acolo. Eleanor, îmbrăcată cu o rochie albă foarte simplă și așezată pe același scaun ca și data trecută, mi-a zîmbit timid și a șoptit „Bună, Jani“. Era palidă, aproape galbenă ca ceara, iar părul ei, cîndva atît de frumos, era tern și parcă fără viață.

Stăteam și îl urmăream pe Vernon Quayle, încercînd să-mi stăpînesc ura care mă cuprinsese iar, văzîndu-l cum injecta subcutanat cu o seringă un lichid incolor, în antebrațul lui Eleanor. Ea închisese ochii ca și cum ar fi adormit, însă continua să rămînă dreaptă în scaun, fără să se înmoaie ca o cîrpă. Vernon Quayle cîntărea mici cantități din ceea ce părea a fi o varietate de ierburi uscate, amestecîndu-le; după aceea, a pus cîte un pic din acest amestec în niște vase mici de cupru, așezate pe trepiede deasupra unor spirtiere neaprinse.

Simțindu-mi gîtul uscat ca un pergament, am roștit cu glas răgușit:

– Vrei să-mi spui, te rog, de ce mi-a cerut Eleanor să vin aici?

– Sigur că da. Eu am pus-o să te cheme, întrucît prezența ta aici îi va fi de ajutor în sarcina destul de grea pe care o avem de rezolvat în această seară.

– Ce sarcină?

– Cred că știi destul de bine despre ce e vorba. Ma pregătesc să efectuez o operație, pentru a-i reda vederea lui Adam Gascoyne.

Am simțit că-mi sare inima din piept:

– O operație?!

M-a privit dojenitor, cu ochii aceia cenușii și mohorâți.

– Nu e vorba de o operație chirurgicală, ci de una care este supusă deopotrivă atît legilor bazate pe cauză și efect, cît și legilor naturale.

– Nu... nu înțeleg.

– E foarte simplu. Soția mea este un instrument de o clarviziune remarcabilă. Prin intermediul ei, am depistat înapoia în timp niște linii intangibile, care leagă o succesiune de întîmplări, și am descoperit astfel că orbirea lui Adam Gascoyne a fost provocată într-un mod ciudat. Vorbind în termeni de basm, i s-a făcut o vrajă, de către un *obeah*, pe care l-a ofensat în Haiti. În termeni realști, explicația rămîne tot simplă, însă necesită mai multe detalii. Vernon Quayle a consultat un sul de pergament și a continuat fără să se oprească: Există popoare primitive, care au însușiri și abilități pe care le pot exercita, fără să înțeleagă prea bine legile și principiile pe care le folosesc. Vraci, șaman, *obeah*, hungan – există nenumărate nume pentru cei care practică o așa-zisă magie. Gascoyne a supărat o astfel de persoană în Haiti, care

efectuat apoi un vechi ^{cu} în Africa de Vest, din care cel
jumătate nu e decît o înşiruire de gogoriţe fără pereche.
Răstol însă înglobează Legea Corespondenţei, care se aplică
la interacţiunea dintre planurile materiale şi nemateriale ale
finţei. În seara aceasta, vom invoca aceeaşi lege, pentru a
inversa procesul care l-a făcut pe Adam Gascoyne să fie
nevăzător.

Brusc, Vernon Quayle mi s-a părut un boşorog idiot, care
îndruga nişte prostii mai mari decît el. Cum să reuşeşti ca, de
la distanţă, să faci pe cineva să orbească? Cum era posibil ca
o combinaţie de ierburi şi poţiuni, vrăji, incantaţii, hipnotism
sau ritualuri diferite să influenţeze partea fizică a ochiului sau
servii optici care sînt legaţi de creier?!

Ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile, Vernon Quayle a spus:
- Asemenea operaţii au loc pe planul eteric, unde distanţa
nu există aşa cum o ştim noi. Operaţia efectuată de acel *obeah*
haitian a produs un efect asupra trupului eteric al lui Gascoyne,
ceea ce s-a reflectat la momentul convenit asupra trupului fizic.
Nu mă aştept să înţelegi toate astea. În primul rînd, ai avea
nevoie de o inteligenţă fundamentală mult mai mare decît
acea pe care o ai, iar apoi, după zece ani de studiu temeinic,
tot n-ai deţine decît o mică parte din tainele acestui subiect.
Este alcătuit din multe elemente, care nu se pretează să fie
explicate în cuvinte sau analizate. Nu ştiu dacă există zece
cانونi azi în lume, care ar putea înţelege întru totul operaţia
pe care o voi efectua în această seară. Dintre aceştia, doar
doi s-ar încumeta să o facă.

A pus deoparte pergamentul, a aranjat cu grijă poziţia
celor cinci trepiede şi s-a apucat să aprindă spirtierele cu o
lăminare neagră. Mi-am dres glasul şi am spus:

- Adică e ceva periculos?

- Nu dacă fac eu asta. Am control total asupra energiilor

ce vor fi folosite. Nu avem de ce ne teme de vreo reacție dăunătoare.

— Ești... ca unul dintre oamenii aceia de care vorbeai? Ești și tu un *obeah*?

Din nou aceeași privire disprețuitoare, în timp ce turna niște picături roșii și groase dintr-o sticlută într-unul din vasele de cupru.

— Eu sînt om de știință. Sînt expert într-un domeniu științific pe care puțini oameni îl înțeleg și despre care majoritatea oamenilor nu cred că există. Gata cu întrebările, te rog.

Firicele de fum gros se ridicau ușor din cele cinci vase de cupru puse pe trepiede, care se aflau la o oarecare distanță de Eleanor cufundată într-o transă profundă. În mijlocul celor cinci vase, se afla un pilastru subțire și bogat sculptat, din lemn-negru, pus pe trei picioare oblice. În vîrf, avea un disc rotund din alamă, pe care era gravat ceva cu un scris pe care nu-l cunoșteam.

Vernon Quayle își pusese mânuși albe și ținea ceva în mîni. Era o păpușă mică, cioplită grosolan dintr-un lemn moale. A deschis o casetă rotundă pe care o avea pe birou, a luat o pensetă și cu ea a scos dinăuntru o fișie de pînză neagră pe care, cu multă dibăcie, a răsucit-o în jurul gîtului păpușii. Și iar a scormonit în casetă cu penseta. La început, cînd a ridicat penseta, am avut impresia că nu luase nimic, după care, uitîndu-mă mai bine la lumină am zărit un fir de păr onduiat, lung și negru. L-a înfipt într-o crăpătură în capul păpușii, făcut din lemnul acela moale. Cînd a scos un al treilea articol din casetă, mi s-a tăiat răsufarea și am simțit că mă ia cu fiori, pentru că am văzut că în pensetă se afla o bucată dintr-un trabuc, aidoma celor pe care le fuma uneori Adam, cu un tub scurt la un capăt.

În timp ce trăgea cîteva aşchii din tubul de trestie şi le aştepta în mica gaură care reprezenta gura păpuşii, Vernon Quayle a spus:

— Legea Corespondenţei. În cazul operaţiei pe care o voi efectua, această marionetă îi corespunde lui Adam Gascoyne, iar prin intermediul ei vom obţine efecte pe planul eteric.

Mi-am amintit de ziua aceea de iarnă, cînd David, Adam şi cu mine ne ocupaserăm de vacile doamnei Fennel, care sufereau de balonare. Adam îşi scosese şapca şi sacoul şi îşi pusese deoparte trabucul, ca să ne ajute. Trabucul şi şapca se evaporaseră; cînd a vrut să se îmbrace, a constatat că din căptuşeaua hainei lipsea o bucată. Nu încapе îndoială că în interiorul şepcii fusese găsit apoi un fir de păr negru şi ondulat.

Vernon Quayle făcea ceva cu chipul păpuşii, însă nu puteam vedea ce. Rostea parcă îngînat:

— Un fir de păr, o bucată de material impregnat cu transpiraţia trupului, o fărîmă de trabuc atins de salivă. Puţine elemente de corespondenţă, însă fiecare foarte eficace. Acum, am nevoie de medalion, te rog.

Mintea parcă îmi încremenise şi-mi era greaţă. Cînd am scos medalionul şi i l-am dat lui Vernon Quayle, am văzut că în locul unde ar fi trebuit să fie ochii păpuşii erau două bobite ca de ceară neagră. A înfăşurat lanţul în jurul gîtului, de mai multe ori, pînă ce medalionul a ajuns pe gîtul păpuşii, după care a pus păpuşa pe pedestalul din lemn negru, cu alamă în vîr.

— Ascultă-mă cu atenţie, a zis el. Gascoyne şi-a salvat viaţa cînd erai copil şi începeai să te maturizezi, perioadă cînd într-o persoană de sex feminin energiile au o intensitate maximă. Corespondenţa dintre voi este aşadar foarte puternică şi va fi de folos acestei operaţii. Arătînd cu degetul, a zis: Stai în picioare aici, te rog, cu faţa la Eleanor, de cealaltă parte a

pedestalului. Bun, așa. Și acum pune degetul mijlociu de la mina dreaptă pe corpul păpușii.

M-am supus. Vernon Quayle nu mi se mai părea un boșorog idiot, care îndruga niște prostii mai mari decât el. S-a dus în spatele lui Eleanor, și-a scos mânușile, și-a pus vârful degetelor pe templele ei și mi-a zis:

— Să nu mai vorbești nimic pînă ce nu-ți dau eu voie. Rămii unde ești, pînă ce-ți spun eu că te poți mișca. Pentru a da maximum de randament, canalizează-ți gîndurile spre reamemorarea momentelor cînd Adam Gascoyne te îngrînea. Nu e nevoie să te concentrezi prea tare. Adu-ți doar aminte, ca și cum ai visa cu ochii deschiși.

Credeam că mintea mea era prea derutată ca să fac ceea ce îmi cerea el, însă mă înșelasem. Stăteam acolo în picioare, amintindu-mi, cu ochii ațintiți la păpușa aceea mică și urîță pe care țineam degetul, dar pe care n-o vedeam atunci. Eram din nou copil, zăceam în peșteră, la adăpost de vîntul geros, care rîscolea troienele și sufla fioros. Adam era în genunchi deasupra mea, ștergîndu-mi sudoarea de pe față, de pe brațe, de pe corp, sugînd printr-un tub infecția care îmi înăbușea gîtlejul. Medalionul îi afirma la gît. Focul arunca licăriri jăcuse pe tavanul întunecos al peșterii. Auzeam caii, pe Flint și Job, cum se foiau în picioare.

Din cînd în cînd, reveneam cu gîndul la Camera rotundă. Pulberea ardea în vasele de cupru. Domnea o tăcere totală. Eleanor stătea ca o statuie de ceară. Pe frunte, îi apăruseră broboane de transpirație. Vernon Quayle își ținea degetele pe templele ei, ca și înainte, complet nemișcat, cu privirea goală pironită pe păpușa de sub degetul meu. Nu părea să se întîmple nimic, însă aerul din cameră era greu și îmbîcsit, ca înainte de o mare furtună.

Nu știu cît a durat. Știu doar că la un moment dat, am

seizată că bobitele de ceară neagră, care acopereau ochii păpușii, se topeau, devenind lichide, prelingându-se pe obrajii săpui de lemn și picurind pe discul de alamă pe care era pusă păpușa. După aceea, Vernon Quayle s-a mișcat și rupind tăceren a spus:

- Acum, s-a terminat.

Știu că am încercat să-i spun la revedere lui Eleanor, dar mă privea absentă, sleită la față, cu ochi care parcă nu mă recunoșteau. Știu că Vernon Quayle mi-a pus medalionul în mână și m-a condus afară, pînă la docar. Nu am scos nici o vorbă.

Nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns acasă. Știu că domnul Stafford a ieșit și a insistat să se ocupe el de cai și de docar. Și mai știu că, atunci cînd mi-am scos pălăria și haina și m-am așezat moale în fața focului din odăiță, ceasul de pe polița de deasupra căminului arăta că nu trecuseră decît 70 de minute de cînd plecasem de acasă.

Nu voiam să mă gîndesc. Nici nu știam la ce să mă gîndesc. Am adormit pe fotoliu și, cînd m-am trezit ceva mai tîrziu, am constatat că focul aproape se stinsese. M-am căznit să-mi adun puterile să urc în dormitor. M-am dezbrăcat, m-am trîntit pe pat și am dormit pînă dimineața tîrziu.

La lumina zilei, îmi venea greu parcă să cred că evenimentele din seara precedentă se petrecuseră aievea. Mi se păreau mai degrabă un fel de vis urît, la care nu voiam să mă mai gîndesc. Mi-am zis că eram o proastă, dacă îmi închipuiam că Adam își putea recăpăta vederea. Cel mai bine era să am mereu o preocupare, să evit orice speculații și gînduri turea și să nu mă aștept la nimic. Însă, cînd două zile mai tîrziu am primit o scrisoare de la lady Gascoyne, am constatat că îmi tremurau mîinile cînd am deschis-o, răminînd însă teribil de dezamăgită cînd am văzut că nu era decît una dintre

epistolele ei obișnuite, care nu conținea nici o veste senzațională.

Singurul lucru pe care îl spunea despre Adam era că și acum mergea de colo-colo, atât prin casă cât și afară, ca și cum n-ar fi fost nevătător, umplându-se de cucuie și de vinătăi. Deunăzi, căzuse pe scări și aproape își pierduse cunoștința. În ciuda obiecțiilor lui, lady Gaseoyne insistase să aducă medicul, râsușlind fericită când aflase că nu se întâmplase nimic grav. A doua zi era iar pe picioare și circula peste tot.

Mai spunea totodată că diabetul lui sir Charles se agravase dintr-o dată. Spera să vin curînd la Londra, să-i vizitez, pentru că țineau amîndoi foarte mult la mine și discutau adesea despre mine.

Citind printre rînduri, am dedus că acum știa că soțul ei nu mai avea mult de trăit. Am plîns un pic, atât pentru ea, cât și pentru el, după care m-am așezat să-i răspund, spunîndu-i că urma să-i vizitez pentru o zi, îndată ce aveam posibilitatea, ceea ce în mod sigur avea să fie pe la sfîrșitul lunii.

Prin urmare, Vernon Quayle se lăudase degeaba. Adam era în continuare orb.

În acea dimineață, am trecut pe la David Hayward, m-am certat cu el, m-am întors acasă supărată foc, dar m-am dus imediat înapoi să-mi cer scuze, după care l-am însoțit toată ziua la vizitele pe care trebuia să le facă. Era cel mai bun leac pentru a mă vindeca de starea proastă care pusese stăpînire pe mine.

Două zile după aceea, într-o după-amiază surprinzător de plăcută și de însorită pentru acel sfîrșit de februarie, am ureat pe Goose Hill, unde i-am dat drumul lui Sandy, plimbîndu-mă pe creasta acoperită de iarbă și încercînd să mă decid în privința viitorului.

Ferma familiei Catling urma să fie scoasă la vînzare peste

puțin timp. Dar voiam cu adevărat să o cumpăr? Aveam de gând într-adevăr să locuiesc de una singură în casa aceea mare? Puteam fi oare fericită dacă mă măritam cu David? Sau îl voi privi toată viața ca pe un surogat al lui Adam, așa cum și el mă va privi, poate, ca pe un surogat al lui Eleanor? Dar mai conta oare că ar fi așa, dacă eram buni prieteni și țineam sincer unul la celălalt?

Am zărit un cal cu un călăreț care coborau la galop panta din cealaltă parte a văii și m-am gândit, iritată, că mergeau un pic cam repede. Numai cei din neamul lo-bas și Jani Burr puteau călări așa, fără să riște nimic. Pe urmă, tresărind surprinsă, am recunoscut calul. Era Bruno, calul murg cu soceta albă la piciorul stâng din față, care îi aparținea maiorului Elliot. Călărețul nu era însă maiorul și nici altcineva din Larkfield.

Timp de câteva clipe, calul și călărețul au dispărut în spațele unui șir de castani, după care au apărut iar, începând să urce pe Goose Hill. Am mișcat ochii. Un blârbat cu părul negru, fără pălărie, îmbrăcat într-un costum gri, și nu în haine de călătorie. Ce naiba...? Călărețul de parcă s-ar fi identificat cu calul de sub el, mișcând trupul în ritmul galopului, cu un fel de aroganță nepăsătoare. Avea ceva familiar, ceva ce știam de mult.

„Donnul”! am strigat în gând numele acela de odinioară. Adam? Adam urcând pe Goose Hill spre mine? Ca și cum... ca și cum ar fi putut vedea? Imposibil. Și, totuși, un nevăzător s-ar fi putut călări așa cum călărea omul acesta.

Stăteam înlemnită, cu mintea pustie, neîndrăznind să gîndesc. A ajuns pe creastă și s-a așezat din șa, în timp ce Bruno încetinise pasul. Vîntul îi răvășise buclele negre, iar ochii lui albaștri scăpărau de o bucurie năvalnică. A venit spre mine cu pași mari, cu mâinile întinse.

- Jani!

Ochii mi s-au împăienjenit și lacrimile au început să-mi șiroiască pe față. Aveam gîtlejul amorțit și mi-era imposibil să vorbesc.

– Oh, Jani! M-a înhățat puternic de umeri, dar durerea pe care am simțit-o mi s-a părut nespus de plăcută. Ținîndu-mă așa, m-a măsurat din cap pînă în picioare, cu o expresie de încintare pe față. M-a mîngîiat pe frunte, pe păr, a atins cu degetul o lacrimă de pe obraz, apoi buzele și gîtul. Era dezmierdărea blîndă a unui nevăzător, însă el nu mai era orb. Avea o privire lacomă, parcă devoratoare, încercînd să mă descopere cu toate simțurile. Și stînd așa, privindu-mă, mîngîindu-mă, minunîndu-se, cuvintele i se învălmășeau pe buze și vorbea neîntrerupt:

– M-am dus la tine acasă, dar Stafford m-a trimis la David, iar Rosie a zis că e plecat la grajdurile maiorului Elliot, însă nu știa dacă ești și tu cu el acolo, Jani; și cînd am ajuns la maior, nu erai și am simțit că înnebunesc dacă nu te găsesc mai repede, iar David a zis că era posibil să fii aici sus, și maiorul a spus „Hei, băiete, ia-l pe Bruno”. Așa că iată-mă. Oh, Jani, chiar tu ești? Tu ești cu adevărat fetița aceea caraghioasă pe care am găsit-o în Smon T'ang și pe care n-am putut-o uita nicicînd? Da, firește, tu ești, te pot vedea clar. Oh, da, Doamne Sfînte, te pot *vedea*, Jani! Acum cîteva zile, am căzut pe scări și am făcut un șoc. Azi-noapte m-am culcat orb și, cînd m-am trezit, puteam vedea!

M-a luat de mîini, ținîndu-mă strîns.

– Jani. Jani cea frumoasă. De ce oi fi spus că erai o fetiță caraghioasă? Erai frumoasă de pe atunci, dacă aș fi avut ochi să văd. Am fost orb cu mult înainte de a-mi pierde vederea. Doamne, ce bucurie să te pot privi, Jani. Șii că ți-am dăruit inima mea în clipa în care ai revenit din trecut și m-ai luat de gît, plîngînd că m-ai găsit orb? Sau poate ți-am dat inima

mea de mult mai mult timp, cum zicea Molly. A zis că tu ești „măia”, nu-i așa? Și, uneori, uneori pe parcursul ultimelor luni petrecute împreună am simțit că și tu ții la mine. Așa e, Jani? Vrei să te măriți cu mine? Te rog.

Știam că dacă aș fi încercat să vorbesc, n-aș fi izbutit decât să plâng și mai mult de fericire. Am ridicat privirea spre Adam, amintindu-mi cum, de nenumărate ori când era nevăzător, cătusem aproape de el, ca acum, și tinjisem să-l iau de gât și să-mi lipesc buzele de ale lui, într-un nesfârșit sărut minunat. Acum am făcut așa, stînd acolo cu el în vârful dealului, de unde puteam fi văzuți de la un kilometru de jur-împrejur. Numai că nici nu-mi păsa.

După cîtva timp, cînd mi-am mai recăpătat suflul, stînd cu obrazul lipit de pieptul lui, am spus pe un ton șovăielnic:

– Am crezut că nu mă prea placi. Te-am auzit cînd ți-ai spus părinților tăi că... te plictisesc.

A oftat adînc:

– Jani, iubita mea, am vrut să auzi asta. Am știut perfect unde erai pe scări, cînd am rostit acele cuvinte. Am auzul specific nevăzătorilor și mi-am petrecut mai tot timpul ascultînd zgomotul pașilor tăi prin casă.

Am ridicat capul:

– Dar de ce ai spus asta, Adam?

– Fiindcă voiam să fii fericită și eram sigur că ți-ar fi mers bine dacă te măritai cu David Hayward, știind totodată că dacă mai stăteam mult timp împreună mi-aș fi dat drumul și ți-aș fi mărturisit că te iubesc. Or, mi-era teamă să nu ți se facă milă de mine și să mă iei de bărbat. Pe mine, un nevăzător. N-aș fi suportat așa ceva, Jani.

M-am ridicat pe vârful picioarelor și l-am sărutat din nou, după care, scormonind în trecut, am adoptat vechiul meu

accent cockney, pe care îl aveam când trăiam în Smon Tang și i-am zis:

– Uneori, Domnule, spui gogeamitea prostiile, zău așa.

David Hayward s-a rezemat de spătarul fotoliului și s-a uitat la noi, stăteam pe canapea unul lângă celălalt, ținându-ne de mină, în mijlocul salonului. Trecuse o oră de când Adam mă ținuse în brațe pe Goose Hill. David îl felicitase pe Adam, mă sărutase cu afecțiune, susținând că trebuia neapărat să ne fie naș.

La început fusesem foarte veseli și entuziaști, însă acum stăteam tăcuți și gravi: tocmai terminasem de povestit ce se întâmplase în Camera rotundă la *Merlin's Keep*, în seara când Adam căzuse pe scări, suferind șocul care avea să-i redea vederea. Știam că nu era un moment potrivit de a le relatea toate astea, riscând ca o umbră să coboare parcă asupra noastră, însă știam, totodată, că pentru o asemenea poveste nu era nicicând momentul potrivit.

David se albise la față, când îi spusese că Eleanor fusese injectată probabil cu un fel de drog, ca să intre în transă.

– Crezi, probabil, că omul ăsta e un șarlatan, David. Așa am crezut și eu cândva, însă de când am pățit ce am pățit nu mai sînt atît de sigură. Să fie o coincidență că el a efectuat acea operație la scurt timp înainte ca tu să cazi, șocul respectiv fiind, se pare, ceea ce a făcut să-ți recapeteți vederea? Sau e o coincidență că s-a întâmplat să cazi la scurt timp după operația lui? Ori tocmai operația lui te-a făcut să cazi pe scări?

Adam a spus încetișor, lăsîndu-mă cu gura căscată:

– Înclin să cred că ultima variantă e cea valabilă. De când Jani mi-a povestit prima oară de Quayle, am încercat să descopăr cît mai multe despre el și, totodată, să aflu cîte ceva despre îndeletnicirile lui străni, de la un vechi prieten de-a tatei, foarte priceput și versat în asemenea chestiuni. Nu l-am

văcut niciodată pe Quayle, desigur, însă l-am cunoscut când a venit la Chester Gardens și mi-a spus că avea să-mi redea vederea înainte de a fi lună plină. A ridicat din umeri, zimbând crispat: Poate că știința lui Quayle, cum o numește el, este de a declanșa coincidențele.

Stringându-l pe Adam de mină, am spus:

- Imediat în noaptea aceea când... a făcut asta, m-am tot întrebat de ce. Adică, de ce să vrea să-ți recapete vederea?

Adam mi-a luat mâna și mi-a sărutat degetele:

- Draga mea, fiindcă Quayle are nevoie de mine pentru un scop al său, or toate ițele trecutului și viitorului, al tău și al meu, al lui și al lui Eleanor converg spre acest viitor scop. Cel puțin, aceasta este părerea savantului meu prieten, profesorul Manson.

Din străfundurile memoriei, am auzit glasul stins al fetei de la mănăstirea Galdong, în timp ce privea fix în vasul cu lichid negru: ... *demonul acesta e tânăr, părul negru, strâns și răucit, ochi ca un cer senin la amurg. Mîndru... prea mîndru. Iasă mîndria îi va fi frîntă... se va cufunda în beznă, iar apoi va veni cel fără de sînge. Omul de Argint, Mîncăul de Suflare... și e datoria aceea de plătit, iar în anul Dragonului de pădure vor veni în ținutul Bod să ia lacrima care a căzut din Ochiul Prealuminatului...*

Adam Gascoyne se cufundase într-adevăr în bezna orbirii, unde îi dispăruse aroganța aceea din tinerețe; devenise un om amabil și necruțător cu el însuși, vesel și pus mereu pe ris, așa cum îl găsisem în taverna aceea mohorîtă din Wapping. Oracolul îl descriesese bine pe Vernon Quayle, numindu-l „Mîncăul de Suflare”, pentru că pe draga mea Eleanor o storcea parcă nu numai de viață, ci și de flacăra interioară a spiritului.

Am auzit glasul lui Rild, cînd s-a uitat dincolo de vâl și a pomenit de Omul de Argint, care avea să-mi fie dușman,

trăgându-se înapoi înfiorat de viziunea pe care o avusese.
...între limitele pământului și ale reîncarnării, n-am crezut
niciodată că e posibil să simt o asemenea putere... cînd stelele
se vor roti vei veni din nou la noi, copila mea. Pînă atunci,
du-te și fii binecuvîntată.

Am revenit cu gîndul în saionas și l-am auzit pe David
Hayward spunînd:

– Mă trec fiori de groază cînd mă gîndesc că Jani s-a dus
singură la Quayle în seara aceea. Dacă îi cădea... în cursă.
Așa cum a pățit draga mea, biata Eleanor. Dacă știam, aș fi
oprit-o, Adam.

Am scufurat din cap:

– Nimeni nu m-ar fi putut opri, am zis eu, pe un ton istovit.
Eleanor îmi ceruse să mă duc la ea și nu-mi păsa dacă făcuse
asta doar din ordinul lui Vernon Quayle. Întotdeauna voi
răspunde la apelurile lui Eleanor. L-am privit pe Adam
îngrijorată: Știi asta, așa-i? Mă înțelegi, dragul meu, da?

Și-a pus degetele pe fruntea mea, apoi s-a atins și el pe
frunte, cu un gest straniu, de mare tandrețe.

– Acum sîntem una și aceeași persoană, Jani. Datoria pe
care o ai față de Eleanor este și a mea, or într-un fel sau altul
ne vom onora obligația.

David s-a ridicat în picioare, s-a dus la fereastră, privind
spre grădină cu un aer tulburat:

– Cît de savant și de cunoscător în astfel de chestiuni e
prietenul tău, profesorul Manson? a întrebat el.

– În Europa, e considerat autoritatea cea mai competentă
în materie de ocultism și de subiecte de acest fel. A publicat
treizeci și șase de cărți. Știe de Quayle și spune că nu-i exclus
să fie cel mai periculos om din lume. Din ceea ce am aflat
despre trecutul lui Quayle, prin intermediul unei agenții
internaționale de investigații, înclin să accept această opinie.

Am petrecut o mulțime de timp discutând cu Manson și făcând investigații în privința lui Quayle, crede-mă.

Vag, mi-am dat seama că atunci când Adam pleca singur de la Chester Gardens, iar eu credeam că se ducea la vreo amantă, în realitate el încerca să facă ceva pentru mine.

– Credeți că Eleanor e iremediabil pierdută? a întrebat David, întorcându-se spre noi.

Adam și-a trecut degetele prin păr și a rostit rar, dar cu o undă de ardoare:

– Manson a zis că lucrul acesta depinde de forța ei psihică, foarte intensă, pesemne, altminteri Quayle nu s-ar fi interesat niciodată de persoana ei. Manson crede că Eleanor își poate reveni, cu condiția să o eliberăm de influența lui Quayle.

– Și... putem face asta?

– Putem încerca, David, a zis Adam, cu blîndețe. Nu mă pricep să deslușesc viitorul, așa că nu știu care va fi deznodămîntul. Însă propun să mă văd cu Quayle chiar astăzi. Potrivit lui Manson, mi-a redat vederea fiindcă are cumva nevoie de mine. Asta înseamnă că pot să mă tocmesc cu el. Intenționez să aflu ce anume vrea de la mine.

– Eu știu ce vrea, Adam, am zis eu, pe un ton stîns. Pînă adineauri n-am știut, însă acum mi-am amintit ce am aflat cîndva de la Marele Lama și de la fata-oracol. Au și ei puteri și mi-au spus. L-au numit pe Quayle „Mîncăul de Suflare”. Au zis că vei merge în ținutul Bod cu el, Adam. Și că voi fi și tu acolo. Trebuia să se întîmple în anul Dragonului de pădure. Adică, anul ăsta. Iar Quayle te va pune să iei lacrima care a căzut din Ochiul Prealuminatului.

A urmat o lungă tăcere, ambii bărbați privindu-mă cu mirare, după care Adam a spus:

– Lacrima lui Buddha? Știi ce e asta, Jani?

– Nu prea bine, însă cred că e vorba de un fel de giuvaier, care se află în Marea Mănăstire de la Choma La. Treceam pe

lingă mănăstirea asta, când mergeam cu caravana de negustori la Magyari. Vernon Quayle mi-a pus o mulțime de întrebări despre ea la un moment dat, însă nu știam unde bătea. Acum, mi-aduc aminte că moș Tashi mi-a povestit de un giuvaier foarte prețios, care se afla într-un loc special în mănăstire. Spunea că minut de minut, zi și noapte, în ultimii trei sute de ani au fost în permanență cîte șapte călugări care s-au rugat în fața acestui giuvaier. Presupun că își închipuiau că era o lacrimă de-a lui Buddha, preschimbată în piatră prețioasă.

– Lacrimile nu sînt prea mari, a zis Adam, punctînd răsfecare cuvînt. Pare puțin probabil ca giuvaierul să aibă o mare valoare intrinsecă.

– Nu cred că Vernon Quayle ar vrea să-l fure pentru bani.

– Atunci, de ce, draga mea?

– Nu știu, Adam. Pesemne că e... un talisman puternic și eficaç.

S-a ridicat și m-a tras și pe mine în picioare, nerăbdător și agitat:

– Hai să nu mai pierdem vremea. Mergem numaidecît la Quayle. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. De acord, Jani?

Am încuviințat din cap, silindu-mă să zîmbesc, însă brusc m-am simțit foarte speriată de ceea ce ne aștepta și mi-era teamă ca Omul de Argint să nu ne distrugă fericirea de curînd redobîndită. Mi-era teamă să nu-l pierd pe Adam, pe mine însămi... totul.

Servitorul poșac ne-a poștit în salonul conacului *Merlin's Keep*. Vernon Quayle era îmbrăcat cu același costum gri-argintiu, care îi stătea tare prost. Ajunsesem de mult la concluzia că toate costumele lui erau din același material, cu excepția hainelor din tweed, pe care și le punea cînd călărea. Stătea în picioare, cu spatele la foc, privindu-ne fără nici un interes, cu ochii aceia cenușii și morți.

- Bună ziua, Jani. Bună ziua, domnule Gascoyne. Pe buze, și încolțise umbra unui surâs glacial, care s-a stins imediat. Nu-mi vine să cred, domnule Gascoyne, că ai venit într-adevăr să-mi mulțumești pentru faptul că ți-am redat vederea.

- Nu crezi că ești cam prea înfumurat să pretinzi așa ceva, Quayle? a zis Adam, tăios.

Tipul a ridicat din umeri.

- Nu vrei să luai loc?

- Nu prea. Am venit să te întrebăm care e prețul.

- Prețul pentru ce, rogu-vă?

- Pentru libertatea lui Eleanor. Libertatea soției tale. Prețul pentru a scăpa de tine, Quayle.

M-a șocat duritatea cuvintelor lui Adam și o fracțiune de secundă am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată: un Vernon Quayle luat prin surprindere. Și-a revenit, însă, imediat și a zis:

- Ești conștient de ce spui, domnule Gascoyne?

- Absolut. Ai de gând să pierdem vremea jucându-ne cu cuvintele?

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, Quayle a rostit:

- Am capacitatea de a citi gândurile oricui. Cu dumneata, spre marea mea uimire, nu mi-e ușor să fac asta, domnule Gascoyne. Ai primit cumva ceva sfaturi sau instrucțiuni speciale?

- Am discutat mult în ultimele luni cu profesorul Manson, dacă asta îți spune ceva.

Vernon Quayle a mijit ochii:

- Am și eu cărțile lui. E un teoretician competent, atâta tot.

Adam a zîmbit, semănând în acea clipă cu un leopard de zăpadă, care își arată colții. Brusc, am simțit în el acea forță

nestăvilită din zilele când înfruntase troienele pe munți, împovărat cu un copil bolnav.

– În schimb, agenții de investigație pe care i-am angajat cu multe săptămîni în urmă sînt niște practicieni competenți, Quayle. Ai mai avut trei neveste înainte de Eleanor. Și italianca, și belgianca au murit sinucigîndu-se. Prima soție, o englezoaică văduvă care locuia în Hong Kong, a fost măritată cu tine cinci ani, după care a făcut o depresie și a murit în spital. Toate cele trei soții s-au izolat complet după căsătorie, cum a făcut și Eleanor. Despre toate trei, prietenii spuneau că se preschimbaseră în niște instrumente umane folosite de tine în practicile oculte. Ești un vampir spiritual, Quayle, trăiești din forța vitală a celorlalți. Acum, faci același lucru cu cel mai recent instrument uman pe care l-ai putut dobîndi. Eleanor, așa că te întreb din nou: care e prețul pentru a-i reda libertatea?

Vernon Quayle ascultase fără nici o tresărire:

– Ce înțelegi prin libertate, domnule Gascoyne?

Răspunsul lui Adam a venit imediat:

– Anularea căsătoriei. Manson zice că pesemne nici n-a fost consumată, așa că nu va fi nici o problemă. După care, ștergi putina unde naiba vrei tu, fără să te mai vezi vreodată cu Eleanor sau să comunici cu ea.

– Pe ce se bazează profesorul Manson cînd afirmă că această căsătorie nu a fost consumată?

– Pe faptul că dacă s-ar fi întîmplat altfel, n-ai mai folosi-o pe biata femeie așa cum faci acum. Ar însemna să încalci cea de a treia lege a planului ceresc, habar n-am ce-o fi asta.

Vernon Quayle privea fix în gol:

– Manson e mai deștept decît mi-am închipuit, a zis el în cele din urmă. Credeam că eu sînt singurul care am descifrat acest lucru din Hermetica. Oricum, nu asta e problema.

Mi-ai cerut să-ți spun prețul pentru libertatea lui Eleanor. Și dacă refuz un asemenea tîrg?

Adam a zîmbit din nou. Pe urmă, a spus încetîșor:

- În cazul ăsta, Quayle, te voi ucide, fără nici un scrupul, ca pe un cîine turbat. Ai distrus trei vieți, poate mai multe chiar, de unde să știu eu. Nu-ți voi permite să o distrugi pe Eleanor, pentru că este prietena lui Jani, așadar și prietena mea.

Nu eram deloc șocată. Am întors capul să mă uit la Adam și am văzut licărirea aceea rece din privirea lui. Mi-am dat seama că nu rostise vorbe goale, dar cu toate astea nu eram șocată, căci acum înțelegeam limpede ceea ce ar fi trebuit să pricep de mult. Vernon Quayle o ucidea pe draga mea Eleanor ca și cum ar fi strîns-o efectiv de gît, încetul cu încetul, picătură cu picătură.

Am auzit sughitul acela oribil -- felul de a rîde al lui Vernon Quayle.

- Am trăit mult, domnule Gascoyne, mult mai mult decît îți închipui dumneata, și nenumărate persoane au încercat să facă exact cum mă ameninți și dumneata, dar spre marea lor dezamăgire n-au izbutit nimic. Domnul David Hayward îți poate oferi niște sfaturi în această privință.

- Eu sînt altfel, Quayle, a continuat Adam, privindu-l fix și fără să clipească pe Omul de Argint, cu o intensitate stranie. Mie nu-mi poți întoarce mîna împotriva propriei-mi ființe; eu sînt un om care a trăit în kinga beznă, așa că am simțuri ascuțite și nu-ți vei putea pune în aplicare matrapazlicurile scîrboase.

Vernon Quayle a închis ochii pe jumătate.

- Prietenul dumitale, profesorul Manson, ți-a furnizat ceva cunoștințe, ceea ce e deosebit de periculos.

Adam a ridicat ușor din umeri și m-a luat de braț, ca și cum s-ar fi pregătit să plece:

– Vrei, prin urmare, să ne oprim aici? Nu vrei să ne tocim?

– N-am spus asta, domnule Gascoyne.

– Ei bine?

A urmat o tăcere, după care Vernon Quayle a rostit cu o voce cîntată:

– Marea Mănăstire Choma La se află pe drumul care duce de la Galdong la Magyari. Prin construcție este lipită de muntele al cărui nume nu se rostește niciodată. De șapte ori șapte ori șapte trepte duc la Tempul Rugăciunii, care se află sub turla cea mai de sus. În templul acesta se înalță un altar din marmură albă. Pe altar – un Buddha de aur. În mîna făcută căuș a acestui Buddha este lacrimă pe care a vărsat-o, în clipa în care Prealuminatul a renunțat la pacea Nirvanei pentru a învăța omenirea ce înseamnă Dreapta Cale.

Vocea lui Vernon Quayle s-a schimbat; a rostit pe un ton neutru:

– Povestea e o timpenie, firește, iar eu cred că nu-i exclus ca lacrima asta să fie o piatră semiprețioasă, sau numai cine știe ce pietricică ordinară, dar drăguță. Însă dacă ai să mi-o aduci, domnule Gascoyne, sînt de acord cu condițiile pe care mi le propui în privința lui Eleanor.

Am simțit cum mîna lui Adam se încondează pe brațul meu, cînd a zis:

– Ce-mi ceri nu mă ia chiar prin surprindere.

Quayle a căscat ochii mari, pentru o clipă, după care a ridicat din umeri. Adam a continuat:

– Cîți călugări sînt la mănăstirea aceea?

– De două ori nouă ori nouă, plus cei care îi slujesc în treburile mărunte.

– Doar nu-ți închipui că îmi voi permite să pătrund în inima mănăstirii și să iau lacrima aceea?

- Dimpotrivă, domnule Gascoyne. Credința lor este că în anul Dragonului de pădure doi *trulku* vor veni la Choma La să ia lacrima și să i-o dea înapoi lui Buddha.

- *Trulku?*

- În termeni simpli, spirite cu formă omenească. Sînt convins că Jani îți poate explica perfect, dacă îi ceri. Cunoaște bine religia din zonă. Sînt așteptați, așadar, doi *trulku*, un bărbat și o femeie. Femeia va ști limba din Bod și va cînta de șapte ori cele șapte mantra din Galdong. Sînt convins că vei descoperi că Jani le știe într-adevăr.

Adam s-a uitat la mine. Încuviințind din cap, am spus:

- Obişnuiam să le cîntăm pe drum. Sembur nu-mi dădea voie, însă le închinam în șoaptă.

Vernon Quayle a continuat:

- Acești *trulku* pot fi falși sau adevărați. Dacă sînt cu adevărat trimișii lui Buddha, vor veni într-o anumită zi, cunoscută doar de Marele Lama de la Choma La și de Sfatul lui de Nouă. Și de mine.

- De tine?

- Da, domnule Gascoyne. Am efectuat o operație cu adevărat majoră pentru a obține această informație, doar cu cîteva zile în urmă, avîndu-l ca martor neposuit pe domnul Hayward. A fost o realizare nemaipomenită, vă asigur. Eleanor este efectiv cea mai formidabilă sursă de energie pe care am folosit-o vreodată.

Cred că dacă Adam nu m-ar fi ținut strîns, aș fi fost în stare să mă reped la nemernicul ăsta hidos și l-aș fi zgîriat pe față. Vernon Quayle a privit undeva departe, pareă prin noi, zicînd:

- Vă voi cere, dumitale și lui Jani, să vă întîlniți cu mine în satul Shekhar, la nord de Pasul Chak, pe 31 mai. Jani știe locul.

Știam doar fiindcă trecusem prin dreptul aceluia sat. Se află cam la o milă de drum și la vreo cinci mile la nord de trecătoare; un mănunchi de colibe mici, în care locuiau cei din tribul Khamba. Urmăriseră adesea caravanele noastre, sperînd să aibă norocul de a ne ataca prin surprindere, furîndu-ne măcar cîteva baloturi și cîteva animale. Mă întrebam uneori cum se mai descurcau acum vechii mei prieteni cu cei din tribul Khamba, fără Sembur și flinta lui.

Am sesizat tonul mirat din glasul lui Adam, cînd a spus:

– Ai de gînd să faci și tu această călătorie, Quayle?

– Desigur. Să nu-ți faci griji în privința condiției mele fizice, domnule Gascoyne. Și, evident, nu-mi propun să fac acest drum în compania voastră; am ajuns la concluzia că s-ar putea să fii un inamic mult mai periculos decît alții. Voi călători cu *Calabria*, care pleacă din Southampton pe 5 aprilie. Voi puteți proceda cum doriți, cu condiția să părăsiți Anglia înaintea mea. De acord?

– De acord.

– Cred că nu mai avem ce discuta pînă nu ne întîlnim la Shekhar, domnule Gascoyne.

– Vrei să-mi răspunzi la o singură întrebare?

– Ești curios să știi de ce țin cu tot dinadinsul să am flecuștețul ăla de la Marea Mănăstire Choma La. Am să-ți spun. Timp de trei sute patruzeci și trei de ani, de șapte ori șapte ori șapte ani, roțile de rugăciune ale șapte lama s-au învîrtit cît acești lama au intonat rugăciuni în fața lacrimii lui Buddha, continuu, fără întrerupere, zi și noapte deopotrivă. Puterea acestui giuvaier din mîna lui Buddha este așadar enormă. Observ că nu-ți prea vine să crezi așa ceva, domnule Gascoyne. Într-adevăr, greu de crezut că un obiect neînsușit poate fi îmbibat cu virtute sau viciu, bunăvoință sau rea-voință, puterea de a tămădui sau de a distruge. N-am chef de discuții

deșarte. Spun doar că lacrima aceasta a fost ținta unor rugă
fierbinți, veacuri întregi, neconținut, și că este astfel unică pe
planctă. De aceea dorește să o am.

În încăperea, s-a lăsat o tăcere apăsătoare, după care Adam
a rostit rar și răspicat:

— Și ce vei face cu ea?

— Asta e o a doua întrebare, dar îți voi da și aici un răspuns.
Vernon Quayle și-a lăsat gura într-un fel de suris, dezgolindu-și
dinții mici și albi. Când lacrima ajunge în posesia mea, cu
ritualuri complete și ceremonioase, mă voi apuca să o distrug.
Vă spun bună ziua, domnule Gascoyne.

Nici nu mai țin minte cum am ieșit din conac, nerevenindu-
mi decât când călăream alături de Adam, pe aleea care ducea
spre poartă.

Mi se întâmplaseră prea multe și într-un interval prea scurt.
Cu nici trei ceasuri în urmă, avusesem fericirea și bucuria de
a afla că Adam își recăpătase vederea, iar apoi cunoscusem
deliciile extazului total: Adam mă iubea. Mi-aș fi dorit ca
lumca să se oprească în loc, în acel moment, pe Goose Hill,
fără nimeni să ne fusese dat să ne savurăm bucuria. Eleanor era ținută
captivă de creatura odioasă care dicta la conacul *Merlin's
Keep*, storcând-o încetul cu încetul de viață. Îl iubeam pe Adam
și mai mult, dacă așa ceva era posibil, pentru dârzenia cu care
adoptase cauza mea — aceea de a salva o femeie pe care n-o
văzuse niciodată.

În timp ce călăream alături de mine, încordat și furios cum
eram și eu de altfel, a zis:

— Să o distrugă? De ce dracu' să facă asta? Trebuie să-l
întreb pe Manson.

— Crede că dacă distruge ceva atât de puternic, cum e
lacrima asta, poate folosi... forțele din ea în scopuri proprii.
Am văzut cum a folosit astfel de elemente, când a pus-o pe
Eleanor să te găsească.

Adam s-a strîmbat, dezgustat. Am continuat să călărim în tăcere, o bucată de timp și am văzut că Adam se cufundase în gânduri. În cele din urmă s-a dezmeticit și a zis încetîșor:

– Doamnă, cît mi-aș dori să mă pot duce singur, numai că nu se poate. Așa ne e scris, draga mea. N-am pic de încredere în Quayle, însă nu ne rămîne decît să-i urmăm ordinele pînă ce obținem lacrima aceea, și pe urmă să ne ferim de el ca dracul de tîmlic.

– Nici nu te-aș lăsa să te duci singur, Adam, am zis eu, întinzînd mîna spre el. N-aș putea suporta așa ceva. Nu-ți face griji pentru mine, știi cît de bine rezist la drum. Mai ții minte cum te bazai pe mine, întrebîndu-mă cum va fi vremea sau rugîndu-mă să stau de vorbă cu animalele?

M-a luat de mînă.

– Mi-aduc aminte fiecare clipă petrecută cu tine, Jani. În ultimele luni, de cînd m-ai găsit, mi s-a întîmplat adesea să stau treaz noaptea și să-mi amintesc. Bun, hai acum să ne gîndim. Trebuie să plecăm din Anglia înaintea lui Quayle, dar cum *Calabria* este un vas rapid, el va ajunge probabil înaintea noastră. Nu contează. Dacă plecăm doar cu o zi-două înainte, avem la dispoziție cinci săptămîni.

Stringîndu-mă de mînă, Adam m-a privit cu atîta dragoste și dor, încît am simțit că mi se topește inima de iubire:

– Mărită-te cu mine, înainte de a pleca, Jani, dragostea mea. Te rog. Indiferent ce va urma, vreau să înfruntăm împreună ce ne așteaptă, uniți întru totul.

Patru săptămîni mai tîrziu, am devenit soția lui Adam Gascoyne în biserica St. Mark, de lîngă Regent's Park. M-am căsătorit cu numele de domnișoară Jani Saxon. Alteja sa Prințesa Jani din Jahanapur. David Hayward ne-a fost naș. Maiorul Elliot, teribil de mîndru că apelasem la el, m-a condus

la altar. N-am avut mulți invitați. Doamna Elliot și familia Stafford veniseră de la Larkfield cu maiorul, iar din partea lui Adam a fost prezent un frate de-al lui lady Gascoyne, sir Charles, acum șubrezit și pămîntiu la față, un căpitan dintr-un regiment din Gurkha și un tip mic și dolofan cu părul aproape alb, profesorul Manson.

La mica recepție care a avut loc mai târziu, la Chestet Gardens, profesorul Manson m-a luat deoparte împreună cu Adam și ne-a spus încetîșor:

– Mă bucur nespun că ați decis să vă căsătoriți înainte de a înfrunta marele risc la care vă încumetați. Quayle ar lua în deridere ideea că există putere, o mare putere, în forța dragostei împlinite printr-o unire în trup și suflet. Aici, poate, este unul dintre punctele lui slabe – neputința de a înțelege că doctrina lui rece și obiectivă nu cuprinde toate puterile și energiile. Să sperăm că această slăbiciune va dejuca toate înșelătoriile pe care le-ar putea pune la cale.

Înainte de a pleca de la recepție, l-am condus pe David Hayward în bibliotecă, pentru a discuta cu Adam. Acesta l-a apucat zdravăn de umeri și i-a sus cu fermitate:

– Uite ce e, David, ascultă-mă bine. Glăsește-ți repede un înlocuitor, că ai altceva de făcut.

David a zîmbit, în ciuda încordării întipărite pe față.

– Bine. Despre ce e vorba?

– Imediat ce Quayle pleacă din Larkfield, trebuie să o iei pe Eleanor de la *Merlin's Keep*. S-ar putea să ai ceva de furcă cu servitorul lui Quayle, însă nu te lăsa intimidat. Apelează la ajutorul maiorului Elliot și, la nevoie, chiar la moșier. Jani zice că nu e suflet în Larkfield care să nu te susțină la nevoie. Deci... ia-o de acolo!

David a încuviințat din cap, cu o licărire de speranță în ochi.

- Bine. Și după aceea?

- O aduci aici la părinții mei. Îl chemi pe profesorul Manson și apelezi la un doctor suficient de inteligent, care să priceapă că leacul unei boli nu rezidă întotdeauna în piule și bisturiu. Mai bine chiar, lasă-l pe Manson să aleagă medicul - știu că are un prieten care practică hipnoza. Amindoi, lucrând împreună, pot începe să o scoată pe Eleanor de sub influența lui Quayle. Însă tu trebuie să stai aici, cu ea, David. Să vorbești cu ea, să discuți despre cum era în Larkfield înainte de venirea lui Quayle, să-i povestești despre Jani și despre vremurile frumoase de altădată și să-i spui de o sută de ori pe zi că o iubești și că își va reveni în cele din urmă. Manson spune că acestea vor fi principalii factori în vindecarea ei.

Adam a zîmbit și, în glumă, i-a tras lui David un pumn în umăr.

- Încă un lucru. Jani are ceva pentru tine.

M-am dus la David, i-am pus medalionul de argint în palmă și l-am sărutat pe obraz.

- Când va veni momentul, dă-i-l lui Eleanor cu toată dragostea mea, David. Știu că îl va purta, dacă Quayle va dispărea din viața ei. Și spune-i să se roage pentru noi.

În luna dinaintea nunții, am locuit și eu în casa lui sir Charles din Chester Gardens, în fosta mea cameră de acolo. După nuntă, am petrecut trei zile de „lună de miere“ într-un mic hotel la țară, în Surrey.

Mi-a fost un pic teamă ca nu cumva ceea ce știam că ne aștepta peste puțin timp să nu ne strice toată plăcerea acelor scurte clipe. Dar n-a fost așa. Am fost nespus de fericiți și poate că bucuria noastră era cu atât mai mare cu cît știam că n-aveam răgazul de a o savura prea multă vreme. Ne așteptau mari primejdii, și nu numai din partea lui Vernon Quayle. În

Tibet, soldații britanici conduși de colonelul Younghusband mășăluiau spre nord, către Lhasa, unde avuseseră loc lupte. Aveau un traseu destul de îndepărtat, în raport cu drumul pe care urma să mergem noi, dar în această perioadă orice străin în Tibet era considerat dușman. Mă întrebam cum putea Vernon Quayle să spera că avea să călătorească în siguranță și să își închipuie că n-avea să pățească nimic în satul Shekhar, printre cei din tribul Khamba, însă eram totuși aproape convinsă că putea stăpîni situația.

Ne-am imbarcat în Royal Albert Docks pe un vas numit *Satara* și pe parcursul celor douăzeci și șapte de zile cît a durat voiajul pînă la Bombay am fost din ce în ce mai fericiți împreună; acum eram rupți de lume, într-un fel de tărîm ireal, așlat între ceea ce fusese și ceea ce urma să fie. Noaptea stăteam îmbrățișați pe cele două saltele înguste, pe care le puseseam alături pe jos, ca să putem fi împreună și cînd dormeam. Adesea rîdeam cu poftă, ca niște puștani seastimpărați, uitînd de viitorul care ne aștepta.

La un moment dat, cînd Adam stătea cu capul rezemat pe smîrul meu, i-am spus:

- Ți-era rușine de mine cînd eram mică? Adică, atunci cînd am stat în peșteră și după aceea.

Am simțit că rîdea înfundat, cu fața lipită de mine:

- Ți-ai dat seama, nu-i așa?

- La început, nu. Cînd mă îngrijeai și mă spălai, bodogăneai tot timpul și eu credeam că ești supărat, însă cînd am fost în stare să judec mai limpede mi-am dat seama că de fapt erai jenat.

- Iubito, pur și simplu habar n-aveam cum să mă port cu o fetiță nostimă, costelivă și dîrză. Nu mai fusesem pus în astfel de situații.

- Dar acum nu mai sînt costelivă, așa-i?

- Absolut deloc.

- Și nici nu mai reprezintă o experiență inedită pentru tine.
- Categorie. Oh, Jani, sînt topit după tine.
- Spui asta doar fiindcă sînt o prințesă bogată. Am pus în amîndoi în rîs și ne-am sărutat fericiți.

Ce zile minunate! Am navigat pe Mediterana, prin Canalul Suez și prin Marea Roșie, apoi am virat spre est, rămînîndu-ne să mai parcurgem ultimele două mii de mile pînă la Bombay. Acolo, am părăsit micul nostru rai de pe *Satara* și ne-am luat inima în dinți să înfruntăm viitorul. Ne-am suit în tren și am mai străbătut încă o mie de mile, peste cîmpuri nesfîrșite și pe o căldură nemiloasă. Trei zile și trei nopți am înaintat constant spre nord-est, prin Bhopal și Jhansi, peste Gange spre Lucknow, după care am cotit spre est, pentru a ajunge în cele din urmă la Gorakhpur, orașul-garnizoană unde cîndva, demult, zăcusem plîngînd în spital, fiindcă imediat pierdusem singurul prieten pe care îl aveam pe lumea asta.

În a treia zi, trenul a străbătut în două ceasuri colțul sud-estic al statului Jahanapur. Ca orice altă parte a Indiei, și acest loc era o contopire de frumos și urît. La un moment dat, în depărtare, am zărit turnurile palatului care se înălța în capitală, al cărei nume era tot Jahanapur. Acesta era palatul unde mă născusem, dar cu toate astea nu aveam nicidecum sentimentul că aș fi aparținut acelor locuri, nu doream să stau acolo sau să explorez trecutul. Eram străină de această țară și mă mulțumeam să rămîn așa.

La Gorakhpur, am cumpărat cai, panere, merinde, haine și un iac, pe care l-am botezat imediat „Neb Doi”. Ne-a trebuit mult timp pînă să ne alegem caii. Al meu era sur, al lui Adam – murg. Aveau nume indiene, însă celui sur eu i-am zis Nimrod, după calul meu preferat de la *Merlin's Keep*, iar Adam l-a botezat pe al lui Preacher¹, fiindcă avea o bandă albă ciudată peste grumaz, ca un guler de vicar. La douăzeci

¹ Predicatorul (engl.) – n. trad.

și patru de ore după ce am ajuns în Gorakhpur, ne-am pornit spre nord, refăcând lungul traseu pe care îl străbătusem cândva împreună, cu aproape șapte ani în urmă, în anul Păsării de foc.

Din nou ne-am trezit rupți de lume în timp ce călătoream prin îngusta fișie Terai, care semăna teribil de mult cu dealurile calcaroase din sudul Angliei, însă cu o climă absolut nesănătoasă, continuând apoi prin pădurea mare, mereu spre nord, printre dealuri și munți. Eram fericiți împreună, în acea liniște desăvârșită, atât ziua, cât și noaptea.

În douăzeci de zile am ajuns în Smon T'ang și nici de astă dată n-am avut sentimentul că ajunsesem acasă. Am văzut acum ținutul așa cum era, sumbru și sărăcăcios, unde locuitorii erau victimele unor superstiții de veacuri, temându-se de mii de duhuri și demoni.

Cum aveam intenția de a lua lacrima lui Buddha de la mănăstirea Choma La, am ocolit Galdong noaptea, ca să nu fim văzuți. Eram aproape sigură că Rild avea să-și dea seama că trecusem pe acolo, fiindcă prevăzuse acest lucru cu șapte ani în urmă, însă știam, totodată, că n-ar fi făcut nimic să ne oprească, nevrînd ca prin vreo acțiune să se lege și mai mult de Roata Vieții. Oricum, mi-a părut bine că am trecut pe acolo noaptea, pentru că n-aveam nici un chef să dau ochii cu vreuna dintre vechile cunoștințe. N-am mai fi avut ce să ne spunem acum.

Aveam oarecum o rezervă de timp și, cum nu ne propusesem să ajungem la Shekhar înainte de ziua fixată, am campat trei nopți în valea înaltă, la jumătatea drumului spre Pasul Chak. Când am plecat de acolo, ne-am îngropat majoritatea proviziilor și echipamentelor, dîndu-i drumul lui Neb Doi, după care am continuat drumul călare, cu foarte puțină încărcătură, îndreptîndu-ne spre vârful trecătorii.

Era acum vară și, chiar dacă noaptea se făcea frig, ziua era foarte cald, chiar și la această altitudine. Mormîntul de piatră sub care fusese îngropat Sembur era neatins, așa cum mă așteptam. N-am simțit nici un fel de tristețe cînd am urcat cu caii pînă acolo, ci doar o caldă recunoștință. Am rostit o rugăciune, am pus pe mormînt un buchetel de flori de cîmp, pe care le culesesem în vale, după care am încălecat din nou, pornind să străbatem ultimele cîteva mile din lunga noastră călătorie spre Shekhar.

Știam că Vernon Quayle sosise la Bombay, cu *Calabria*, doar cu trei zile înaintea noastră și ne minunam cum un om de vîrsta lui putuse face această călătorie care și pentru noi fusese istovitoare. Nu mă îndoiam, însă, că aveam să-l găsim la Shekhar, așteptîndu-ne, și știam că perioada de tihnă și liniște pentru noi luase sfîrșit. De acum înainte, fără să știm cum, trebuia să luptăm pentru viața lui Eleanor și, poate, și pentru viețile noastre.

17

La o milă distanță de sat, ne-am trezit cu vreo zece khamba venind călare spre noi. Ne-au înconjurat, formind în jurul nostru un fel de potcoavă, conducându-ne astfel spre Shekhar. Mulți dintre ei aveau puști cu încărcare prin teava armei, iar restul erau dotați cu bâte și cuțite cu lamă lungă.

I-am salutat ceremonios în tibetană, însă nu mi-au răspuns, mulțumindu-se să se holbeze cu priviri ostile și invidioase la carabina Lee Metford din tocul de la șaua lui Adam. Am continuat să mergem la trap ușor și am văzut că Adam zîmbea, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Unul dintre khamba s-a apropiat și s-a întins să pună mina pe pușcă. Adam i-a aruncat o privire și tipul s-a smucit lateral, de parcă l-ar fi împins vreun leopard de zăpadă. În câteva minute, am ajuns la un mănunchi de locuințe de piatră și am simțit bine cunoscutul miros de *tsampa*, izul de unt rînced, fumul de

grăsime arsă, miasmele de piele îmbibată de sudoare și duhoarea de corpuri nespălate.

Vernon Quayle și-a făcut apariția în pragul unei case și a venit spre noi, fără pălărie pe cap, cu părul argintiu înfocat ușor de briza slabă. Incredibil, dar purta cămașă cu cravată și aceleași haine de tweed, pe care și le punea când pleca să călătorească în expedițiile lui de cules ierburi și insecte. Pentru a ajunge pînă aici, călătorise ca și noi, trăind zile în șir sub cerul liber, ars de soare și bătut de vînt, dar cu toate astea fața lui masivă era la fel de albă și de lividă ca întotdeauna. Am simțit un fel de admirație plină de venerație și teamă, care mă făcea să devin parcă superstițioasă, avînd senzația că elementele naturii nu aveau nici un efect asupra lui, iar slăbiciunile omenesci nu-l atingeau nicidecum.

Vernon Quayle s-a uitat la noi cu ochii aceia cenușii și goi. Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, a spus:

– Înțeleg că v-ați căsătorit. Dacă aș fi știut că aveți de gînd să faceți asta, v-aș fi pus condiția să amînați căsătoria pînă după ce se rezolvă această afacere.

– Dacă nu ți-ai dat seama de intențiile noastre, înseamnă că nu ești chiar atît de infailibil cum te crezi, Quayle.

Timp de o clipă, în ochii lui s-a ivit o expresie sumbră și amenințătoare, însă tonul pe care a continuat să vorbească era neutru și sec:

– Am înțeles totodată zilele acestea că prietenul dumitale, profesorul Manson, a trecut de la teorie la practică. Soția mea este împrejmuțată de o barieră eterică, pe care doar cîțiva oameni pe lumea asta s-ar pricepe să o instaleze, printre ei numărîndu-se și Manson. În prezent, am nevoie de toate resursele mele pentru a rezolva chestiunea aceasta, însă, cînd voi putea să le îndrept în altă direcție, poți fi sigur că mă voi ocupa de profesorul Manson.

- Avînd în vedere că libertatea lui Eleanor constituie unul dintre scopurile acordului nostru, de ce ai încerca să-i controlezi în continuare ființa și spiritul?

- Nu uita că nu ți-ai îndeplinit încă ceea ce îți revine de făcut potrivit ȋrgului nostru, domnule Gascoyne.

- De-asta am și venit și cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Mîine e ziua. Plecăm de aici în zori și ajungem la Marea Mănăstire Choma La pe la prînz. Mîine cei de nouă ori nouă ori nouă călugări de la Choma La vă vor primi pe voi doi, adevărații *trulku* din profeție. Veți merge călare pînă la mărețele porți, care vi se vor deschide. Veți urca în Templul Rugăciunii și veți lua lacrima din mîna lui Buddha. Pe urmă, vă veți întoarce în locul unde eu am să vă aștept cu acești oameni, a zis el, arătîndu-i pe *khamba* care stăteau în continuare grupați în jurul nostru.

Adam a privit spre chipurile acelea fioroase, spunînd:

- Mă mir că nu te-au omorît, Quayle. Ăștia sînt niște călbatci, iar tu ești străin și singur, fără să le vorbești măcar limba.

Quayle i-a aruncat o privire plină de dispreț:

- Faci presupuneri false, domnule Gascoyne. Știu limba suficient de bine. Și, totodată, nu sînt un străin pentru ei, avînd în vedere că venirea unui *trulku* argintiu, ținînd aur în mînă, face de asemenea parte dintr-o legendă profetică. Le-am adus cincizeci de lire de aur, ceea ce li s-a părut deosebit de mulțumitor. A privit spre tocul armei de la șaua lui Adam. Dă-mi, te rog, pușca.

Adam a zîmbit, clătînînd din cap.

Quayle a zis:

- Cînd veți intra mîine la Choma La, este absolut esențial să nu aveți asupra voastră nici un obiect de metal. Așa că n-ai voie să-ți iei pușca și nici cuțitul suedez, pe care îl ai

legat de gambă pe sub pantalonii de călărie, domnul Gascoyne.

Adam s-a frecat pe bărbie.

– Mă tot întreb cât adevăr și câtă fabulație e în toată povestea asta, a zis el gînditor.

Quayle a ridicat din umeri.

– Jani îi poate întreba pe oamenii ăștia în legătură cu detaliile acestei legende.

– Bine, a încuviințat Adam. Dar nu vād de ce m-aș grăbi să-ți dau acum pușca și cușitul. Așteptăm pînă mîine, cînd va veni momentul potrivit.

– Cum dorești. Vă voi da instrucțiuni complete, înainte de a pleca la drum.

Am dormit în acea noapte îmbrăcați cum eram, într-o odăișă dintr-o colibă, mîncînd și bînd din proviziile noastre. Adam avusese dreptate cînd spusese: „Quayle e și specialist în ierburi. Or n-am nici un chef să fim drogați, cînd intrăm mîine în mănăstirea aia.” Mai tîrziu, stînd lungiți în sacii de dormit și ținîndu-ne de mînă, mi-a șoptit:

– Jani, iubita mea, ți-e teamă?

– Nu... nu tocmai. Simt că ar trebui poate să-mi fie teamă, fiindcă știu că individul ăsta oribil ne vrea răul, însă cred că totul va fi bine atîta vreme cît sîntem împreună, Adam.

– Vom fi împreună mereu, m-a liniștit el, strîngîndu-mă de mînă. Ce bine că Manson a izbutit să blocheze influența lui Quayle asupra lui Eleanor. Chestia asta l-a cam pus cu botul pe labe pe porcul de Quayle.

– Da. Și cu cît stă mai mult timp departe de Eleanor, cu atît mai bine pentru ea, am șoptit eu pe întuneric. Are un spirit extrem de puternic, Adam. Ce ciudat, totuși, cum de nu m-am gîndit deloc la Eleanor astăzi. Straniu, dar tot drumul prin trecătoare, azi, m-am gîndit la tatăl tău. Mi-a părut tare rău că a trebuit să plecăm și să-l lăsăm acasă, atît de bolnav.

— A înțeles, Jani. Și, pe urmă, în ochii lui tu nu poți face niciodată ceva greșit. Cred că a simțit că nu va mai trăi să ne vadă înapoi și s-a bucurat că vei fi cruțată de suferința de a-l vedea pe patul de moarte.

— Da. Presupun că așa s-a gândit. Ce fericită sînt, dragul meu, că v-ați împrietenit cînd în sfîrșit ai venit acasă.

— Și eu sînt fericit că s-a întîmplat așa, Jani, a zis Adam, aplecîndu-se și sărutîndu-mă duios. Hai, scumpa mea, somn ușor. Mîine avem o zi grea.

Cam la o milă distanță de Shekhar, drumul se ramifica în trei, aceste variante contopindu-se din nou după alte zece mile la nord, unde drumul comercial spre Magyari trecea pe coasta de unde se zărea Marea Mănăstire, în fundul unei văi adînci.

Acolo unde drumul se împărțea, varianta din mijloc era cea mai scurtă, însă și cea mai grea. Breteaua din stînga cotea spre vest, fiind cam cu o milă mai lungă și mult mai ușoară, mai cu seamă pentru o caravană mare cu animale de povară. Cea de-a treia variantă se numea Calea Pelerinului, pentru că, potrivit legendei, în trecutul îndepărtat, un sfînt călătorise pe aici pentru a găsi Marea Mănăstire de la Choma La. Drumul ales de el era întrerupt de o rîpă, lată cam de 40 de pași și teribil de adîncă. Rîpa asta continua spre nord, dublîndu-se ca lățime, iar apoi treptat-treptat se îngusta, pînă ce ajungea doar cît o crăpătură, dispărînd complet înainte de a atinge punctul unde cele trei variante se uneau din nou. Conform legendei, sfîntul traversase rîpa plutind prin aer.

În locul de trecere, se construise un pod de lemn, refăcut mereu de-a lungul veacurilor, întrucît această variantă fusese folosită de atunci în special de cei care mergeau în pelerinaj la Choma La. Majoritatea călătorilor obișnuiți evitau acest traseu, pentru că terenul pe partea de răsărit a rîpei urca abrupt

pînă la linia unde începeau zăpezile și era plin de pietriș și grohotiș. Pe vremea cînd trăiam în această zonă, nu auzisem să se fi produs vreo avalanșă în Smon T'ang, însă moș Tashi și-aducea aminte de una, de mult de tot.

Am ales varianta scurtă. Doi khamba erau pe post de călăuze. Vernon Quayle călătorea imediat în urma lor. Adam și cu mine veneam după el, iar încă zece khamba încheiau coloana. Cînd soarele a ajuns sus pe cer, aerul s-a încălzit. Khamba și-au scos hainele de piele. Adam și cu mine ne-am dezbrăcat de jachete și le-am legat de șei. Mi-am înnodat la gît o eșarfă subțire de bumbac, ca să nu-mi ud gulerul cămășii de transpirație. Lui Vernon Quayle nu i-a păsat de creșterea temperaturii, continuînd să călătorească netulburat - o figură grotescă, dar totuși înspăimîntătoare.

Cu o jumătate de ceas înainte de prînz, am zărit Marea Mănăstire. Cînd ne-am oprit, privind peste vale, am simțit că mi se taie respirația, văzînd acea priveliște extraordinară. Adam avea aceeași reacție. Soarele ajunsese în punctul cel mai înalt, iar turlele semănau cu niște halebarde de aur îndreptate spre cer. Pe fiecare terasă fluturau flamurile de rugăciune. Cîntările care se auzeau ca un murmur profund umpleau valea lată și adîncă, așternută între drumul stîncos și mănăstirea aflată cam la o mie de pași distanță. Călugări așteptau sosirea celor doi *trulka*. Erau vreo șapte sute, cu rase roșii și pălării înalte tot de culoare roșie, fiecare învîrtînd o roată de rugăciune; stăteau în picioare, cam la o jumătate de metru distanță unul de altul, formînd două șiruri, față în față, iar aceste rînduri se întindeau peste vale, alcătuiind un culoar lung, care ducea spre porțile roșii și aurii, acum deschise.

Ne opriserăm lîngă un vîrf de stîncă, la o cotitură a drumului, nu prea departe de locul unde începea culoarul roșu. Quayle a rostit foarte încet, cu glasul lui frumos:

- Nu mai putem merge mai departe. V-am dat instrucțiuni complete, domnule Gascoyne. Continuă-ți drumul, împreună cu Jani, dar aveți grijă să nu purtați nimic de metal la voi.

- Eu nu-mi scot verigheta de la deget, am zis eu, simțind că brusc mi se uscaseră gura.

- Aurul nu produce efecte adverse. Poți să păstrezi și medaliionul de argint.

- Nu-l am la gît, am făcut eu, întorcînd capul și, străfulgerîndu-l cu o privire furioasă, am adăugat printre dinți: Il poartă Eleanor!

I-au scăpărat ochii.

- Pușca și cuțitul, te rog, domnule Gascoyne.

Adam a tras pușca din toc, i-a dat-o lui Quayle, după care s-a aplecat și a ridicat cracul pantalonului, pentru a ajunge la cuțit. După două minute, călăream deja la pas, unul lîngă celălalt, pe drum, spre locul unde începeau cele două șiruri paralele de călugări. Nu purtam pălărie și eram îmbrăcați amîndoi cu niște cămăși de doc kaki, pantaloni de stofă cu spărătoare de piele pe coapse și cizme solide. Trecînd împreună printe primii doi călugări, ne-am oprit o clipă, privind în lungul celor două șiruri, care continuau, mulîndu-se pe forma reliefului, pe o fișie de vreo mie de metri pînă la mănăstire. În clipa cînd ne-am oprit, cîntările acelea dulci care umpluseră văzduhul ca un lunet îndepărtat au încetat brusc, o tăcere imensă copleșind întreaga vale.

- Hai, Jani, dragostea mea, a murmurat Adam.

Cu vocea mea nu prea grozavă, am început să intonez de șapte ori cele șapte mantra de la Galdong, pe care le îngînasem de atîtea ori în șoaptă cu tovarășii mei, în caravanele plecate din Namkhara, pentru a ne trece de urît pe nesfîrșitul drum pe care îl aveam de parcurs. Un semn din călcîie în pîntecele tailor și am pornit amîndoi agale printre șirurile roșii și vii, care ne străjuiau calea spre Marea Mănăstire Choma La.

Soarele ne ardea pe creștetul capului, iar în vale nu se simțea nici o adiere de vînt. În afară de tropotul înfundat al copitelor lui Nimrod și Preacher pe iarba înaltă și subțire nu se auzea nici un zgomot. Parcă și insectele dormeau. Un timp, am avut senzația că visez și că șirurile roșii se lungeau, pe măsură ce noi înaintam, astfel încît, și dacă am fi călărit așa la nesfîrșit, tot n-am fi ajuns niciodată la capăt.

Am răgușit și teama subită că vocea m-ar putea lăsa cu totul m-a făcut să mă dezmeticesc din aceea stare de stupeoare. Am văzut că trecusem deja de partea cea mai adîncă a văii, iar acum urcam panta lină pe celălalt versant. Mănăstirea se profila tot mai imensă în fața noastră. Am tras cu ochiul spre Adam. Privea drept înainte, fața lui fiind o mască misterioasă.

Am ajuns în cele din urmă la porțile roșii și aurii și, cînd am intrat, am văzut că acel culoar uman continua și în curte pînă la cele șapte trepte de piatră de sub ușile cu ferecături de fier, care erau larg deschise, însă oamenii care formau șirurile nu mai erau călugări. Presupun că făceau parte din tagma celor mai neînsemnați slujitori ai mănăstirii, fierarii, măcelarii și măturatorii, care se resemnaseră la gîndul de a nu avea șansa să facă mari progrese în prezenta lor încarnare. Toți bărbații aceștia erau îmbrăcați în negru și fiecare avea o sabie scoasă din teacă. În cazul în care călugării ar fi ajuns la concluzia că sînt niște falși *trulku*, ar fi fost momentul cînd urma să murim.

Cînd am încheiat cea de-a patruzeci și noua mantra, care era totodată și ultima, am ajuns și noi la treptele mănăstirii. Doi novici cu rase albe au venit să ia caii, cînd am descălecat. Un covor îngust, de un auriu tern, era așternut în sus pe trepte și se pierdea înăuntru în întunecimea holului luminat de felinare, care începea dincolo de uși. Vernon Quayle ne pomenise și de asta. De unde știa, habar n-aveam, însă m-am întrebat fugitiv dacă nu cumva la un moment dat, mai

de mult, își folosisese straniile vrăjitorii să o facă pe Eleanor să „vadă” ce se întâmpla acum.

Am urcat treptele unul lângă celălalt. În holul înalt scilipeau cel puțin o sută de felinare, iar în aer plutea un miros greu de tămâie. Zei și diavoli priveau spre noi din tot felul de nișe laterale. Am continuat să înaintăm pe carpeta aurie, trecând pe sub o arcadă, apoi pe un hol lung, unde pe pereți erau înșirate efigiile pictate ale celor Șaptesprezece Lama, printre stâlpi drapați cu flamuri de rugăciune – cei Șaptesprezece care cîrmuiseră, rînd pe rînd, în Choma La, de cînd fusese întemeiată mănăstirea.

După holul acesta, covorul se sfîrșea la o scară de piatră care urca și se răsucea, urca și se răsucea. Am început să număr, știind că ajunsesem probabil la de șapte ori șapte ori șapte trepte, care urmau să ne ducă la Tempul Rugăciunii, de sub turla cea mai înaltă.

Adam m-a luat de mîină. Urcam în ritm constant, destul de anevoios, și iar am avut senzația că eram într-un vis. Nu vorbeam, nu dădeam nici unul vreun semn că am fi vrut să ne oprim și să ne odihnim. Timp de vreo șase minute, probabil, am tot urcat pe scara aceea răsucită. Număram în gînd „trei sute treizeci și patru... trei sute treizeci și cinci... trei sute treizeci și șase...”

Apoi s-a auzit murmurul glasurilor care întonau rugăciuni. Încă șapte trepte și am ajuns sub o arcadă care dădea direct spre Templul Rugăciunii. Era un templu mic, nu avea mai mult de vreo zece metri pătrați. Stăteam în spatele unui șir de șapte lama îngenuncheați în fața lui Buddha. După rasele pe care le purtau, mi-am dat seama că cel din mijloc era Marele Lama de la Choma La, iar ceilalți, pesemne, cei mai mari în grad după el. Călugării stăteau închenuncheați într-un fel de scobitură, fiecare, săpată în treapta lată de piatră, din fața platformei pe care se afla Buddha. Statuia de aur era de

mărime naturală, cu mîna dreaptă lipită de trup, imediat sub inimă și cu palma făcută căuș, întoarsă în sus.

Cîntînd în continuare încetîșor, Marele Lama și-a tîrșit genunchii, s-a ridicat în picioare și s-a tras la o parte, cu palmele lipite una de cealaltă, făcînd o plecăciune în fața noastră. Pe urmă, am văzut că ceea ce mi se păruseră a fi niște scobituri în piatră erau de fapt două gropițe gemene, adînci cam de 15 centimetri, făcute în stîncă de genunchii miilor de călugări care se rugaseră necontenit în fața lui Buddha, veacuri de-a rîndul.

Adam m-a strîns de mînă. Mi-am amintit de instrucțiunile lui Vernon Quayle și ne-am deplasat amîndoi în față, urcînd pe treapta înaltă unde stăteau ingenuncheați cei șase lama, strecurîndu-ne prin locul liber unde stătuse Marele Lama și pășind pe platformă.

În palma de aur se afla o piatră albă ca laptele, în formă de pară, cam de mărimea buricului de la degetul meu mic. Am înghițit cu noduri, simțindu-mă copleșită de o repulsie paralizantă. Mi s-a părut înfiorător de greu să mă conving singură să întind mîna și să iau piatra de acolo. Aveam nervii întinși la maximum și o imaginație bolnăvicios de bogată în acele clipe, însă cînd am atîns piatra cu degetele, prima atingere omenească din atîtea veacuri, am simțit un șoc care a trecut ca un fir roșu prin toate măduarele.

Adam a întins mîna, i-am pus lacrima în palmă și am văzut cum brusc îi licăresc ochii. A strîns piatra în pumn și ne-am întors amîndoi să plecăm. Cîntările au încetat. Marele Lama a făcut o nouă plecăciune, cînd am trecut prin dreptul lui. Pe urmă am ajuns iarăși la trepte, începînd lungul drum în jos. Adam ținea pumnul strîns, întins în față, și am văzut că avea broboane de sudoare pe frunte. Fîndcă devenisem într-un fel trup din trupul lui, știam că avea aceeași senzație ca și mine. Împlineam o profeție, prezisă de multă vreme și

acceptată de lama de la Choma La, dar ne simțeam ca niște hoți.

Am răsuflat ușurați, ieșind din nou sub razele schipitoare ale soarelui, unde cei doi novici cu rase albe ni i-au ținut pe Nimrod și pe Preacher, ca să putem încăleca. Servitorii în negru dispăruseră. Când am ieșit călare pe porțile mărețe, valea răsună iarăși de cântări religioase. Și sunetul a continuat minute de-a rândul în timp ce noi călăream agale printre șirurile roșii de călugări, urcând apoi panta pe versantul care ducea la drumul spre Magyari. În acel moment, am ieșit în sfârșit din culoarul uman. Toate siluetele înveșmântate în roșu s-au întors cu fața la Marea Mănăstire Choma La, începând să se deplaseze spre ea în două șiruri șerpuitoare, cântând imnuri în ritmul pașilor lor lenti.

— Stai un pic, Jani, a șoptit Adam. Erau primele cuvinte rostite de când începusem să coborâm în vale. N-am pus nici o întrebare, privind la cei doi șerpi roșii care intrau unduind, rind pe rind, prin porțile ce se zăreau acum departe. Când a dispărut și ultimul călugăr și am văzut porțile închizându-se, Adam a privit în jos la pumnul strâns, cu o expresie tare ciudată și circumspectă.

— Jani, a zis el încetișor, dacă se întâmplă ceva... dacă ceva merge prost și vom fi despărțiți, să te duci la peșteră. La peștera lui Sembur. Ne vom întâlni acolo.

Am simțit că mă ia cu fiori, dar tot n-am pus nici o întrebare; aveam senzația că deocamdată ne aflam într-o lume unde instinctul guverna totul, iar logica nu mai avea nici un fel de valoare. Am spus: „Da, Adam“. Pe urmă, ne-am întors amândoi și am pornit la pas pe potecă, spre stîncă joasă, unde drumul cotea și unde ne aștepta Vernon Quayle.

Ne-am oprit în fața acestuia. Khamba erau înșirați în spatele lui. Pentru prima oară, am văzut două pete de culoare

pe obrajii lui ca aluatul necopt, iar ochii aceia, de obicei inexpresivi, scăpărau însufleșiți de un fel de alean oribil:

– Arată-mi, Gascoyne, a zis el.

A urmat o tăcere, după care Adam a rostit cu un glas ciudat de încordat:

– Nu pot desface pumnul.

Quayle s-a schimonosit la față de furie:

– Nu-i bine să te joci cu mine!

Adam a rîs sarcastic.

– Nu fi prost. Uită-te la mîna mea. A întins pumnul și era alb ca marmura, cu venele proeminente ca niște corzi.

Quayle a tras aer adînc în piept. I-a revenit paloarea obișnuită și, o dată cu ea, aerul acela absent și sumbru. Ținea buzele ținute, de parcă s-ar fi concentrat profund, după care a rostit fără nici un fel de emoție:

– S-ar putea ca, fiind încă atît de aproape de mănăstire, Templul Rugăciunii să exercite o influență puternică. Hai să ne îndepărtăm călare. Le-a spus cîteva cuvinte celor din tribul Khamba, care și-au întors caii, ocupînd pozițiile pe care le avusesem cînd plecasem din Shekhar, cu doi khamba călăuze în față și restul în spatele nostru. Acum însă Vernon Quayle rămăsese în urmă, călărind în rînd cu noi, lîngă Adam.

Am făcut așa o milă, pe urmă încă una și am văzut că pumnul lui Adam își recăpăta treptat-treptat culoarea normală. Se tot uita și el la pumnul încheștat, iar cu timpul a ajuns să poată mișca un pic încheieturile degetelor. După un ceas, în locul unde drumul se lătea împărțindu-se în trei, Vernon Quayle a dat ordinul să ne oprim:

– Acum poți să desfaci pumnul, domnule Gascoyne?

Adam a întins brațul. Încet, tremurînd un pic, degetele i s-au descleștat. Razele soarelui străluceau reflectîndu-se pe lacrima albă ca laptele din palma lui. Quayle și-a tras suflul șuierînd, dar n-a făcut tentativa de a atinge piatra. Bîjbîind

prin buzunarul sacoului, a scos o cutiuță, cam cît podul palmei mele. Mi s-a părut că era confecționată din piele neagră și rigidă; avea forma de stea în cinci colțuri. Pe cele zece laturi verticale erau niște hieroglife argintii. Quayle a deschis capacul și i-a întins cutia lui Adam.

- Pune piatra înăuntru, te rog.

Adam a înclinat palma, lacrima a căzut înăuntru, cu un zgornot ușor, și cutia s-a închis la loc, păcănind. Adam a răsuflet prelung și a zis:

- În felul ăsta, acordul nostru se încheie, Quayle. Pușca și cușitul, te rog. Jani și cu mine ne vom întoarce singuri.

Quayle stătea neclintit ca o statuie, cu ochii pironiți pe cutiuță. Fără să miște parcă buzele, a zis cu un glas firav și distant:

- Nu mai am nevoie de dumneata și de soția dumitale, domnule Gascoyne, și nici n-am de gînd să permit ca' doi inamici atît de puternici să-mi tulbure viitorul.

Pe moment, amețită încă de peripețiile ca de vis prin care trecusem, nu am sesizat ce spusese. Quayle a continuat:

- I-am păcălit pe naivii ăștia de khamba, spunîndu-le că cei doi *trulku* care vor lua lacrima din Templul Rugăciunii nu sînt decît niște umili servitori ai mei, *trulku de argint*. El e cel care îi va înapoia lacrima lui Buddha în sălile Nirvanei, în timp ce slujitorii lui își vor zvîrli trupurile în care s-au înveșmîntat și se vor întoarce la ei acasă, în cer.

Vernon Quayle și-a dezlipit privirea de pe cutia neagră în formă de stea, uitîndu-se la khamba.

Asta cred oamenii ăștia, domnule Gascoyne. În calitate de *trulku de argint*, i-am prevenit că s-ar putea ca servitorii mei să trebuiască convinși să renunțe la trupurile lor pămîntești.

În clipa în care mi-am dat seama că Vernon Quayle ne dorea moartea, m-a cuprins o furie nemărginită, care mi-a

învins frica și m-a făcut să acționez mai mult instinctiv. Nimrod a simțit împunsătura călcâielor mele, a simțit zvîcnirea mâinilor, mi-a auzit glasul tăios și a reacționat fulgerător, încordându-și mușchii și țișnind în față. L-am smuls cutia din mână, l-am răsucit pe Nimrod în loc, l-am împins din nou în față, după aceea l-am rotit iar, astfel încît a atins cu picioarele din spate umărul unuia dintre cei doi cai călăriți de călăuze, izbindu-i unul de celălalt.

Unul dintre khamba, care și-a revenit primul din șoc, a scos carabina lui Adam de sub pătura de pe șa, unde o ascunsese. În acea clipă, Preacher s-a năpustit în față, iar Adam și-a scos piciorul din scărița șei, pocnîndu-l pe tip în piept și azvîrlindu-l jos de pe cal.

L-am făcut pe Nimrod să se ridice pe picioarele din spate, cu copitele în aer, amenințîndu-l astfel pe un khamba, care scosese un cuțit lung. L-am văzut pe Adam făcînd o mișcare laterală, însă n-a putut ajunge pînă la mine, din cauza oamenilor și a cailor care erau între noi. Quayle zbiera tot felul de ordine. Adam a întins brusc mîna, arătînd spre drumul din mijloc, care se afla exact în spatele meu acum.

— Du-te, Jani, pleacă! și în același moment l-a răsucit pe Preacher spre drumul din stînga, Calea Pelerinului, înfigîndu-și călcîiele în pîntecele calului.

L-am întors în loc pe Nimrod și l-am atins pe coaste. A țișnit ca și cum ar fi fost catapultat, năpustindu-se la galop pe poteca din mijloc, scurtă, dar dificilă. O fracțiune de secundă, am zărit capul și umerii lui Adam peste o stîncă rotunjită, după care a dispărut complet. Nu trecuseră mai mult de cinci secunde de cînd îl puseseam pe Nimrod în mișcare și smulsesem din mîna lui Quayle cutia, în care se afla lacrima lui Buddha. După alte cinci secunde, mă făcusem deja nevăzută pe cărarea întortocheată.

Pierdusem câteva ceasuri la Gorakhpur ca să alegem cei mai buni cai și îi luasem la un preț convenabil. Stăteam mult mai bine la acest capitol decât Quayle sau oamenii lui, lucru pentru care am simțit nevoia să rostesc o rugăciune de mulțumire. Khamba erau călăreți destoinici, ceea ce știam de pe vremea când ne hărțuiau caravanele, însă nici eu și nici Adam nu eram mai prejos. Nu ne mai puteau prinde acum.

Am vîrit cutiuța neagră în cămașă, înfîșînd-o bine în betelie și m-am concentrat la călărit, alungîndu-mi din minte orice altceva; dacă aș fi căzut cumva, dezastrul ar fi fost catastrofal.

Nimrod m-a purtat ca vîntul, iar după o oră am ajuns pe o potecă îngustă și acoperită cu pietriș, înspre ripă. Pe partea cealaltă se afla Calea Pelerinului; în această porțiune cele două drumuri mergeau paralel, de o parte și de cealaltă a ripei, pe o distanță de o milă-două, după care varianta pe care mă aflam eu cotea din nou spre vest, cu mult înaintea de pod. Mi-am pus mîna streășină la ochi, că să pot vedea mai bine celălalt mal al ripei. Era posibil ca Adam să fi ajuns deja în același punct, ba chiar să fi trecut deja, luîndu-mi-o înainte, avînd în vedere că mai era ceva de mers pînă la bucla lungă, pe care o făcea Calea Pelerinului înainte de pod.

L-am strunit pe Nimrod la pas, mergînd acum paralel cu ripa, ca să-l mai las să se odihnească un pic. Îmi prindea și mie bine puțină odihnă, fiindcă dintr-o dată mă simțeam foarte obosită, ca și cum m-aș fi mișcat într-un fel de vis. Am făcut efortul să mă concentrez și să-mi adun gîndurile. Nu era exclus ca Vernon Quayle să-și fi trimis cîțiva oameni pe urmele lui Adam, însă prada importantă eram eu, pentru că la mine se afla prețioasa lacrimă. Cu toate acestea, nu i-am dat pîtenii lui Nimrod, lăsîndu-l să meargă liniștit la pas, fiind sigură că cei din tribul Khamba erau mult în spate. Nu era doar faptul că aveau un cal mai bun decât ei, ci și considerentul că eu

eram mai ușoară și nu-l împovăram prea mult. După aprecierea mea, aveam un avans de cel puțin un sfert de oră.

Am privit în sus la panta abruptă de pe cealaltă parte a râpei, spre albul orbitor al zăpezilor, și pentru o clipă am simțit că mi se învîrte capul. Am coborît repede ochii și mi-a tresărit inima în piept, cînd l-am văzut pe Adam. Venea din spate, pe cealaltă parte a râpei, la galop, ocolind peretele stîncos, acolo unde vîgăuna cotea bruse. A ridicat mîna și m-a salutat, iar eu i-am răspuns cu același gest, plină de bucurie. Cînd a ajuns în dreptul meu, la vreo sută de pași peste prăpastie, i-am dat pîtenii lui Nimrod ca să înaintăm în ritmul lui Preacher.

Mă tot țitam peste rîpă, sorbindu-l din priviri pe omul care îmi umpluse toată existența și ducînd dorul îmbrățișărilor lui; abia așteptam să scăpăm de primejdia care încă ne mai amenința. Mă jena la talie cutiuța neagră de sub cămașă și m-am gîndit că mai bine mă descotoroseam de ea, imediat ce aveam răgazul să scot giuvaierul dinăuntru. Nu mai voiam să am de-a face cu nimic din ceea ce îi aparținea lui Vernon Quayle.

Am auzit un zgomot și o fracțiune de secundă am crezut că tunase undeva departe, numai că cerul era albastru și fără nici un nor. Zgomotul s-a repetat, ca vibrațiile unui huruit înăbușit. M-a luat cu amețală și o gheară de gheață mi-a încheștat parcă inima, cînd sus de tot, pe panta abruptă de deasupra lui Adam, am văzut cum bucăți imense de zăpadă se desprind de pe peretele stîncos, rostogolindu-se la vale și măturînd în cale pietroaie, grohotiș și bolovani, pînă ce, umflîndu-se și lăîndu-se din ce în ce mai mult, totul s-a preschimbat într-un monstruos val de pietre mișcătoare.

Avalanșă!

Moș Tashi îmi pomenise de o avalanșă care făcuse cîndva prăpăd pe Calea Pelerinului, dar acum asistam și eu la așa

ceva, tocmai când Adam al meu călărea pe poteca de sub peretele stîncos de pe care se prăvăleau pietre și bolovani. A ridicat privirea, după care i-a dat pîteni lui Preacher, minîndu-l într-un galop disperat. Am strigat la Nimrod și ne-am pus și noi în mișcare năvalnic, ca să fim în dreptul lor, pe cealaltă parte a rîpei.

Înima încetase să-mi mai bată, răsufierea mi se oprise, trăiam un coșmar. Zgomotul s-a preschimbat într-un vuiet cumplit. Valul de zăpadă amestecată cu gheață și pietre se rostogolea din ce în ce mai repede; un hohot de plîns mi-a izbucnit din piept, cînd am văzut că avalanșa se extinsese mult în latul rîpei și că nu prea erau șanse ca Adam să poată trece la timp de zona periculoasă.

Stătea ghemuit pe șa, călărind ca un demon, cînd avalanșa l-a copleșit. Am văzut cum valul acela de zăpadă, gheață și pietre se rostogolește peste marginea prăpastiei, măturînd călul și omul, de parcă ar fi fost niște frunze moarte, prăvălindu-i la vale în imensa genună. Căzînd, au zburat care încotro, într-un vârtej de bolovani, stîrîmături de pietre și bucăți mari de zăpadă înghețată, tot mai jos, din ce în ce mai năvalnic, în adîncurile nemărginite din vale.

Îl strunisem pe Nimrod făcîndu-l să se oprească și, șocată și îngrozită, îl strigam neconținut pe Adam, dar nu-mi auzeam urletele disperate, căci vuietul și bubuitul cumplit al avalanșei răsunau cu un ecou asurzitor, în timp ce puhoiul acela nesfîrșit își revărsa mîile de tone de pietre, zăpadă și gheață în abisul de sub mine.

M-am prăbușit cu fața în coama lui Nimrod, cu mîinile lipite la urechi, neputincioasă și disperată, cu inima sîfșiată de o durere insuportabilă.

Mîntea mi-era pustie. Stăteam în șa, privind orbește peste rîpă. Nici o mișcare. Natura se liniștise, ca și cum nu s-ar fi

întimplat nimic. Habar n-aveam cît timp trecuse de la dezastru. Nici nu-mi păsa. Ce ușurare să mă omoare cei din tribul Khamba.

Cu un gest aproape inconștient, mi-am desfăcut eșarfa de la gît și am scos cutiuța neagră de sub cămașă. Am deschis-o, am luat piatra albă ca laptele, am pus-o în mijlocul eșarfei, și am făcut un nod strîns, ca nu cumva să cadă. Pe urmă, am legat capetele eșarfei la ceafă, astfel încît partea cu piatra mi s-a așezat pe piept, sub cămașă.

Am luat cutia neagră și am azvîrlit-o cît am putut de departe, peste stîncile crăpate, lîngă drumul de pe cealaltă parte... nu în rîpă, căci acolo zăcea Adam al meu.

Un gînd mi-a încolțit în minte. Dacă mă lăsam prinsă și ucisă de khamba, însemna să îl trădez pe Adam. Să îl trădez pe toți cei pe care îi iubeam nespus de mult... Adam, Eleanor, Sembur, domnul Lambert. Trebuia să-mi adun puterile și să mă pun în mișcare.

Mi-am lipit palmele de ochi și am rostit și șoaptă: *Am să-i duc lacrima lui Rild. El o va păzi de Quayle. Și pe urmă... nu știu - nu pot gîndi deocamdată. Însă am să încerc să fac... ce ți-ai fi dorit tu, Adam.*

După două minute, am ajuns în locul unde drumul părăsea rîpa luînd-o spre dealuri; l-am făcut pe Nimrod să meargă la galop, după care m-am chircit cu gîndul într-o cavernă neagră a minții, încercînd să fug de cruda amintire a clipelor oribile trăite lîngă rîpă, cînd inima murise în mine.

Timpul a trecut fără să-mi dau seama. Am ajuns în locul unde cele trei variante de drum se contopeau și am continuat să mergem pe cărare, lăsînd în urmă satul Shekhar. La un moment, Nimrod a început să șchioapete cu piciorul drept din față. Am văzut că avea o pietricică înfiptă în copită, numai că din păcate nu puteam să i-o scot. După ce l-am dus un timp de căpăstru, în mintea mea amorțită a început să mijască

un gând: poate puteam găsi ceva cu care să-i scot pictricia în peștera unde cîndva mă adăpostisem de viscol împreună cu Sembur, peștera unde ne găsise Adam. Adusesem cu noi atunci echipament suficient și nu era exclus ca la plecare să fi lăsat ceva pe-acolo.

Peștera. Adam spusese că dacă eram cumva despărțiți urma să ne întîlnim la peșteră... numai că acum el nu mai putea veni. Am deschis gura și mușchii gîtlejului mi s-au înleștat într-un hohot de plîns, care mi-a sfîșiat parcă pieptul. M-am stăpînit și am continuat să merg îndrîjit înainte.

Ne apropiam acum de vîrfurile Pasului Chak, locul unde pereții trecătorii se trag parcă în spate, preschimbîndu-se în pante, pe una dintre ele aflîndu-se și peștera. Nimrod a ciulit urechile, așa că m-am oprit cîteva clipe să ascult. Din spate, se auzea zgomot de copite, și nu prea departe. Să nu fi fost atît de copleșită de durere, le-aș fi auzit mai dinainte.

L-am întors în loc pe Nimrod, mi-am luat rămas-bun de la el și, dîndu-i ușor o palmă, l-am urnit din loc; a pornit schiopătînd înapoi pe potecă, spre khamba. Speram ca atunci cînd se întîlnea cu ei să se oprească vreo cîteva secunde, pentru a-l prinde de cîpăstru și a discuta despre ceea ce se putuse întîmpla. Doar cîteva secunde, dar cît de prețioase pentru mine. Știam că Vernon Quayle nu era acolo ca să le dea ordine, întrucît nu era un călăreț prea strălucit și n-ar fi putut ține pasul cu khamba, în această urmărire nebunească.

Am rupt-o la fugă, vrînd să profit de fiecare clipă, pentru a ajunge la peșteră, unde voiam să mă ascund înainte să apară cei din tribul Khamba. Habar n-aveam ce puteam realiza astfel; eram prea distrusă și prea deznădăjduită ca să mai pot judeca limpede. Puțin probabil să se încumete să intre în peșteră să vadă dacă nu eram acolo; mai plauzibil era să creadă că fusesem cumva azvîrlită din șa undeva pe traseu, dincolo de trecătoare. Însă eram aproape sigură că Vernon Quayle nu

s-ar fi dat în lături să cerceteze peștera, or dacă venea și ei pînă la urmă nu prea aveam șanse de scăpare.

Picioarele mi-erău ca de plumb și mă durea pieptul cînd respiram, dar am continuat să alerg, poticnindu-mă și împieticindu-mă din ce în ce mai rău. M-am auzit rostind disperată, printre suspine: „Încerc, Adam, încerc...” și pe urmă zgomotul copitelor s-a apropiat tot mai mult.

M-am uitat peste umăr și am văzut doi khamba la nici două sute de metri în spate. Își scosese rămîndoi cuțitele cu lamă lungă, ținîndu-le cu vîrfurile în sus. Am ajuns pe creastă și mi-am tîrît picioarele istovite înspre peșteră. Deși știam că nu mai constituia o ascunzătoare sigură, mă căzneau din răspuț să ajung acolo, mai avînd încă îndoieli că cei din tribul Khamba s-ar încumeta să intre în peșteră, iar pînă ajungea și Vernon Quayle reușeam poate să îngrop lacrima în vreo crăpătură adîncă, unde să n-o poată găsi nicicînd.

Călăreții se apropiau năvalnic. M-au trecut fiori de groază, gîndindu-mă la cuțitele lor și mi-am dat seama că nu mai puteam ajunge la peșteră. Nu-mi mai rămînea nici măcar satisfacția de a-l fi privat pe Quayle de prețioasa lacrimă.

Ceva a trosnit în aer, ca un fel de bici, undeva lateral, iar din spate am auzit un strigăt. Știam zgomotul acela ca o plesnitură de bici. Era un glonț care zburase suierînd, iar o dată cu el s-a auzit un alt sunet, mai ascuțit, dar pe care îl știam atît de bine din trecut, sunetul unui cartuș detonat în culata unei puști. Dar nu o pușcă de tip vechi, cum aveau khamba, asta mai mult ca sigur.

De deasupra mea, o voce a răcnit: „Jani!”

Cu privirea încețoșată, am zărit vag capul și umerii unei siluete îngenunchiate lîngă mormîntul lui Sembur, cu pușca în poziție de tragere. Am aruncat o privire peste umăr, cînd arma s-a descărcat din nou și l-am văzut pe khamba care era doar la douăzeci de pași de mine zvîrlit brusc de pe cal, lovit

parcă de un uriaș invizibil. Tovarășul lui se întorsese din drum și călărea nebunește să se adăpostească în trecătoare, clatinându-se în șa, cu mina încleștată pe umărul unde fusese împușcat.

M-am tîrît înainte, gîfîind din greu, copleșită de oboseală, cu ochii pironiți în pămînt, cu mintea răvășită, întrebîndu-mă buimacă dacă demonii munților nu plăsmuiseră cumva o bălucă a lui Sembur, cu faimoasa lui pușcă, pentru a-i pune pe fugă pe cei din tribul Khamba. În clipa aceea, eram în stare să cred orice. Ba mi-era chiar teamă ca ridicînd ochii să nu dau cumva de mutra lui Vernon Quayle.

Două mîini m-au înhățat de brațe, deasupra coatelor, și m-au zgîlțit. Un glas a rostit: „Jani!”.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Adam.

Adam. Cu părul negru plin de praf. Cu ochii accia albaștri care mă priveau îngrijorați. Cu mîinile acelea puternice și solide care mă țineau strîns. Pe umăr, îi atîrna o pușcă. Un Lee Metford 303, singurul tip de armă pe care îl cunoșteam după nume.

Adam?

Am ridicat încet mîna, tremurînd, și am lipit-o de obrazul lui, de buzele lui.

– Jani, ești rănită? m-a întrebat el.

Pe urmă, genunchii mi s-au îmuiat de tot și am simțit că Adam mă ia în brațe, în clipa în care peste mintea mea a coborît o întunecime imensă.

18

Priveam la un picior încălțat cu cizmă. Cizma lui Adam. Mă ținea de mână, cu degetele împreunate ca atunci când stăteam alături în pat, înainte de a adormi. Zăceam întinsă pe jos, cu un maldăr de pietre lângă mine și cu capul pe coapsa lui Adam.

Am ridicat capul și am privit în sus. Eram lungită lângă mormintul lui Sembur. Adam stătea ghemuit, cu spatele lipit de pietre și privea spre trecătoare. Când m-am mișcat, s-a uitat la mine și a zis:

– Ce s-a întâmplat, Jani? Am crezut că ai să ajungi aici înaintea mea. Am fost teribil de îngrijorat.

Uitându-mă fix la chipul lui, am șoptit:

– Adam... am văzut cum ai murit. Călăream unul în dreptul celui alt... erai pe Calea Pelerinului. Pe urmă, a venit avalanșa și a măturat totul în cale... *Am văzut cu ochii mei!*

M-au podidit lacrimile și tot trupul mi s-a cutremurat de un plins sfișietor. Adam m-a tras la pieptul lui, îngrozit și uluit:

– Jani, iubita mea. Sînt aici, în carne și oase! N-a fost nici o avalanșă. Nu-ți fie teamă... *of, Doamne, asta e opera lui Quayle!* M-a strîns și mai tare. Stai un pic. Să mă gîndesc mai bine. Cum naiba a putut să-ți provoace o halucinație atît de monstruoasă?

În acea clipă, am înțeles. Pe urmă, mi-am explicat senzația aceea ca de vis pe care am avut-o călărind pe Nimrod, în lungul rîpei. Mi-am dat seama cum fusese posibil ca Vernon Quayle să-și folosească puterile pentru a pune stăpînire pe mintea mea, provocîndu-mi o halucinație atît de reală.

– Cutia neagră, am șoptit eu. O aveam sub cămașă, mă freca pe piele, mă jena un pic... un lucru rău. Așa a putut ajunge la mine, Adam. A pus stăpînire pe mine, m-a făcut să întirzii...

– Doamne Sfinte, a zis Adam, cu glasul răgușit, prin ce-ai trecut, Jani dragă. Vocea i-a devenit mai tăioasă: Untle-i afurisenia aia de cutie?

M-am agățat de el cu toată puterea, fericită să-i aud bătăile inimii.

– Totul e bine, iubitul, am rostit eu. Am aruncat-o. Ceva m-a făcut să scot lacrima dinăuntru și să mi-o atîrn la gît, legată în eșarfă. Am aruncat cutia aia oribilă a lui Quayle. Îmi tremura glasul: Dacă n-aș fi făcut așa, cred că și acum aș fi fost încremenită lingă rîpă, pradă unui oribil coșmar. Și m-ar fi prins cei care m-au urmărit. Oh, Adam, Adam...

Mi-au dat din nou lacrimile, de fericire că îl aveam iarăși lingă mine, teafăr și nevătămat. Îmi venea să-i rostesc numele la nesfîrșit, să-l tot mîngîi, să-l îmbrățișez, să mă conving că e viu și că n-a pățit nimic.

Adam s-a crispat brusc, spunînd:

– Fii cuminte, Jani.

Am încheștat din dinți, mi-am venit în fire și m-am mișcat un pic, așezîndu-mă în genunchi să pot privi peste mormînt.

Doi khamba apăruseră din trecătoarea de dedesubt. Au dispărut apoi în spatele unei stinci, după care au reapărut pentru câteva clipe, începînd să urce panta, cu puștile îndreptate înainte.

– Iartă-mă, iubitele, n-am să mai fac atîta caz de ceea ce am pășit. Doar că m-am simțit atît de... Nu-mi găsesc cuvintele să-i descriu ce fusese în sufletul meu.

– Mă tot gîndesc că, în locul tău, dacă te-aș fi văzut căzînd în rîpă, aș fi fost la fel de disperat. M-a mîngîiat pe mină, iar glasul i s-a frînt cîteva clipe. Slavă Domnului că ești teafără.

I-am urmărit pe khamba care continuau să urce tiptil.

– Nimrod a început să șchioapete, așa că m-au ajuns din urmă. Aia doi m-ar fi omorît, dacă n-ai fi fost aici cu pușca. E a lui Sembur?

– Da. Am îngropat-o lîngă el, unsă bine și pusă în caseta ei. Mi-am adus aminte de ea, imediat ce am ajuns aici. Adam a întors privirea spre mine: N-a trebuit decît să mut cîteva pietre, Jani. Nu l-am tulburat deloc.

– Pe Sembur nu l-ar fi deranjat oricum, am zis eu privind în jos spre pantă, și măsurînd distanțele din ochi. Cît îi lași să se apropie, Adam?

– Pînă ce vor deveni o țintă sigură. Avem problema muniției. Am găsit patru gloanțe în încărcătorul puștii, toate în stare perfectă. Așa că acum mai avem doar două.

Alți doi khamba înarmați au ieșit de sub adăpostul trecătorii, dispărînd printre ridicăturile și scobiturile pantei stîlcoase. Unul dintre ei avea carabina lui Adam. Primii doi se opriseră.

– Se postează doi elite doi și rămîn pitiți pînă ce izbutesc să ne înconjoare, formînd un semicerc. Pe urmă, vor ataca imediat.

– Parcă ai fi un veteran de război, atît ești de pricepută.

– M-a învățat Sembur. Erau cît pe aci să-l încolțească așa, odată demult, cînd o luase singur înaintea caravanei.

Alți doi khamba au ieșit în fugă din trecătoare, ascunzîndu-se.

– Nu-mi pot permite să irosesc gloanțele degeaba. Uite ce e, Jani. Preacher e în peșteră, nu i-am scos șaua. Du-te și încalecă. Cînd îți zic eu, o iei la vale și te îndepărtezi de khamba. N-au cum să tragă în tine, fără să nu-și părăsească pozițiile, or eu descarc arma cum apare vreunul. Te duci tot înainte spre Galdong.

L-am mîngîiat pe braț și am rostit disperată:

– Adam, te rog, nu mă pune să fac asta. Te rog. N-am curajul. Te-am mai pierdut o dată. N-am curajul pur și simplu să risc să te pierd din nou.

A fixat cătarea puștii, alegînd o cotitură a stîncii în spatele căreia se ascundea khamba cu carabina, iar după un timp a spus cu blîndețe:

– Bine, iubito. Mai ții mînte cum Flint ne-a purtat pe amîndoi? Hai să vedem dacă Preacher poate face la fel.

M-am întors, pregătindu-mă să mă tirăsc înapoi sub lespedea de la intrarea în peșteră, însă cum m-am urnit din loc, de undeva de pe pantă s-a auzit un fluierat strident. Șase khamba s-au ridicat din ascunzătoare și au început să alerge spre noi. În același moment, au mai apărut patru din trecătoare, toți cu un genunchi în pămînt și cu pușca ridicată. Cîteva gloanțe ne-au trecut șuierînd deasupra capului. Adam a tras o dată... de două ori. Doi khamba s-au prăbușit, unul dintre ei fiind tipul cu carabina lui Adam. Ceilalți patru au continuat să se apropie. Adam a răsucit pușca în mînă, folosind patul armei ca pe o biță. În clipa aceea, a mai căzut un khamba, care a pornit să se rostogolească fără viață, pe pantă.

O fracțiune de secundă, am crezut că cei din tribul Khamba aflați dedesubt împușcaseră din greșală pe unul de-al lor,

însă numaidecît după aceea am auzit din stînga, dinspre Smon T'ang un răpăit de împuşcături. Doi khamba, aflați ceva mai jos, s-au prăvălit la pămînt, iar alți doi au șters-o, făcîndu-se nevăzuți în trecătoare. Mai rămăseseră doar doi pe pantă și au luat-o și ei la fugă. Am auzit o voce strigînd în engleză: *Încetați focul!* Tăcerea s-a lăsat peste defileu. Adam s-a ridicat în picioare, ștergîndu-se cu dosul palmei pe frunte, cu privirea pironită undeva în stînga. M-am ridicat și eu.

Niște bărbați scunzi și negricioși, călare pe ponei, îi urmăreau pe khamba care o luaseră la fugă. Purtau uniforme de un verde închis, cu chipiuri rotunde. În mînă, aveau niște cuțite mari, cu lama curbată. Doar un singur popor pe lumea asta avea asemenea cuțite. Gurkha, minunații soldați din Nepal, înrolați în armata britanică, erau acum aici.

Cîțiva descălecaseră ca să tragă rafala de gloanțe cu care îi pusese ră la fugă pe khamba și rămăseseră în continuare în poziție de tragere, așteptînd următorul ordin. Mai veneau și alții, dinspre partea sudică a defileului, în spatele avangărzii. După aprecierea mea, cam treizeci de oameni. Un ofițer alb, îmbrăcat cu o cămașă proaspăt căleată, pregătindu-se parcă să meargă la paradă, a început să urce panta spre noi, călare pe un superb cal sur. Lateral și un pic în spatele lui, venea un gurma cu grad de subofițer, călare pe un ponei solid.

Priveam îngîndurată, foarte puțin curioasă să văd ce urma să se mai întîmple. În ultima oră, trecusem de la spaimă la durere, iar apoi la bucurie, chiar dacă era bucuria de a ști că măream alături de Adam. Acum eram sfîrșită și nu mai simțeam nimic. Ofițerul s-a oprit la cîțiva pași de mormîntul lui Sembur, s-a aplecat în față și ne-a privit cu un aer nedumerit. Era foarte blond, cu ochi albaștri și mustăcioară, purtînd pe umeri tresa de căpitan.

— Salut, bătrîne, a zis el, tîrăgînd cuvintele. Gascoyne, nu-i așa? Batalionul 3? Mi-aduc aminte de tine de la Peshawar.

din '96. Parcă ai părăsit regimentul cu ani în urmă, nu-i așa? Ce cauți pe-aici, bătrîne?

– Păi... e o poveste mai lungă. Adam a întors pușca lui Sembur și și-a vîrit-o sub braț, mijind ochii, din cauza soarelui, spre noul venit. Ești George Plunkett. Am cîștigat 5 lire de la tine în popotă, într-o seară, cînd l-am pus pe Flint să sară peste o masă lungă.

– Exact, bătrîne. George Plunkett mă studia cu un aer contrariat. Cine e tinăra doamnă, dacă nu e cu supărare? Pun pariu că nu e tibetană. Nu-mi aduc aminte s-o mai fi întîlnit.

Adam, foarte grav, s-a întors spre mine și a făcut o plecăciune:

– Alteța, dă-mi voie să ți-l prezint pe căpitanul George Plunkett, First Batallion, 2nd Queen Victoria Own Gurkha Rifles. Căpitanul Plunkett era absolut nedumerit. Adam s-a întors spre el și a rostit oficial: Căpitane Plunkett, am onoarea să ți-o prezint pe Alteța sa Prințesa Jani din Jahanapur.

– Ea?... Jahanapur? Oh, *extraordinar!* Căpitanul Plunkett a sărit jos de pe cal. Deci, e doamna care...? Păi, de-aia sîntem și noi aici, sigur că da! Tot regimentul știe povestea. Oh, nemaipomenit, doamnă, Alteța voastră, sînt nespus de onorat de privilegiul măreț pe care îl am.

Mi-a luat mîna, așa murdară cum era, și s-a înclinat deasupra ei.

Un tremur de rîs m-a scuturat pe dinăuntru, redîndu-mi parcă forța și sensibilitatea. I-am zîmbit căpitanului, spunînd:

– Îți mulțumesc, căpitane Plunkett. Soțul meu m-a prezentat oficial, dar sînt totodată și doamna Adam Gascoyne.

– Zău?! Oh, *extraordinar!* Atunci, felicitările mele, doamnă. Măi, Gascoyne, bîhiete, te felicit și pe tine. Împingîndu-și chipiul pe ceafă, s-a scărpinat pe frunte și a continuat: Tot nu pricep ce faci aici cu Alteța sa și de ce au tras flăcăii ăia khamba în voi?

– Ah, ei bine, din păcate cred că diplomații ar trebui să-ți răspundă la întrebarea asta, bătrîne, a zis Adam coborînd un pic glasul. Înțelege ce vreau să zic?

– Cum? Ohoho, deci asta era, hmm? Păi, n-am eu de ce să-i descos pe indivizii ăia. Diplomaților nu le place cînd soldații vor să le afle secretele. Întorcînd ochii spre mine, a continuat: Mai bine nu mai comentăm, așa-i, doamnă?

I-am zîmbit din nou căpitanului Plunkett și am spus:

– Îți sîntem foarte recunoscători, căpitane, nu numai pentru discreția de care dai dovadă, ci și pentru faptul că ai apărut la momentul oportun. Aș putea să te întreb ce te aduce în Pasul Chak?

– Oh, vă rog să mă scuțați, doamnă, credeam că v-ați dat seama. E vorba... ah... ei bine, conduc această trupă de ostași trimiși să ia rămășițele pămîntești ale lui R.S.M. Burr, pentru a fi înmormîntate cu onoruri militare în cimitirul regimentului, la Gorakhpur.

L-am luat de mînă pe Adam, strîngîndu-l cu putere. Cîteva secunde, n-am fost în stare să scot nici un cuvînt, după care, revenindu-mi, am zis:

– Îți mulțumesc, căpitane Plunkett. Firește că ar fi trebuit să-mi dau seama, avînd în vedere că cu am inițiat misiunea ce ți-a fost încredințată, însă... soțul meu și cu mine am avut o serie de neplăceri astăzi și se prea poate ca de aceea să reacționăm mai lent.

– Nu face nimic, doamnă, nu face nimic, a obiectat căpitanul Plunkett.

În următoarele zece minute, a încercat să ne facă să ne simțim cît mai confortabil pe durata unui ceas și ceva cît aveam să mai rămînem în vîrfurile defileului. Gurkha mi-au făcut un fel de fotoliu din cutiile în care fuseseră merindele, capitonînd șezutul cu pături. Ordonanța mi-a adus fructe, brînză, pline,

ba chiar și vin. M-am căznit să iau cîteva îmbucături și să beau un pic de vin. Adam s-a tot foit în jurul meu, pînă ce i-am spus să nu mă mai cocoloșească atîta, dacă nu voia să mă pun iarăși pe plîns, după care m-a lăsat în pace și s-a apucat să sporovăiască fericit cu soldații gurmha.

Șase oameni au fost trimiși spre nord, cam la o jumătate de milă în adîncul trecătorii, să stea de pază și să ne dea de știre în cazul în care cei din tribul Khamba ar fi îndrăznit să-și facă din nou apariția. Alții au primit misiunea să ia cadavrele și să dea primul ajutor celui care fusese rănit. Cînd căpitanul Plunkett a dat ordin ca niște ostași să fie postați în defileu, Adam a zis:

– Spune-le, te rog, că dacă or să dea peste un englez în haine de tweed și cu mîtră de vampir, să-l aresteze numaidecît. Cînd vom ajunge în Gorakhpur poate fi încredințat autorităților civile, sub învinuirea de a fi încercat să o ucidă pe Alteța sa.

Căpitanul Plunkett și-a răsucit mustăcioara:

– S-a făcut, bătrîne. Dar mai bine să nu le spunem băieților ce-a făcut nemernicul ăla, că ar fi în stare să-i zboare creierii pe loc. Au o mare considerație pentru Alteța sa.

Cînd cîțiva soldați s-au apucat să înlătune pietrele care alcătuiau mormîntul lui Sembur, urmînd să mute rămășițele pămîntești într-un sicriu simplu pe care îl aduseseră, Adam mi-a zis:

– Du-te și așteaptă jos, iubito.

– N-o să fie nimic oribil. Aici sus, din cauza gerului și a aerului uscat, cadavrele se conservă bine, doar că se mai stafidesc poate un pic.

– Bine, chiar și așa, Jani.

– Știu. Mi-ar plăcea să păstrez în minte imaginea lui așa cum a fost, dar totodată nu pot suporta gîndul că într-o asemenea situație n-ar avea nici un prieten lîngă el.

– Dar eu sînt prietenul lui, Jani. Mie mi te-a încredințat în peșteră. Și, pe urmă, uite, ei sînt soldați gorkha, din regimentul lui, veniți să îi aducă onorul. Vezi, deci, cîți prieteni are aici?

– Bine. Îți mulțumesc, Adam dragă. Mi-am rezemat obrazul pe umărul lui cîteva clipe, după care am spus: Cobor să încerc să-l găsesc pe Nimrod. Poate e pe undeva prin defileu.

– Să nu treci dincolo de santinelele gorkha.

– Promit.

Soldații își instalaseră un post de gardă temporar, cam la o jumătate de milă în adîncul defileului, acolo unde pereții stîncosi crăpați și răsuciți făceau loc unui drum, pe care începea lunga coborîre spre Shekhar și mai departe. Am dat peste șase bărbați negricioși și solizi, cu dinți albi și zîmbete pînă la urechi... iar cu ei era și Nimrod. Îi scosesea picturica din copită și îl adăpau dintr-o gamelă.

M-am agitat emoționată în jurul lui Nimrod, vorbindu-i onorific în tibetană, după care le-am spus cîteva cuvinte ostașilor gorkha pe limba lor, mulțumindu-le călduros pentru tot ceea ce făcuseră. Îmi era limpede acum că subofițerul le spusese că eu eram minunata prințesă care ștersesem pata dezonoarei de pe obrazul regimentului, dezvinovățind numele lui R.S.M. Burr. Erau sfioși ca niște copii și n-am vrut să-i stînjenez rămînînd prea mult acolo.

Întorcîndu-mă cu Nimrod de căpăstru, mă gîndeam la Vernon Quayle, cu satisfacția că i se putea veni de hac. Dacă ajungea pe mîna justiției, urma să fie învinuit de tentativă de omor. Din partea mea, speram să-și sfîrșească zilele aici, trăind ca nomazii khamba, să nu-l mai văd și să nu mai aud de el în viața mea.

Cerul parcă s-a despiciat și m-am trezit pe jos, cu fața spre pămînt, cu o senzație de greață și de amețeală, simțind vibrația

copitelor lui Nimrod pe piatră, în clipa în care a luat-o la fugă speriat. O mină m-a înșfăcat de guler, ridicându-mă ușor și m-am simțit tirată pe jos. Acum eram în umbră. Mi s-a dat drumul și un picior m-a răsucit brutal pe spate. Am încercat să mă mișc, dar eram încă buimăcită de la lovitura primită în ceafă și măduarele nu voiau să mă asculte.

Zăceam amețită și speriată, cu obrazul lipit de stînca rece, înțelegînd încetul cu încetul că fusesem tirată într-una dintre crăpăturile înguste și întunecoase din pereții sfărîmați ai defileului. Am făcut cu greu efortul de a întoarce capul puțin, ridicîndu-ui privirea.

Vernon Quayle stătea cu picioarele desfăcute deasupra mea, aplecat, holbîndu-se la mine, palid și murdar de praf. În ochii accia cenușii nu se deslușea nimic, nici urmă de ură, frică sau patimă; răceala din privirea lui avea ceva devorator, făcîndu-mă să-mi amintesc de cuvintele oracolului... „*Mîncăul de Suflete*“.

A șoptit pe un ton gînditor:

– Tu și Gascoyne ați periclitat în mod grav cea mai importantă operație pe care am întreprins-o vreodată. Trebuie să fii lichidați, firește. Fără voi, nu va mai exista nici un martor să mă acuze.

Și-a îndoit picioarele ca de păianjen și s-a lăsat în jos, încălecînd practic peste mine și imobilizîndu-mi brațele cu genunchii. Am încercat să țip, dar își înfipsese degetul mare de la mină în scobitura gîtului meu, așa că am rămas fără glas. Cu gesturi metodice și reci m-a descheiat la cămașă. Nodul din eșarfă, în care se găsea lacrima lui Buddha, îmi venea pe piept.

Vernon Quayle a remarcat pe un ton calm:

– Mi-am epuizat deocamdată resursele în extraordinarul efort, prin care ți-am provocat o halucinație profundă, cu

toate detaliile. Ca să mă ocup de Gascoyne, voi avea nevoie de noi energii substanțiale. Se nimerește perfect ca distrugerea vieții tale să mi le poată furniza.

A scos din sacou o funie roșie, împletită ciudat, cam de grosimea unui deget și măsurînd sub un metru lungime. Din nou am încercat să urlu, simțindu-i mîinile acelea oribile pe gît, cînd mi-a petrecut funia pe sub ceafă, dar nu mai reușeam să trag aer în piept și nu puteam scoate nici un sunet, deși stăteam cu gura deschisă. A făcut un singur nod peste gîtul meu, a luat cîte un capăt al funiei în fiecare mînă și a început să tragă zdravăn.

Nu trecuse mult de cînd mă gîndeam că scăpasem de frică, iar acum spaima m-a cuprins din nou. Teroarea aceea cumplită care pusese stăpînire pe mine nu mi-a redat însă puterea. Am încercat să mă zbat, dar eram moale ca un fluture. Simțeam funia în jurul gîtului ca un tentacul fierbinte, care părea a avea viață, strîngîndu-mă, sugrumîndu-mă, oprind circulația sîngelui spre cap și împiedicîndu-mă să trag aer în plămîni.

Știam că muream. Am arcuit gîtul pe spate într-un spasm de agonie, iar privirea mea încetșată a întrezărit ceva ce nu putea fi real... un demon de munte, cu ochi galbeni, ghemuit deasupra noastră pe vîrfurile stîncii care bloca lumina soarelui. Am văzut privirea aceea fixă și semeată, buza răsfrîntă sub care se vedeau dinții mari, licărirea luminii pe blana bălțată, vîrfurile cozii, lungă aproape cît corpul.

Nu era un demon. Ci un leopard de zăpadă.

Cu mintea buimacă și încetșată, am izbutit totuși să strig cu disperare, în gînd: *Ajută-mă, frățioare!*

Pe urmă m-am pierdut în beznă, prăbușindu-mă într-un abis dincolo de care agonია nu mai exista, și în timp ce cădeam, înaintea momentului final de nimicnicie, am simțit un impact îndepărtat, am auzit un zgomot departe...

Pluteam cu fața în jos, purtată de undele unei mări întunecoase spre o lume a durerii. Ceafa îmi frigea ca arsă cu fierul roșu. Parcă îmi săpa cineva în piept. Cineva mă apăsa pe spate, zdrobindu-mă. Presiunea a încetat, iar aerul mi-a invadat plămînii. Din nou apăsarea aceea, silindu-mă să dau aerul afară.

O voce frumoasă a rostit:

– Cred că respiră mai bine acum, bătrîne.

Pe urmă glasul lui Adam, mai aproape de mine, ca un ferăstrău pe oțel:

– Ce-au păzit oamenii tăi de s-a putut întâmpla așa ceva?

Am mișcat mîna, am încercat să ridic capul, să fac ceva ca să-l opresc să tot pompeze aer în plămînii mei. M-a strigat pe nume și m-a luat în brațe, întorcîndu-mă cu fața în sus, stringîndu-mă la pieptul lui, privindu-mă cu disperare. Soarele mă orbea și mi-am dat seama că nu mai eram în crăpătura din stîncă.

La a treia tentativă, am izbutit să șoptesc răgușit:

– N-a fost vina lor... stătea ascuns... dar ați venit la timp.

Adam a scuturat din cap:

– N-am venit. Dar odihnește-te un pic, draga mea. Oh, Doamne, credeam că te-am pierdut. Atîta sînge...

Am coborît privirea și am văzut petele mari și întunecate de pe cămașa mea. Adam s-a grăbit să spună:

– Nu e sîngele tău, Jani.

Am înghițit cu greu, încercînd să scap de arsura din gît, și am horcăit:

– Ce s-a întîmplat?

A întors capul și am privit și eu în aceeași direcție. Trei soldați gurmă stăteau în picioare lingă o pătură, care fusese azvîrlită peste ceva inform ce zăcea pe pămînt. O diră de

sînge pornea de la crăpătura întunecoasă pînă la corpul de sub pătură.

– Quayle, a zis Adam. Probabil că a fost vreun leopard de zăpadă, deși n-am mai auzit pînă acum ca animalele din familia asta să atace omul. Cu o lovitură de gheară i-a smuls jumătate din craniu. Pe urmă, fiara l-a luat de gît și l-a tîrît aici, în defileu.

Am închis ochii și am șoptit:

– Am văzut leopardul... acum mi-aduc aminte. Am încercat să-i strig ceva.

De undeva din spatele meu, căpitanul Plunkett a zis:

– Tipul e țepăn ca scîndura. Leopardul ăsta a făcut treabă bună.

Adam mă ștergea blind pe față cu batista:

– Mi-am dat seama că s-a întîmplat ceva, în clipa în care l-am văzut pe Nimrod fugind foarte agitat, a zis el, cu glasul tremurînd. L-am găsit pe Quayle zăcînd mort în defileu, și pe urmă te-am găsit pe tine, Jani, cu... funia aceea oribilă legată de gît.

– Voia să ne omoare pe amîndoi, Adam, am hîrîit eu. Îi... îi trebuiau energii mai multe ca să te distrugă pe tine și voia să le obțină... omorîndu-mă întîi pe mine... cu funia aia roșie.

Căpitanul Plunkett a rostit în șoaptă:

– Cam delirează, nu crezi? Nici nu-i de mirare, de altfel.

– Soția mea nu delirează, a zis Adam, pe un ton calm.

M-am pipăit pe sub cămașă și am găsit eșarfa cu lacrima înnodată în ea. Din cauza acestei proeminente avusesem senzația că cineva parcă îmi săpa în piept, cînd Adam mă apăsa pe spate să-mi pompeze aer în plămîni. Mi-au mai revenit parcă puterile.

– Ajută-mă să mă ridic, Adam. Acum mă simt mai bine.

M-a ridicat în picioare, proptindu-mă bine și așezîndu-mă cu spatele la căpitanul Plunkett și la soldați, după care mi-a

încheiat nasturii de la cămașă. Pe jos, zăcea o bucată de funie straniu împletită, dar care nu mai era roșie. Mi s-a făcut părul mâciucă atunci când am văzut că funia avea o culoare cenușie, ca de mele, și, când am dus mîna la gît, am simțit urma dureroasă a sforii care mă rosese violent.

Arătînd cu piciorul, am zis cu glasul răgușit:

– Arde-o, Adam. Dă-i foc acolo, jos.

Nimeni n-a pus nici o întrebare. Căpitanul Plunkett a dat un ordin și un soldat a fugit să aducă un bidonaș cu ulei de parafină. Funia s-a chircit și s-a răsucit ca o ființă vie, iar după ce a ars complet n-a rămas nici un pic de cenușă. N-a mai rămas nimic din ea, decît un miros neplăcut, care s-a împrăștiat încetul cu încetul.

– Extraordinar, a zis căpitanul Plunkett. De fapt, toată povestea asta e cam stranie, nu credeți?

Adam, cu brațul în jurul mijlocului meu, ca să mă susțină, n-a răspuns nimic. Privind spre forma aceea care zăcea pe jos acoperită cu o pătură, a rostit cu o voce de granit:

– Hoitul ăsta nu merge cu noi, fiindcă, viu sau mort, nu pot să-i suport prezența.

– S-a făcut, bătrîne. N-am primit ordinul să aduc înapoi tipi omoriți de leoparzi. O să-l îngropăm aici. Căpitanul s-a întors cu spatele și l-a strigat pe subofițer.

După șapte ani, Rild nu părea deloc schimbat. Stăteam în încăperea însorită, cu Adam lingă mine. Mudok, posac ca întotdeauna, încercase să insiste ca Adam să rămînă în afara mănăstirii, însă aveam cu mine lacrima lui Buddha așa că n-a putut face nimic.

– Destinul este mai înțelept decît omul, a zis Rild. Copila mea, dacă rămîneai aici cum ți-am sugerat eu, n-ai fi fost prea bună de călugăriță.

– Cred că nu asta era calea care mi-a fost hărăzită, Înălțimea ta.

– Într-adevăr. A coborât privirea spre piatra lăptoasă, așezată pe o pernuță de mătase roșie, în fața lui. Te-am pomenit în rugăciunile noastre mereu, începînd din acel an al Șoarecelui de fier, cînd a fost prezis că te vei întoarce, fie pentru a salva lacrima Prealuminatului din ghearele Mineăului de Suflete, fie... pentru a muri. Și-a întors privirea spre Adam, privind parcă în gol, fără să vadă. După o lungă tăcere, a continuat pe un glas cîntat: *Bătrînul s-a stins, iar în clipa în care și-a dat duhul flacăra lui interioară a ieșit afară pentru a atinge spiritul singurului, căruia îi este îngăduit să-l distrugă pe Omul de Argint, fără a fi pedepsit printr-o karma împovărătoare.*

Cînd am fost sigură că Rild terminase de vorbit, am spus:

– N-am înțeles, Înălțimea ta.

A deschis ochii pe care îi ținuse pe jumătate închisi:

– Nici eu, copila mea, deocamdată. Vorbesc doar fiindcă trebuie. Ține minte cuvintele mele și apoi va veni și momentul să le pricepi sensul. A privit din nou spre piatra prețioasă, după care a ridicat mîna în semn de binecuvîntare: Timp de șapte ori șapte ani și mai mult chiar, pînă în anul Maimuței de foc, numele voastre vor fi pomenite zilnic în rugăciunile ce se vor înălța din mănăstirea Choma La.

– O să ținem minte și vom fi recunoscători, Înălțimea ta.

– Momentul cînd vor înceta rugăciunile nu este momentul cînd vor înceta și viețile voastre, ci sfîrșitul mănăstirii Choma La. Atunci vor veni Oamenii galbeni și tot tînutul Bod va pieri.

M-am străduit să nu mă arăt prea sceptică și am spus politicos:

– Groaznică profeție, Înălțimea ta.

– Toate lucrurile pier, toate renasc, pînă ce dobîndesc meritul care le aduce eliberarea de Roată. Mergeți acum cu binecuvîntarea mea.

Mai tîrziu, cînd ieșisem din curte și călăream spre plutonul de soldați gurmha aliniați care ne așteptau lîngă mănăstirea Galdong, Adam a întrebat:

– Ce tot spunea, Jani?

– Oh... da, lacrima se va întoarce la Choma La, iar călugării de acolo sînt foarte recunoscători. Lama mănăstirii se vor ruga pentru noi cam cincizeci de ani de-acum încolo, așa că presupun că vom trăi pînă la adînci bătrîneți. Și a mai zis că bine am făcut că n-am rămas la mănăstire să mă fac călugărită, fiindcă n-aș fi fost bună de așa ceva.

– De asta sînt și eu convins, a chicotit Adam.

Brusc, m-am dumirit și luîndu-l de mînă, i-am spus:

– Adam, a mai fost ceva. La început n-am înțeles, însă... cred că Rild a zis că tatăl tău a murit.

Adam m-a privit fix:

– Ne așteptam, de altfel, a zis el, rostind rar fiecare cuvînt, dar de ce să fi văzut Rild așa ceva? E limpede că e o chestiune ce nu prezintă nici un interes pentru el.

– A zis... nu, stai un pic să-ți traduc cum trebuie. M-am gîndit un timp, după care am continuat: A zis că Bătrînul s-a stins și că atunci cînd a murit flacăra lui interioară a ieșit afară pentru a atinge... ei bine, pentru a atinge spiritul leopardului de zăpadă, cred. Ca să mă salveze pe mine. Cît a vorbit, Rild s-a uitat numai la tine, așa că eu cred că la tatăl tău s-a referit cînd a spus *Bătrînul*. Oh, știu că pare o prostie, pesemne că Rild începe să cam îmbătrînească. Ba a mai spus chiar că într-o bună zi Oamenii galbeni vor veni și vor distruge ținutul Bod.

Adam a clătinat din cap:

– Absurd. Cum să-i lăsăm să facă așa ceva?! După ce am mai mers așa călare un timp, a zis: Presupun că și celelalte chestii sînt tot niște aiureli. Dar să știi, Jani, că, dacă tata a murit, m-aș bucura să cred că a avut ceva de-a face cu salvarea ta și cu lichidarea lui Quayle. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult bietului de el.

La două zile după plecarea noastră din Galdong, a început musonul, inundînd cheiurile Kali Gandaki, blocînd drumul cu mici alunecări de teren, pe scurt făcînd din restul călătoriei un adevărat calvar. Ostașilor gurmha nici nu le păsa, militari aceștia destoinici erau cei mai fericiți oameni. Lui Adam și mie nu ne păsa. În interval de cîteva ore, fiecare crezuse că celălalt murise. Și cu toate astea, cea mai dură călătorie rămînea totuși o bucurie pentru noi, pentru că eram în viață, eram împreună și ne iubeam. Iar de adevăratul calvar al existenței noastre – lupta împotriva lui Vernon Quayle – scăpasem.

În fiecare zi, Adam își petrecea o parte din timpul de odihnă scriînd într-un carnet gros o relatare completă a ceea ce ni se întîmplase din momentul în care intrasem călare în Shekhar pentru a ne întîlni cu Quayle. „Raportul lui George Plunkett asupra morții lui Quayle va fi satisfăcător pentru autorități”, a zis el, „însă David Hayward va dori să știe toată povestea. La fel și Eleanor, sper, dacă David a făcut ce i-am spus eu”.

Mare dreptate avea. Cel mai important lucru pentru Eleanor era să și-l scoată din minte pentru totdeauna pe acest Vernon Quayle. Și n-ar putea face niciodată așa ceva, dacă noi am lăsa ca împrejurările morții lui să rămână un mister.

Din cauza vremii, călătoria pînă la Gorakhpur a durat patru săptămîni și jumătate. Cînd am ajuns acolo, am găsit o telegramă și o scrisoare, ambele de la David Hayward și

ambele datele 2 iunie, ceea ce însemna a doua zi după ce Adam și cu mine plecasem călare de la Choma La cu lacrimă prețioasă. În telegramă se spunea: *Sir Charles a murit ieri, după ce intrase în comă. Mama ta suportă greaua încercare cu calm și bărbăție. Urmează o scrisoare. Hayward.*

Scrisoarea avea câteva pagini. În prima parte, David vorbea mai pe larg despre moartea tatălui lui Adam, repetând cît de mult regreta și spunînd că lady Gascoyne îi ceruse să ne comunice că nu trebuia să ne facem griji pentru ea, care ne iubea și se ruga pentru noi. În continuare, David povestea că după ce văzuse că vasul *Calabria* a plecat din Londra avîndu-l la bord pe Quayle, se dusesese numaidecît la *Merlin's Keep*, de unde pur și simplu o luase pe sus pe Eleanor.

Servitorul, Thorpe, îi urmărise pînă acasă la David, amenințînd că avea să cheme poliția, la care Rosie, sora fierarului, îi dăduse un picior de-l azvîrlise drept în pîrîu, amenințîndu-l că-i rupe oasele dacă nu-și vede de treaba lui. În aceeași seară, David a adus-o pe Eleanor la Chester Gardens, locuind de atunci cu ea la părinții lui Adam. Un medic și profesorul Manson se ocupaseră de ea zilnic.

La început, Eleanor se purta ca o somnambulă, însă, pe măsură ce zilele treceau, a ieșit încetul cu încetul din starea aceea de transă. O schimbare semnificativă a apărut cam după trei săptămîni, cînd profesorul Manson a ajuns la concluzia că își revenise suficient, ca David să-i poată povesti tot ce se întîmplase, oferindu-i totodată meditațiunile de la mine.

A fost uluită și disperată, plîngînd și strigîndu-mi humele, rugîndu-se pentru sănătatea mea. Iar în cele din urmă a început să vorbească, fără să pomenească niciodată numele lui Quayle, spunînd că El vruse să mă prindă în capcană cum o prinsese și pe ea și că în toate acele luni cumplite ea își folosisese fărîma de voință care îi mai rămăsese, pentru a-l împiedica să facă aceasta.

A doua zi a fost foarte stăpînită, însă teribil de deznădăjduită, repetînd mereu că, de îndată ce Adam și cu mine aveam să-i satisfacem interesul lui Quayle, acesta se va întoarce împotriva noastră, făcînd tot posibilul să ne lichideze. David încercase să o liniștească, explicîndu-i că noi eram pregătiți și ne așteptam ca Vernon Quayle să facă acest lucru; era îngrijorat, văzînd-o atît de disperată, însă profesorul Manson se arătase încîntat de reacția ei, care dovedea că Eleanor începea să aibă sensibilitate, sentimente, revenind în fine cu picioarele pe pămînt.

În încheiere, David scria:

... În ultimele două săptămîni, starea lui Eleanor s-a ameliorat constant și cu ajutorul nostru a început să capete convingerea că vă veți întoarce acasă teferi și nevătămați. Această mică fărîmă de speranță și încredere a căpătat proporții uimitoare abia astăzi, cînd m-a luat deoparte și, foarte gravă, mi-a spus că era sigură că Vernon Quayle murise. „Mîna lui s-a ridicat de pe mine, David”, a zis ea. „Știu eu. Mă rog lui Dumnezeu ca Jani a mea și soțul ei drag să nu mai pățească nimic.”

În încheierea acestei scrisori, mă fac și eu ecoul acestor cuvinte rostite de Eleanor. Îmi dau seama, în timp ce scriu aceste rînduri, că dacă le veți citi înseamnă că v-ați putut întoarce cu bine la Gorakhpur. Vă rog, trimiteți-ne imediat o telegramă ca să ne putem liniști și noi.

Al vostru veșnic recunoscător prieten,

David.

În nici o oră am trimis telegrama, iar cu trenul care a plecat din Bombay în acea zi am expediat o scrisoare adresată lui David, conținînd povestea pe care Adam o scrisese în timpul călătoriei noastre, de cînd am plecat din Tibet.

La zece zile după ce ne-am întors la Gorakhpur și la două zile de când lordul Kearsey, colonelul regimentului, a venit din Anglia, am asistat la pregătirea unui batalion în vederea unei ceremonii, ce urma să aibă loc în marea piață pentru parăzile militare. Dintre cele patru rochii pe care le adusesem din Anglia, alesesem una de culoare gri deschis, căreia îi scosesem garniturile castanii, cșind, în schimb, la mîinecă o brasardă neagră.

Adam stătea în picioare lingă mine, pe estrada spațioasă, într-un capăt al pieței de ceremonii. Tot acolo, cu noi, se aflau ofițerul comandant al regimentului, alți ofițeri superiori și lordul Kearsey, un bărbat mărunțel, cu mustră de spiriduș și cu un glas uimitor de sonor. Cînd ceremonia militară s-a încheiat, a ținut un discurs scurt în gurmali, iar apoi Adam m-a condus în fața să primesc Medalia pentru Comportamentul Exemplar, care îi fusese decernată lui Sembur?

Mai tîrziu, am fost conduși la cimitirul militar, pentru a vedea sicriul lui Sembur așezat pe un afet de tun și escortat de o sută de bărbați, care păseau rar, în ritmul bătăilor unei tobe. Sub numele și gradul militar gravate pe piatra de mormînt, fusese înscris motto-ul soldaților gurmali: *Îmi voi păstra încrederea.*

Cînd s-a terminat totul, eram teribil de obosită, bucurîndu-mă nespun că stăteam, în sfîrșit, singură cu Adam în bungaloul care ne fusese rezervat în cartierul unde locuiau soldații căsătoriți. Cu puțin înainte de amurg, pe cînd ședeam liniștiți pe verandă, a apărut un servitor și ne-a spus că a venit lordul Kearsey, care ne-ar fi recunoscător dacă i-am putea acorda cîteva momente.

Ne-am dus în micul salon pentru a-l întîmpina, iar după ce a făcut o plecăciune deasupra mîinii mele, a scos o cutiuță plată din lemn de santal, cu o gravură foarte complicată.

– Mi-ar plăcea tare mult, a zis el, ca într-o bună zi să aflu ce ați făcut în Tibet, dumneavoastră și soțul dumneavoastră, doamnă. Însă, nu avem timp deocamdată, așa că nu vreau să vă deranjez, ci doar să vă dau asta, a spus el, punându-mi cutia în mână. Venind încoace, m-am oprit o zi în Jahanapur și am stat de vorbă cu Prințul Mohan Sudraka. E un om cult și a sesizat imediat cât de interneiată a fost sugestia mea.

Am ridicat capacul sculptat. În interiorul cutiei căptușite cu catifea neagră se aflau un inel cu smarald, doi cercei de aur cu rubine și o broșă de aur în forma unei cozi de păun, de la care lipseau două diamante din șase. Bijuteriile mamei mele.

– Sigur că da, a zis Adam. Ce prost am fost că am uitat. Toate lucrurile lui Sembur i le-am predat colonelului Hanley, la Calcutta. Pesemne că în cele din urmă bijuteriile au fost înapoiate palatului din Jahanapur.

Lordul Kearsley a încuviințat din cap.

– M-am gândit că se cuvine să fie înmânate soției dumitale.

– Vă mulțumesc, domnule, am zis eu. Sînteți un om deosebit de bun și de atent. Nu știu... efectiv nu-mi găsesc cuvintele pentru a vă spune cât de mult înseamnă ceea ce ați făcut pentru mine.

– Îți interzic cu desăvîrșire să încerci, draga mea, a zis el, cu severitate. Și-a răsucit chipul de spiriduș spre Adam: Ai mare grijă de ea, tinere. S-a săturat de lupte și bătăi. Am mai văzut eu și la alții expresia asta, așa că știu ce spun.

După ce a plecat lordul Kearsley, Adam mi-a luat fața în mîini, cu multă duiosie și, studiindu-mă prelung, a zis:

– Și eu știu expresia asta. E a doua oară cînd o văd la tine, Jani, păpușa mea dragă. Odată, cîndva demult... și acum. S-a terminat, Jani, s-a terminat cu zbuciumul. Mergem acasă.

Cînd nava noastră a intrat în Mediterana, îmi revenisem deja, iar fericirea noastră a fost și mai mare decît la dus, pentru

că acum umbra lungă și neagră a lui Vernon Quayle nu ne mai întuneca viitorul. La Malta, unde vasul a ancorat o zi în portul Grand pentru a se alimenta cu combustibil și provizii proaspete, am primit cu poșta o scrisoare de la David Hayward. Fusese expediată doar cu zece zile în urmă.

Dragă Jani și Adam,

Am primit acum trei săptămîni telegrama voastră din Gorakhpur, care ne-a bucurat nespus, luîndu-ne de pe suflet povara grijilor pe care ni le-am făcut tot timpul. La începutul săptămîinii trecute a sosit și telegrama din Bombay, conținînd detalii despre întoarcerea voastră acasă, iar în dimineața asta am primit lunga scrisoare pusă la poștă în Gorakhpur, cu toate amănuntele acelei zile cumplite, cînd Quayle a încercat să vă lichideze pe amîndoi. Mă grăbesc așadar să vă scriu, cu speranța că veți primi aceste rînduri la Malta, în drum spre casă.

Cuvintele nu pot exprima cît de groaznic este tot ceea ce ați îndurat voi; nu ne rămîne decît să mulțumim lui Dumnezeu că ați scăpat cu bine. De cînd a citit scrisoarea voastră azi-dimineață, Eleanor arată ca o stafie, dar totuși mă bucur, că șocul va trece și important e că știm că lungul coșmar s-a sfîrșit și nu vom mai vorbi niciodată de Quayle. Sint convins că asta e și dorința lui Eleanor. În cazul în care, din ceea ce v-am spus despre ea pînă acum, v-ați făcut poate o impresie greșită în privința evoluției stării lui Eleanor, dați-mi voie să vă liniștesc comunicîndu-vă ultimele noastre noutăți.

În primul rînd, Adam, mama ta e bine și are un moral bun. Stă acum cu Eleanor — la Merlin's Keep! Eu locuiesc din nou în căsuța mea, așa cum se poate vedea și după adresă. Din conac a fost îndepărtată orice urmă a existenței lui Quayle, după asta putînd aprecia și voi cît de mult și-a revenit Eleanor; vă dați seama cît curaj a avut să se întoarcă acolo. Tot satul Larkfield este foarte încîntat, vă asigur, și s-a arătat

absolut de acord cu faptul că Eleanor a refuzat să poarte doliu după „dracu' ăla bătrîn”, cum obișnuiau sătenii să-l numească pe Quayle.

Am marea fericire de a vă spune că Eleanor a acceptat să se mărite cu mine în septembrie. Sperăm din tot sufletul să cumpărați ferma lui Catling, pentru ca terenurile noastre să fie alături.

Jani, să știi că Eleanor a încercat să-ți scrie o scrisoare pe care urma să o pună în același plic cu asta, dar i-a fost imposibil. Zice că nu sînt de ajuns cuvintele și e sigură că tu înțelegi asta. Abia așteaptă să te vadă și să-l cunoască pe Adam, firește. Nu pot susține că totul e perfect ca și cum Eleanor n-ar fi pășit nimic pe parcursul anului cînd creatura aia monstruoasă i-a controlat viața. Însă am convingerea că beneficiînd de ajutorul profesorului Manson și, mai ales, o dată cu moartea lui Quayle, a izbutit în fine să se desprindă de lungă și cumplită existență pe care a trăit-o, care a devenit încetul cu încetul un vis urît, din ce în ce mai confuz.

Cum spunea și Eleanor, cuvintele nu sînt de ajuns și, cum mă știți și pe mine, nici eu nu sînt prea vorbăreț. Așa că, dați-mi voie să vă spun doar că, fără voi doi, Eleanor ar fi rămas pierdută pe vecie; vă sînt veșnic recunoscător.

În cîteva zile după ce veți citi aceste rînduri, o să ajungeți acasă și cît de minunat va fi! Abia aștept să mă mai ciorovăiesc cu Jani, în timp ce-o să ne ocupăm de cîte un pacient mai năbădătos. Știm ziua cînd va sosi vasul și vă vom aștepta la Merlin's Keep; pentru Eleanor revederea cu Jani înseamnă atît de mult, încît n-ar suporta să aibă loc la gară sau în port.

Pînă la acele clipe furtive, vă trimitem amîndurora dragostea noastră profundă.

Mereu al vostru,
David.

Stăteam pe punte sub meterezele aurii ale portului Grand, când am citit scrisoarea, iar pentru mine acele clipe au fost într-adevăr „de aur”. Când i-am dat scrisoarea lui Adam, de fericire nici n-am fost în stare să vorbesc. A citit-o și el, a împăturit-o, după care a spus liniștit:

– Hai jos în cabină, Jani.

L-am luat de braț, un pic, cam nedumerită. După ce s-a închis ușa, în cabină, am zis:

– Ce s-a întâmplat, Adam, dragul meu?

– Trei lucruri, a zis el, foarte grav. În primul rînd, îți priveam chipul în timp ce citeai scrisoarea, și sînt sigur că te faci tot mai frumoasă.

– Oh, iubitule, ce nimicuri duioase îmi spui.

– În al doilea rînd, îmi surîde enorm ideea de a cumpăra ferma lui Catling.

– Minunat. Dar nu puteai spune toate astea pe punte?

– Ei, nu-i chiar așa. Pentru că în al treilea rînd, voiam să-ți spun că de două ceasuri nu m-ai mai sărutat deloc, Jani Gascoyne.

Am ținut mîinile și m-a strîns la pieptul lui.

Într-o după-amiază fierbinte de august, am coborît din landoul cu care tînărul William venise să ne întîmpine la gară. Trecuseră șapte ani de cînd îl văzusem prima oară pe tînărul William în ziua cînd venisem la conacul *Merlin's Keep*, iar el se uitase la mine, așa cum eram îmbrăcată cu hainele mele jerpelite și cîrpite, spunînd „Frumoasă pălărie, nimic de zis!”

Acum, a zîmbit sfios cu gura pînă la urechi, tîrșindu-și picioarele pe loc, și-a frecat fruntea cu dosul mîinii și a zis:

– Îi găsiți pe terasa din spate, domnișoară Jani.

– Mulțumesc, William.

Eram îmbujorată toată și îmi venea să sar în sus de emoție,

cînd Adam mi-a întins brațul. Am pornit pe aleea în curbă către grajduri, ocolind spre pajiștea mare din spatele casei. Cînd am dat cu ochii de terasă, o siluetă înaltă a coborît în fugă treptele, alergînd pe iarbă spre noi, fluturîndu-și poalele rochiei de vară; o rochie roșie, de culoarea vinului, ca aceea în care o văzusem îmbrăcată prima oară.

– Jani!

Adam m-a bătut ușor pe umăr și m-am năpustit spre ea, însă aveam ochii încețoșați, așa că m-am împiedicat, bîjbîind, după care ea m-a prins în brațe:

– Jani, Jani, Jani!

Îmi șoptea numele și plîngeam amîndouă. Cînd, în cele din urmă, am putut să-mi stăpînesc vocea, am făcut un pas înapoi, am luat-o de mîină și am rostit răgușit:

– Ia să te văd cum arăți.

Suferințele prin care trecuse lăsaseră urme. Avea o şuviță lungă de păr alb, iar la ochi și la gură îi apăruseră riduri fine. Însă părul acela arămiu-roșcat strălucea iar ca înainte, ochii verzi-cenușii erau plini de viață și simțeam că își recăpătase vigoarea de odinioară.

– Oh, credincioasa mea Jani... Și-a șters lacrimile și a ris emoționată. Am luat-o de după umeri și am pornit-o amîndouă agale pe pajiște, vorbind în frînturi de fraze, întrerupîndu-ne una pe cealaltă, gata să pufnim în ris, gata oricînd să izbucnim în plîns.

– Luați ferma lui Catling...?

– Sigur că da, Eleanor dragă! Nemaipomenit – și cînd e nunta?

– Pe 25. Oh, Jani, nu-mi vine să cred...

– Nici nu știi eît mă bucur pentru voi. Mama lui Adam e tot...?

– Da, și se simte foarte bine. Abia așteaptă să vă vadă...

— Și Nimrod?

Eleanor a ris cum știa ea:

— Oh, iubita mea, nu te-ai schimbat deloc. Sînt convinsă că Nimrod tînjește să aibă iar o conversație interesantă cu tine.

I-am văzut pe Adam și pe David jos, lîngă treptele terasei, discutînd liniștiți și, plesnindu-mă cu palma peste gură, am exclamat:

— Oh, ce îngrozitoare sînt! Nici nu l-am salutat pe David și nici pe tine nu te-am lăsat să faci cunoștință cu Adam. Ți-a povestit David despre el? Oh, sînt convinsă că da. Nu se poate spune că e chipeș cu adevărat, Eleanor, mă refer la Adam, din cauza nasului și a sprîncenelor, care mie oricum îmi plac, dar cînd te obișnuiești cu ele, ți se pare chiar foarte frumos și, oh, e atît de minunat omul ăsta și eu sînt atît de mîndră de el. Adam! Adam!

A venit înspre noi, iar Eleanor îl aștepta cu brațele larg deschise. A luat-o de mîini și au rămas așa privindu-se și zîmbindu-și în tăcere, fără nici un fel de sfială, aproape într-un fel de comuniune mută. David a venit lîngă mine. L-am sărutat și l-am luat de mîină, fără să scoatem o vorbă. Îi priveam pe Adam și pe Eleanor.

În cele din urmă, ea a zis:

— Ai călătorit atît de departe și ți-ai asumat niște riscuri imense pentru o femeie pe care nu o cunoșteai, domnule Gascoyne. Îți rămîn profund recunoscătoare.

Adam a clătinat din cap, zîmbind în continuare:

— Nu, domnișoară Lambert. Eu îți voi rămîne mereu recunoscător. Îți mulțumesc pentru că o am pe Jani.

Eleanor a întors capul spre mine.

— M-am gîndit întotdeauna că eu sînt cea care ar trebui să-ți mulțumesc că Jani a putut ajunge la noi.

A întors și el capul spre mine:

– Înseamnă că amîndoi sîntem niște oameni norocoși, nu-i așa, Eleanor?

– Ba da, întocmai așa.

Au continuat să mă privească în tăcere, ca și cum ar fi așteptat ceva. David m-a luat de braț și cu fermitate m-a tras de acolo:

– Hai la grajduri să vorbești cu Sarah, a zis el.

– Nu, ce naiba te-a apucat, zău așa? am obiectat eu. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul, David, abia am ajuns și...

– Nu mai fi așa grea de cap, Jani, a zis el cu blîndețe trăgîndu-mă și mai repede. Aia doi abia așteaptă să vorbească despre tine, întrecîndu-se care mai de care să spună tot felul de chestii ridicol de drăguțe despre persoana ta. Refuz să mă alătur unor asemenea osanale sau să te las să le ascuți și să ți se urce fumul la cap. Bărbații iubitori trebuie văzuți și niciodată auziți.

– Ai să ajungi și tu așa, în curînd.

– Da, a făcut el, rîzînd. Slavă Domnului că ai făcut ca așa ceva să fie posibil, Jani Gascoyne.

Ajungînd pe mica movilă acoperită cu iarbă, din fața grajdurilor, puteam vedea peste zidul acoperit cu iederă care împrejmuia partea sudică a proprietății. Am privit astfel, în tăcere, pășunile și cîmpul de unde începea domeniul fermei Catling. Se vedeau casa de la fermă, zidurile ei albe, clădirile și acareturile, iar la o jumătate de milă mai departe coșurile conacului *Kimberley*.

M-a învăluit o senzație de mulțumire profundă. Aceasta avea să fie casa noastră. A lui Adam și a mea și a copiilor noștri. Purtam în pîntece copilul lui și înainte să se scuture ultimele frunze de toamnă aveam să-i simt primele zvîcniri în

trupul meu. Aici, pe acest pământ, vom trăi și vom munci, dragostea noastră fiind călită în focurile prin care trecusem, urmînd să ne bucurăm de prieteni credincioși și dragi.

– Bine ai venit acasă, Jani, a zis David. Hai să vorbești cu Sarah. Va fi mămică.

Luîndu-l de braț din nou, i-am zis, rîzînd:

– În cazul acesta, eu și Sarah vom avea aceeași bucurie.

Sfîrșit

IMPORTANT!

CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER

București, B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. III, ap. 7 sector 4,

Tel: 337.30.67 sau 337.48.81; Fax: 337.48.22 cod 761061

Din rîndul membrilor acestui club poate face parte orice persoană care solicită cel puțin trei cărți din listele de apariții ale celor două edituri. Membrii CLUBULUI CĂRȚII ORIZONTURI- LIDER beneficiază de următoarele facilități:

1. Editurile suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minimum trei exemplare) cu plata ramburs.

2. Reducerea prețului de vânzare cu 10% pentru fiecare comandă de minimum trei cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 15% la comenzile de cel puțin zece cărți.

3. Livrarea cărților cu prioritate.

4. Rezervarea cărților în curs de apariție.

5. Asigurarea materialelor informative: cataloage și liste de apariții.

Notă: Pentru cititorii din București, livrarea cărților *nu se face prin poștă*, ci direct, de la punctele de vânzare ale editurii: **depozitul** din B-dul Dinicu Golescu 43, bl. 7, sc. 1, ap. 3, tel: 638.98.38 și **depozitul AMIT** str. Sabinelor 8, Tel: 335.05.45 int. 179.

La sfîrșitul fiecărui an, CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER acordă importante **premii de fidelitate** cititorilor care au comandat cele mai multe cărți publicate de Editurile ORIZONTURI și LIDER în anul respectiv.

Oferta de cărți a Editurilor ORIZONTURI și LIDER

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

A. N. Kün **LEGENDELE ȘI MITURILE GRECIEI ANTICE**
(544 pag. / 19500 lei)

Alex Hellemans **ISTORIA DESCOPERIRILOR ȘTIINȚIFICE**
(592 pag./34800 lei)

Arthur F. Jones **INTRODUCERE ÎN ARTĂ** (336 pag./18500 lei)

Colectiv **CONCEPȚELE OMÂNITĂȚII - O istorie a ideilor**
(368 pag./19900 lei)

Irving Stone **TURNUL NEBUNILOR**-Viața lui Freud - vol. I
(480 pag. / 17000 lei)

PARIA -Viața lui Freud - vol. II (448 pag. /16000 lei)

John R. Barber **ISTORIA EUROPEI MODERNE** (560 pag./29800 lei)

Larousse **CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag./34500 lei)

Lion Feuchtwanger **GOYA** (544 pag./19000 lei)

Norman Goodman **INTRODUCERE ÎN SOCIOLOGIE** (496 pag./29800 lei)

Pépin & Braunstein **GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 29500 lei)

Peter K. McInerney **INTRODUCERE ÎN FILOZOFIE** (304 pag./18900 lei)

Philippe Gaudin **MARILE RELIGII** (464 pag. / 19500 lei)

Tudor Vlănu **ESTETICA** (464 pag. / 9950 lei)

ARTA PROZATORILOR ROMÂNI (480 pag. / 9900 lei)

II. LUCRĂRI DE ȘTIINȚĂ

Ștefania Popescu **GRAMATICA PRACTICĂ A LIMBII ROMÂNE**
(654 pag. / 35000 lei)

III. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Georgeta Nichifor **DICȚIONAR ENGLEZ-ROMÂN; ROMÂN-ENGLEZ**
(472 pag. / 12000 lei)

GHID DE CONVERSAȚIE ROMÂN-ENGLEZ
(256 pag. / 24000 lei)

Ioan Lăzărescu **DICȚIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN**
(630 pag. /25000 lei)

Voichița Ionescu **DICȚIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 10000 lei)

IV. SERIA BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

A.J. Cronin **DOAMNA CU GAROAFE** (272 pag. / 12000 lei)

Amanda Quick **AFACEREA** (400 pag. / 19500 lei)

AMĂGIRE (448 pag. /21500 lei)

AMANTA (400 pag. /23000 lei)

<i>Barbara T. Bradford</i>	PĂSTREAZĂ VISUL (vol. I-II/ 18500 lei)
	IUBIRI VINOVATE (368 pag. / 12500 lei)
	CHEIA TRECUTULUI (368 pag. / 15900 lei)
	PUTEREA UNEI FEMEII (368 pag. / 19500 lei)
<i>Barbara Vine</i>	CASA CU TREPTE (416 pag. / 7700 lei)
<i>Colleen McCullough</i>	TIM (352 pag. / 12000 lei)
	PASĂREA SPIN (608 pag. / 16000 lei)
<i>Danielle Steel</i>	CINCI ZILE LA PARIS (304 pag. / 12500 lei)
	FERMA (416 pag. / 15000 lei)
	SUB SEMNUL ONOAREI (368 pag. / 17900 lei)
<i>Delia Fiallo</i>	KASSANDRA (528 pag. / 17000 lei)
<i>Erin Pizzey</i>	DESTINE (496 pag. / 21500 lei)
<i>Harold Robbins</i>	RIVALII (464 pag. / 12000 lei)
	MIRAJUL PUTERII (432 pag. / 19500 lei)
<i>Howard Fast</i>	TĂRÎMUL SPERANȚEI (448 pag. / 16000 lei)
<i>Irving Wallace</i>	FĂRĂ SCRUPULE (464 pag. / 23500 lei)
<i>Jacqueline Susann</i>	JOSEPHINE (256 pag. / 8000 lei)
<i>Jacqueline Briskin</i>	TOTUL DE LA VIAȚĂ (496 pag. / 14000 lei)
	NU-I DE-AJUNS SĂ VISEZI (512 pag. / 11000 lei)
	FRUCTUL PĂCATULUI (496 pag. / 19500 lei)
	ÎNTRU IUBIRE ȘI RĂTIUNE (512 pag. / 22500 lei)
<i>Jean Marsh</i>	CASA ELIOTT (432 pag. / 10000 lei)
<i>James Patterson</i>	JACK ȘI JILL (416 pag. / 23500 lei)
<i>Judith Krantz</i>	PÎNĂ NE VOM REVEDEA (880 pag. / 15600 lei)
	TOP MODEL (400 pag. / 18500 lei)
<i>Justin Scott</i>	DINCOLO DE APARENȚE (400 pag. / 11300 lei)
	SUSPICIUNI (608 pag. / 16500 lei)
	PETRECEREA (400 pag. / 18500 lei)
	VULPEA DE ARGINT (400 pag. / 26000 lei)
<i>Kenneth Royce</i>	PE URMELE LUI IUDA (336 pag. / 18500 lei)
<i>Lawrence Sanders</i>	DOSARELE TIMOTHY (448 pag. / 12000 lei)
	JOCURI PERICULOASE (480 pag. / 10000 lei)
<i>Lucinda Edmunds</i>	FĂRĂ TINE (432 pag. / 22500 lei)
<i>Madeleine Brent</i>	PIATRA CAPRICORNULUI (448 pag. / 23500 lei)
<i>Michael Bar-Zohar</i>	FRĂȚII (432 pag. / 23500 lei)
<i>Michael Hartland</i>	ANUL SCORPIONILUI (432 pag. / 23500 lei)
<i>Odile & Philippe</i>	MONICA ȘI PREȘEDINTELE (208 pag. / 13500 lei)
<i>Verdier</i>	
<i>Paullina Simons</i>	DINCOLO DE PASIUNE (496 pag. / 21500 lei)
<i>Philippe Van Ryndt</i>	SAMARITEAN (416 pag. / 10000 lei)

- Phyllis A. Whitney* LEBĂDA DE ARANOS (336 pag. /9000 lei)
 CHIHILIMBARUL NEGRU (352 pag. /9000 lei)
 PRINTRE STELE (368 pag. /14000 lei)
- Robert Ludlum* Numărătoarea inversă MATARESE (544 pag. /22500 lei)
- Sidney Sheldon* FURIA ÎNGERILOR (464 pag. /12000 lei)
 PRINȚESA DE GHEATĂ (352 pag. /18500 lei)
- Susan Howatch* DOMENIUL PENMARRIC (688 pag. / 14000 lei)
 INTRIGI DE FAMILIE (416 pag. / 14000 lei)
 MOȘTENIRE BLESTEMATĂ (496 pag. / 16000 lei)
- Sandra Brown* FEMEIA CAPTIVĂ (432 pag. /18900 lei)
- Winston Graham* MARNIE (368 pag. / 15900 lei)
 FOCUL GRECESC (384 pag. / 17500 lei)
 POVESTE UITATĂ (320 pag. / 16500 lei)
 POLDARK - vol. II - DEMELZA (496 pag. / 10000 lei)
 POLDARK - vol. III - ZILE ZBUCIUMATE (362 pag. / 9000 lei)

V. CĂRȚI PENTRU COPII

- James Clavell* THRUMP-O-MOTO-Ucenicul Vrăjitor (96 pag. / 11000 lei)
- Petre Ispirescu* CELE MAI FRUMOASE BASME (304 pag. / 14500 lei)

VI. CARTE DIVERSĂ

- Julia Grece* SECRETELE ATRACȚIEI FEMININE (320 pag. /9000 lei)
- Sanda Marin* CARTE DE BUCATE (352 pag. /25000 lei)

VII. COLECȚIA ROMANTICA

- Jennifer Blake* DRAGOSTE ȘI FUM (448 pag. / 21000 lei)
- Mary Balogh* PREȚUL NESOCOTINȚEI (416 pag. / 22500 lei)
- Mary Jo Putney* ROSALIND (432 pag. / 20500 lei)
- Madeleine Brent* EVADARE DIN INFERN (448 pag. / 22500 lei)
 COMOARA BLESTEMATĂ (448 pag. / 22500 lei)

VIII. SERIA CARTEA DE VACANȚĂ

- Anatoli Niri* UN SPION ÎN CASA DRAGOSTEI (416 pag. / 8900 lei)
- Henry Miller* ZILE FERICITE LA CLICHY (207 pag. / 8300 lei)

IX. MARI PERSONALITĂȚI ALE ISTORIEI

- Dmitri Volkogonov* LENIN - O nouă biografie (576 pag. / 18000 lei)
 TROȚKI - Eternul radical (528 pag. /29.500 lei)

Valentin Berejcov **ÎN UMBRA LUI STALIN** (496 pag./22500 lei)
Anton Joachimsthaler **SFÎRȘITUL LUI HITLER** (400 pag./19500 lei)

X. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

William Faulkner **CĂTUNUL** (448 pag. / 22500 lei)
 ORAȘUL (464 pag. / 24500 lei)
 CONACUL (496 pag. / 24900 lei)

XI. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Michel de Saint Pierre **MILIARDARUL** (368 pag. / 29800 lei)

XII. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

Liddell Hart **ISTORIA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL**
 vol. I (544 pag. / 26000 lei)
 ISTORIA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL
 vol. II (464 pag. / 24000 lei)

Eric Hobsbawm **SECOLUL EXTREMELOR** (794 pag. /39500 lei)

XIII. MEDICINA DE FAMILIE

Colectiv **PRIMUL AJUTOR ÎN URGENȚELE MEDICALE**
 (416 pag. / 29500 lei)

XIV. MEDICINĂ

Colectiv **HARRISON - PRINCIPII DE MEDICINĂ INTERNĂ**
 (912 pag. /85.000 lei)

Tristan Ataman **PATOLOGIA CERVICOFACIALĂ A NERVILOR**
 CRANIENI (240 pag. /55000 lei)

ULTIMELE APARIȚII

Neil Somerville **ZODIACUL CHINEZESC** (400 pag. /24500lei)

Leona Blair **DE PARTEA ÎNGERILOR** (416 pag. / 23500 lei)

Paul Scott **PERLA COROANEI** (592 pag. / 27500 lei)

Leona Blair **ÎMPLINIRI** (416 pag. / 23500 lei)

Elin Pizay **PRIMA DOAMNĂ** (528 pag. / 26500 lei)

F. Mihăilun, R. Ulmeanu **BRONHOPIEUMOPATIA CRONICĂ**
 OBSTRUCTIVĂ (272 pag. / 50000 lei)

Leontia Gratsman **TITANUL - Viața lui Dostolevski** (512 pag. / 35000 lei)

ULTIME APARIȚII

CĂRȚI ÎN CURS DE APARIȚIE

Graham Hurley
Constantin Gane

RĂSUFLAREA DIAVOLULUI
TRECUTE VIEȚI DE DOAMNE ȘI
DOMNIȚE

Prin cartea de față, **Madeleine Brent** își etalează încă o dată calitățile de mare scriitoare. După o serie de bestselleruri, dintre care unele au fost publicate și în limba română (*Comoara blestemată*, *Piatra Capricornului*, *Evadare din Infern*), ultima sa creație – *Lacrima lui Buddha* – se constituie într-un nou mare succes.

De la început, cititorul este introdus în atmosfera stranie a Tibetului – o lume ce rămâne învăluită în mister pentru occidentali. Un univers închis și conservator în care magia neagră, credințele indiene și creștinismul se îmbină într-un mod neașteptat.

Eroina principală a romanului – Jani, orfană de ambii părinți, este adusă în Tibet de un soldat englez, Sembur, evadat din India. Crescută în spiritul culturii tibetane, Jani își însușește, totuși, de la Sembur limba engleză și noțiuni de istorie și geografie.

Acesta dispare într-o împrejurare nefericită, iar Jani, găsită de autoritățile britanice, este trimisă la un orfelinat în Anglia.

După o perioadă grea, șansa îi suride din nou: Jani își descoperă o descendență princiară. Dar, curînd, ea se implică într-o extraordinară luptă cu un personaj malefic pe care îl identifică cu Omul de Argint, adversar ce îi fusese prezis în Tibet de către Marele Lama.

Prețul cerut de Omul de Argint este „lacrima lui Buddha”, un prețios giuvaier aflat în mîna statuii de aur a lui Buddha din Marea Mănăstire Choma La.

Împreună cu Adam, pe care îl cunoscuse în copilărie, Jani revine în Tibet unde va trăi experiențe unice, fiind la un pas de moarte, cînd un șaman îi schimbă energiile spre a se putea integra în cealaltă lume – cea occidentală.

O acțiune fascinantă, în care dragostea se împletește cu lealitatea, misterul cu primejdia – plină de suspans și dramatism, desfășurată într-un decor exotic.